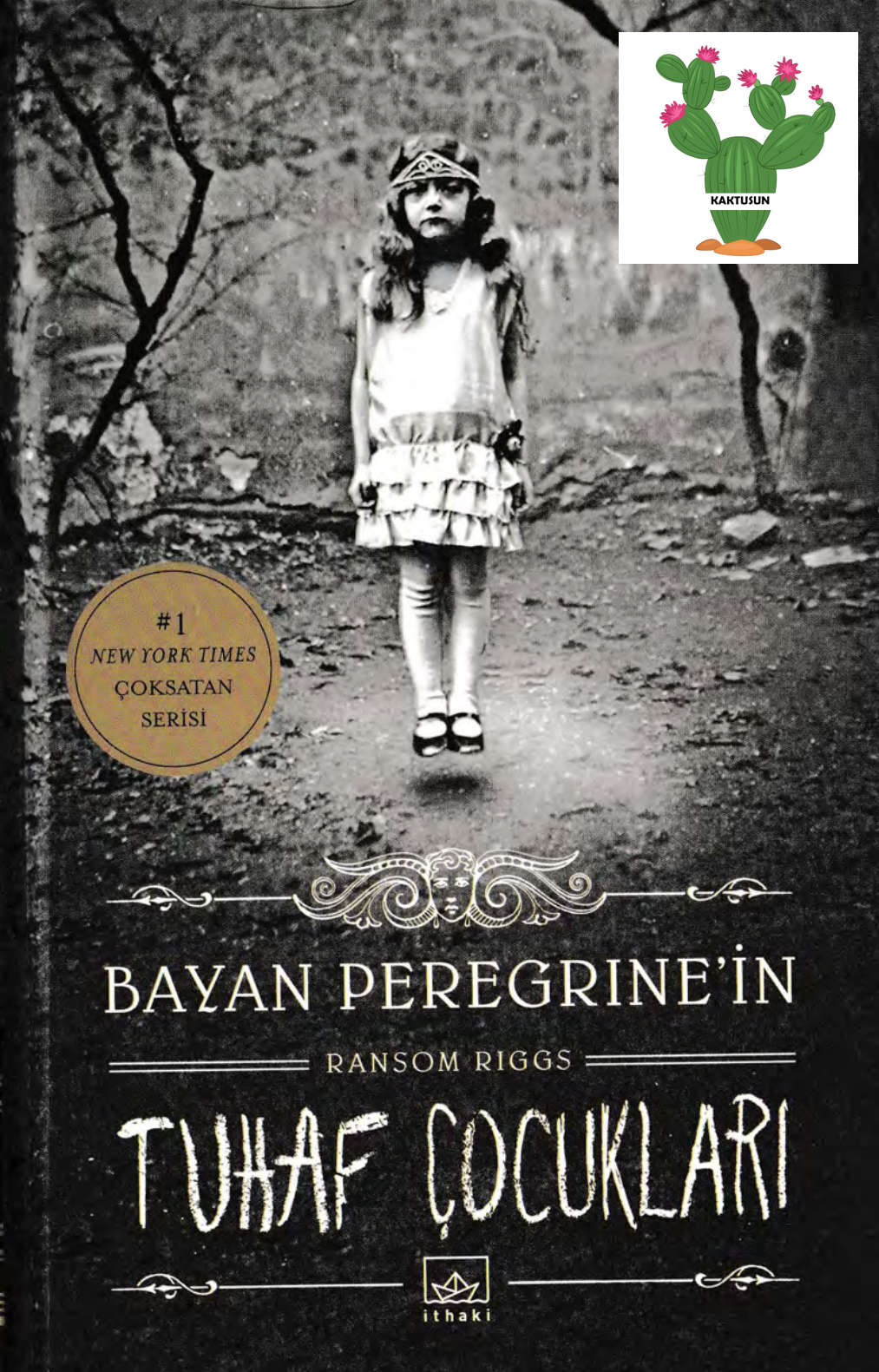

BAYAN PEREGRINE'İN

RANSOM RIGGS

TUHAF ÇOCUKLARI

ithaki

GİZEMLİ BİR ADA

TERK EDİLMİŞ BİR YETİMHANE

OLDUKÇA TUHAF FOTOĞRAFLARDAN
OLUŞAN BİR KOLEKSİYON

Yaşadığı korkunç aile trajedisi yüzünden Galler kıyılarındaki, dünyadan uzakta kalmış bir adaya yolculuk eden on altı yaşındaki Jacob, burada Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocuklar Yetimhanesi'nin yıkıntılarını keşfetmekle kalmayıp, Bayan Peregrine'in çocuklarının sadece tuhaf olmaktan çok daha fazlası olduğunun farkına varır.

New York Times çoksatan listesinden 108 haftadır inmeyen, aklınızdan çıkmayacak eski fotoğraflar eşliğinde okuyacağınız *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*, gölgelerde geçen bir macera arayan her yaştan okuyucuyu içine çekecek eşsiz bir roman.

◆ ◆ ◆

"Gergin, duygusal ve tuhaf mı tuhaf. Fotoğraflar ve metin birbirini tamamlayarak unutulmaz bir hikâye yaratıyor."
–John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın çoksatan yazarı

"Bu, hipsterlar için yazılmış bir *Harry Potter* kitabı. Geçtiği dünyaya ve verdiği hisse bayıldım."
–Felicia Day

"Samimi, eğlenceli ve etkili. Serideki bir sonraki kitabı dört gözle bekliyorum." –Rick Riordan, *Percy Jackson* ve *Olimposlular* serisinin yazarı

"Kategorilere sığmayan, orijinal bir yapıt."
–*Library Journal*

Çeviren: Aslı Dağlı

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786053 754756

/ithakiyayinlari

21.

BELONGS TO
KANTUS TEAM

Ransom Riggs çocukluğunu Florida'da geçirmiş olsa da artık tuhaf çocukların diyarı Los Angeles'ta yaşamaktadır. Bu süre zarfında Kenyon Üniversitesi'nden ve Güney California Üniversitesi'nin Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuş, evlenmiş ve ödüllü kısa filmler çekmiştir. Bunun yanında blog yazarlığı yapmaktadır ve *Strange Geographies* isimli seyahat yazısı dizisine mentalfloss.com ya da ransomriggs.com adreslerinden erişilebilir. Yazarın ilk romanı olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*'nın **Tim Burton** yönetmenliğindeki film uyarlaması 2016 yılında vizyona girmiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KANTUS TEAM

BAYAN PEREGRINE'İN TUHAF ÇOCUKLARI

RANSOM RIGGS

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları
Ransom Riggs

Orijinal Adı: *Miss Peregrine's Home For Peculiar Children*

İthaki Yayınları - 1032

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak ve Grafik Uygulama: *Aslıhan Kopuz*

1. Baskı, Eylül 2015, İstanbul
21. Baskı, Kasım 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-375-475-6

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2015
© İthaki, 2015
© Ransom Riggs, 2011

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BAYAN PEREGRINE'İN

RANSOM RIGGS

TUHAF ÇOCUKLARI

Çeviren

Aslı Dağlı

ithaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

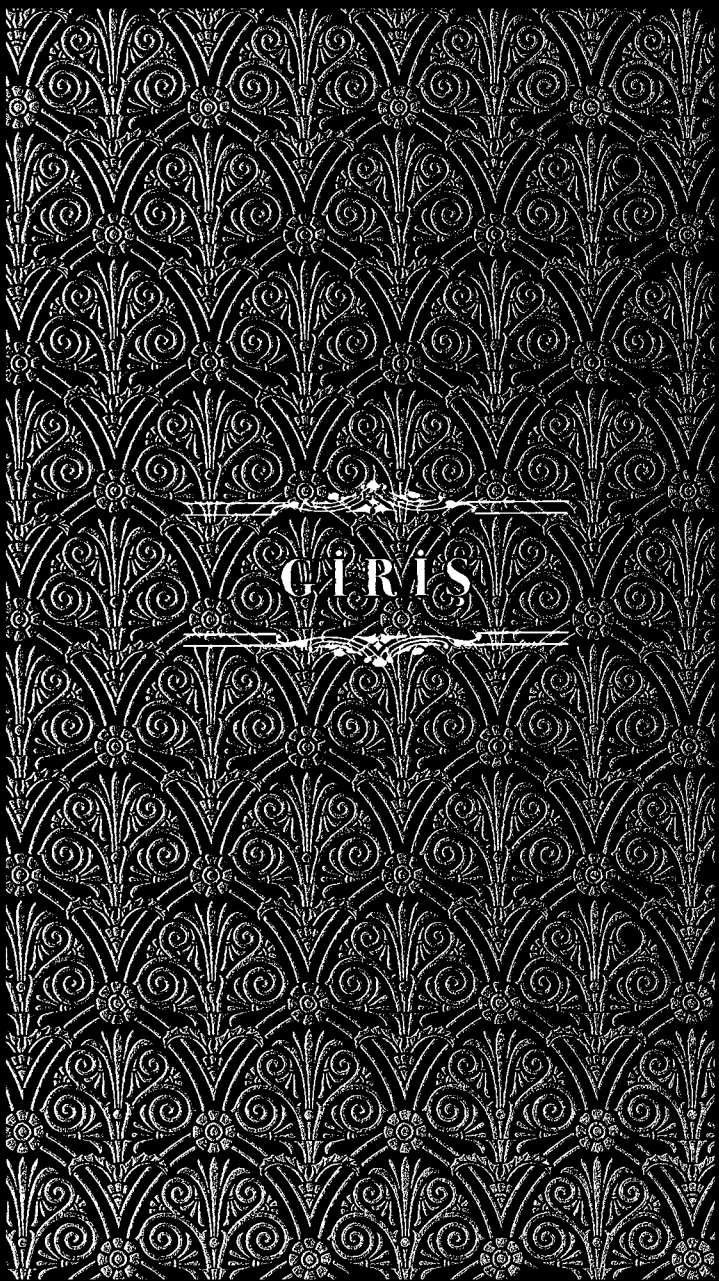

BELONGS TO
KANTUS TEAM

Ne uykudur ne ölüm;
Yaşarken ölenlerinki.
Doğduğun ev,
Gençlik günlerindeki dostların,
Yaşlı adam ve genç kadın,
Günün yorgunluğu ve onun ödülü,
Yitip gitmekte tümü,
Anılara karışmakta,
Elde tutmak ne mümkün.

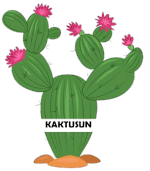
— *Ralph Waldo Emerson*

BELONGS TO KARTUS TEAM

BELONGS TO
KANTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Tam da sıradan bir hayatım olduğunu kabul etmeye başladığım anda sıradışı şeyler olmaya başladı. Bunların ilki korkunç bir şok halinde geldi ve sizi sonsuza dek değiştiren şeyler gibi hayatımı adeta ikiye ayırdı: Öncesi ve Sonrası. Başıma gelecek çok sayıdaki sıradışı şey gibi bu da büyükbabam Abraham Portman'la ilgiliydi.

Büyükbaba Portman, ben büyürken tanıdığım en büyüleyici insandı. Yetimhanelerde kalmış, savaşlara katılmış, buharlı gemilerle okyanusları ve at sırtında çölleri aşmıştı. Sirklerde gösterilere çıkmıştı; silahlar, meşru müdafaa ve vahşi doğada hayatta kalma konusunda her şeyi biliyordu ve İngilizceye benzemeyen en az üç dil konuşuyordu. Bunların tümü, hayatı boyunca Florida'dan ayrılmamış bir çocuğa akıl almaz derecede egzotik geliyordu. Ben de onu ne zaman görsem beni hikâyeleriyle eğlendirmesi için ona yalvarıyordum. Beni hiç kırmadı ve hikâyelerini, benden başkasına güvenemeyeceği için onlarla paylaşamayacağı sırlar gibi anlatıp durdu.

Altıncı yaşımı doldurduğumda Büyükbaba Portman'ın hayatının yarısı kadar heyecan verici bir hayat yaşamak için tek şansımın bir kâşif olmak olduğuna karar verdim. Yanımda durur, dünya haritalarının üzerine abanarak günlerini beni

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cesaretlendirmekle geçirirdi. Kırmızı raptiyeleri batırarak işaretlediği yollarda yapılan hayali kazılardan bahseder, günün birinde keşfedeceğim büyüleyici yerler hakkında konuşup dururdu. Evde ise mukavvadan yaptığım boruyu gözüme tutup annemler beni evden kovalayana kadar "Kara göründü!" ve "Çıkarma birliklerini hazırlayın!" diye bağırdığım için büyüyünce ne olmak istediğimi belli etmiştim. Sanırım annem ve babam, büyükbabamın bana bir daha asla pençesinden kurtulamayacağım tedavi edilemez bir hayalperestlik bulaştırmasından ve o fantazilerin beni daha işe yarar gelecek planlarına karşı aşılamasından endişeleniyorlardı. Bu yüzden, annem bir gün karşıma geçip bir kâşif olamayacağımı çünkü dünyadaki her şeyin çoktan keşfedildiğini söyledi. Yanlış yüzyılda doğmuştum. O anda aldatıldığımı hissettim.

Büyükbaba Portman'ın anlattığı en güzel hikâyelerin gerçek olamayacağını fark ettiğimde ise kendimi iyice aldatılmış hissettim. En inanılmaz hikâyeleri genellikle çocukluğu hakkındaydı. Tıpkı Polonya'da doğup on iki yaşındayken Galler'deki bir yetimhaneye gönderilmesi gibi. Neden ailesinden ayrılmak zorunda kaldığını sorduğumda daima aynı cevabı verirdi: Çünkü peşinde canavarlar vardı. Polonya adeta canavar kaynıyordu, derdi.

"Ne *tür* canavarlar?" diye sorardım gözlerim fal taşı gibi açılmış halde. Bu bir alışkanlık halini almıştı. "Korkunç derecede kambur, çürümekte olan, siyah gözlü canavarlar," derdi. "Ve tıpkı bunun gibi yürüyorlardı!" Ve ta ki ben kahkahalar içinde kaçana dek eski filmlerdeki canavarlar gibi ayaklarını yere sürüye sürüye arkamdan gelirdi.

Onları her anlatışında canavarlara yeni ve capcanlı bir ayrıntı daha katardı: Çürümekte olan çöp gibi kokarlardı; gölgeleri dışında görünmezdiler; ağızlarının içinde kıvranıp duran dokunaçlar vardı ve bunlar siz daha ne olduğunu anlamadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öne doğru atılıp sizi güçlü çene kemiklerinin arasına çekebilirlerdi. Kısa zaman sonra uykuya dalmakta güçlük çekmeye başladım çünkü son derece canlı olan hayal dünyam, tekerleklerin ıslak asfaltta çıkardığı sesi penceremin hemen dışındaki kesik kesik soluklara ve kapının altındaki gölgeleri kıvranıp duran gri, siyah dokunaçlara dönüştürüyordu. Canavarlardan korkuyordum ama büyükbabamın onlarla nasıl savaştığını ve bunlardan nasıl tek parça halinde kurtulduğunu dinlemeye can atıyordum.

Daha da büyüleyici olanı, Galler'de bulunan yetimhanedeki hayatına dair anlattığı hikâyelerdi. Orasının büyülü bir yer olduğunu, çocukları canavarlardan korumak için kurulduğunu ve güneşin her gün parladığı, kimsenin hastalanmadığı ya da ölmediği bir adada bulunduğunu söylerdi. Herkes, bilge ve yaşlı bir kuş tarafından korunan büyük bir evde yaşıyordu; en azından hikâye böyleydi. Fakat yaşım büyüdükçe şüphelenmeye başladım.

"Ne *tür* bir kuş?" diye sordum bir defasında. Yedi yaşındaydım ve Monopoly'yi kazanmama izin verdiği oyun masasının diğer tarafından onu kuşkucu gözlerle süzüyordum.

"Pipo içen koca bir doğan," dedi.

"Çok aptal olduğumu sanıyor olmalısın Büyükbaba."

Elinde gittikçe azalmakta olan turuncu ve mavi renkli paralarını saydı. "Senin hakkında asla öyle bir şey düşünmem Yakob." Onu kırdığımı biliyordum çünkü kurtulmayı bir türlü beceremediği Polonya aksanı gözler önüne serilmiş ve *hakkında*yı *akkında* ve *düşünmem*i tüşünmem şeklinde telaffuz etmesine neden olmuştu. Kendimi suçlu hissederek söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmeye karar verdim.

"Ama canavarlar neden sana zarar vermek istiyorlardı?" diye sordum.

"Çünkü bizler diğer insanlar gibi değildik. Bizler tuhaftık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl tuhaf?"

"Ah, her anlamda," dedi. "Uçabilen bir kız vardı, içinde arılar yaşayan bir oğlan, koca kayaları başlarının üzerine kaldırabilen kardeşler."

Ciddi olup olmadığını anlamak zordu. Ama yine de büyükbabam anlattığı fıkralarla tanınan bir adam değildi. Yüzümdeki şüphe dolu ifadeyi görünce kaşlarını çattı.

"Pekâlâ, söylediklerime inanmak zorunda değilsin," dedi. "Elimde fotoğraflar var!" Katlanır sandalyesini geriye doğru itip eve girdi ve beni incecik perdelerle örtülü verandada tek başıma bıraktı. Bir dakika kadar sonra elinde eski bir puro kutusuyla geri döndü. Kutunun içinden sararmakta olan dört tane kırış kırış fotoğraf çıkarırken onları görmek için öne doğru eğildim.

İlki, içinde kimse yokmuş gibi görünen bir takım elbisenin bulanık görüntüsüydü. Ya öyleydi ya da giysinin içindeki kişinin kafası yoktu.

"Tabii ki bir kafası var!" dedi büyükbabam sırıtarak. "Sadece sen onu göremiyorsun."

"Neden? O görünmez mi?"

"Hey, bakıyorum da birilerinden zekâ fışkırıyor!" Çıkarım yeteneğimle onu şaşırtmışım gibi kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Adı Millard'dı. Acayip bir çocuktu. Bazen, 'Hey Abe, bugün ne yaptığını biliyorum,' derdi ve sana nerede olduğunu, ne yediğini, kimsenin bakmadığını düşündüğün bir anda burnunu karıştırıp karıştırmadığını söylerdi. Kimi zaman tıpkı bir fare gibi sessizce seni takip ederdi. Onu görmemen için üzerine hiçbir şey giymez, sadece seni izlerdi!" Başını iki yana salladı. "Yapabileceği onca şey varken."

Önüme bir fotoğraf daha koydu. Fotoğrafa bir an bakmama izin verdikten sonra, "Eee? Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Küçük bir kız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve?"

"Başında bir taç var."

Fotoğrafın alt kısmına dokundu. "Ayaklarından ne haber?"

Fotoğrafı yüzüme iyice yaklaştırdım. Kızın ayakları toprağa değmiyordu. Ama zıplıyor gibi de görünmüyordu; havada süzülüyor gibiydi. Ağzım bir karış açık kaldı.

"Uçuyor!"

"Çok yaklaştın," dedi büyükbabam. "Aslında zihin gücüyle havaya yükseliyor. Sadece bazen kendini pek iyi kontrol edemezdi. Biz de uçup gitmesin diye ayağına bir ip bağlamak zorunda kalırdık."

Gözlerim kızın oyuncak bebeklerinkine benzeyen rahatsız edici yüzüne takılmıştı. "Bu gerçek mi?"

"Tabii ki gerçek," dedi ters ters. Sonrada fotoğrafı alıp yerine başka bir tane koydu. Bu seferki koca bir taş kütlesini kaldıran cılız bir oğlana aitti. "Victor ve kız kardeşi pek zeki değillerdi," dedi, "ama, Tanrım, ikisi de son derece güçlüydü!"

"Güçlü *görünmüyor*," dedim oğlanın bir deri bir kemik kollarını incelerken.

"İnan bana; güçlüydü. Bir defasında onunla bilek güreşi yapmaya kalkışmıştım. Az kalsın elimi koparacaktı!"

Ama en tuhaf fotoğraf sonuncusuydu. Fotoğrafta birinin başının arkası görünüyordu, üzerine bir yüz çizilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Büyükbaba Portman açıklarken boş gözlerle sonuncu fotoğrafı inceledim. "İki ağzı vardı, görebiliyor musun? Biri önde, diğeri arkada. O kadar iri ve şişman olmasının nedeni de buydu."

"Ama bu gerçek değil," dedim. "Oraya sadece bir yüz çizilmiş."

"Tabii ki *boyalar* gerçek değil. Sirkteki gösterisi için boyamışlardı ama söylüyorum işte, iki ağzı vardı. Bana inanmıyor musun?"

Fotoğraflara ve ardından büyükbabamın samimi ve açık yüzüne bakarak söylediklerini düşündüm. Yalan söylemek için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

"Sana inanıyorum," dedim.

Ve ona gerçekten inandım. En azından birkaç yıllığına. Ama ona inanmamın nedeni, ona inanmak istememdi. Tıpkı benim yaşımdaki diğer çocukların Noel Baba'ya inanmak istediği gibi. Hepimiz kendi masallarımıza tutunuruz; ta ki onlara inanmanın bedelini ağır ödeyene dek. Ben o bedeli ödediğimde ikinci sınıftaydım. Robbie Jensen öğle yemeğinde kızlarla dolu bir masanın önünde pantolonumu indirip bağıra bağıra perilere inandığımı söylemişti. Büyükbabamın anlattığı hikâyeleri okulda tekrar ederek hak ettiğimi bulmuştum ama o küçük düşürücü an boyunca "peri oğlan" lakabının yıllarca peşimden ayrılmayacağını anlamıştım ve hakkım olsa da olmasa da ondan bunun için nefret etmiştim.

Büyükbaba Portman, annem ve babam işte olduklarında her zaman yaptığı gibi, beni o gün okuldan aldı. Eski Pontiac'ının yolcu koltuğuna tırmanıp artık onun peri masallarına inanmadığımı söyledim.

"Hangi peri masalından bahsediyorsun?" dedi bana gözlüklerinin üzerinden bakarken.

"Biliyorsun işte. Hikâyeler. Çocuklar ve canavarlar hakkında olanlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklı karışmış gibi görünüyordu. "Kim sana perilerden bahsetti ki?"

Uydurma hikâyelerle peri masallarının aynı şey olduğunu, peri masallarının altını ıslatan bebeklere göre olduğunu ve bana gösterdiği fotoğraflarla anlattığı hikâyelerin uydurmaca olduğunu bildiğimi söyledim. Sinirlenmesini ya da benimle tartışmasını bekliyordum ama bunun yerine sadece, "Tamam," dedi ve Pontiac'ı çalıştırdı. Ayağı gaz pedalına bastığında hızla kaldırımdan uzaklaştık. Ve konu burada kapandı.

Sanırım bugünün geleceğini, er ya da geç bunları ardımda bırakacağımı biliyordu ama hikâyelerden öylesine çabuk vazgeçmişti ki kendimi yalan söylenmiş gibi hissediyordum. Bunları neden uydurduğunu ya da gerçek olmamalarına rağmen sıradışı şeylerin gerçek olabileceğine inanmam için beni neden aldattığını anlayamıyordum. Ancak aradan birkaç yıl geçtikten sonra babam bana bunun nedenini açıkladı: Büyükbabam aynı hikâyeleri henüz küçük bir çocukken ona da anlatmıştı ve bunlar tam olarak yalan değildi. Daha ziyade gerçeğin abartılmış bir versiyonuydu çünkü Büyükbaba Portman'ın çocukluğu hiç de peri masallarına benzemiyordu. Aslında, korku dolu bir kâbustan ibaretti.

İkinci Dünya Savaşı patlak vermeden önce ailesinin içinde Polonya'dan ayrılmayı başaran tek kişi büyükbabamdı. Ailesi, en küçük oğullarını sırtındaki kıyafetler ve elindeki çantadan başka tek bir eşyası olmadan, İngiltere'ye giden bir trene bindirip yabancıların kollarına teslim ettiğinde henüz on iki yaşındaydı. Bileti tek yöndü. Annesini, babasını, abilerini, kuzenlerini, amcalarını ya da teyzelerini bir daha asla görmemişti. Henüz on altısına basmadan ailesindeki herkes, büyükbabamın kıl payıyla kurtulduğu canavarlar tarafından öldürülmüştü. Bunlar, yedi yaşında bir çocuğun anlayabileceği türden dokunaçlara sahip, çürümekte olan canavarlar değildi. Onlar insan suretinde, kırışık üniformalar giyen, kortej

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halinde yürüyen ve iş işten geçene kadar fark edemeyeceğiniz kadar sıradan görünümlü canavarlardı.

Tıpkı canavarlar gibi, büyülü ada hakkında anlattığı hikâye de kılık değiştirmiş bir gerçekti. Avrupa kıtasında yaşanan kâbusla kıyaslandığında, büyükbabamı kabul eden yetimhane ona bir cennet gibi görünmüş olmalıydı. Böylece hikâyelerinde gerçek bir cennete dönüşmüştü: Bitmeyen yaz mevsiminin yaşandığı, koruyucu meleklerle ve aslında *gerçekten* uçamayan, görünmez olmayan ya da kocaman kaya parçalarını kaldıramayan büyülü çocuklarla dolu güvenli bir sığınak. Diğerlerinin peşlerine düşmelerine neden olan tek tuhaflıkları Yahudi olmalarıydı. Onlar savaşın yetimleriydi, kanlı bir meddücezirle o küçücük adanın kıyısına vurmuşlardı. Onları büyüleyici kılan, doğaüstü güçleri değildi; gettolardan ve gaz odalarından kaçabilmiş olmaları yeterince büyük bir mucizeydi.

Büyükbabamdan bana hikâye anlatmasını istemekten vazgeçtim ve sanırım bu yüzden gizliden gizliye rahatlamıştı. Bir gizem bulutu, hayatının ilk yıllarına ait detayları örtüyordu. Burnumu sokmadım. Çok acı çekmiş, türlü badireler atlatmıştı ve sırlarını saklamayı hak ediyordu. Karşılığında ödediği bedeli düşününce onun hayatını kıskandığım için utanıyordum ve hak etmek için hiçbir çaba sarf etmediğim güvenli ve sıradışı olmayan hayatım yüzünden kendimi şanslı görmeye çalıştım.

Birkaç yıl sonra, on beş yaşıma bastığımda sıradışı ve korkunç bir şey oldu ve ardında sadece Öncesi ve Sonrası kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM BİR

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öncesi'nin son gününü yetişkin bezleriyle dolu kutuları kullanarak Empire State Binası'nın 1/10.000 ölçeğinde küçük bir kopyasını yaparak geçirdim. Gerçekten çok güzel görünüyordu, taban alanı beş metrekare kadardı ve kozmetik reyonuna tepeden bakıyordu. Temel için büyük boyları, gözlem terası için inceleri ve ikon niteliğindeki kulesi için özenle dizdiğim deneme boylarını kullanmıştım. Tek bir mühim ayrıntı dışında neredeyse kusursuzdu.

"Neverleak kullanmışsın," dedi Shelley, işçiliğimi kuşkucu bir tavırla süzerken. "Stay-Tite kampanyası var." Shelley, mağaza müdürüydü ve sarkık omuzlarıyla yüzündeki soğuk ifade, hepimizin giymek zorunda olduğu mavi renkli Polo tişörtler kadar üniformasının ayrılmaz bir parçasıydı.

"Neverleak dediğini sanmıştım," dedim çünkü öyle demişti.

"Stay-Tite," diye ısrar etti başını esefle iki yana sallayarak. Sanki kulem sakat bir yarış atıydı, o da inci kabzalı tabancayı elinde tutan kişi. Başını sallamaya ve bakışlarını kulemle benim aramda dolaştırmaya devam ettiği kısa ama tuhaf bir sessizlik oldu. Boş gözlerle ona bakıyordum; pasif-agresif bir tavırla ima ettiği şeyi kavramayı bir türlü beceremiyormuş gibiydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ahhhhhh," dedim sonunda. "Yani her şeyi baştan yapmamı mı istiyorsun?"

"Tek sorun Neverleak kullanmış olman," diye tekrarladı.

"Sorun değil. Hemen işe koyuluyorum." Siyah renkli spor ayakkabımın burnuyla, kulenin temelindeki kutulardan birini dürttüm. İhtişamlı yapı göz açıp kapayıncaya kadar yerle bir oldu ve yetişkin bezlerinden oluşan koca bir dalga gibi döşemelere çarptı, kutular irkilen müşterilerin bacaklarına vurdu, süzülürcesine açılıp ağustos sıcağını içeri davet eden otomatik kapıya kadar yuvarlandılar.

Shelley'nin suratı olgun bir narla aynı renk oldu. Beni o anda kovmalıydı ama asla o kadar şanslı olamayacağımı biliyordum. Yaz boyunca Smart Aid'den kovulmaya çalışmıştım ve bunun neredeyse imkânsıza yakın olduğu kanıtlanmıştı. Üst üste işe geç gelmiş ve en saçma sapan bahaneleri uydurmuştum; verdiğim para üstleri şaşırtıcı derecede hatalıydı; ürünleri kasten yanlış raflara yerleştiriyor, losyonları müshillerin, doğum kontrol haplarını ise bebek şampuanlarının arasına karıştırıyordum. Daha önce hiçbir şeyi başarmak için bu kadar gayretli çalışmamış olmama ve son derece beceriksizmişim gibi davranmama rağmen Shelley beni işten çıkarmamak konusunda diretiyordu.

Az önceki sözlerimin hakkını vermeme müsaade edin: *Benim* için Smart Aid'den kovulmak neredeyse imkânsızdı. Başka bir çalışan olsa en ufak kural ihlalinde kapının önüne koyulurdu. Bu benim politika alanındaki ilk dersimdi. Yaşadığım küçük ve insanın uykusunu getiren sahil kasabası Englewood'da üç tane Smart Aid vardı. Sarasota Bölgesi'nde yirmi yedi, Florida'nın genelinde yüz beş tane mağazasıyla eyaletin tümüne tedavisi imkânsız bir kurdeşen gibi yayılıyordu. Kovulamamamın nedeni, mağazaların her birinin dayılarıma ait olmasıydı. İşten kendi isteğimle ayrılamamamın sebebi ise iş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatına atıldığımızda Smart Aid'te çalışmanın süregelen bir aile geleneğine olmasıydı. Kendi kendimi sabote etmedeki çabalarım sayesinde kazandığım tek şey, Shelley'nin kini ve çalışma arkadaşlarımın derin, bitmek tükenmek bilmez öfkesiydi. Öte yandan, gerçeklerle yüzleşelim; iş arkadaşlarım ne olursa olsun benden nefret edeceklerdi çünkü müşterilerin üzerine kaç reyon devirirsem devireyim ya da kaç tanesine parasının üstünü eksik verirsem vereyim, günün birinde şirketin büyükçe bir miktarı bana kalacak ama onların asla böyle bir şansı olmayacaktı.

*

Yetişkin bezlerinin arasından ağır ağır ilerleyen Shelley parmağını göğsüme bastırdı. Hiç hoş olmayan bir şeyler söylemek üzereydi ki anons sistemimiz yüzünden cümlesi yarım kaldı.

"Jacob, ikinci hattan aranıyorsun. Jacob, ikinci hat."

Geri çekilip onu nar rengi suratı ve kulemin yıkıntılarıyla bir başına bırakırken öfke dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

*

Çalışanlara ait dinlenme salonu, koyu renkli ve penceresiz bir odaydı. Ecza reyonunun çalışanlarından biri olan Linda, soda makinesinin canlı ışığı altında sert kenarları alınmış sandviçini kemiriyordu. Başıyla duvara vidalanmış telefona işaret etti.

"Hat ikideler. Arayan her kimse sesi kulağa son derece *korku dolu* geliyor."

Sallanmakta olan ahizeyi yakaladım.

"Yakob? Sen misin?"

"Merhaba, Büyükbaba Portman."

"Yakob, Tanrı'ya şükürler olsun. Anahtarıma ihtiyacım var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anahtarım nerede?" Sesi gergin geliyordu, nefes nefeseydi.

"Ne anahtarı?"

"Benimle oyun oynama," diye çıkıştı. "Hangi anahtardan bahsettiğimi biliyorsun."

"Büyük olasılıkla yanlış bir yere koymuşsundur."

"Bunu sana baban yaptırıyor," dedi. "Söyle bana. Babanın bilmesine gerek yok."

"Kimsenin bana bir şey yaptırdığı yok." Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Bu sabah ilaçlarını aldın mı?"

"Peşimdeler, anlıyor musun? Onca yıldan sonra beni nasıl bulduklarını bilmiyorum ama buldular işte. Onlarla nasıl savaşacağım? Kahvaltı bıçağıyla mı?"

Böyle konuştuğunu ilk defa duymuyordum. Büyükbabam yaşlanıyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse aklını kaçırmaya başlamıştı. Akli çöküşünün, markete uğramayı unutmak ya da anneme halamın ismiyle seslenmek gibi emareleri başlangıçta hemen göze çarpmamıştı. Fakat yaz ayları boyunca sinsice saldırıya geçen unutkanlığı son derece ölümcül bir ilerleme kaydetmişti. Savaş sırasında yaşadıklarıyla ilgili uydurduğu fantastik hikâyelere konu olan canavarlar ve büyülü ada, onun için kasvetli bir gerçeklik halini almıştı. Son birkaç haftadır epeyce telaşlıydı ve kendisine zarar vermesinden korkan annem ve babam, onu huzurevine yatırmayı ciddi bir şekilde düşünüyorlardı. Her nedense ondan kıyamet alametine benzer bu telefonları alan tek kişi bendim.

Her zamanki gibi onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. "Güvendesin. Her şey yolunda. Daha sonra izlememiz için bir video getireceğim, buna ne dersin?"

"Hayır! Olduğun yerde kal! Burası güvenli değil!"

"Büyükbaba, canavarlar senin peşinde değil. Hepsini savaşta öldürmüştün, hatırladın mı?" Tuhaf konuşmamın en azından son kısımlarını Linda'dan gizlemeye çalışarak yü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zümü duvara döndüm. O sırada kucağındaki moda dergisini okuyormuş gibi yapan kız, bana meraklı bakışlar atıyordu.

"Hepsini değil," dedi. "Hayır, hayır, hayır. Tabii ki bir sürü canavar öldürdüm ama daima daha fazlası vardır." Evinde hışımla dolandığını, çekmeceleri açtığını, eşyaları oradan oraya fırlattığını duyabiliyordum. Tam bir çöküş içerisindeydi. "Buraya yaklaşma, tamam mı? Bana bir şey olmaz; dillerini kesip gözlerinden bıçaklayacaksın onları, tek yapman gereken bu! Şu lanet olasıca *ANAHTARI* bir bulabilsem!"

Bahsettiği anahtar, Büyükbaba Portman'ın garajındaki devasa bir dolabı açıyordu. Dolabın içinde, küçük bir milis grubuna yetecek kadar silah ve bıçak vardı. Hayatının yarısını bunları toplamak için eyalet dışındaki silah fuarlarına katılarak, uzun av seyahatlerine çıkarak ve ateş etmeyi öğrenebilmeleri için güneşli pazar günlerinde pek de istekli olmayan ailesini poligonlara sürükleyerek harcamıştı. Silahlarını o kadar çok seviyordu ki bazen onlarla birlikte uyuyordu. Babamın elinde bunu kanıtlayan eski bir fotoğraf vardı: Büyükbaba Portman elinde bir tabancayla kestiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Bir defasında babama Büyükbabamın silahlar konusunda neden böylesine tutkulu olduğunu sorduğumda bunun, bir zamanlar asker olan ve sarsıcı şeyler yaşayan insanların başına gelebileceğini söylemişti. Sanırım büyükbabam, yaşadığı onca şeyden sonra kendisini artık hiçbir yerde, hatta evinde bile güvende hissetmiyordu. İronik olan şuydu; sanrılar ve paranoya onu tüketmeye başladığından beri evinde bile güvende olmadığı doğruydu. Çevresinde onca silahla güvende olması mümkün değildi. Babamın anahtarı aşırmasının nedeni de buydu.

Nerede olduğunu bilmediğime dair söylediğim yalanı tekrarladım. Büyükbaba Portman anahtarı bulmak için ortalığı birbirine katarken duyduğum çarpma ve küfür sesleri yükseldi.

"Peh!" dedi sonunda. "Onun için o kadar önemliyse anahtar babanda kalsın. Cesedim de onun olsun!"

Telefonu olabildiğince kibar bir şekilde kapatıp babamı aradım.

"Büyükbabam deliye dönmüş durumda," dedim.

"Bugünkü ilaçlarını almış mı?"

"Söylemiyor. Ama sesi kulağa pek de ilaçlarını almış gibi gelmiyor."

Babamın iç geçirdiğini duydum. "Ona uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol edebilir misin? Şu anda işten çıkmam mümkün değil." Babam yarı zamanlı olarak kuş kurtarma biriminde çalışmaya gönüllü olmuştu. Arabaların çarptığı beyaz balıkçılların ve olta iğnesi yutan pelikanların rehabilitasyonuna yardım ediyordu. Babam amatör bir kuşbilimci ve doğa hakkında kitaplar yazmak isteyen bir adamdı. Yayınlanmamış bir yığın makalesi de bunu kanıtlıyordu. Öte yandan bunlar, ancak ve ancak ailesi yüz on beş adet mağazaya sahip olan bir kadınla evli olduğunuzda gerçek birer meslek sayılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabii ki benimki de dünyanın en gerçek mesleği sayılmazdı ve ne zaman istersem kurtulabileceğim bir işti. Babama gideceğimi söyledim.

"Teşekkürler Jake. Büyükbabanla ilgili bu saçmalıkları yakında yoluna sokacağımıza söz veriyorum, tamam mı?"

Büyükbabamla ilgili bu saçmalıklar. "Onu huzurevine yatırmaktan bahsediyorsun," dedim. "Böylece, artık başka birinin sorunu haline gelecek."

"Annen ve ben henüz karar vermedik."

"Tabii ki karar verdiniz."

"Jacob..."

"Onunla başa çıkabilirim baba. Gerçekten."

"Belki şu anda başa çıkabilirsin. Ama durumu gün geçtikçe kötüye gidecek."

"Pekâlâ. Nasıl istersen."

Telefonu kapattım ve beni büyükbabama bırakması için arkadaşım Ricky'yi aradım. On dakika sonra, antika sayılabilecek Crown Victoria'sının genizden gelen sesleri andıran kornasını çaldığını duydum. Dışarı çıkarken Shelley'ye kötü haberi verdim: Stay-Tite kulesi yarına kadar beklemek zorundaydı.

"Aile içi bir acil durum," diye açıkladım.

"Muhakkak öyledir," dedi.

Yapış yapış akşam sıcağına çıktığımda Ricky'yi hurdaya dönmüş arabasının kaportasının üzerine oturmuş, sigara içerken buldum. Çamurla kaplı botları, sigara dumanının kıvrıla kıvrıla dudaklarından yükselişi ve batmakta olan güneşin yeşilimtırak saçlarındaki yansıması bana James Dean'in hem punk hem de taşralı bir halini hatırlatıyordu. O, bunların tümüydü; ancak Güney Florida'da bulabileceğiniz alt kültürlerin tuhaf bir birleşimi...

Beni gördü ve kaportanın üzerinden atladı. "Hâlâ kovulmadın mı?" diye bağırdı otoparkın diğer tarafından.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ona doğru koşarken, "Şşşşşt!" dedim dişlerimin arasından. "Planımdan haberleri yok!"

Ricky, teşvik edici olması amaçlanan bir tavırla omzuma vurdu ama az kalsın tendonlarımı koparacaktı. "Endişelenme Special Ed.* Daima bir yarın vardır."

Bana Special Ed diyordu çünkü teknik olarak okulumuzun özel eğitim müfredatının bir parçası sayılan, hızlandırılmış birkaç ders alıyordum ve Ricky bu unvanın taşıdığı ince anlamı oldukça eğlendirici buluyordu. Arkadaşlığımız böyle özetlenebilirdi: Hem birbirimizden rahatsız oluyor hem de işbirliği yapıyorduk. İşbirliği kısmı, zekâyla kas gücünü takas ettiğimiz ve pek de resmi sayılamayacak bir anlaşmadan ibaretti. Anlaşmanın koşullarına göre ben ona İngilizce dersinden kalmaması için yardım ederken o da benim okulun koridorlarında kol gezen hormonlu sosyopatlar tarafından öldürülmemi engelleyecekti. Ricky'nin annemle babamı derinden rahatsız ediyor olması da bir bonustan ibaretti. Sanırım o benim en iyi arkadaşımdı ve bu, Ricky'nin tek arkadaşım olduğunu söylemekten daha az acınasıydı.

Ricky, Crown Vic'in yolcu kapısını tekmeledi çünkü kapıyı açmanın tek yolu buydu. Arabaya bindim. Vic büyüleyiciydi, istemsizce hayat bulan halk sanatının müzelerde sergilenmeye değer bir örneğiydi. Ricky arabayı bozukluklarla dolu birkaç kavanoz karşılığında kasabanın çöplüğünden almıştı. En azından böyle olduğunu iddia ediyordu. Araba, getirdiğinde öyle bir haldeydi ki dikiz aynasına astığı bir dizi orman kokulu araba parfümlerinin bile bu kokuyu maskelemesi mümkün değildi. Koltuk döşemelerinden çıkan asi yayların kıçınıza saplanmaması için koltuklar bantla kaplanmıştı. Ama en iyisi, arabanın ayın engebeli yüzeyine benzeyen pas içindeki

* (İng.) Special Education: Özel ihtiyaçları bulunan öğrencilere yönelik, bu öğrencilerin ihtiyaçlarını karşılamak üzere hazırlanmış eğitim müfredatı. *–yhn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dış yüzeyiydi. Bunlar, Ricky'nin benzin almak için biraz para kazanmak hayaliyle sarhoşların bir dolar karşılığında arabaya golf sopasıyla vurmasına izin vermesinin sonucuydu. Pek de dikkatli bir şekilde uygulanmamış olsa da tek kural, cam yüzeylere vurmanızı yasaklıyordu.

Motor mavi renkli bir duman içinde sarsılarak çalıştı. Otoparktan çıkıp Büyükbaba Portman'ın evine doğru alışveriş merkezlerinin yanından geçerken oraya vardığımızda karşılaşacaklarımız konusunda endişelenmeye başladım. En kötü ihtimalle büyükbabam, elinde bir av tüfeğiyle, çırılçıplak bir şekilde sokakta koşuyor, ön bahçede öfkeden köpürüyor ya da elinde sert bir nesneyle uzanmış bekliyor olabilirdi. Her şey mümkündü ve bunun, saygıyla bahsettiğim bir adama dair Ricky'nin ilk izlenimi olacağını bilmek beni özellikle kaygılandırıyordu.

Büyükbabamın Circle Village olarak bilinen, birbirine geçmiş bir dizi çıkmaz sokaktan oluşan ve hayret uyandırıcı bir labirenti andıran sitesinin önüne çektiğimizde gökyüzü taze bir çürük rengindeydi. Bekçi kapısının önünde durup kendimizi tanıttık ama kulübenin içindeki yaşlı adam horluyordu ve sıklıkla olduğu gibi kapı açıktı. Biz de içeri girdik. Babamın işlerin nasıl gittiğini soran mesajıyla telefonum öttü ve mesaja cevap vermek için harcadığım kısacık süre içinde Ricky bizi sitenin içinde şaşırtıcı bir şekilde kaybetmeyi becerdi. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim olmadığını söylediğimde küfredip arabayı bağırtarak birkaç defa U dönüşü yaptı ve ben çevrede aşina olduğum bir şeyler ararken ağzındaki tütünü camdan dışarı tükürdü. Yıllar boyunca büyükbabamı defalarca ziyaret etmiş olmama rağmen bu hiç de kolay değildi çünkü evlerin hepsi birbirine benziyordu: Ufacık, birbirine benzeyen kutu gibi evlerdi bunlar. Cepheleri alüminyumla, yetmişli yılları anımsatan ahşaplarla veya masallardan fırla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış gibi görünen alçı sütunlarla bezenmişti. Güneş ışıklarına maruz kaldıkları için göz alıcı, bomboş bir beyaza dönen sokak tabelalarının doğru düzgün yardımı olmuyordu. Yönümü bulmaya çalışırken yardım alabildiğim tek şey, Circle Village'ın hakiki bir açık hava müzesine benzemesine neden olan tuhaf ve rengârenk bahçe aksesuarlarıydı.

Sonunda dümdüz sırtına ve yüzündeki kibirli ifadeye rağmen paslı gözyaşları döküyor gibi görünen metalden yapılmış uşağın elindeki posta kutusunu hatırladım. Ricky'ye bağırarak sola dönmesini söyledim; Vic'in tekerleklerinden tiz bir ses yükselirken yolcu kapısına doğru savruldum. Darbe yüzünden beynimde bir şeyler yerine oturmuş olmalı ki aniden nerede olduğumuzu anladım. "Flamingo partisinin oradan sağa! Noel Baba'nın kültür mozaiğine benzer çatısından sola! İşeyen meleklerin önünden dümdüz devam et!"

Meleklerin oradan döndüğümüzde Ricky, arabayı yavaşlattı ve büyükbabamın oturduğu bloku şüpheli gözlerle süzdü. Lambası yanan bir veranda yoktu, dışarıya televizyonun ışığının sızdığı bir pencere görünmüyordu ve tüm parklar bomboştu. Büyükbabamın bütün komşuları, işkenceye benzer yaz sıcağından kurtulmak için kuzeye kaçmış ve bahçelerindeki cüceleri, haddinden fazla büyüyen çimlerin içinde boğulmaya terk etmişlerdi. Kepenkler öylesine sıkı kapatılmıştı ki evlerin her biri, pastel renkli küçük bir bomba sığınağı gibi görünüyordu.

"Soldaki sonuncu ev," dedim. Ricky gaza bastı ve sokağın sonuna doğru fırlarcasına ilerledik. Dördüncü ya da beşinci evde, bahçesini sulayan yaşlı bir adamın önünden geçtik. En az bir yumurta kadar keldi; bornozu ve terlikleriyle dikilmiş, ayak bileklerine kadar uzanan çimleri suluyordu. Ev karanlıktı ve kepenkleri tıpkı diğerlerininki gibi sıkı sıkıya kapatılmıştı. Bakmak için döndüğümde boş gözlerle bakışlarıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşılık verdi ama gözlerinin süt beyazı olduğunu fark ettiğimde bunun mümkün olamayacağını anladım. *Tuhaf*, diye düşündüm. *Büyükbaba Portman komşularından birinin kör olduğundan daha önce hiç bahsetmemişti.*

Sokak, bodur çam ağaçlarının dizilmesiyle oluşturulmuş bir duvarla son buldu ve Ricky, büyükbabamın garaj yoluna girmek için sola doğru keskin bir dönüş yaptı. Motoru kapattı, dışarı çıktı ve kapımı tekmeleyerek açtı. Ayakkabılarımız, verandaya dek uzanan kuru çimenler üzerinde hışırdıyordu.

Zili çalıp bekledim. Bunaltıcı akşam sıcağının derinliklerinden gelen yapayalnız sesiyle bir yerlerde bir köpek havladı. Hiçbir yanıt gelmeyince zilin arızalanmış olabileceğini düşünerek kapıyı yumrukladım. O sırada Ricky, etrafımızı saran sivrisinekleri dümdüz ediyordu.

"Belki de dışarı çıkmıştır," dedi Ricky sırıtarak. "Kendine bir çıtır bulmuştur."

"Sen gül istediğin kadar," dedim. "İstediği zaman bu konuda bizden çok daha başarılı olabilir. Burası müsait dul kadınlarla kaynıyor." Şaka yapmamın tek nedeni, sakinleşmek istememdi. Sessizlik beni kaygılandırıyordu.

Çalıların arasına saklanmış yedek anahtarı aldım. "Burada bekle."

"Neden bekleyecekmişim?"

"Çünkü iki metre boyundasın, yeşil saçlısın, büyükbabam seni tanımıyor ve bir sürü silahı var."

Ricky omuzlarını silkip yanağının içine yeni bir tütün yaprağı sokuşturdu. O, bahçe sandalyelerinden birine yayılmaya giderken ben de sokak kapısını açıp içeri girdim.

Parlaklığını yitiren güneşe rağmen evin korkunç bir halde olduğunu anlamıştım; hırsızlar tarafından yağmalanmış gibi görünüyordu. Kitap rafları ve dolaplar boşaltılmış, onları dolduran biblolar ve büyük baskılı *Reader's Digest* dergileri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

döşemenin üzerine saçılmıştı. Kanepenin üzerindeki minderler ve sandalyeler tepetaklak vaziyetteydi. Buzdolabının ve dondurucunun kapakları açık kalmış, dolapların içindekiler ise eriyerek linolyum zemin üzerinde yapış yapış gölcükler oluşturmuştu.

İçim acıdı. Büyükbaba Portman sonunda aklını kaçırmıştı. Ona seslendim ama karşılığında hiçbir şey duymadım.

Odadan odaya dolaşıp ışıkları açarak paranoyak ve yaşlı bir adamın canavarlardan saklanmak için gizlenebileceği yerleri aradım: mobilyaların arkasını, tavan arasını, garajdaki tezgâhın altını. Silah dolabını bile kontrol ettim ama tabii ki hâlâ kilitliydi. Kilidin etrafı, zorla açmaya çalışırken dolabın yüzeyinde bıraktığı çiziklerle doluydu. Sulanmadıklarından kahverengiye dönmüş verandadaki eğrelti otları dışarıdaki esintiyle salınıyordu; yapay çimle kaplı zeminde dizlerimin üzerine çöküp bambudan yapılmış bankların altına bakarken karşılaşabileceklerimden korkuyordum.

O anda arka bahçeden gelen parıltılı ışığı fark ettim.

Koşarak tel örgülü kapıdan çıktım ve çimlerin üzerinde terk edilmiş bir el feneri buldum. Işık huzmesi, büyükbabamın bahçesinin bitişiğindeki ormanlık alana doğru bakıyordu. Burası, Circle Village ile Century Woods isimli bir sonraki site arasında iki kilometre kadar uzanan, testere dişli cüce palmiyelerle dolu bodur ama vahşi bir dünyaydı. Yerel efsanelere göre ormanlık arazi, yılanlarla, rakunlarla ve yabandomuzlarıyla doluydu. Büyükbabamı orada, üzerinde yalnızca bornozuyla kaybolmuş ve çılgına dönmüş bir halde hayal ettiğimde karanlık bir his ruhumu ele geçirdi. Neredeyse her hafta, bir yaşlının yağmur sularının birikmesiyle oluşan göllerden birine düştüğüne ve timsahlar tarafından paramparça edildiğine dair haberler yayınlanıyordu. En kötü ihtimali hayal etmek hiç de o kadar zor değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bağırarak Ricky'ye seslendim. Bir dakika sonra evin yan tarafından koşturarak geldi. Anında benim fark etmediğim bir şeyi fark etti: Tel örgülü kapıda korkunç görünümlü uzun bir yarık vardı. Alçak sesle ıslık çaldı. "Bu epeyce kötü bir yarık. Yabandomuzları ya da vaşaklar tarafından yapılmış olabilir. O şeylerin pençelerini görmelisin."

Yakınlarda bir yerden vahşice bir havlama sesi geldi. İkimiz de irkilip gergin bir şekilde birbirimize baktık. "Ya da bir köpek," dedim. Ses, mahallede zincirleme bir reaksiyonu tetikledi ve kısa zaman içinde her yönden havlama sesleri yükselmeye başladı.

"Olabilir," dedi Ricky başıyla onaylayarak. "Arabamda bir 22'lik var. Beni bekle." Ve tabancasını almak için benden uzaklaştı.

Havlama sesleri gücünü yitirdi ve geceleri ortaya çıkan böceklerden oluşan koro, monoton ve tuhaf melodilerini seslendirmeye koyuldu. Yüzümden terler damlıyordu. İyiden iyiye kararan havayla birlikte esinti de kesilmişti ve her nasılsa hava, gündüz olduğundan bile daha sıcak gibiydi.

El fenerini aldım ve ağaçlara doğru ilerledim. Büyükbabam oralarda bir yerlerdeydi. Bundan emindim. Ama neredeydi? Ben de Ricky de iz sürmeyi bilmezdik ama yine de bir şeyler bana yol gösteriyor gibiydi; göğsüm sıkışmış, yoğun havanın içinde bir fısıltı duymuştum. Aniden bir saniye daha bekleyemeyeceğimi fark ettim. Görünmeyen bir izin kokusunu almış tazılar gibi çalıların arasına daldım.

Ağaçlar tarafından işgal edilmemiş her metrekarenin kasık yüksekliğindeki cüce palmiyeler ve arapsaçına dönmüş sarmaşıklar tarafından istila edildiği Florida ormanlarında koşmak zordur ama elimden geleni yaptım. Bir yandan büyükbabama seslenirken, diğer yandan da el fenerini oraya buraya tutuyordum. Göz ucuyla beyaz bir parıltı görünce doğrudan oraya yö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neldim ama yakından bakınca bunun, yıllar önce kaybettiğim rengi atmış ve sönmüş bir futbol topu olduğunu anladım.

Pes edip Ricky'nin yanına dönmek üzereydim ki henüz çiğnenmiş palmiye yapraklarından oluşan ve pek de uzakta olmayan koridoru fark ettim. Koridora girdim ve el fenerimle etrafı aydınlattım, yapraklara koyu renkli bir şey bulaşmıştı. O anda boğazım kurudu. Kendimi olacaklara hazırlamaya çalışarak izi takip etmeye koyuldum. Bedenim az sonra neyle karşılaşacağımı biliyor ve beni uyarmaya çalışıyormuş gibi evden uzaklaştıkça mideme sancılar sokuyordu. Sonrasında, çiğnenmiş çalılardan oluşan patika genişledi ve onu gördüm.

Büyükbabam sarmaşıkların arasında yüzüstü yatıyordu, bacakları dışa doğru çarpılmıştı ve kollarından biri, sanki son derece yüksek bir binanın tepesinden düşmüşçesine altında kıvrılıp kalmıştı. O anda öldüğünden emindim. Gömleği kanla sırılsıklam olmuş, pantolonu yırtılmış ve ayakkabılarından biri kaybolmuştu. Uzun bir an boyunca fenerimin ışığı, bedeni üzerinde titrerken, boş gözlerle ona baktım. Tekrar nefes almayı becerdiğimde adını söyledim ama kıpırdamadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve avuç içlerimi sırtına bastırdım. Gömleğindeki kan hâlâ ılıktı. Belli belirsiz nefes alabildiğini fark ettim.

Kollarımı altından geçirip onu sırtüstü çevirdim. Hâlâ yaşıyordu ama gözleri matlaşmış, yüzü çökmüş ve beti benzi atmıştı. Sonra karnındaki yarıkları gördüm ve az kalsın bayılıyordum. Bunlar geniş ve derin yarıklardı. Üzerleri toprakla kaplanmıştı ve yüzüstü yattığı toprak kanla çamurlaşmıştı. Gömleğinin yırtık parçalarını bakmamaya gayret ederek yaralarının üzerine örtmeye çalıştım.

Ricky'nin arka bahçeden bağırdığını duydum. "BURADAYIM!" diye feryat ettim. Belki de *burası tehlikeli* veya *her yer kan içinde* gibi şeyler de söylemeliydim ama dudaklarımın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasından bundan başka tek bir kelime çıkmadı. Tek düşünebildiğim, büyükbabaların makinelerin alçak sesli uğultuları içinde, yataklarında ölmeleri gerektiğiydi. Titremekte olan ellerinde pirinçten yapılmış bir mektup açacağıyla, üzerlerinde karıncalar dolanırken ıslak ve pis kokulu bir çamur birikintisinin içinde ölmemeliydiler.

Bir mektup açacağı. Kendini korumak için bulabildiği tek şey buydu. Mektup açacağını parmaklarının arasından aldım. Gökyüzüne bakarak çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Elini tuttum. Tırnakları yenmiş parmaklarım onun mor renkli damarlarla örülmüş, solgun parmaklarına dolandı.

"Seni buradan götürmeliyim," dedim ona, kollarımdan birini sırtına ve diğerini bacaklarının altına sokarken. Onu kaldırmaya çalıştım ama inleyip kaskatı kesildiğini görünce durdum. Onun canını yakmaya dayanamazdım. Onu orada öylece bırakmam da mümkün değildi. Beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben de koluna, yüzüne ve seyrelmekte olan beyaz saçlarına bulaşan toprakları nazikçe temizlemekle yetindim. Dudaklarının kıpırdadığını işte tam o anda fark ettim.

Sesi zar zor duyuluyordu; fısıltıdan bile daha güçsüzdü. Öne doğru eğilip kulağımı dudaklarına yaklaştırdım. Mırıldanıyor, söylediklerinin bir kısmı anlaşılmıyordu. İngilizceyle Lehçe arasında gidip geliyor gibiydi.

"Anlayamıyorum," diye fısıldadım. Bana odaklanana kadar adını tekrarladım. Sonra sertçe nefes alıp alçak ama gayet anlaşılabilir bir sesle, "Yakob, adaya git. Burası güvenli değil," dedi.

Eski paranoyası geri dönmüştü. Elini sıkıp ikimizin de iyi olduğunu ve iyileşeceğini söyleyerek ona cesaret vermeye çalıştım. Bu, ona bir gün içinde ikinci yalan söyleyişimdi.

Ona neler olduğunu, ne tür bir hayvanın saldırısına uğra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığını sordum ama beni dinlemiyordu. "Adaya git," diye tekrarladı. "Orada güvende olacaksın. Bana söz ver."

"Gideceğim. Söz veriyorum." Başka ne diyebilirdim ki?

"Seni koruyabileceğimi düşünmüştüm," dedi. "Bunu sana uzun süre önce anlatmalıydım..." Son nefesini vermek üzere olduğunu görebiliyordum.

"Neyi anlatacaktın?" dedim gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak.

"Zamanımız kalmadı," diye fısıldadı. Sonra sarf ettiği gayret yüzünden tir tir titreyerek başını topraktan kaldırıp kulağıma yaklaştırdı: "Kuşu bul. Döngünün içinde. İhtiyar adamın mezarının diğer tarafında. 3 Eylül 1940." Başımla onayladım ama anlamadığımı fark etmişti. Gücünün son kırıntısıyla, "Emerson – mektup. Neler olduğunu onlara anlat, Yakob," diye ekledi.

Bunun ardından sırtüstü devrildi; tükenmişti, ölüyordu. Onu sevdiğimi söyledim. Sonra adeta eriyip gitti ve bakışları beni aşıp artık yıldızlarla bezeli gökyüzünde kayboldu.

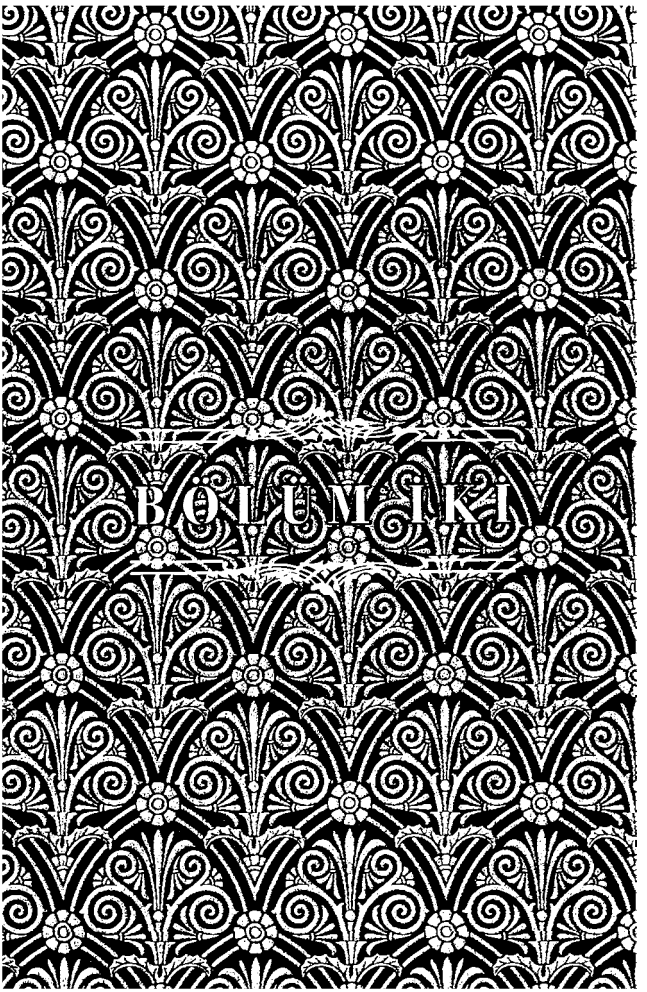
Bir an sonra Ricky çalıların arasından fırlayarak yanımıza ulaştı. Yaşlı adamın kollarımda hareketsiz yattığını görünce geriledi. "Ah dostum. Yüce İsa. Yüce İsa," dedi eliyle yüzünü ovuşturarak. Nabzının atıp atmadığını kontrol edip polisi aramamız gerektiğini söyledikten sonra ormanda bir şey görüp görmediğimi sorarken üzerime tuhaf bir duygu çöktü. Büyükbabamın bedenini bıraktım ve ayağa kalktım. Vücudumdaki tüm sinirler, sahip olduğumu dahi bilmediğim bir içgüdüyle karıncalanıyordu. Ormanın içinde bir şey vardı. Evet, onu hissedebiliyordum.

Çalılık alanda bizimki dışında tek bir hareket dahi yoktu, ay görünmüyordu ama her nasılsa el fenerimi ne zaman kaldırıp nereye tutmam gerektiğini biliyordum. Bir anlığına, fenerin daracık ışığında çocukluğumdaki kâbuslardan kopup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmiş gibi duran bir yüz gördüm. Koyu renkli bir sıvının içinde yüzüyormuş izlenim bırakan gözleriyle bana baktı; kambur bedenini saran simsiyah derisinin üzerinde yol yol izler vardı; garip bir şekilde aralanan ağzından, yılanbalığını andıran çok sayıdaki dili sarkıyordu. Bağırarak bir şeyler söyledim. Olduğu yerde dönüp gözden kayboldu ama çalıların hareketi Ricky'nin dikkatini çekmişti. 22'liğini kaldırıp ateş etti. *Pap-pap-pap-pap.* "O da neydi? Orada ne vardı?" dedi. Ama onu görmemişti ve ben de ne gördüğümü ona açıklayabilecek durumda değildim. Sönmek üzere olan el fenerimin ışığı boş ormanlık alanı aydınlatırken olduğum yerde donakalmıştım. Sonra kendimden geçmiş olmalıyım çünkü Ricky'nin söylediğini hatırladığım son şeyler, ***Jacob, Jake, hey Ed, iyi misin,*** oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükbabamın ölümünü takip eden ayları, bej rengi bekleme odalarından ve kime ait olduğu belli olmayan ofislerden oluşan bir arafta benim için üzülen binlerce göz ve büzülmüş kaşlar karşısında incelenerek, sorgulanarak, tam olarak duyamadığım konuşmaların konusu olarak, benimle konuşulduğunda başımla onaylayarak ve kendimi tekrar ederek geçirdim. Annem ve babam bana her an kırılabilecek bir aile yadigârı gibi davranıyor, paramparça olmamam için önümde tartışmaktan ya da üzüldüklerini belli etmekten korkuyorlardı.

Geceleri çığlık atarak uyanmama neden olan öyle korkunç kâbuslar görüyordum ki uyurken dişlerimi birbirine sürterek köreltmemem için ağız koruyucu takmak zorunda kalmıştım. Ormanın içindeki, dokunaçlarla dolu o ağız, gözümün önüne gelmeden gözlerimi kapatamıyordum. Büyükbabamın onun tarafından öldürüldüğüne ve yakında benim için döneceğine ikna olmuştum. Kimi zaman o mide bulandırıcı panik duygusu, tıpkı o geceki gibi üzerime çöküyor ve yakınlarda, ağaçların karanlık gölgeleri arasında, otoparktaki arabanın arkasında, bisikletimi koyduğum garajın hemen ardında, onların beni beklediğinden emin oluyordum.

Çözümüm evden çıkmayı kesmek oldu. Haftalar boyunca sabah gazetesini almak için garaj yoluna çıkmayı bile reddettim. Çamaşır odasının zemininde, onlarca battaniyenin arasında uyudum çünkü evin penceresi olmayan ve içeriden kilitlenebilen tek odası orasıydı. Büyükbabamın cenazesinin olduğu günü de kucağımda dizüstü bilgisayarımla, kurutucunun üzerinde oturup kendimi çevrimiçi oyunlara vermeye çalışarak çamaşır odasında geçirdim.

Olanlar için kendimi suçluyordum. Kendi kendime, *keşke ona inanmış olsaydım*, deyip duruyordum. Ama ona inanmamıştım. Diğerleri de inanmamıştı ve şimdi, bana da kimse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inanmadığından onun nasıl hissetmiş olabileceğini anlıyordum. Olanlara dair anlattıklarım, sözcükleri sesli bir şekilde söylemek mecburiyetinde bırakıldığım âna dek kulağa son derece makul geliyordu. Sonra kulağa delice gelmeye başladılar. Özellikle de olanları, evimize gelen polis memuruna anlatmak zorunda kaldığım o gün. Adam mutfak masasının diğer ucuna oturmuş, telli defterine hiçbir şey yazmadan başını aşağı yukarı sallayarak beni dinlerken ona olanları ve hatta yaratığı bile tüm detaylarıyla anlattım. Anlatacaklarım bittiğinde bir tek, "Harika, teşekkürler," dedi ve sonra annemle babama dönüp "birilerinin beni görüp görmediğini" sordu. Bunun anlamını bilmiyormuşum gibi. Ona vermek istediğim bir ifade daha olduğunu söyleyip ortaparmağımı gösterdim ve odayı terk ettim.

Annem ve babam haftalar sonra bana ilk defa bağırdılar. Aslında o alışılageldik tatlı sesi duymak bir tür rahatlamaydı ama yine de kötü birkaç şey söyleyerek onlara karşılık verdim. Büyükbaba Portman öldüğü için sevindiklerini söyledim. Ve onu gerçekten seven tek kişinin ben olduğumu...

Annem, babam ve polis kısa bir süreliğine garaj yolunda konuştular ve ardından polis oradan ayrılarak bir saat kadar sonra, kendini polis ressamı olarak tanıtan bir adamla geri döndü. Adam yanında büyük bir resim defteri getirmişti ve benden yaratığı tekrar tarif etmemi istedi. Ben yaratığı tarif ederken arada sırada durup çeşitli sorular sorarak çizim yaptı.

"Kaç tane gözü vardı?"

"İki."

Bir polis ressamı için canavar çiziyor olmak son derece normal bir şeymiş gibi, "Anladım," dedi.

Bunu beni sakinleştirmek için yaptıkları çok açıktı. Fakat en büyük potu, bitirdiği çizimi elime tutuşturmaya kalkıştığında kırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu dosyalarınız için saklamanız falan gerekmiyor mu?" diye sordum.

Polisler kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. "Tabii ki. Aklım neredeydi?"

Bu kesinlikle küçük düşürücüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Orada olmasına rağmen tek ve en yakın arkadaşım Ricky bile bana inanmadı. El fenerinin ışığını yaratığa doğrultmuş olmama karşın o gece ormanda hiçbir yaratık görmediğine yeminler etti ve polislere de böyle söyledi. Ama havlama sesini duymuştu. İkimiz de duymuştuk. O yüzden polisin, büyükbabamın vahşi bir köpek sürüsü tarafından öldürüldüğüne kanaat getirmesi uzun sürmedi. Görünüşe göre başka yerlerde de görülmüşler ve bir önceki hafta Century Woods'ta yürümekte olan bir kadını ısırmışlardı. Bir de bunların hepsi gece olmuştu. "Tam da yaratıkları görmenin en zor olduğu zamanda!" dedim. Ama Ricky başını iki yana sallayıp benim bir "deli doktoruna" ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler geveledi.

"Sanırım ruh doktoru demek istiyorsun," dedim, "ve çok teşekkür ederim. İnsanın kendisine böylesine destek olan arkadaşlarının olması harika." Odamın terasında oturmuş, güneşin Körfez'in üzerinden batışını izliyorduk. Ricky bacaklarını altında toplamış ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş bir halde, annemle babamın Amiş bölgesinden gelirken aldıkları anlamsızca pahalı Adirondack marka sandalyede yaylanıp duruyor, amansız bir kararlılıkla sigaraları birbiri ardına yakıyordu. Benim evimdeyken daima belli belirsiz rahatsız görünürdü ama bu defa onu rahatsız edenin ailemin zenginliği değil de ben olduğumu, ne zaman benim oturduğum tarafa baksa bakışlarını kaçırışından anlayabiliyordum.

"Her neyse. Sadece sana karşı dürüst davranıyorum," dedi. "Canavarlar hakkında konuşmaya devam edersen seni bir yere kapatırlar. Sonra gerçekten Special Ed oluverirsin."

"Bana öyle deme."

Sigarasına hafifçe vurdu ve tırabzanın üstünden kocaman, parlak bir tükürük salladı.

"Aynı anda hem sigara içip hem de tütün mü çiğniyordun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana ne ki, annem misin sen benim?"

"Niye ki? Gıda pulu karşılığında kamyonculara ellettiriyor gibi mi *görünüyorum*?"

Ricky annelerle ilgili şakaların ustasıydı ama bunun kaldıramayacağı kadar ağır olduğu da açıktı. Sandalyesinden fırladı ve beni öyle sert itti ki az kalsın terastan aşağı uçacaktım. Evimden defolup gitmesi için ona bağırdım ama çoktan gitmişti.

Onu bir daha ancak aylar sonra gördüm. Arkadaşlık da bir yere kadar.

Sonunda annem ve babam beni Doktor Golan adında, sessiz ve bronz tenli bir adam olan deli doktoruna götürdü. Onlara karşı çıkmadım. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Zor bir vaka olduğumu düşünmüştüm ama Doktor Golan benim üzerimde şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde ilerleme kaydetti. Olanları önemli değillermiş gibi sakince açıklama şekli neredeyse hipnotize ediciydi ve iki seans geçmeden, yaratığın fazla mesai yapan hayalgücümün bir işi olduğu konusunda beni ikna etmişti; büyükbabamın ölümünün yaşattığı travma, gerçekte orada olmayan bir şeyi görmeme neden olmuştu. Doktor Golan'ın açıklamalarına göre başlangıçta zihnime o yaratıkları yerleştiren, Büyükbaba Portman'ın hikâyeleriydi. Dolayısıyla, ölü bedeni kollarımın arasında, hayatımın en kötü şokunu atlatmaya çalışırken büyükbabamın öcülerini zihnimde canlandırmıştım.

Bunun bir adı bile vardı; akut stres tepkisi. "Bunda kutlu bir yan göremiyorum," dedi annem, doktorun bana koyduğu gıcır gıcır tanıyı duyduğunda. Ama şakası beni rahatsız etmedi. Neredeyse her şey kulağıma *deliden* daha iyi geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer yandan, canavarların gerçek olmadığına inanmaya başlamam, daha iyi hissettiğim anlamına gelmiyordu. Hâlâ kâbuslar görüyordum. Gergin ve paranoyaktım. Diğer insanlarla iletişim kurmakta o kadar zorlanıyordum ki annem ve babam, katlanamadığım günlerde okula gitmek zorunda kalmamam için bana özel öğretmen tuttu. Ve sonunda Smart Aid'den ayrılmama da izin verdiler. "Daha iyi hissetmek" benim yeni işimdi.

Kısa zaman sonra bundan da kovulmaya karar verdim. Geçici deliliğim de ortadan kalktıktan sonra Doktor Golan'ın işi bana reçete yazmakla sınırlı kaldı. Hâlâ kâbus mu görüyorum? Ona yardımcı olacak bir şeyim var. Okul servisinde panik atak nöbetlerine mi tutuluyordum? Bu, o sorununu ortadan kaldıracaktır. Uyuyamıyor muydum? Şunun dozunu biraz artıralım. Kullandığım tüm o ilaçlar beni hem şişmanlatıyor hem de aptallaştırıyordu. Fakat hâlâ acınacak durumdaydım; geceleri sadece üç ya da dört saat uyuyabiliyordum. İşte, Doktor Golan'a yalan söylemeye başlamamın nedeni de buydu. Bana bakan insanlar gözlerimin altındaki torbaları ya da beklenmedik sesler karşısında gergin bir kedi gibi yerimden sıçradığımı gördüğünde iyiymişim gibi davranıyordum. Bir hafta, rüya günlüğümü yazarken baştan aşağı yalan söyledim ve rüyalarımı normal bir insanınki gibi yavan ve basitmiş gibi yansıttım. Rüyalarımdan biri dişçiye gitmekle ilgiliydi. Bir diğerinde uçuyordum. İki gece üst üste rüyamda kendimi okulda çırılçıplak gördüğümü söyledim.

Sonra sözümü kesti. "Yaratıklara ne oldu?"

Omuzlarımı silktim. "Onlardan hiçbir iz yok. Sanırım bu iyileştiğim anlamına geliyor, değil mi?"

Doktor Golan bir anlığına kalemini defterine vurdu ve bir şeyler karaladı. "Umarım duymak istediğimi düşündüğün şeyleri anlatmıyorsundur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki hayır," dedim, bakışlarım duvarında asılı çerçevelerin içindeki diplomalarına kaçırarak. Eminim psikolojinin farklı altdallarındaki uzmanlığını kanıtlayan diplomalarına ek olarak, akut stres tepkisinden mustarip bir gencin ne zaman yalan söylediğine dair bir diploması da vardı.

"Bir anlığına gerçeklerden bahsedelim." Kalemini elinden bıraktı. "Bu hafta *o* rüyayı bir kere bile görmediğini mi söylemek istiyorsun?"

Daima başarısız bir yalancı olmuştum. Kendimi küçük düşürmektense enselendiğimi kabul etmeyi yeğledim. "Aslında," diye geveledim, "belki bir defa görmüşümdür."

İşin doğrusu, o hafta boyunca her gece *o* rüyayı görmüştüm. Arada küçük farklılıklar olsa bile hep aynı şekilde ilerliyordu: Büyükbabamın yatak odasında bir köşeye sığınmışım, alacakaranlığa özgü turuncumsu ışık pencerelerden süzülüyor ve kapının yanına asılmış pembe renkli BB tüfeğini aydınlatıyor. Yatak olması gereken yerde, şekerle değil de jilet keskinliğinde bıçaklarla ve en güçlü zırhları bile delecek kadar etkili silahlarla dolu, ışık saçan devasa bir otomat duruyor. Büyükbabam, üzerinde eski bir İngiliz ordu üniformasıyla orada dikiliyor ve makineye banknotlar atıyor ama silahlar çok pahalı ve zamanımız tükeniyor. Sonunda, parlak bir 45'lik kendi etrafında dönerek cama doğru hareketleniyor ama düşmeden önce oraya öylece sıkışıp kalıyor. Büyükbabam Yidiş dilinde küfürler savuruyor, makineyi tekmeliyor ve sonra makinenin içine uzanıp silahı almak için dizlerinin üzerine çöküyor ama kolu makineye sıkışıyor. İşte, tam o anda geliyorlar. Uzun siyah dilleri, camın dışından sürünerek ilerliyor ve içeri girmek için bir yol arıyor. BB tüfeğini onlara doğrultup tetiğe basıyorum ama hiçbir şey olmuyor. O sırada Büyükbaba Portman deliler gibi bağırıyor *–kuşu bul, döngüyü bul, Yakob, seni aptal çocuk, neden beni anlamıyorsun–* ve sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pencereler paramparça oluyor ve cam parçacıkları banyoya saçılıyor. Siyah diller dört bir yanımızı sarıyor. Genellikle o anda kan ter içinde uyanıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, midem düğüm düğüm oluyordu.

Her ne kadar hep aynı rüyayı görsem ve bunun üzerinden yüzlerce defa geçmiş olsak da Doktor Golan, gördüğüm rüyayı her seansta baştan sona anlatmamı istiyordu. Daha önceki doksan dokuz anlatışımda gözden kaçırdığı bir ipucunu ararcasına bilinçaltımı tekrar tekrar inceliyor gibiydi.

"Peki, rüyanda büyükbaban ne diyor?"

"Her zamanki şeyleri söylüyor," dedim. "Kuştan, döngüden ve mezardan bahsediyor."

"Ölmeden önceki son sözleri."

Başımla onayladım.

Doktor Golan parmaklarını birbirine kenetleyip çenesine dayadı. Bunu yaparken tıpkı bir deli doktoru gibi görünüyordu. "Bunların ne anlama geldiğine dair yeni bir fikrin var mı?"

"Evet. Bir bok demek değiller."

"Haydi ama. Böyle demek istemedin."

O son sözlerini umursamıyormuş gibi davranmak istiyordum ama umursuyordum. Bunlar da beni en az kâbuslarım kadar yiyip bitiriyordu. Büyükbabamın ölmeden önce sarf ettiği son sözlerin, sanrılarla dolu bir saçmalıktan ibaret olduğunu kabul etmek istemiyordum çünkü ona en azından bunu borçluydum ve Doktor Golan, bunları anlamanın korkunç kâbuslarıma son vermeye yardımcı olabileceğine ikna olmuştu. Ben de elimden geleni yaptım.

Büyükbaba Portman'ın söylediklerinden bazılarının ne anlama geldiğini anlayabiliyordum. Tıpkı adaya gitmemi istemesi gibi. Canavarların benim peşime düşeceğinden korkuyordu ve onlardan kaçabileceğim tek yerin ada olduğunu düşünüyordu çünkü çocukluğunda o da öyle yapmıştı. Bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ardından, "Sana daha önce söylemeliydim," demişti ama bana söylemesi gereken şeyi o sırada benimle paylaşmaya zamanı olmadığından, aklına gelen bir sonraki en iyi şeyi yapıp sırrını *açıklayabilecek* birilerine ulaşmam için takip edebileceğim ekmek kırıntıları bırakıp bırakmadığını merak ediyordum. Döngü, mezar ve mektup konusunda ağzında geveledeği şifreye benzer şeylerin bununla ilgisi olduğunu düşünüyordum.

Bir süreliğine, "döngünün" Circle Village'daki sokaklardan biri olduğunu düşündüm çünkü o mahallede durmadan daireler çizen çıkmaz sokaklardan başka bir şey yoktu. "Emerson" da büyükbabamın mektup gönderdiği biri olabilirdi. Savaş sırasında tanıştığı ve irtibatı asla koparmadığı eski dostlarından biri. Belki de şu Emerson, Circle Village'daki daireler çizen çıkmaz sokaklardan birinde yaşıyordu. Evinin hemen yanında bir mezar vardı ve sakladığı mektuplardan birinin tarihi 3 Eylül 1940'tı. Ve benim okumam gereken de işte o mektuptu. Bunun kulağa delice geldiğini biliyordum ama çok daha delice şeylerin doğru olduğu kanıtlanmıştı. İnternette açmaza düştüğümü fark ettiğimde yaşlıların masa hokeyi oynamak ve en son geçirdikleri ameliyatları konuşmak için bir araya geldiği Circle Village'ın toplum merkezine gittim. Onlara mezarlığın yerini ya da Bay Emerson'un kim olduğunu bilip bilmediklerini sormak istiyordum. Ergenlik dönemindeki bir gencin onlarla konuşuyor olmasının verdiği şaşkınlıkla kafamdan ikinci bir el çıkmış gibi bana baktılar. Circle Village'da bir mezarlık ya da Emerson adında biri yoktu. Döngü Sokağı, Döngü Caddesi ya da Döngülü bir şeyin olmadığından da emindiler. Kelimenin tam anlamıyla çuvallamıştım.

Yine de Doktor Golan bu işin peşini bırakmama izin vermedi. Ünlü eski bir şair olan Ralph Waldo Emerson'u araştırmamı önerdi. "Emerson çok sayıda mektup yazmıştı," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de büyükbabanın bahsettiği oydu." Bunun karanlığa kurşun sıkmaktan farkı yoktu ama Golan'ın yakamdan düşmesi için bir akşamüstü babamın beni kütüphaneye bırakmasını sağladım. Böylelikle Emerson'u inceleyebilecektim. Kısa süre içinde Ralph Waldo Emerson'un yayınlanmış çok sayıda mektup yazdığını keşfettim. Üç dakika kadar gerçekten heyecanlandım. Sanki bir dönüm noktasının eşiğindeydim ama sonra iki şeyi daha fark ettim: İlk olarak Ralph Waldo Emerson 1800'lü yıllarda yaşamış ve ölmüştü. Bu nedenle, 3 Eylül 1940 tarihli bir mektup yazması olanaksızdı. İkinci olarak, yazdıkları o kadar ağdalı ve esrarlıydı ki pek de hevesli bir okuyucu olmayan büyükbabamın bunlarla azıcık dahi olsa ilgilenmesi mümkün değildi. Emerson'un uyku getiren becerilerinin zor yoldan farkına vardım çünkü yüzüm kitaba gömülmüş şekilde uyuyakalmış, "Özgüven" başlıklı bir makaleye salyalarımı akıtmış ve otomatla ilgili rüyayı o hafta altıncı defa görmüştüm. Çığlıklar atarak uyandığım için pek de törensel olmayan bir şekilde kütüphaneden atılınca Doktor Golan'a ve aptalca teorilerine sövüp durdum.

Bardağı taşıran son damla birkaç gün sonra düştü; annem ve babam, Büyükbaba Portman'ın evini satmanın zamanının geldiğine karar vermişlerdi ama potansiyel müşterilere evi gezdirmeden önce içerisinin iyice temizlenmesi gerekiyordu. "Travma yaşadığım yerle yüzleşmemin" iyi bir fikir olduğunu düşünen Doktor Golan'ın tavsiyesi üzerine, döküntüleri toplamak için babama ve Susie Halama yardım etmek zorunda bırakıldım. Eve varışımızın ardından bir süre boyunca, babam iyi olduğumdan emin olmak için beni kenara çekip durdu. Etraftaki çalılıklara yapışıp kalmış polis bandı parçalarına ve rüzgârla savrulan verandadaki yırtık tel örgüye rağmen şaşırtıcı bir biçimde iyiydim. Büyükbabamın hayatından geriye

BELONGS TO KANTUS TEAM

kalanları yutmak için kaldırımın kenarında bekleyen kiralık çöp konteynırı gibi şeyler korkmama değil, üzülmeme neden oluyordu.

Ağzım köpüre köpüre balataları sıyırmayacağım belli olduğunda işe koyulduk. Çöp torbalarını yüklenerek evde amansızca dolaşmaya, rafları ve dolapları boşaltmaya ve ancak emekleyerek girebileceğimiz yerleri talan etmeye başladık. Her adımımızda, yıllardır yerinden oynatılmamış nesnelerin altındaki toz birikintilerini keşfediyorduk. Saklanabilecek veya tamir edildiğinde yeniden kullanılabilecek eşyalardan ve çöp konteynırına atılacak nesnelerden oluşan birer piramit inşa ettik. Halam ve babam pek de hisli insanlar değillerdi. Dolayısıyla çöpe gidecek nesnelerin oluşturduğu piramit her an daha yüksekti. Garajın köşesinde duran ve su yüzünden hasar görmüş bir metre yüksekliğindeki *National Geographic* yığını gibi şeyleri saklamak için ciddi lobi çalışmaları yürüttüm ama her defasında reddedildim. Oysaki kaç günümü onları inceleyerek ve Yeni Gine'deki çamur kaplı adamlardan biri olduğumu veya Butan Krallığı'ndaki tepelerin üstüne kurulmuş kalelerden birini keşfettiğimi hayal ederek geçirmiştim? Büyükbabamın eski bowling tişörtlerini ("Bunlarla insan içine mi çıkılır," demişti babam), mızıkasını ve sarkacını ("Bunlara güzel para ödeyen birileri çıkacaktır.") ya da silahlarla dolu devasa dolabının içindekileri ("Şaka yapıyorsun, değil mi? Şaka yaptığını umarım.") almama da izin verilmedi.

Babama kalpsizin teki olduğunu söyledim. Halam eski mali kayıtlardan oluşan bir yığını düzenlemeye çalıştığımız çalışma odasında bizi yalnız bırakarak oradan kaçtı.

"Sadece pratik davranmaya çalışıyorum. İnsanlar öldüğünde böyle yapılır Jacob."

"Öyle mi? Ya *sen* öldüğünde ne olacak? Müsveddelerini de yakayım mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızardı. Bunu söylememeliydim; henüz bitmemiş kitap projelerinden bahsederek ona bel altı vurmuştum. Bana bağırmak yerine sessizleşti. "Seni bugün buraya getirmiş olmamın nedeni bunlarla baş edebilecek kadar olgun olduğunu düşünmemdi. Sanırım yanılmışım."

"*Elbette* yanıldın. Büyükbabamın eşyalarını atmanın, onu unutmama neden olacağını sanıyorsun ama böyle bir şey olmayacak."

Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman kendi bildiğini yap. Bu konuda seninle kavga etmekten bıktım. Ne istersen al." Sararmış kâğıtlardan oluşan bir desteyi ayaklarımın dibine fırlattı. "Burada, Kennedy'nin suikasta kurban gittiği yıl vergiden düşülen kalemleri bulabilirsin. Git de her birini çerçevelet!"

Kâğıtları tekmeleyerek odadan çıktım ve kapıyı ardımdan çarparak kapattım. Sonra da gelip özür dilemesi için oturma odasında bekledim ama kâğıt öğütücüsünün kükreyerek çalışmaya başladığını duyunca babamın benden özür dilemeyeceğini anladım ve evde dolaşıp kendimi yatak odasına kilitledim. İçerisi bayat hava, ayakkabı derisi ve büyükbabamın ekşimtırak parfümü gibi kokuyordu. Duvara yaslanıp yatakla kapı arasında uzanan, halıya işlemiş ize baktım. Perdenin arkasından süzülen güneş ışığı, yatak örtüsünün altından ucu görünen bir kutunun kenarını aydınlatıyordu. Yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve kutuyu oradan çıkardım. Bu, tozla kaplanmış eski bir puro kutusuydu. Bulmam için buraya kasten bırakılmış gibiydi.

Kutunun içinde pek yakından tanıdığım fotoğraflar vardı: görünmez oğlan, havada süzülen kız, koca kaya parçasını kaldıran çocuk ve başının arkasına bir yüz çizilmiş olan adam. Fotoğraflar kırış kırış olmuştu, soyuluyorlardı. Ayrıca hatırladığımdan da küçüktüler. Şimdi neredeyse bir yetişkinin gözleriyle onlara bakarken fotoğraflardaki hilenin ne kadar bariz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

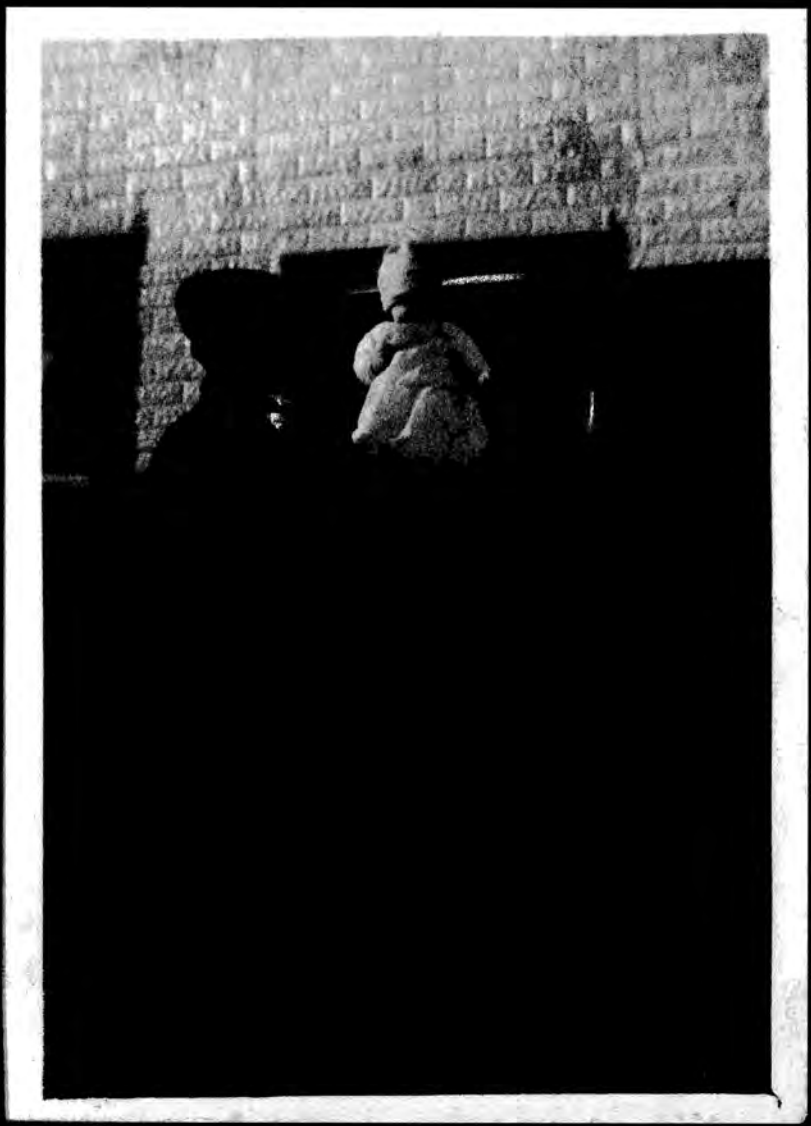
olduğunu fark ettim. Görünmez çocuğun kafasını yok etmek için büyük olasılıkla biraz koyulaştırma biraz da soldurma yeterli olmuştu. İnsanı şüpheye sürükleyen derecede cılız çocuğun kaldırdığı devasa kaya parçası kolaylıkla alçıdan ya da köpükten yapılmış olabilirdi. Ancak bu gözlemler, fotoğrafların gerçek olduğuna inanmak isteyen altı yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla zordu.

O fotoğrafların altında, Büyükbaba Portman'ın bana göstermediği beş fotoğraf daha vardı. Fotoğraflara yakından bakana kadar bunun nedenini merak ettim. Üç tanesinin üzerinde o kadar bariz bir şekilde oynanmıştı ki bir çocuk bile gördüğünün gerçek olmadığının farkına varabilirdi: Bunlardan biri, şişenin içine "hapsolmuş" bir kızın insanda kahkaha atma isteği uyandıran çift pozlamayla çekilmiş bir fotoğrafıydı. İkincisinde, arkasındaki karanlık kapı eşiğinde gizli bir şey tarafından havada asılı tutulan, "zihin gücüyle havaya yükselme" becerisi olan bir çocuk vardı; üçüncüsü, insan suratlı bir köpeğe aitti ama oğlanın yüzü son derece özensizce yapıştırılmıştı. Bunlar yeterince tuhaf değilmiş gibi son ikisi David Lynch'in kâbuslarından fırlamış gibi duruyordu: Bunlardan biri korkutucu bir şekilde sırtını bükmüş, mutsuz ve genç bir akrobattı; diğeri ise o ana kadar gördüğüm en tuhaf kostümleri giyen ürkütücü ikizlere aitti. Zihnimi dokunaç dilli canavarlara dair hikâyelerle dolduran büyükbabam bile bu tür fotoğraflar yüzünden kâbus göreceğimi fark etmiş olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

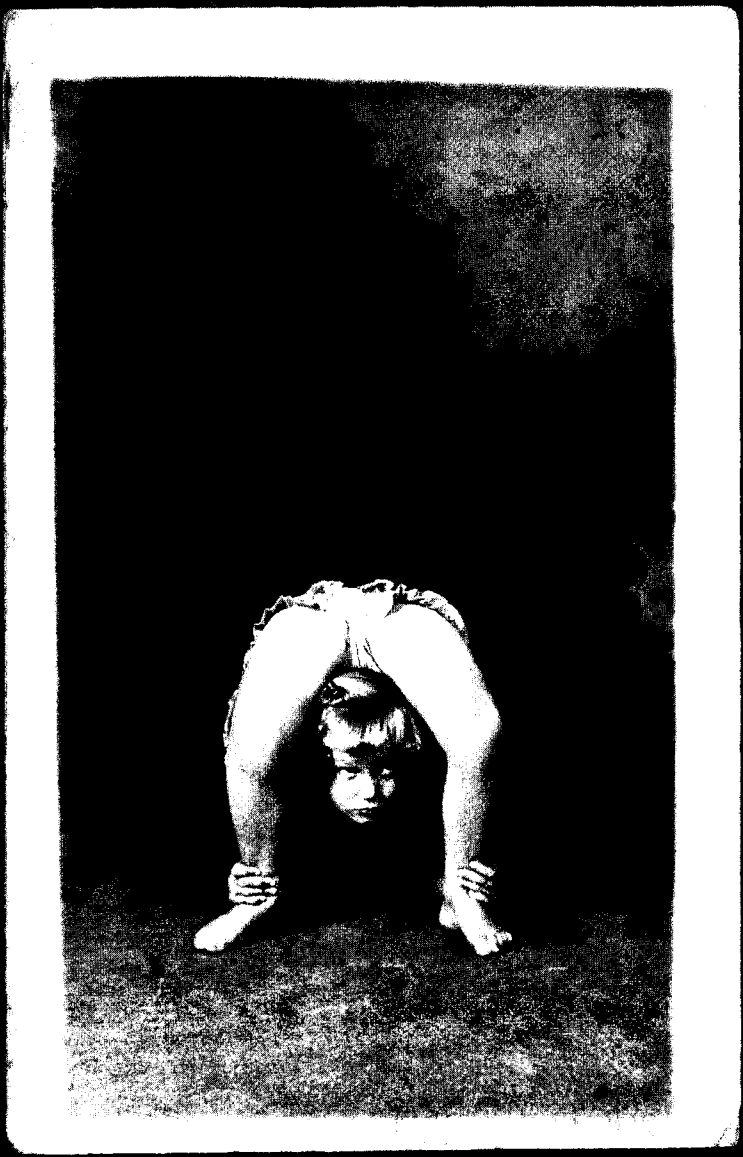
BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Elimde o fotoğraflarla büyükbabamın tozlu döşemeleri üzerinde dizlerimin üstüne çökmüş bir halde, hikâyelerinin doğru olmadığını fark ettiğim gün kendimi nasıl da aldatılmış hissettiğimi anımsadım. Artık gerçekler ortadaydı: Ölmeden önce dudaklarından dökülen son sözcükler, kurnazlıkla yapılan bir hileden ibaretti ve sergilediği son gösteriyle, kurtulmak için yıllar boyunca metabolizmamı altüst edecek ilaçlar kullanmak ve terapiye gitmek zorunda kalacağım kâbuslarla ve paranoyakça sanrılarla beni ele geçirmeyi amaçlıyordu.

Kutuyu kapatıp babamla Susie Halanın kesilmiş ama hiç kullanılmamış kuponlarla dolu bir çekmeceyi on litrelik çöp torbalarından birine boşalttığı oturma odasına götürdüm.

Kutuyu onlara uzattım. İçinde ne olduğunu bile sormadılar.

"Yani bu kadar mı?" diye sordu Doktor Golan. "Büyükbabanın ölümü tamamen anlamsız mıydı?"

Kanepede uzanmış, köşedeki akvaryumu ve tembelce daireler çizerek yüzen altın rengi tutsağını izliyordum. "Eğer daha iyi bir fikriniz yoksa," dedim. "Tüm bunların ne anlama geldiğine dair bana söylemediğiniz yepyeni bir teori. Aksi takdirde..."

"Ne?"

"Aksi takdirde bu sadece bir zaman kaybından başka bir şey değil."

İç geçirdi ve bağ ağrısından kurtulmaya çalışırcasına burun kemiğini iki parmağının arasına alıp sıktı. "Büyükbabanın ölmeden önceki son sözlerinin ne anlama geldiği konusunda herhangi bir sonuca varacak kişi ben değilim," dedi. "Önemli olan *senin* ne düşündüğün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu, kocaman bir psikoloji saçmalığı," diye çıkıştım. "Önemli olan benim ne *düşündüğüm* değil; önemli olan, neyin gerçek olduğu! Ama sanırım bunu asla öğrenemeyeceğiz. Kimin umurunda ki? Sen doldur reçetemi, al paranı."

Sinirlenmesini, benimle tartışmasını, ısrarla hatalı olduğumu söylemesini istiyordum ama bunun yerine, ne düşündüğünü yüzünden anlamanın mümkün olmadığı bir ifadeyle oturup kalemiyle sandalyesinin koluna vurarak ritim tuttu. Bir an sonra, "Pes ediyormuş gibi görünüyorsun," dedi. "Hayal kırıklığına uğradım. Hiç de kolay vazgeçecek biri olduğunu düşünmemiştim."

"O zaman beni pek iyi tanıdığın söylenemez," diye yanıtladım.

Hiç de parti verecek ruh halinde değildim. Annem ve babam önümüzdeki haftanın ne kadar sıkıcı ve önemsiz olduğuna dair gözüme soka soka ipuçları bırakmaya başladığı anda bir partiye katılmak zorunda kalacağımı anlamıştım çünkü hepimiz, bir sonraki hafta on altı yaşıma basacağımın farkındaydık. Bu yıl parti vermemeleri için onlara yalvardım çünkü tüm diğer nedenlerin ötesinde, aklıma doğum günü partime davet edebileceğim tek bir kişi gelmiyordu ama tek başıma çok fazla zaman geçirdiğimden endişelenerek sosyalleşmenin iyileştirici etkisi olduğuna dair öne sürülen görüşe dört elle sarılmışlardı. Onlara, elektroşok için de benzer şeyler söylendiğini hatırlattım. Fakat annem kutlamayla ilgili en uyduruk bahaneleri bile kolaylıkla savuşturuyordu çünkü evimizi diğer insanlara göstermekten hoşlanırdı. Hatta bir keresinde papağanımızın doğum günü için bile arkadaşlarını eve davet etmişti. Elinde şarabıyla misafirleri şaşaalı bir şekilde döşen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş bir odadan diğerine götürmüş, mimarın dehasını övmüş ve evin inşaatı konusunda savaş hikâyeleri anlatmıştı ("Bu şamdanları İtalya'dan getirmemiz *aylarımızı* aldı").

Doktor Golan'ın felaketi andıran seansından henüz dönmüştük. Şüphe uyandıracak kadar karanlık olan oturma odasında, "Doğum günün için bir şeyler planlamamış olmamız ne yazık, değil mi?" ve "Neyse, önümüzdeki sene kutlarız," gibi şeyler geveleyip duran babamı takip ediyordum. Ansızın yanan ışıklarla ortalığı ele geçiren ışık seli kâğıt süsleri, balonları ve neredeyse hiç konuşmadığım ama annemin partiye katılmaları için kandırmayı başardığı teyzelerden, dayılardan ve kuzenlerden oluşan karmakarışık grubu gözler önüne serdi. Ricky de oradaydı. Zımbalarla süslenmiş deri ceketinin içinde komik bir şekilde ortama ait görünmeyen Ricky'yi punç kâsesinin etrafında dolaşırken görmek beni şaşırttı. Onlar kutlamaktan, ben de şaşırmış taklidi yapmaktan sıkıldığımda annem kolunu omzuma atıp, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Kızgındım, yorgundum ve televizyonu açıp da yatağa girmeden önce *Warspire III: The Summoning* oynamak için deli oluyordum. Ama ne yapabilirdik ki? Herkesi evlerine mi gönderecektik? İyi olduğumu söyledim. Annem de teşekkür edercesine bana gülümsedi.

Bir bülbül edasıyla, "Kimler yeni eklentiyi görmek ister?" diye sordu odadakilere ve akrabalarımızdan oluşan topluluğu üst kata çıkarmadan önce kendine biraz daha şampanya doldurdu.

Ricky ve ben odanın iki yanında dikilerek birbirimize başlarımızla selam verdik. Böylelikle tek bir kelime dahi etmeden, karşılıklı olarak birbirimizin varlığına bir iki saat boyunca katlanmak konusunda anlaştık. Beni az kalsın çatıdan düşüreceği günden sonra hiç konuşmamıştık ama ikimiz de arkadaş sahibi olma illüzyonunu korumanın önemini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlıyorduk. Tam da onunla konuşmak için adım atacağım sırada Bobby Dayım beni dirseğimden yakalayıp bir köşeye çekti. Bobby, kocaman bir araba kullanıp kocaman bir evde yaşayan kocaman bir adamdı ve er ya da geç, yıllar içinde bağırsaklarına doldurduğu kaz ciğerleri ve Monster Thickburgerler yüzünden kocaman bir kalp krizinden ölüp gidecekti. Sahip olduğu her şeyi de esrarkeş kuzenimle ufak tefek sessiz karısına bırakacaktı. O ve Les Dayım, Smart Aid'in eş başkanlarıydı ve daima böyle yaparlardı; garsonu soğanlı ve baharatlı avokadosunun lezzetinden ötürü kutlamak yerine mafya saldırısı planlıyormuşçasına insanları köşeye çeker ve entrikalarla dolu bir sohbete girişirlerdi.

"Annen... Büyükbabanla ilgili meselenin üstesinden gelmeye başladığını söyledi."

Benim meselem. Kimse bunu nasıl adlandıracağını bilemiyordu.

"Akut stres tepkisi," dedim.

"Ne?"

"Hastalığımın adı buydu. Bu. Her neyse."

"Güzel. Bunu duyduğuma gerçekten memnun oldum." Sanki tüm tatsızlıkları geçmişe gömercesine elini havada salladı. "Annen ve ben biraz düşündük. Aile işinin nasıl yürüdüğünü görmek için bu yaz Tampa'ya gelmeye ne dersin? Benimle birlikte merkezde biraz kafa patlat. Tabii rafları düzenlemekten memnunsan durum değişir!" Öyle abartılı bir kahkaha attı ki istemsiz olarak geri çekildim. "Bizim evde kalıp hafta sonlarını benimle ve kuzenlerinle birlikte tarpon balığı avına çıkarak bile geçirebilirsin." Teklifini kabul etmem için başlı başına yeterli bir nedenmiş gibi son derece karmaşık, hatta neredeyse pornografik detaylara girerek yeni yatını tarif etmesi beş uzun dakikasını aldı. Sözlerini bitirdiğinde sırıttı ve elini sıkmam için uzattı. "Ne düşünüyorsun J-dogg?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanırım bunun, reddedemeyeceğim bir teklif olması gerekiyordu ama yazı dayımla ve şımarık çocuklarıyla geçirmek yerine Sibirya'daki çalışma kamplarından birinde geçirmeyi yeğlerdim. Smart Aid merkezinde çalışma meselesine gelince... Bunun geleceğimin kaçınılmaz bir parçası olabileceğinin farkındaydım ama kendimi o kurumsal kafesin içine hapsetmeden önce birkaç yazımı daha özgür bir biçimde geçirmeyi istiyor ve dört yıl sürecek üniversite eğitimime güveniyordum. İşin içinden nasıl nazik bir şekilde sıyrılacağımı düşünürken tereddüt ettim. Ama bunun yerine tek söyleyebildiğim, "Psikiyatristimin şimdilik bunun iyi bir fikir olduğunu düşüneceğini sanmıyorum," oldu.

Süpürgeyi andıran kaşları büzüştü. Belli belirsiz bir şekilde kafasını sallayarak, "Ah, pekâlâ, tabii ki. O an canımız nasıl istiyorsa öyle yaparız dostum, buna ne dersin?" Ardından, yanıt vermemi bile beklemeden odanın öteki tarafında bir an önce dirseğini yakalaması gereken birini görmüş gibi yaparak yürüyüp gitti.

Annem hediyeleri açma zamanının geldiğini duyurdu. Bunu daima insanların önünde yapmam konusunda ısrar ederdi ve bu benim için büyük bir sorundu çünkü daha önce de söylediğim gibi korkunç bir yalancıydım. Bu aynı zamanda tekrar tekrar el değiştiren Noel şarkıları CD'leri ve *Field and Stream* aboneliği için minnettar numarası yapmakta da kötü olduğum anlamına geliyordu. Her nedense Les Dayım açık hava sporlarına uygun olduğum konusunda yıllardır ilginç bir yanılgı içindeydi. Ama nezaketi elden bırakmamak adına yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve paketlerin içinden çıkan ıvır zıvır, sehpanın üzerinde kalan hediye sayısı üçe düşene kadar birer birer havaya kaldırdım.

İlk olarak küçük olana uzandım. İçinde, annemle babamın dört yıl önce aldıkları sedanın anahtarı vardı. Annem,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendilerine yeni bir araba alacaklarını ve bu nedenle, eskisinin artık benim olduğunu söyledi. İlk arabam! Herkesten *oooh*, *aaah* gibi sesler yükseldi ama benim yüzümü ateş basmıştı. Arabası, on iki yaşındayken aldığım aylık harçlıktan bile daha ucuz olan Ricky'nin önünde böylesine büyük bir hediyeyi kabul etmek boy gösterisinden başka bir şey değilmiş gibi geliyordu. Görünüşe göre annem ve babam, parayı önemsemem için ellerinden geleni yapıyorlardı ama önemsemiyordum. Hem de hiç. Kaldı ki çok paranız olduğunda parayı önemsemediğinizi söylemek çok kolaydır.

Bir sonraki hediye, geçtiğimiz yaz boyunca annemle babama almaları için yalvardığım dijital fotoğraf makinesiydi. "Vay canına," dedim, fotoğraf makinesini elimle şöyle bir tartarken. "Bu harika."

"Kuşlar hakkında yeni bir kitap üzerinde çalışmaya başlıyorum," dedi babam. "Fotoğrafları senin çekebileceğini düşündüm."

"Yeni bir kitap!" diye sevinçle bağırdı annem. "Frank, bu harika bir fikir. Hazır konu kitaplardan açılmışken, üzerinde çalıştığın son kitaba ne oldu?" Annemin birkaç kadeh şarap içtiği barizdi.

"Hâlâ birkaç şeyi düzeltmeye çalışıyorum," dedi babam usulca.

"*Anlıyorum*." Bobby Dayımın kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum.

"Tamam!" dedim yüksek sesle ve son hediyeye uzandım. "Bu, Susie Halamdan."

Hediye paketini yırtmaya başladığım sırada, "Aslında," dedi halam, "büyükbabandan."

Kâğıdı yırtarken öylece kalakaldım. Odaya ölüm sessizliği çöktü; insanlar şeytani bir ruhun adını çağırmış gibi Susie Halama baktı. Babamın çenesi kasıldı ve annem şarabından geriye kalanı bir dikişte bitirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Paketi açtığında göreceksin," dedi Susie Halam.

Kâğıdın geri kalanını bir hışımla yırtınca eski, ciltli, sayfalarının köşeleri kıvrılmış, şömizsiz bir kitap buldum. Kitabın adı, *Ralph Waldo Emerson'un Seçilmiş Eserleri*'ydi. Kitabın kapağına bakarak içini okuyabilecekmişim gibi boş gözlerle kitaba baktım. O anda titremekte olan ellerime nasıl ulaştığını bir türlü kavrayamıyordum. Doktor Golan'dan başka kimse büyükbabamın son sözlerini bilmiyordu ve Doktor Golan, onu çamaşır suyu içmekle veya Sunshine Skyway köprüsünden aşağı atlamakla tehdit etmediğim sürece ofisinde konuştuğumuz her şeyin sadece ikimizin arasında kalacağına defalarca söz vermişti.

Yüzümde nasıl soracağımı bilemediğim bir soruyla halama baktım. Suratında hafif bir gülümseme belirdi ve, "Onu, evi temizlerken büyükbabanın masasında buldum. Üzerine senin adını yazmıştı. Bunu almanı istediğini düşündüm," dedi.

Tanrı Susie Halayı kutsasın. Görünüşe göre onun da bir kalbi vardı.

"Harika. Büyükbabanın kitap okumaktan hoşlanan biri olduğunu bilmiyordum," dedi annem ortamı neşelendirmeye çalışarak. "Bu çok düşünceli bir davranıştı."

"Evet," dedi babam birbirine kenetlediği dişlerinin arasından. "Teşekkürler Susan."

Kitabı açtım. Gerçekten de kitabın ilk sayfasında, büyükbabamın titrek el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ralph Waldo Emerson'ın Seçilmiş Eserleri

Prof. Dr. Clifton Durrell'ın
önsözü ve düzenlemeleriyle

Jacob Magellan Portman'a ve ileride keşfedeceği dünyalara...

ANTHEM BOOKS • NEW YORK

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkesin önünde ağlamaya başlayacağımdan korktuğumdan odadan çıkmak için ayağa kalktığım anda sayfaların arasından bir şey kayıp yere düştü.

Yere düşen şeyi almak için eğildim. Bu bir mektuptu.

Emerson. Mektup.

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Annem bana doğru eğildi ve ne kadar gergin olduğunu belli eden bir fısıltıyla bir bardak su isteyip istemediğimi sordu. Bu, annemin dilinde *kendine hâkim ol, insanlar sana bakıyor* demekti. "Kendimi biraz kötü..." diyerek ellerimden birini mideme bastırdım ve koşarak odama gittim.

Mektup, kaligrafiye benzeyecek kadar süslü ve kıvrımlı bir yazıyla incecik, çizgisiz bir kâğıda yazılmıştı. Siyah renkli mürekkebin tonu, sanki eski bir dolma kalemle yazılmışçasına farklılık gösteriyordu. Mektupta şöyle diyordu:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Abe,

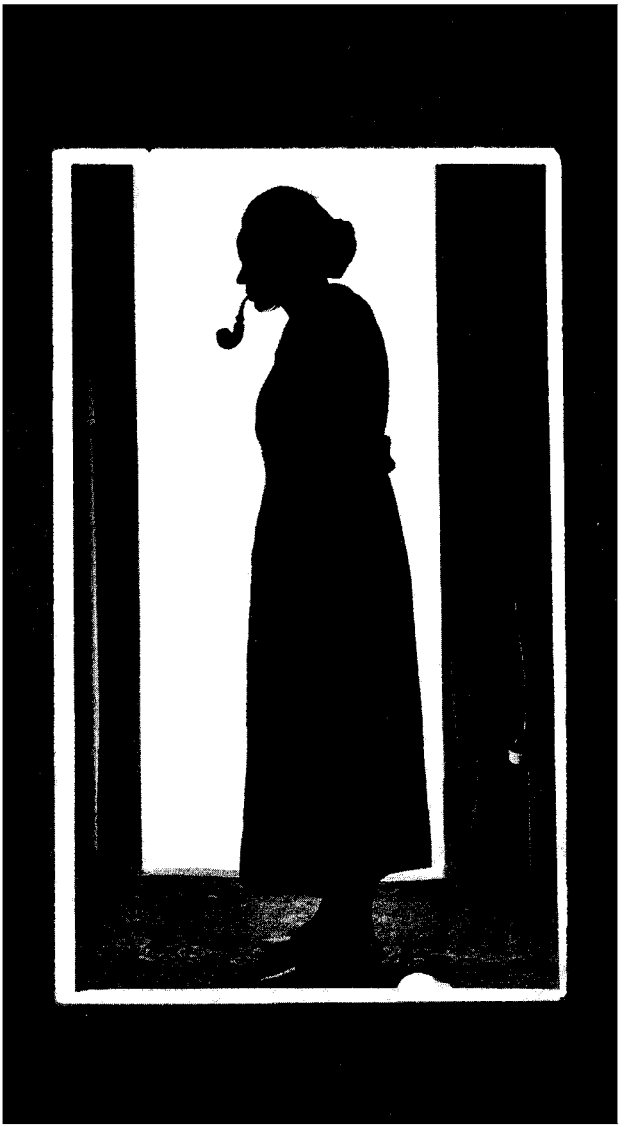
Umarım sağlığın yerindedir ve güvendesindir. Senden en son haber alışımızın üzerinden çok uzun bir zaman geçti! Ama bu mektubu yazmamın nedeni seni azarlamak değil. Sadece seni hâlâ sık sık düşündüğümüzü ve iyiliğin için dua ettiğimizi bilmeni istiyoruz. Bizim cesur, yakışıklı Abe'imiz!

Adadaki hayata gelince... Burada değişen pek bir şey yok. Tıpkı istediğimiz gibi sessiz ve düzen içinde! Aradan geçen onca yıldan sonra seni görsek tanır mıyız, merak ediyorum ama senin bizi, geride kalan birkaç kişiyi tanımayacağından eminim. Elinde gönderebileceğin, yakınlarda çekilmiş bir fotoğrafın varsa çok memnun oluruz. Zarfın içine çok eskilerden kalma bir fotoğrafımı da koydum.

Emma seni o kadar çok özledi ki... Ona yazmayacak mısın?

Saygı ve sevgilerimle,
Okul Müdiresi Alma LeFay Peregrine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Mektubu yazan kişi, söz verdiği gibi eski bir fotoğrafını göndermişti.

Fotoğrafı masa lambamın ışığında havaya kaldırdım ve kadının bir gölgeyi andıran yüzünün ayrıntılarını seçmeye çalıştım fakat hiçbir şey görebilmek mümkün değildi. Fotoğraf çok tuhaftı ama yine de büyükbabamın fotoğraflarına hiç benzemiyordu. Bunda hiçbir hile yoktu. Fotoğrafta sadece bir kadın vardı. Pipo içen bir kadın. Kadının ağzındaki pipo, Sherlock Holmes'ünkine benziyor, kıvrılarak dudaklarından sarkıyordu. Gözlerim durmadan pipoya takılıyordu.

Büyükbabamın bulmamı istediği şey bu muydu? *Evet*, diye düşündüm, öyle olmalı. Emerson'un mektuplarını değil, Emerson'un kitabı içine sıkıştırılmış tek bir mektubu bulmamı istemişti. Ama bu Peregrine denilen okul müdiresi de kimdi? Mektubun gönderildiği adresi bulmak için zarfı inceledim ama sadece üzerinde *Cairnholm Ad., Cymru, İngiltere* yazan solmuş bir pulla karşılaştım.

İngiltere. Çocukken usanmadan atlasları karıştırdığım için *Cymru*'nun Galler anlamına geldiğini biliyordum. *Cairnholm Ad* da Bayan Peregrine'in mektupta bahsettiği ada olmalıydı. Orası, büyükbabamın küçük bir çocukken yaşadığı ada olabilir miydi?

Dokuz ay önce, bana "kuşu bulmamı" söylemişti. Dokuz yıl önce, çocukken yaşadığı yetimhanenin "pipo içen bir kuş" tarafından korunduğuna dair yeminler etmişti. Yedi yaşındayken bu cümlenin altında başka bir anlam aramamış, olduğu gibi kabul etmiştim ama fotoğraftaki okul müdiresi pipo içiyordu ve soyadı, aynı zamanda bir doğan türü olan Peregrine'di. Büyükbabamın benden asıl bulmamı istediği kuş, onu kurtaran kadın, yetimhanenin müdiresi miydi? Belki de gezegenin ta kendisi kadar yaşlanmış olsa da aradan geçen onca yıla rağmen kadın hâlâ adadaydı ve büyümelerine rağmen oradan ayrılmayan çocuklar tarafından bakılıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk defa büyükbabamın son sözleri tuhaf bir anlam ifade etmeye başladı. Adaya gitmemi ve bu kadını, okulun yaşlı müdiresini bulmamı istemişti. Büyükbabamın çocukluğunun gizemlerini bilen biri varsa o da Bayan Peregrine olmalıydı. Ama zarfın üzerindeki posta damgası on beş yıl öncesine aitti. Kadının hâlâ hayatta olması mümkün müydü? Aklımdan çabucak birkaç hesaplama yaptım: 1939 yılında yetimhanenin başındaysa ve o sırada yirmi beş yaşlarında olduğunu varsayarsak bugün doksanlarının sonunda olmalıydı. Yani hayatta olması mümkündü. Englewood'da ondan çok daha yaşlı olmalarına rağmen yalnız başına yaşayıp araba kullanabilen insanlar vardı ve Bayan Peregrine mektubu gönderdikten sonra ölmüş olsa bile Cairnholm'de bana yardımcı olabilecek, Büyükbaba Portman'ı çocukken tanımış birileri olabilirdi. Onun sırlarını bilen birileri...

Biz, diye yazmıştı kadın. *Geride kalan birkaç kişi.*

Tahmin edebileceğiniz gibi, annemi ve babamı yaz tatilimin bir kısmını Galler'in kıyısındaki küçücük bir adada geçirmem için ikna etmek hiç de kolay bir iş değildi. Ailem, özellikle de annem, bunun berbat bir fikir olduğuna dair çok sayıda inandırıcı neden öne sürüyordu. Bunun çok pahalıya patlayacağını, yaz ayını ilaç imparatorluğumuzun nasıl yönetildiğini öğrenmem için Bobby Dayımla geçirmem gerektiğini ve bana eşlik edecek kimsenin olmadığını söylüyordu çünkü annem de babam da oraya gitmeyi istemiyor, benim de yalnız başıma gitmemin kesinlikle mümkün olamayacağını tekrarlayıp duruyorlardı. Öne sürdükleri nedenlere karşı çıkabilecek bir cevabım yoktu ve bu seyahate çıkmayı istememin –*sanırım bu seyahati yapmak zorundayım*– nedenini,

BELONGS TO KANTUS TEAM

olduğumu sandıklarından daha deli görünmeden açıklamam mümkün değildi. Büyükbaba Portman'ın son sözlerinden, mektuptan ya da fotoğraftan onlara kesinlikle bahsetmeyecektim; beni akıl hastanesine yatırırlardı. Kulağa çılgınca gelmeyen tek savunmam, "Ailemizin geçmişini daha yakından tanımak istiyorum," ve pek de ikna edici olmayan "Chad Kramer ve Josh Bell, bu yaz Avrupa'yı gezecekler. Ben neden gidemiyorum?" oldu. Acınası görünmemeye çalışarak bunları olabildiğince sık tekrarladım; hatta bir defasında "sanki paranız yetmeyecek" deme gafletine bile düştüm ama olacak iş gibi değildi.

Sonra aniden planlarımı büyük ölçüde destekleyen hiç beklenmedik şeyler oldu. İlk olarak, Bobby Dayım yazı onlarla geçirmem konusundaki hevesini kaybetti. Kim evinde birkaç tahtası eksik birini isterdi ki? Dolayısıyla birden tüm programım iptal oldu. Sonra, babam Cairnholm Adası'nın çok önemli bir kuş habitatı olduğunu ve kuşbilimci kemiklerinin heyecandan tir tir titremesine neden olan bir kuşun dünyadaki nüfusunun yarısının orada yaşadığını öğrendi. Henüz düşünce aşamasındaki kuşlarla ilgili yeni kitabı hakkında sık sık konuşmaya başladı ve konu her açıldığında, onu cesaretlendirmek ve onunla ilgileniyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Ama bana en çok yardımı dokunan Doktor Golan'dı. Onu kandırmak için şaşırtıcı ölçüde az çaba sarf etmeme rağmen sadece fikri onaylamakla kalmadı, aynı zamanda gitmeme izin vermeleri için ailemle konuşarak hepimizi hayrete düşürdü.

Yaptığımız bir seansın ardından, akşamüzeri, "Bu, onun için önemli olabilir," dedi anneme. "Büyükbabası tarafından gizemli bir mitolojik hikâye gibi anlatılan o yere gitmesi, sadece gizemin ortadan kalkmasını sağlayacaktır. Oranın da tüm diğer yerler gibi sihirli olmayan, normal bir yer oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu görecek ve böylece, büyükbabasının fantazileri gücünü yitirecek. Bu, fantaziyle gerçeği çarpıştırmak için çok etkili bir yöntem olabilir."

"Ama artık o şeylere inanmadığını sanıyordum," dedi annem bana dönerek. "Yoksa inanıyor musun Jake?"

"İnanmıyorum," diyerek onu temin etmeye çalıştım.

"Bilinçli olarak inanmıyor," dedi Doktor Golan. "Ama bu durum bilinçaltında sorunlara neden oluyor. Rüyalar, kaygılar."

"Ve oraya gitmenin gerçekten yardımı dokunacağını mı düşünüyorsunuz?" dedi annem. Çıplak gerçekleri duymaya hazırlanırcasına gözlerini kısmış, adama bakıyordu. Konu yapmam veya yapmamam gerekenlere geldiğinde, Doktor Golan'ın sözleri kanun niteliği taşıyordu.

"Evet," diye yanıtladı.

Tüm gereken buydu.

Bunun ardından tüm taşlar yerlerine hayret uyandırıcı bir hızla oturdu. Uçak biletleri alındı, planlar yapıldı. Babam ve ben, haziran ayında üç haftalığına adaya gidecektik. Bu sürenin çok uzun olabileceğini düşünüyordum ama babam, adadaki kuş kolonilerini detaylı bir şekilde inceleyebilmesi için en az üç haftaya ihtiyacı olduğunu iddia etti. Annemin buna karşı çıkacağını düşündüm, ne de olsa üç koca hafta az değildi ama seyahatimiz yaklaştıkça bizim için heyecanlanmaya başladı. "İki erkeğim," diyordu son derece gururlu bir şekilde, "büyük bir maceraya atılıyor!"

Heyecanını ve ilgisini epeyce dokunaklı buluyordum. Ta ki bir akşamüstü telefonda bir arkadaşıyla konuşurken üç haftalığına "sürekli ilgi bekleyen iki çocuktan kurtulacağını" ve "eski hayatına kavuşacağını" söylediğini duyana kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben de seni seviyorum, demek istedim canını yakmak için onu olabildiğince iğneleyerek ama beni görmemişti; ben de sesimi çıkarmadım. Tabii ki onu seviyordum ama bunun asıl nedeni, annenizi sevmenin zorunlu olmasıydı, sokakta yürürken tanışmış olsak ondan çok da hoşlanacağımı sanmıyordum. Zaten sokakta yürürken tanışamazdık çünkü yürümek, fakir insanlar içindi.

Okulun bitmesiyle seyahatimiz arasındaki üç haftalık süreyi Bayan Alma LeFay Peregrine'in hâlâ aramızda olduğunu teyit etmeye çalışarak geçirdim ama internette yaptığım aramalardan hiçbir sonuç alamadım. Hâlâ hayatta olduğunu varsayarak ona telefonla ulaşmayı ve geleceğim konusunda onu bilgilendirmeyi denedim fakat kısa süre içinde Cairnholm'de neredeyse kimsenin telefonu *olmadığını* keşfettim. Koca ada da sadece tek bir numara bulabildim. Dolayısıyla aradığım da o numara oldu.

Telefonun bağlanması neredeyse bir dakika sürdü; hattan derin bir tıslama sesi yükseliyor, bunu tıkırtılar takip ediyor, sonra hat yine cızırdıyordu. Bu nedenle çağrımın akıl almaz uzaklığının her kilometresini hissedebildim. Sonunda Avrupa'ya özgü tuhaf bir zil sesi duydum –vaaap vaaap... vaaap vaaap– ve ardından son derece alkollü olduğunu düşündüğüm bir adam telefona yanıt verdi.

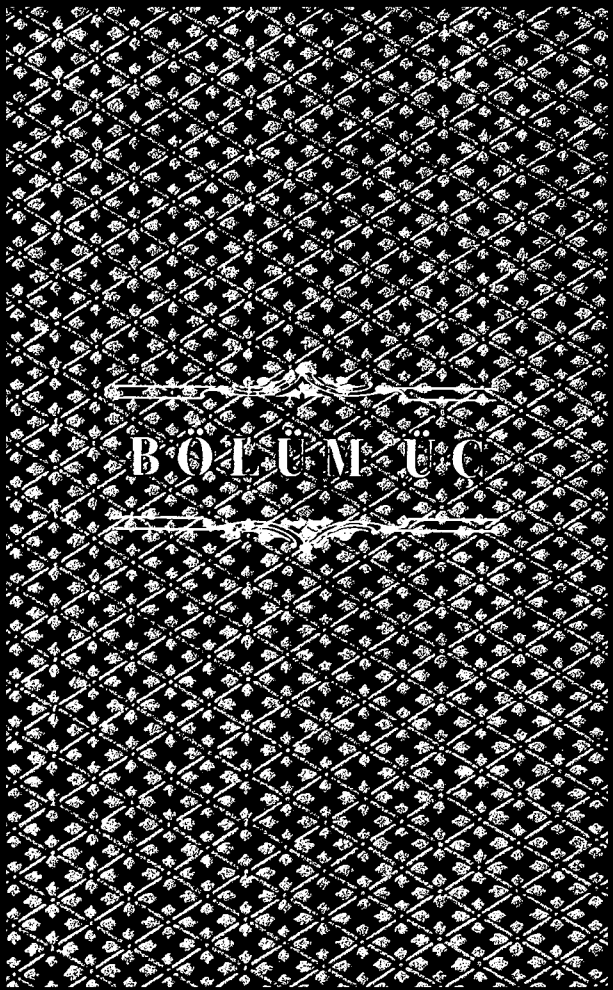
"Babanınki!" diye kükredi. Arka plandan, hiddetli bir okul partisinden bekleyebileceğiniz türden böğürtülerle dolu korkunç bir gürültü geliyordu. Kendimi tanıtmaya çalıştım ama beni duyabildiğini sanmıyordum.

"Babanınki!" diye kükredi tekrar. "Sen de kimsin?" Ama ben daha hiçbir şey söyleyemeden ahizeyi kulağından uzaklaştırarak birine bağırdı. "Çenenizi kapatsanıza be, gerzek ayyaşlar, telefondayım..."

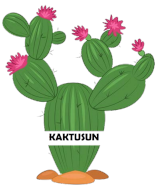
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ve sonra hat kesildi. Uzun ve kafa karıştırıcı bir an boyunca kulağımda ahizeyle kalakaldım, sonra telefonu kapattım. Tekrar arama zahmetine girmedim. Cairnholm'deki tek telefon "babanınki" diye küfreden birinin işlettiği bir tür günah yuvasına bağlıysa bu, adanın geri kalanı için ne anlama geliyordu? Avrupa'ya yapacağım ilk seyahat sarhoş manyaklardan kurtulmaya çalışarak ve kayalık sahillerde bağırsaklarını boşaltan kuşları izleyerek mi geçecekti? Belki de. Ama bu, sonunda büyükbabamın gizemini çözebileceğim ve hiç de sıradışı olmayan hayatıma geri dönebileceğim anlamına geliyorsa, katlanmak zorunda kalacağım her şey buna değerdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Sis etrafımızı tıpkı bir göz bağı gibi sardı. Kaptan neredeyse vardığımızı duyurunca başlangıçta şaka yaptığını sandım; çünkü feribotun sallanan güvertesinden tek görebildiğim, ucu bucağı olmayan gri renkli bir perdeydi. Tırabzana tutundum ve babam üzerinde uzun kollu bir gömlekle yanımda tir tir titrerken yakında kahvaltımın tadını çıkaracak balıkları hayal ederek yeşil renkli dalgalara baktım. Hava, haziran ayından beklemediğim kadar soğuk ve ıslaktı. Babamın ve benim iyiliğimiz için, buraya kadar gelmek uğruna atıldığımız işkenceye benzer otuz altı saatlik yolculuğun –üç uçağın, iki aktarmanın, pis tren istasyonlarında sırayla uyuklamanın ve şimdi de bu bitmek tükenmez mide bulandırıcı feribot yolculuğunun– buna değeceğini umuyordum. Ansızın babam, "Bak!" diye bağırdı ve başımı kaldırdığımda önümüzde uzanan bomboş tuvalden yükselen kayalık dağları gördüm.

Bu, büyükbabamın adasıydı. Ciyaklayan milyonlarca kuş tarafından korunan, sisle kaplı, uğultulu ve kasvetli ada, devler tarafından inşa edilmiş kadim bir kaleyi andırıyordu. Dik yamaçlarını ve hayaletimsi bulutlar arasında kaybolan doruklarını süzerken, buranın büyülü bir yer olduğu fikri kulağa o kadar da saçma gelmiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mide bulantım yok olmuştu sanki. Babam, bayram heyecanıyla yerinde zıp zıp zıplayan çocuklar gibi oradan oraya koşuşturuyor, gözlerini üzerimizde uçan kuşlardan bir an olsun ayırmıyordu. "Jacob, şuna bak!" diye seslendi, havada süzülmekte olan bir grup siyah noktaya işaret ederek. "Atlantik yelkovanları!"

Falezlere yaklaştıkça suyun altında kol gezen tuhaf şekilleri fark etmeye başladım. Yanımdan geçmekte olan, mürettebattan biri beni onlara bakmak için tırabzanlardan sarkarken yakaladı ve, "Daha önce hiç gemi enkazı görmemiştin, değilmi?" diye sordu.

Ona döndüm. "Gerçekten mi?"

"Bu ada gemiler için tam bir mezarlıktır. Yaşlı kaptanlar, 'İster gündüz olsun ister gece, Twixt Hartland Burnu ve Cairnholm Koyu, olacaktır her denizcinin sonu!' derdi."

Hemen ardından yüzeye çok yakın duran bir gemi enkazının yanından geçtik. Yeşillenmekte olan iskeletinin hatları o kadar netti ki sığ mezarından fırlayan bir zombi misali sudan yükselecekmiş gibi görünüyordu. "Şunu görüyor musun?" dedi ona işaret ederek. "Bir Alman denizaltısı tarafından batırıldı."

"Buralarda denizaltılar mı vardı?"

"Onlarca. İrlanda Denizi, Alman denizaltısı kaynıyordu. Torpidoyla batırdıkları tüm gemileri su yüzeyine çıkarabilseydin donanmanın yarısına sahip olurdun." Dramatik bir edayla kaşını kaldırdı ve gülerek uzaklaştı.

Biz uzaklaştıkça altımızda gözden kaybolan gemi enkazını takip ederek güverteden geminin kıç tarafına doğru koştum. Sonra tam da adaya çıkmak için tırmanma ekipmanına ihtiyacımız olup olmayacağını merak etmeye başladığım sırada dik falezleri bizi karşılamak için önümüzde eğildi. Yarım ay şeklindeki kayalık koya girmek için burunun etrafından dolaştık. Uzaklarda rengârenk balıkçı teknelerine ev sahipliği ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pan küçük bir liman, onun ötesinde de yeşil bir kâsenin içine oturtulmuşa benzeyen kasabayı gördüm. Koyunlarla benek benek olmuş kırkyamayı andıran araziler, devasa bir bulut duvarının pamuktan yapılmış bir siper gibi durduğu dik bayırla buluşmak üzere yükselen tepeler boyunca uzanıyordu. Daha önce gördüğüm yerlerin aksine son derece etkileyici ve güzeldi. Pat pat sesleri eşliğinde koya girerken bizi bekleyen macera karşısında biraz olsun heyecanlandım. Haritalara göre uçsuz bucaksız bir maviliğin içinde olmamız gerekirken yeni bir kara parçası keşfetmiş gibiydim.

Feribot rıhtıma yanaştı ve çantalarımızı sırtımıza alarak küçük kasabaya ayak bastık. Yakından bakınca, çoğu şeyde olduğu gibi, kasabanın da uzaktan göründüğü kadar sevimli olmadığına karar verdim. Çatılarından fırlayan uydu çanakları dışında oldukça ilginç görünen beyaz boyalı kulübeler, çakıl taşlarıyla kaplı çamurlu yolların iki yanına dizilmişti. Cairnholm, anakaradan buraya elektrik çekmek için harcanacak paraya değmeyecek kadar uzak ve önemsiz bir yer olduğundan, her köşe başında öfkeli arılar gibi vızıldayan pis kokulu dizel jeneratörlerinin sesi, adanın tek araç trafiğini oluşturan traktörlerin uğultusuyla karışıyordu. Kasabanın sınırındaki kadim görünümlü, terk edilmiş çatısız kulübeler, azalmakta olan nüfusun ve farklı yerlerdeki çok daha çekici fırsatları değerlendirmek için yüzlerce yıldır süregelen balıkçılık ve tarım geleneklerinden uzaklaşan çocukların ispatıydı.

Babamın bizim için bir oda tuttuğu Papaz'ın Evi isimli yeri ararken çantalarımızı yanımızda sürükleyerek kasabada dolandık. Konuklarına sadece yatak ve kahvaltı veren, motele dönüştürülmüş eski bir kilise hayal etmiştim. Öyle süslü bir yer değil, kuşları gözlemlemediğimiz ya da ipuçlarını takip etmediğimiz zamanlarda uyuyabileceğimiz bir yer olacaktı. Birkaç kasabalıya adres sorduk ama tek aldığımız cevap, akılları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karışmış gibi görünen bakışlardı. "İngilizce konuşabiliyorlar, değil mi?" diye konuştu kendi kendine babam. Çantamın mantıksız ağırlığı yüzünden tam da elim ağrımaya başladığı anda bir kiliseyle karşılaştık. Kalacağımız yeri bulduğumuzu düşündük. Ta ki içeri girip basit bir motele değil de kasvetli, küçük bir müzeye dönüştürüldüğünü görene dek.

Müzenin yarı zamanlı sorumlusunu, eski balık ağlarının ve koyun kırpma aletlerinin asılı olduğu bir odada bulduk. Bizi gördüğünde yüzü aydınlandı ama sadece kaybolduğumuzu fark ettiğinde suratı yeniden asıldı.

"Sanırım Papaz'ın İni'ni arıyorsunuz," dedi. "Adada tutabileceğiniz tek oda orada."

Oldukça eğlendirici bulduğum hareketli bir aksanla bize yolu tarif etti. Söylediklerinin yarısını anlayamıyor olsam bile Galler kökenli insanların konuşmalarını dinlemeyi seviyordum. Babam adama teşekkür etti ve gitmek için döndü ama adam bize o kadar yardımcı olmuştu ki ona bir soru daha sormak için geride kaldım.

"Eski yetimhaneyi nasıl bulabiliriz?"

"Eski neyi?" diye sordu gözlerini kısıp bana bakarak.

Korkunç bir an boyunca, yanlış adaya geldiğimizi ya da daha da kötüsü, yetimhanenin büyükbabam tarafından uydurulan şeylerden biri olduğunu düşündüm.

"Mülteci çocukların kaldığı bir yetimhaneydi," dedim. "Savaş sırasında. Kocaman bir ev."

Adam dudağını ısırıp şüpheci gözlerle beni izledi. Sanki yardım etmeye ya da bundan sıyrılmaya karar vermeye çalışıyordu. "Mültecilerden haberim yok," dedi, "ama sanırım kastettiğin yeri biliyorum. Adanın diğer tarafında. Oraya ulaşmak için bataklığı aşmak ve ormanı geçmek gerekiyor. Ama yerinde olsam oraya tek başıma gitmeye çalışmazdım. Patikadan biraz uzaklaşayım dersen bir daha yolunu bulamazsın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orada, ıslak çimenlerden ve koyun boklarından başka hiçbir şey yok. Her an bir falezden uçabilirsin."

"Bunu öğrendiğimiz iyi oldu," dedi babam beni süzerek. "Oraya tek başına gitmeyeceğine söz ver."

"Tamam, tamam."

"Neden orayla ilgileniyorsunuz?" diye sordu adam. "Turist haritalarında yer alacak türden bir yer değildir."

"Küçük bir soyağacı projesi," diye yanıtladı kapının yanında oyalanmakta olan babam. "Babam henüz bir çocukken birkaç yılını burada geçirmiş." Babamın psikiyatristlerden ya da ölü büyükbabalardan bahsetmekten kaçınmaya ne kadar hevesli olduğunu görebiliyordum. Adama tekrar teşekkür etti ve beni çabucak dışarı çıkardı.

Müze sorumlusunun verdiği tarifi takip ederek geriye döndük ve denizde kaybolan ada sakinlerine adanmış, siyah taştan kazınarak yapılmış Bekleyen Kadın isimli kasvetli bir anıta vardık. Yüzünde acınası bir ifadeyle kolları, birkaç blok ötedeki rıhtıma ve aynı zamanda sokağın hemen karşısındaki Papaz'ın İni'ne doğru uzanmış şekilde duruyordu. İşin doğrusu, otellerden anladığım söylenemez ama eskimiş tabelaya attığım tek bir bakış, burada kalacağımız süre boyunca yastığın üzerinde bizi nane şekerlerinin beklediği dört yıldızlı bir deneyim yaşamayacağımızı anlamama yetmişti. En tepede, devasa harflerle ŞARAPLAR, BİRALAR, İÇKİLER yazılıydı. Bunun hemen altında, daha mütevazı harflerle *Güzel Yemek* yazıyordu. En altta ise sanki sonradan akıllarına gelmişçesine el yazısıyla *Kiralık Odalar* yazılmıştı fakat *lar* kısmının üzerine bir çizgi çekilmiş ve geriye kiralanabilecek tek bir oda bırakmıştı. Çantalarımızı sürükleyerek kapıya doğru taşırken babam sahtekârlar ve yanıltıcı reklamlar hakkında homurdanıp duruyordu. O sırada başımı çevirip Bekleyen Kadın'a baktım ve asıl beklediği şeyin, ona içecek bir şeyler getirecek birini bekleyip beklemediğini merak ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çantalarımızı zar zor kapıdan geçirdik ve alçak tavanlı barın beklenmedik karanlığı karşısında gözlerimizi kırpıştırarak dikildik. Gözlerim karanlığa alıştığı zaman *in* kelimesinin burayı oldukça doğru şekilde yansıttığını fark ettim. Kurşunla kaplı minicik pencerelerden, sadece yol üzerinde masalara veya sandalyelere takılıp düşmeden bira musluğunu bulmaya yetecek kadar ışık süzülüyordu. Eskimiş ve sallanan masalar, odun olarak kullanılsalar daha çok işe yarayacakmış gibi bir görüntüye sahipti. Saatin kaç olduğunu önemsemeyen, suskun sarhoşluğun farklı kademelerindeki adamlarla dolu bardaki tüm başlar dua edercesine kehribar rengi sıvının üzerine eğilmişti.

Tezgâhın arkasındaki adam, "Odayı tutmak isteyenler sizler olmalısınız," dedi elimizi sıkmak için barın arkasından çıkarken. "Ben Kev ve bunlar da arkadaşlar. Merhaba deyin arkadaşlar."

Adamlar bakışlarını bir an olsun içkilerinden ayırmadan başlarını sallayarak, "Merhaba," diye mırıldandılar.

Cömert davranıldığında dahi adi olarak tarif edilebilecek odalara (çoğul bir de!) çıkan daracık merdiveni Kev'in peşinden tırmandık. İki yatak odası vardı. Babam daha büyük olanını aldı. Tek bir masa, güve yenikleriyle dolu bir kanepe ve ocakla dekore edilmiş diğer oda ise hem mutfak, hem yemek odası hem de oturma odası görevi görüyordu. Kev'e göre tuvalet "çoğu zaman" çalışıyordu ama "eğer iş tehlikeli bir hal alırsa Emektar Dostumuz daima emrimize amade"ydi. Yatak odamın penceresinden açık saçık görünen, arka sokaktaki taşınabilir tuvaleti işaret etti.

"Ha, bir de bunlara ihtiyacınız var," dedi dolaptan bir çift gaz lambası çıkarırken. "Petrolün nakliyatı oldukça pahalı olduğundan jeneratörler akşam onda kapatılır. Anlayacağınız ya erken yatacaksınız ya da mumları ve gaz yağını sevmeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öğreneceksiniz." Sırıttı. "Umarım bunlar sizin için çok ilkel değildir!"

Tuvaletlerin dışarıda olmasının ve gaz yağının hiç sorun olmadığını ve hatta kulağa eğlenceli, küçük bir macera gibi bile geldiğini Kev'e söyleyince, bizi turumuzun son ayağı için alt kata götürdü. "Yemeklerinizi burada yiyebilirsiniz," dedi, "ve böyle yapacağınızı tahmin ediyorum çünkü burada yemek yiyebileceğiniz başka hiçbir yer yok. Telefon görüşmesi yapmak isterseniz şuradaki köşede bir telefon kulübemiz var. Bazen önünde kısa bir kuyruk olur çünkü cep telefonlarımız burada pek çekmiyor ve adadaki tek sabit hatta bakıyorsunuz. Aynen öyle! Her şeye sahibiz: kasabadaki tek lokanta, tek kiralık yatak, tek telefon!" Ve gövdesini arkaya doğru verip uzun uzun kahkahalar attı.

Adadaki tek telefon. Tekrar telefona baktım. Birazcık mahremiyet için kapısını çekerek kapattığınız, eski filmlerdekilere benzer bir telefon kulübesiydi. O anda üzerime çöken korkuyla, birkaç hafta önce adayı aradığımda bağlandığım hiddetli okul partisini ve Yunan alemlerini andıran o gürültünün buradan geldiğini fark ettim. *Babanınki* burasıydı.

Kev odalarımızın anahtarlarını babama verdi. "Sorunuz olursa," dedi, "beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz."

"Benim bir sorum var," dedim. "Babanın... Yani Papaz'ın İni nedir?"

Bardaki adamlar kahkahalara boğuldu. "Tabii ki papazlar için bir in!" dedi aralarından biri ve bu, diğerlerinin kahkahalarının dozunun iyice artmasına neden oldu.

Kev, uyuz bir köpeğin uzanıp uyuduğu şöminenin yanındaki eğri büğrü döşeme tahtalarına kadar yürüdü. Ayakkabısıyla döşemedeki kapağa benzer şeye dokunarak, "İşte burası," dedi. "Yüzyıllar önce, insanların sadece Katolik oldukları için darağaçlarında sallandırıldıkları günlerde, din adamları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saklanacak bir yer bulmak amacıyla buraya gelirlerdi. Kraliçe Elizabeth'in haydutları onları takip edecek olursa biz de saklanacak yere ihtiyacı olanları, bunun gibi küçük deliklere, yani papaz inlerine saklardık." *Biz* deme şekli dikkatimi çekti. Uzun yıllar önce ölen ada sakinlerini şahsen tanıyor gibiydi.

"Gerçekten de küçüktür!" dedi müşterilerden biri. "İddiaya girerim ki aşağıda tost ekmeği kadar sıkışık ve davul kadar gergin günler geçirmişlerdir!"

"Papaz katilleri tarafından boğazlanmaktansa, her türlü sıkışıklığı ve küçücük delikleri tercih ederim," dedi bir diğeri.

"Haydi, haydi!" dedi ilk adam. "Cairnholm'e; sonsuza dek bizlerin sığınağı olsun!"

"Cairnholm'e!" dediler koro halinde ve bardaklarını havaya kaldırdılar.

*

Saat farkı yüzünden kendimizi hasta ve yorgun hissederek erkenden uyumaya gittik. Daha doğrusu, yataklarımıza yatıp döşeme tahtalarını aşarak bize ulaşan güm güm seslerini engellemek için yastıklarımızı başımıza bastırarak öylece uzandık. Gürültü bir ara öyle yükseldi ki eğlence düşkünü tiplerin odamı istila ettiğini düşündüm. Saat on olmuş olmalıydı çünkü dışarıda vızıltılar çıkararak çalışan jeneratörler birden tekleyerek kapandı. Tıpkı aşağıdan gelen müzik sesi ve penceremin önünde kör edici bir parlaklıkla yanan sokak lambası gibi. Ansızın sessiz ve keyifli karanlık tarafından sarmalandım. Nerede olduğumu bana hatırlatan tek şey, uzaktan gelen dalgaların fısıltısıydı.

Aylardır ilk defa, tek bir kâbus görmeden derin bir uykuya daldım. Kâbuslar yerine, rüyamda büyükbabamın çocukluğunu, buradaki ilk gecesini gördüm. Yabancı bir diyara ayak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

basan, yabancı bir çatının altında yatan ve hayatını yabancı bir dil konuşan insanlara borçlu bir yabancıydı. Penceremden giren güneşle uyandığımda, Bayan Peregrine'in kurtardığı tek hayatın büyükbabamınki olmadığını fark ettim. Babamın ve benim hayatlarımızı da kurtarmıştı. Bugün şansım yaver giderse sonunda ona teşekkür edebilecektim.

Merdivenlerden indiğimde babamı bir masaya oturmuş, kahvesini höpürdeterek süslü dürbününü parlatırken buldum. Oturduğum anda Kev, elinde gizemli bir etle ve kızartılmış tostla dolu iki tabakla çıkageldi. "Tostun kızartılabileceğini bilmiyordum," dedim. Kev'in cevabı ise kızartılarak tadı güzelleştirilemeyecek hiçbir yiyecek olmadığıydı.

Kahvaltıdan sonra babamla o günkü planımız hakkında konuştuk. Adaya alışabilmemiz için küçük bir keşif gezisi tadında olacaktı. İlk olarak babamın kuş gözlem noktalarını belirleyecek, ardından yetimhaneyi bulacaktık. Bir an önce işe koyulmak istediğimden yemeğimi heyecanla silip süpürdüm.

Hayvan yağından iyice güç kuvvet bulmuş halde bardan ayrılıp kasabada yürüdük. Traktörlerin arasından geçip jeneratörlerin sesini bastırmak için birbirimizle bağırarak konuşmak zorunda kalıyorduk. Sonunda sokaklar arazilere dönüştü ve gürültü arkamızda kaldı. Soğuk ve rüzgârlı bir hava vardı. Devasa bulutların arkasına saklanan güneş, uzunca bir süre sonra ortaya çıkıp tepeleri göz alıcı ışık demetleriyle benek benek süsledi. Kendimi enerji ve umut dolu hissediyordum. Babamın henüz feribottayken fark ettiği kuşların bulunduğu kayalık sahile doğru ilerliyorduk. Oysaki oraya nasıl ulaşabileceğimizden pek emin değildim. Ada bir kâseyi andırıyordu; kenarlara doğru yükselen tepeler, oldukça tehlikeli görünen falezlerde beklenmedik bir şekilde son buluyordu ama özellikle o nokta hafifçe yuvarlanarak bir buruna dönüşmüştü. Suyun yanındaki minicik kumsala ulaşan bir de patika vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse bir kuş medeniyetinin kanat çırpıp öttüğü ve suyun geri geçilmesiyle oluşan birikintilerdeki balıkları avladığı sahile doğru inmeye başladık. Babamın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. "Büyüleyici," diye mırıldandı, kaleminin ucuyla taşlaşmış martı gübrelerini kazırken. "Burada biraz zamana ihtiyacım olacak. Senin için sorun olur mu?"

Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm ve "biraz zamanın" ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum: Saatlerce sürecekti. "O zaman gidip yetimhaneyi tek başıma bulurum," dedim.

"Yalnız olmaz, gidemezsin. Söz verdin."

"O zaman beni götürebilecek birini bulurum."

"Kimi?"

"Kev birilerini tanıyor olmalı."

Babam denize, koca bir kaya yığınından fırlarcasına çıkan paslanmış, devasa deniz fenerinin olduğu noktaya baktı. "Annen burada olsaydı vereceği cevabı biliyorsun," dedi.

Annem ve babamın ne kadar rehberliğe ihtiyacım olduğu konusunda farklı teorileri vardı. Annem daima tepemde dolanır, beni ona buna zorlardı ama babam her zaman biraz daha geride kalmayı tercih ederdi. Kendi hatalarımı yapmamın önemli olduğunu düşünürdü. Ayrıca, gitmeme izin verirse gün boyunca martı gübreleriyle oynayabilirdi.

"Tamam," dedi, "ama kiminle gidiyorsa, numarasını bırakmayı unutma."

"Baba, burada kimsenin telefonu yok."

İç geçirdi. "Haklısın. Pekâlâ. Güvenilir oldukları sürece sorun yok."

Kev'in dışarıda işi vardı ve sarhoş müşterilerinden birinden bana eşlik etmesini istemek bana kötü bir fikir gibi görün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düğünden, en azından iş sahibi birilerini bulabilmek için en yakındaki dükkâna gittim. Kapının üzerinde *BALIKÇI* yazıyordu. Kapıyı iterek açtığımda kendimi kanla kaplı önlüğünün içindeki bıyıklı bir devin önünde titrerken buldum. Bana bakmak için balıkların kafasını uçurmayı kesti. Elindeki satırdan kanlar damlıyordu. O anda, bir daha asla sarhoşlara karşı ayrımcılık yapmayacağıma yemin ettim.

Nereye gitmek istediğimi söyleyince, "Ne halt etmeye oraya gitmek istiyorsun?" diye kükredi. "Orada bataklıktan ve aklına eseni yapan bir havadan başka hiçbir şey yok."

Ona büyükbabamdan ve yetimhaneden bahsettim. Kaşlarını çatarak bana baktı, sonra tezgâhtan eğilerek ayakkabılarımı inceledi.

"Muhtemelen Dylan seni götürebilir," dedi balıkları dondurucuya yerleştiren benim yaşlarımdaki çocuğa satırıyla işaret ederek, "ama doğru düzgün bir ayakkabıya ihtiyacın olacak. Spor ayakkabılarla oraya çıkmak olmaz; çamur yakaladı mı bırakmaz!"

"Gerçekten mi?" dedim. "Emin misiniz?"

"Dylan! Şu adama bir çift lastik çizme ver!"

Çocuk inledi ve dondurucunun kapağını abartılı bir yavaşlıkla kapatıp giysilerle ve ayakkabılarla dolu raflardan oluşan duvara doğru eğilmeden önce ellerini temizledi.

"Şansa bak, biz de dayanıklı ve iyi çizmeler satıyoruz," dedi balıkçı. "Tekini alana, diğer teki bedava!" Bir kahkaha patlatıp satırını önünde duran somun balığının kafasına indirdi. Balığın kafası, kanla kaplanmış tezgâhtan fırlayarak küçük bir giyotin kovasının içine düştü.

Küçük bir haracın, tanışmak uğruna Atlantik Okyanusu'nu geçtiğim kadını bulmak için ödenecek küçük bir bedel olduğuna karar vererek babamın acil durumlarda kullanmam için verdiği parayı cebimden çıkardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Spor ayakkabılarımın içine sığabileceği kadar büyük ve istemeye istemeye benimle gelen rehberime yetişmekte zorlanacağım kadar ağır bir çift plastik çizmeyle dükkândan ayrıldım.

Ona yetişmek için neredeyse koşarak, "Adadaki okula mı gidiyorsun?" diye sordum Dylan'a. Gerçekten merak ediyordum. Benim yaşımdaki biri için burada yaşamak nasıl bir histi?

Anakaradaki bir kasabanın adını mırıldandı.

"Vay be! Feribotla her gün birer saat gidip geliyor musun?"

"Evet."

Tüm söylediği buydu. Onunla konuşmak için sarf ettiğim sonraki çabalarıma daha az heceyle, yani ağzını bile açmadan cevap verince sonunda vazgeçip onu takip etmekle yetindim. Kasabadan çıkarken arkadaşlarından biriyle karşılaştık. Yaşça ondan büyük olan oğlanın üzerinde kör edici parlaklıkta sarı bir eşofman vardı ve boynunda sahte altın zincirler asılıydı. Astronotlar gibi giyinse dahi Cairnholm'e böylesine uygunsuz görünemezdi. Dylan'la yumruklarını birbirine tokuşturduktan sonra çocuk kendisini Solucan olarak tanıttı.

"Solucan mı?"

"Bu onun sahne adı," diye açıkladı Dylan.

"Biz Galler'in en manyak rap ikilisiyiz," dedi Solucan. "Ben MC Solucan ve bu da Mersin Balığı Cerrah'ı. Nam-ı diğer, MC Edepsiz Dylan; nam-ı diğer MC Kirli İşler, Cairnholm'ün bir numaralı beatbox sanatçısı. Şu Yanki'ye raconumuzu göstermek ister misin, Edepsiz D?"

Dylan rahatsız olmuş görünüyordu. "Şimdi mi?"

"Geleceğin ritmiyle kulaklarımızın pasını sil oğlum!"

Dylan gözlerini devirdi ama kendisinden istenileni yaptı. Başlangıçta dilini yutmak üzere olduğunu sandım. Çıkardığı seslerin boğulmaktan tek farkı bir ritim tutturmuş olmasıydı –Puhh, puh-ÇAH, puh-puhhh, puh-ÇAH– ve Solucan da bunun üzerine rap yapmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Papaz'ın İni'nde enkaza dönmeyi severim / Baban daima oradadır çünkü işsizlik maaşı alır / Müziğim serttir, evet, göründüğü kadar kolay değil / Dylan'ın ritimleri tavuk kızartması kadar sıcaktır!"

Dylan durdu. "Bunların hiçbir anlamı yok," dedi. "Ve işsizlik maaşı alan da *senin* baban."

"Hayda, Edepsiz D ritim kaçırdı!" Solucan idare eder bir robot taklidi yaparak kendi kendine ritim tutmaya başladı. Spor ayakkabıları çakıl taşları arasında delikler açıyordu. "D, mikrofon sende!"

Dylan utanmış görünüyordu ama sözcükler yine de dudaklarından döküldü. "Sıkı bir çıtırla karşılaştım, adı Sharon'dı / Giydiğim eşofmanı ve ayakkabılarımı beğendi / Zamanı gösterdim ona, tıpkı Doctor Who gibi / Heladayken de aklıma bu sözler geldi!"

Solucan başını iki yana salladı. "*Hela* mı?"

"Hazır değildim!"

Bana dönüp ne düşündüğümü sordular. Birbirlerinin yaptığı müziği bile beğenmediklerini düşününce ne diyeceğimden emin olamadım.

"Sanırım ben gitarın ve vokalin olduğu melodili müziklerden hoşlanıyorum."

Solucan elinin tek bir hareketiyle beni başından savdı. "Kıçını ısırsa bile güzel bir ritimden anlamaz bu," diye mırıldandı.

Dylan güldü ve ardından yumruklarını birbirine vurup beşlik çakarak kendilerine özgü bir şekilde tokalaştılar.

"Artık gidebilir miyiz?" dedim.

Homurdanarak biraz daha oyalandılar ve kısa süre sonra yola çıktık ancak bu defa Solucan da peşimize takılmıştı.

Bayan Peregrine'le karşılaştığımda ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalışarak geriden yürüdüm. Gallerli zarif bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadınla tanıştırılmayı, küçük bir salonda çaylarımızı yudumlamayı ve kötü haberi vermek için doğru zaman gelene dek küçük, sevimli bir sohbete girişmeyi bekliyordum. *Ben Abraham Portman'ın torunuyum*, diyecektim. *Size bunu söyleyen ben olduğum için çok üzgünüm ama kendisi vefat etti.* Kadın usulca döktüğü gözyaşlarını sildikten sonra onu soruya boğacaktım.

Dylan ve Solucan'ı, otlayan koyunlarla dolu meraların arasından dolanan patika boyunca takip ettim. Ardından patika, tırmanırken ciğerlerimin patlayacağını sandığım bir tepeye dönüştü. Zirveye vardığımızda, yılan misali kıvrıla kıvrıla hareket ederek tepenin zirvesine çöken sis öyle yoğundu ki başka bir dünyaya adım atıyorum sandım. Adeta İncil'den fırlamış bir sahne gibiydi; Tanrı'nın, Mısırlıları bu sisle cezalandırdığını hayal edebiliyordum. Diğer taraftan inişe geçtiğimizde sis iyice yoğunlaştı. Güneş solgun, beyaz bir parıltıya dönüştü. Nem her şeye yapışıyor, cildimin üzerinde damlalar bırakıyor, giysilerimi sırılsıklam ediyordu. Sıcaklık da düşmüştü. Bir anlığına Solucan'ı ve Dylan'ı kaybettim ama sonra patika düzleşti ve orada öylece dikilip beni beklediklerini gördüm.

"Hey Yanki!" diye seslendi Dylan. "Buradan!"

İtaatkâr bir şekilde dediğini yaptım. Çamurlu otlar tarafından istila edilmiş bir araziden geçmek için patikadan ayrıldık. Sırılsıklam kürkleri ve sarkık kuyruklarıyla koyunlar, bizi kocaman açılmış sulu gözleriyle izliyorlardı. Sislerin içinde küçük bir ev belirdi. Her tarafı tahtalarla kapatılmıştı.

"Bunun o olduğundan emin misiniz?" dedim. "Boş görünüyor."

"Boş mu? İmkânı yok; içeride *tonlarca* bok var," diye yanıtladı Solucan.

"Devam et," dedi Dylan. "Bir bak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun bir kandırmaca olduğunu hissediyordum ama yine de basamakları çıkıp kapıyı çaldım. Kapı kilitli olmadığı için dokunduğum anda hafifçe aralandı. İçerisi görülemeyecek kadar karanlık olduğundan toprakla kaplı gibi duran zemine doğru bir adım attım ama içerisi, kaval kemiğime dek uzanan derin bir dışkı okyanusuyla kaplıydı. Dışarıdan son derece masum görünen, içeride kimsenin yaşamadığı harabe gerçekten de derme çatma bir koyun ağılıydı. Kelimenin tam anlamıyla bir bok çukuruydu.

Tiksintiyle, "Aman Tanrım!" diye ciyakladım.

Dışarıdan kahkaha sesleri yükseldi. Koku yüzünden baygınlık geçirmeden önce tökezleyerek kapıdan geri geri çıktım ve oğlanları karınlarını tutarak iki büklüm halde kahkahalar atarken buldum.

"İkiniz de pisliksiniz," dedim ayaklarımı yere vurarak çizmemdeki dışkılardan kurtulmaya çalışırken.

"Neden?" dedi Solucan. "İçerisinin bokla dolu olduğunu sana *söylemedik mi*?"

Dylan'ın üzerine yürüdüm. "Beni yetimhaneye götürecek misin götürmeyecek misin?"

"Çocuk ciddi," dedi Solucan gözlerindeki yaşları silerken.

"Tabii ki ciddiyim!"

Dylan'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bizimle taşak geçtiğini sanıyordum dostum."

"Ne geçtiğimi?"

"Dalga geçmek gibi işte."

"Pekâlâ, sizinle dalga geçmiyordum."

Çocuklar birbirlerine huzursuz birer bakış attılar. Dylan, Solucan'a bir şeyler fısıldadı. Solucan da fısıldayarak ona karşılık verdi. Sonunda Dylan dönüp parmağıyla patikayı gösterdi. "Gerçekten oraya gitmek istiyorsan," dedi, "bataklığı ve ormanı geç. Kocaman, eski bir bina. Her türlü görürsün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ne demek oluyor? Beni oraya sen götürecektin!"

Solucan bakışlarını kaçırdı ve, "Bizden bu kadar," dedi.

"Neden?"

"Çünkü öyle." Sonra dönüp geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladılar ve kısa süre içinde sisin içinde kayboldular.

Önümdeki seçenekleri değerlendirdim. Kuyruğumu kıstırıp işkencecilerimi takip ederek kasabaya dönebilir ya da tek başıma yola devam edip babama bu konuda yalan söyleyebilirdim.

Dört saniye süren detaylı değerlendirmemin ardından yola çıkmıştım bile.

*

Patikanın her iki yanından başlayıp sise doğru uzanan ve şekli ayı andıran bataklık devasaydı. Göz alabildiğince kahverengi çimenlerle ve çay rengi sularla kaplıydı. Oraya buraya yığılmış taşların dışında başka bir engebesi yoktu ve iskelete benzeyen ağaçlarla dolu orman ortaya çıktığı anda, hiç beklenmedik bir şekilde son buldu. Dallar ıslak boya fırçalarının uçları gibi uzanıyordu. Bir ara, patika devrilmiş ağaç kütüklerinin ve sarmaşık örtülerinin altında öylesine gözden kayboldu ki içgüdülerimle hareket etmek zorunda kaldım. Bayan Peregrine gibi yaşlı bir kadının böylesine engellerle dolu bir yolu nasıl aştığını merak ediyordum. İhtiyaç duyduğu şeyleri evine getirtiyor olmalı, diye düşündüm. Oysaki patika, aylardır, hatta yıllardır tek bir ayak izi bile görmemişe benziyordu.

Küfle kaplı devasa bir ağaç kütüğünün üzerinden atladığım anda patika keskin bir dönüş yaptı, ağaçlar perde misali aralandı ve o, aniden karşımda belirdi. Sisle sarmalanmış, otlar tarafından istila edilmiş bir tepenin üstünde yükseliyordu. Yetimhane. Çocukların buraya gelmeyi neden reddettiğini artık anlıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükbabam yetimhaneyi defalarca tarif etmişti ama hikâyelerindeki ev daima parlak, mutlu bir yerdi. Evet, kocaman ve derme çatma olduğu doğruydu ama ışıkla ve kahkahalarla doluydu. Karşımda duran ev ise canavarlardan saklanmak için sığınabileceğiniz bir yer değil, canavarın ta kendisiydi. Doyumsuz bir açlıkla, tünemiş olduğu tepenin üzerinden aşağıyı izliyordu. Kırık pencerelerden dışarı ağaçlar fırlıyordu. Arapsaçını andıran sarmaşıklar, virüse saldıran antikorlar misali duvarları kemiriyordu, sanki doğanın kendisi eve karşı bir savaş açmıştı. Fakat ev, tüm açılarının yanlışlığına ve çöken çatının orasından burasından görünen gökyüzünün çentikli dişlerine rağmen dimdik ayakta duruyor, öldürülemezmiş gibi bir görüntü sergiliyordu.

Her ne kadar viraneye dönmüş olsa da burada hâlâ birilerinin yaşıyor olabileceğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Geldiğim yerde, böyle olaylar duyulmamış şeyler değildi. Kasabanın sınırında bulunan, perdeleri daima çekili olan ve her an yıkılacakmış gibi görünen harabenin, hatırlanamayacak kadar uzun bir zamandan beri erişte ve tırnaklarını yiyerek hayatta kalan kadim bir münzevinin yuvası olduğu ortaya çıkıyordu. Artık toza toprağa dönüşen zavallı insan, bir emlak denetçisi ya da gereğinden fazla hırslı bir nüfus sayım görevlisi tarafından La-Z-Boy marka kanepenin üzerinde bulunana dek kimsenin ruhu duymuyordu tabii. Kimi zaman insanlar evleriyle ilgilenemeyecek kadar yaşlanıyordu, aileleri de o ya da bu nedenden ötürü onlar yokmuş gibi hayatlarına devam ediyorlardı; üzücüydü, doğru ama oluyor böyle şeyler. Bu da istesem de istemesem de kapıyı çalacağım anlamına geliyordu.

Sahip olduğum tüm cesareti topladım ve belime dek uzanan otların arasından geçip döşemeleri çatlamış ve ahşabı çürümekte olan verandaya çıkarak çatlak pencerelerden birinden içeri baktım. Lekeli camın ardından tek görebildiğim, mobilyaların hatlarıydı. Sonunda kapıya vurdum ve tüyler ürpertici

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir sessizlik içinde beklemek üzere geri çekildim. Parmaklarım, Bayan Peregrine'in cebimdeki mektubunun üzerinde dolanıyordu. Kim olduğumu kanıtlamam gerekebilir düşüncesiyle mektubu da yanımda getirmiştim ama dakikalar geçtikçe mektuba ihtiyacım olması ihtimali de gittikçe azalıyordu.

Bahçeye inip içeri başka bir giriş arayarak evin etrafında dolandım. Yetimhanenin boyutlarını kestirmeye çalışıyordum ama imkânsız görünüyordu çünkü her köşeyi dönüşümde karşıma yeni balkonlar, küçük kuleler ve bacalar çıkıyordu. Arka taraftan çıkıp geldiğimde ihtiyacım olan fırsatı buldum: Bu, beni yutmak için açılmış, sakalları sarmaşıktan bir ağız; kapkaranlık, kapısız bir girişti. Sadece ona bakmak bile tenimin karıncalanmasına neden oluyordu ama onca yolu, korkutucu bir ev görünce çığlıklar atarak kaçmak için tepmemiştim. Büyükbaba Portman'ın hayatı boyunca yaşadığı tüm korkuları düşündüm ve kararlılığımın arttığını hissettim. İçeride bulunacak birileri varsa onları bulacaktım. Dökülmekte olan basamaklardan çıktım ve eşiğin öteki tarafına geçtim.

Kapının diğer tarafındaki, karanlık mezarları andıran koridora adım attığım anda kancalara asılmış derilere benzeyen şeyleri görüp donakaldım. Aklını kaçırmış yamyamın tekinin elinde bir bıçakla gölgelerin arasından üzerime atlayacağını sandığım mide bulandırıcı bir andan sonra bunların zamanla yeşillenmiş ve paçavraya dönmüş kabanlar olduklarını fark ettim. İstemsizce ürperdim ve derin bir nefes aldım. Henüz evin içinde en fazla on adım atmıştım ve çoktan iç çamaşırımı ıslatacak hale gelmiştim. *Kendine hâkim ol*, dedim kendime ve sonra göğsümde güm güm atan kalbime rağmen yavaşça öne doğru hareketlendim.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Her oda, bir öncekinden daha felaket haldeydi. Gazete yığınları üst üste dizilmiş, çocukların uzun zamandır ortalıkta olmadığını kanıtlayan etrafa dağılmış oyuncaklar tozla kaplanmıştı. Sinsice yayılan küf, pencerelerin bitişiğindeki duvarları tüylü ve siyah birer yüzeye dönüştürmüş, şömineler ise uzaylı dokunaçları gibi çatıdan sarkan ve döşemelere yayılmaya başlayan sarmaşıklar yüzünden tıkanmıştı. Mutfak kelimenin tam anlamıyla felaketle sonuçlanan bir kimya deneyi gibiydi. Raflardaki yiyeceklerle dolu kavanozlar en az altmış mevsimdir donup erimekten patlamış, duvarlara şeytanî görünümlü lekeler sıçratmıştı. Yemek odasının zeminine dökülmüş alçı parçacıkları o kadar yoğundu ki bir an içeri kar yağdığını sandım. Işığa muhtaç koridorun sonundaki kırıldı kırılacak gibi görünen basamaklarda ağırlığımı tarttım. Çizmelerim toz katmanları üzerinde taze izler bırakıyordu. Basamaklar uzun ve derin bir uykudan uyanmış gibi inlediler. Yukarıda birileri varsa bile uzun zamandır aşağı inmedikleri kesindi.

Sonunda duvarları olmayan bir çift odaya denk geldim. Odaları, çalılardan ve bodur ağaçlardan oluşan küçük bir orman istila etmişti. Böyle bir hasara neyin neden olabileceğini düşünerek beklenmedik bir anda başlayan esintinin ortasında dikildim ve içimde, burada korkunç bir şeylerin olduğuna dair bir his belirdi. Büyükbabamın cennete benzer hikâyelerini ne bu kâbus gibi evle ne de evin dört bir yanına işlemiş felaket hissine rağmen buraya sığındığı düşüncesiyle bağdaştırabiliyordum. Keşfedilecek daha çok yer vardı ama aniden tüm bunlar gözüme zaman kaybı gibi göründü; birilerinin, hatta insanlardan nefret eden tiplerin bile burada yaşaması mümkün değildi. Gerçeklerden her zamankinden daha fazla uzaklaşmışım gibi hissederek yetimhaneden ayrıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM DÖRT

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ormanın ve sisin içinde atlayıp, tökezleyip, oraya buraya dokunarak yolumu bulduktan; yeniden güneşin ve ışığın dünyasına adım attıktan sonra güneşin batmakta olduğunu ve güneş ışıklarının kızarmaya başladığını görmek beni şaşırttı. Her nasılsa koca bir gün geçip gitmişti. Babam barda beni bekliyordu; önündeki masada, gece kadar koyu renkli bir bira ve açık durumdaki dizüstü bilgisayarı duruyordu. Oturdum ve başını bir şeyler yazmakta olduğu klavyesinden kaldıramadan babamın birasından koca bir yudum aldım.

Ağız dolusu birayı yutmaya çalışırken, "Ah, yüce Tanrım," dedim tükürükler saçarak, "bu da ne? Fermente edilmiş gaz yağı mı?"

Gülerek, "Onun gibi bir şey," dedi ve ardından birasını tekrar önüne çekti. "Amerikan birasına benzemiyor. Ama sen daha bizim biraların tadını bilmezsin, değil mi?"

"Kesinlikle bilmem," dedim göz kırparak. Oysaki doğruyu söylemiştim. Babam, benim de popüler ve maceraperest olduğuma inanmak istiyordu çünkü benim yaşımdayken kendisi öyleymiş.

Yetimhaneye nasıl gittiğime ve beni oraya kimin götürdüğüne dair kısa bir sorgudan geçtim ve en kolay yalan bir şeyler

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uydurarak değil, hikâyeyi eksik anlatarak söylendiğinden, ben de sorguyu pekiyiyle geçtim. Solucan'la Dylan'ın koyun dışkılarıyla dolu bir havuza düşmem için beni kandırdıklarından ve gideceğimiz yerden en az yarım kilometre önce benden ayrıldıklarından bahsetmeyi de işime gelen bir şekilde unuttum. Babam şimdiden kendi yaşımda birkaç çocukla arkadaşlık kurduğum için memnun görünüyordu; sanırım onların benden nefret ettiklerini söylemeyi de unutmuştum.

"Ev nasıldı?"

"Bitik haldeydi."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım büyükbabanın orada yaşadığı dönemin üzerinden epeyce zaman geçmiş, değil mi?"

"Evet. Ya da başka herhangi birinin."

Dizüstü bilgisayarını kapattı; bu, tüm dikkatini bana vereceğine dair net bir işaretti. "Besbelli hayal kırıklığına uğramışsın."

"Binlerce kilometre öteden ürkütücü çöplerle dolu bir ev için gelmedim."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Konuşabileceğim birilerini bulacağım. Orada yaşayan çocuklara ne olduğunu birileri biliyor olmalı. Birkaç tanesinin burada olmasa bile anakarada hayatlarına devam ettiğini düşünüyorum. Huzur evinde ya da öyle bir yerlerde."

"Tabii ki. Bu da bir fikir." Ama sesi kulağa pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. Tuhaf bir sessizlik oldu ve ardından, "Buraya gelmekle büyükbabanın aslında kim olduğuna dair bir şeyler öğrenmeye başladığını hissediyor musun?" diye sordu.

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Sanırım. Burası sadece bir ada, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Ya sen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben mi?" Omuzlarını silkti. "Babamı anlamaya çalışmaktan vazgeçeli uzun zaman oldu."

"Bu çok üzücü. Anlattıklarıyla ilgilenmiyor muydun?"

"İlgilenmez olur muyum. Ama bir süre sonra ilgimi kaybettim."

Konuşmanın kendimi pek de rahat hissetmeyeceğim bir yönde ilerlemeye başladığını hissedebiliyordum ama yine de ısrar ettim. "Neden?"

"Biri seni içeri almazsa er ya da geç kapıyı çalmaktan vazgeçersin. Anlıyor musun?"

Daha önce bunları hiç konuşmamıştık. Belki biradandı, belki de evden çok uzak olmamızdan ya da sonunda bunları dinleyecek kadar büyüdüğüme karar vermiş olmasındandı. Nedeni her ne olursa olsun durmasını istemiyordum.

"Ama o senin babandı. Nasıl vazgeçebildin?"

"Vazgeçen ben değildim!" dedi biraz yüksek sesle. Sonra bakışlarını masaya indirip utanç içinde birasını yudumladı. "Nedeni şuydu sanırım; doğrusu büyükbabanın baba olmak konusunda hiçbir fikri olmadığını ama kardeşlerinden hiçbiri savaştan canlı kurtulamadığından baba olmaya karar verdiğini düşünüyorum. Dolayısıyla baba olmakla başa çıkma yöntemi sürekli bir yerlere gitmek oldu. Ava, iş gezilerine çıktı. İşte, aklına ne gelirse. Ve etrafta *olduğunda* bile aslında yanımda değilmiş gibiydi."

"O Cadılar Bayramı'nda olanları mı kastediyorsun?"

"Hangi konudan bahsediyorsun?"

"Hani fotoğrafı var ya; fotoğrafı var."

Bu eski bir hikâyeydi ve olaylar şöyle gelişmişti: Cadılar Bayramı'ydı. Babam dört beş yaşlarındaydı ve daha önce hiç kapı kapı dolaşıp şeker toplamamıştı. Büyükbaba Portman, işten geldiği zaman onu dışarı çıkarmaya söz vermişti. Büyü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kannem babam için saçmasapan, pembe tavşan kostümlerinden birini almıştı. Babam da onu giydi ve garaj yolunda oturup Büyükbaba Portman'ın saat beşte işten gelmesini bekledi fakat saat gece yarısını vurmasına rağmen büyükbabam asla eve dönmemiş. Büyükannem de büyükbabama nasıl bir pislik olduğunu göstermek için sokağın ortasında oturup ağlayan babamın bir fotoğrafını çekmiş. Uzun lafın kısası, o fotoğraf uzun yıllar boyunca aile bireylerimiz arasında bir efsane gibi dolaştı ve büyükbabam için daima koca bir utanç kaynağı oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

JUN 56

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sadece o Cadılar Bayramı'ndan ibaret değildi," diye homurdandı. "Jake, benim asla olamadığım kadar yakından ona. Bilemiyorum. Sizin aranızda söze dökülmeyen bir şeyler vardı."

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Babam beni kıskanıyor muydu?

"Neden bana bunu anlatıyorsun?"

"Çünkü sen benim oğlumsun ve zarar görmeni istemiyorum."

"Nasıl zarar görmemi?"

Duraksadı. Dışarıdaki bulutlar hareketlenince gün ışığının son birkaç huzmesi duvarı gölgelerimizle süsledi. Midemde kötü bir his vardı. Tıpkı anne ve babanız sizi karşılarına alıp da ayrılmak üzere olduklarını söyleyecekmiş gibi. Çünkü onlar henüz ağızlarını dahi açmadan ne söyleyeceklerini bilirdiniz.

"Büyükbabanla asla o kadar derinlere inmedim çünkü bulacaklarımdan korkuyordum," dedi sonunda.

"Savaştan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Büyükbaban orada yaşadıklarını son derece acı verici şeyler oldukları için sır olarak saklıyordu. Bunu anlayabiliyorum. Seyahatlerden, sürekli başka bir yerlerde olmasından bahsediyorum. Gerçekte yaptığı neydi? Sanırım başka bir kadın vardı. Belki de birden fazla. Ben de halan da aynı şeyi düşünüyorduk."

Bunun aramızda bir anlığına asılı kalmasına izin verdim. Yüzüm tuhaf bir şekilde karıncalanıyordu. "Bu delice baba."

"Bir defasında bir mektup bulduk. Adını bilmediğimiz bir kadındandı ve büyükbabana gönderilmişti. *Seni seviyorum, seni özlüyorum, ne zaman geri dönüyorsun* türünden şeylerdi. Gömleğin yakasında ruj izi bulmak gibiydi. Bunu asla unutmayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tarif ettiği suçu işleyen benmişim gibi bedenimi yakıcı bir utanç dalgası kapladı. Ama yine de aklım bunu bir türlü almıyordu.

"Mektubu yırttık, tuvalete atıp sifonu çektik. Daha sonra başka mektup bulamadım. Sanırım o olaydan sonra daha dikkatli davranmayı öğrendi."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Babama bakamıyordum.

"Özür dilerim Jake. Bunları duymak senin için zor olmalı. Ona nasıl taptığını biliyorum." Omzumu sıkmak için bana doğru uzandı ama omuzlarımı silkerek ondan kurtuldum, sandalyemi gıcırdatarak geriye doğru ittim ve ayağa kalktım.

"Benim kimseye *taptığım* falan yok."

"Tamam. Ben sadece... Şaşırmanı istememiştim. O kadar."

Bir hışımla ceketimi alıp omzuma attım.

"Ne yapıyorsun? Akşam yemeği gelmek üzere."

"Büyükbabam hakkında yanılıyorsun," dedim. "Ve bunu sana kanıtlayacağım."

İç geçirdi. Bu, işin peşini bıraktığı anlamına gelen türden bir iç çekişti. "Tamam. Umarım başarılı olursun."

Papaz'ın İni'nin kapısını çarparak oradan çıktım ve yürümeye başladım. Nereye gideceğime dair aklımda hiçbir fikir yoktu. Kimi zaman tek yapmanız gereken bir kapıdan geçmektir.

Diğer yandan, babamın söylediği doğruydu, büyükbabama gerçekten tapıyordum. Onunla ilgili doğru olmasına ihtiyaç duyduğum şeyler vardı ve karısını aldatan bir adam olması bunlardan biri değildi. Ben henüz küçük bir çocukken Büyükbaba Portman'ın büyüleyici hikâyeleri, her anı sihirle dolu bir hayat yaşamanın mümkün olduğu anlamına geliyordu. Onlara inanmaktan vazgeçtiğimde bile daima büyükbabam hakkında büyülü bir şeyler vardı. Başa çıkmak zorunda kaldığı onca korkuya, insanoğlunun en kötü yanını görmüş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasına ve hayatının bunlar yüzünden tanınmaz bir hale gelmiş olmasına rağmen o, olduğunu bildiğim saygın, iyi ve cesur adama dönüşmüştü. İşte büyülü olan *buydu*. Yani onun karısını aldatan bir yalancı ya da kötü bir baba olduğuna inanamazdım. Çünkü Büyükbaba Portman saygın ve iyi biri değilse, kimin olabileceğini bilmiyordum.

Müzenin kapıları da ışıkları da açıktı ama içeride kimse yok gibi görünüyordu. Oraya gidişimin nedeni, adanın tarihi ve adada yaşayanlar konusunda bir iki şey bilmesini umduğum müze sorumlusunu bulmaktı. Boş yetimhaneye ve daha önce orada yaşayanların şimdi nerede olduğuna ışık tutabilirdi. Sadece bir dakika kadar önce çıktığını tahmin ettim, ne de olsa insanların müzeye girmek için kapıları yumrukladığı söylenemezdi, ben de müzedeki sergilere bakarak zaman öldürmek için kiliseye girdim.

Sergiler, duvarlar boyunca dizilmiş ve bir zamanlar sıraların bulunduğu yerlere koyulmuş kocaman, açık vitrinlerin içine yerleştirilmişti. Büyük kısmı tarif edilemeyecek kadar sıkıcıydı ve geleneksel bir balıkçı kasabasındaki hayatın yanı sıra hayvancılığın büyük gizemlerini konu alıyordu, yalnız sergilerden biri geri kalanından ayrılıyordu. Odanın ön kısmında bulunan onur köşesinde bulunuyordu ve biz zamanlar sunağın durduğu yere yerleştirilmiş süslü bir muhafazanın içindeydi. Önünde, üzerinden atladığım bir halat ve okumaya zahmet etmediğim küçük bir uyarı tabelası vardı. Muhafazasının yan kısımları cilalı ahşaptan yapılmıştı ama muhafazanın içindekileri tepeden bakınca görebilmeniz için üst kısmı camdandı.

İçine göz attığımda gerçekten nefesim boğazımda sıkıştı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve panik dolu bir an boyunca *canavar!* diye haykırdım içimden çünkü ansızın ve hiç beklenmedik bir şekilde kapkara bir cesetle yüz yüze gelmiştim. Çökmüş bedeni ve alevlerin üzerinde döndürülerek kızartılmışa benzeyen derisinin rengi, rüyalarımda bana musallat olan yaratıklara son derece benziyordu. Ama ceset canlanmayınca ve camı kırıp boğazıma sarılarak zihnime kalıcı bir hasar vermeye kalkmayınca başlangıçtaki paniğim yok oldu. Bu sadece bir müze sergisiydi, yine de fazlasıyla ölüydü.

"Bakıyorum da ihtiyar adamla tanışmışsın!" diye seslendi arkamdan biri ve döndüğümde müze sorumlusunun bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. "Bununla oldukça iyi başa çıkmış gibi görünüyorsun. Koca adamların ölüyü kıskandırırcasına bayıldığını bile gördüm!" Sırıttı ve elimi sıkmak için bana doğru uzandı. "Martin Pagett. Geçen gün adını duyduğumu sanmıyorum."

"Jacob Portman," dedim. "Bu kim? Galler'in cinayete kurban gitmiş en ünlü kişisi mi?"

"Ha! Aslında öyle de olabilir ama ona daha önce bu gözle bakmamıştım. O, adamızın en eski sakini; arkeolojiyle ilgilenen çevrelerde Cairnholm Adamı olarak biliniyor ama biz daha ziyade ona İhtiyar Adam diyoruz. En az iki bin yedi yüz yaşında. Oysaki öldüğünde henüz on altı yaşındaymış. Anlayacağın o ihtiyar bir delikanlı."

"İki bin yedi *yüz* mü?" dedim ölü oğlanın suratına bakarak. Zarif yüz hatları her nasılsa kusursuz bir şekilde korunmuştu. "Ama o çok..."

"Altın yıllarını oksijenin ve bakterilerin bulunmadığı bir yerde geçirirsen öyle olur. Tıpkı bataklığımızın derinlikleri gibi. Orada bir gençlik pınarı var. Tabii çoktan ölmüşsen."

"Onu bataklıkta mı buldunuz?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

Güldü. "Ben değil! Yetmişli yıllarda, oradaki büyük höyüğün yanındaki bölgeyi torf bulmak için kazan adamlar tarafından bulunmuş. O kadar diri görünüyormuş ki Cairnholm'de bir katilin elini kolunu sallayarak gezdiğini sanmışlar. Ta ki polisler çocuğun elindeki Taş Devri'ne ait yayı ve boynunun etrafındaki insan saçlarından örülmüş ilmeği fark edene kadar. Artık böyle şeyler kullanılmıyor."

Ürperdim. "Kulağa kurban edilmiş gibi geliyor."

"Kesinlikle öyle. Aynı anda hem asılarak, hem boğularak, hem bağırsakları çıkarılarak hem de başına aldığı bir darbeyle ölmüş. Sence de biraz aşırıya kaçmamışlar mı?"

"Sanırım."

Martin kükrercesine kahkahalara boğuldu. "Sanırmış!"

"Tamam, evet, öyle."

"Kesinlikle öyle. Ama biz modern insanlar için asıl büyüleyici olan, o oğlanın isteye isteye ölüme gitmiş olabileceği ihtimalidir. Hatta fazlasıyla hevesli bir şekilde. Onun yaşadığı dönemdeki insanlar, bataklıkların, özellikle de bizim bataklığımızın, tanrıların dünyasının kapıları olduğuna inanır ve bu nedenle en değerli hediyelerini, yani kendilerini oraya sunarlardı."

"Bu delilik ama."

"Doğrudur. Ama bizler de şu anda gelecekteki insanlara delice görünecek şekillerde kendimizi öldürüyoruz. Ve bir sonraki dünyaya geçiş konusunda bataklıklar hiç de öyle kötü bir fikir değil. Ne su ne de toprak sayılırlar, orası iki dünya arasında kalmış bir yerdir aslında." Muhafazanın üzerine eğilip içindeki cesedi inceledi. "Sence de güzel değil mi?"

Tekrar cesede baktım. Boğazlanmış, kızartılmış ve boğulmuştu ama bir şekilde bu süreç içinde ölümsüz kılınmıştı.

"Öyle düşünmüyorum," dedim.

Martin dikleşti ve ardından görkemli bir şekilde konuşmaya başladı. "Gel ve zifir adama bir bak! Ebedi istirahatindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siyah bedenine, kurum rengindeki zarif yüzüne, kömür damarları gibi uzanan cılız kol ve bacaklarına, ucunda pörsümüş üzümler sallanan ince ağaç dallarına benzeyen ayaklarına bak!" Rolünü abartılı bir şekilde oynayan sahne sanatçıları gibi kollarını havaya kaldırdı ve muhafazanın etrafında yürümeye başladı. "Gel ve yaralarındaki korkunç sanata tanık ol! Bıçaklarla açılmış oyaları ve dolambaçlı yolları andıran kesikler; taş darbeleriyle ortaya çıkarılmış beyin ve kemikler; hâlâ boynundan sarkan halat. Kesilip atılan ilk meyve –Cennetin peşinde, gençliğe tutsak edilmiş ihtiyar bir adam– seni neredeyse seviyorum!"

Ben alkışlarken abartılı bir hareketle eğilerek selam verdi. "Vay canına," dedim, "bunu siz mi yazdınız?"

"Yakalandım!" diye yanıtladı ürkek bir gülümsemeyle. "Cümlelerle oynayıp duruyorum ama bu sadece bir hobi. Her hâlükârda bana hoşgörüyle yaklaştığın için teşekkür ederim."

Konuşmasını bilen bu tuhaf adamın Cairnholm'de ne işi olduğunu merak ettim. Pilili pantolonu ve yarım yamalak şiirleriyle, sadece bir telefon hattı olan ve yolları asfaltsız rüzgârlı bir adada yaşayan birinden ziyade banka müdürü gibi görünüyordu.

"Şimdi, koleksiyonumun geri kalanını sana göstermekten memnuniyet duyarım," dedi ve bana kapıya kadar eşlik etti, "ama korkarım ki müzenin kapanış saati gelip çattı. Yarın tekrar uğramak istersen..."

"Aslında birkaç sorumu yanıtlayabileceğini umuyordum," dedim. O beni dışarı atmadan önce onu durdurmayı başarmıştım. "Bu sabah bahsettiğim yetimhaneyle ilgili. Onu görmeye gittim."

"Öyle mi?" diye heyecanlı bir tepki verdi. "Seni oraya gidemeyecek kadar korkuttuğumu düşünmüştüm. Perili köşkümüz son günlerde nasılmış? Hâlâ ayakta mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Binanın hâlâ ayakta olduğunu söyledikten sonra doğrudan konuya girdim. "Orada yaşayan insanlar... Onlara ne olduğuna dair hiçbir fikrin var mı?"

"Öldüler," diye yanıtladı. "Uzun zaman oldu."

Şaşırmıştım. Oysaki şaşırmamam gerekirdi. Bayan Peregrine yaşlıydı ve yaşlı insanlar öldü. Ama bu, araştırmamın sona erdiği anlamına gelmiyordu. "Sadece okul müdiresini değil, orada yaşamış olabilecek herhangi birini arıyorum."

"Hepsi öldü," diye tekrarladı. "Savaştan beri orada kimse yaşamadı."

Bunu anlamam bir dakika kadar sürdü. "Ne demek istiyorsunuz? Hangi savaş?"

"Burada 'savaş' dediğimizde sadece tek bir savaşı, yani ikincisini kastederiz. Yanılmıyorsam onları öldüren, Almanlara ait bir hava saldırısıydı."

"Hayır, bu doğru olamaz."

Başıyla onayladı. "O günlerde adanın diğer ucunda, ormanlık alanın öte tarafındaki evin bulunduğu yerde bir uçaksavar vardı. Bu da Cairnholm'ü meşru bir askeri hedef haline getirdi. Zaten "meşru" kelimesinin Almanlar için pek bir anlam ifade ettiği de söylenemezdi. Neyse, bombalar hedeften saptı ve..." Başını iki yana salladı. "Kötü şans."

"Bu doğru olamaz," dedim tekrar ama meraklanmaya başlıyordum.

"Neden oturmuyorsun? Sana biraz çay yapayım," dedi. "Biraz aklın karışmış gibi görünüyor."

"Sadece biraz başım döndü..."

Beni ofisindeki sandalyelerden birine oturttu ve çay yapmaya gitti. Kafamı toparlamaya çalıştım. *Savaşta bombaların hedefi olmuşlardı*. Bu, duvarları olmayan odaları pekâlâ açıklayabilirdi. Ama ya on beş yıl önce Bayan Peregrine tarafından Cairnholm'den postalanan mektup ne olacaktı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Martin geri döndü ve elindeki fincanı bana uzattı. "İçinde bir yudum Penderyn var," dedi. "Gizli tarif. Bilirsin işte. Seni çabucak toparlayacaktır."

Ona teşekkür ettim ve çayımı yudumladım. Gizli bileşenin viski olduğunu anlamakta epeyce geç kalmıştım. Yemek borumdan geçen şey napalm bombasına benziyordu. "Kendisine özgü bir etkisi olduğu kesin," diye itiraf ettim kıpkırmızı kesilen suratımla.

Kaşlarını çattı. "Babanı bulup getirsem iyi olur sanırım."

"Hayır, hayır, az sonra geçer. Saldırı hakkında bana anlatabileceğiniz başka şeyler varsa minnettar olurum."

Martin karşımdaki sandalyeye yerleşti. "O konuda merak ettiğim bir şey var. Büyükbabanın burada yaşadığını söylüyorsun. Bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Onu ben de merak ediyorum," dedim. "O buradan ayrıldıktan sonra olsa gerek. Savaşın başlarında mı yoksa sonlarına doğru mu olmuş?"

"Bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Ama istersen seni bunları bilen biriyle, Oggie Amcamla tanıştırabilirim. Seksen üç yaşında ve hayatı boyunca burada yaşamış. Hâlâ gözlerinden zekâ fışkırıyor." Martin saatine baktı. "Televizyonda *Father Ted* başlamadan önce ona yetişebilirsek sana istediğin her şeyi anlatmaktan memnuniyet duyacağından eminim."

On dakika sonra Martin ve ben, biri dışında hiçbirinin fişi takılmamış ancak Carlsbad Mağaraları'nı aydınlatmaya yetecek sayıda lambanın, eskimiş ayakkabılarla dolu kutuların ve kitapların üst üste yığıldığı Oggie'nin oturma odasındaki tıka basa doldurulmuş kanepeye gömülmüştük. Uzak bir adada yaşamanın, insanları hiçbir şeyi atmayan kimselere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönüştürdüğü fark etmeye başlamıştım. Oggie, yırtık pırtık bir ceket ve pijamasının altıyla yüzü bize bakacak şekilde karşımızda oturuyordu. Misafir bekliyor gibiydi ama beklediği misafirlerinin pantolon giymeye değer tipler olmadığını düşünüyor gibiydi. Plastikle kaplanmış sallanan sandalyesinde oturmuş, konuşurken durmadan öne arkaya sallanıyordu. Kendisine seyirci bulmaktan memnun görünüyordu. Hava, Galler politikası ve günümüz gençliğinin üzüntü verici durumu hakkında uzun bir konuşmanın ardından sonunda Martin onu saldırıdan ve yetimhanedeki çocuklardan bahsedecek kıvama getirdi.

"Tabii ki onları hatırlıyorum," dedi. "Garip insanlardan oluşan bir gruptu. Çocukları, bazen de bakıcı kadınlarını süt, ilaç ya da başka şeyler alırken kasabada görür dururduk. Onlara 'günaydın' dediğiniz zaman bakışlarını kaçırırlardı. O koca evde yaşayan kendi halinde tiplerdi. Orada neler olduğuna dair bir sürü dedikodu dönerdi ama kimse gerçekte neler yaptıklarını bilmezdi."

"Ne tür dedikodular?"

"Saçma sapan şeyler. Dedim ya kimse bilmiyordu. Tek söyleyebileceğim, görmeye alıştığımız türden yetim çocuklar olmadıkları. Oraya buraya kurulan Barnardo Yetimhanesi çocuklarına hiç benzemiyorlardı çünkü onlar, eğlenceler için kasabaya iner ve insanlarla sohbet ederlerdi. Buradaki ise farklıydı. Bazıları Kraliyet İngilizcesini ya da herhangi bir İngilizceyi bile doğru düzgün konuşamıyordu."

"Çünkü onlar aslında birer yetim değildi," dedim. "Diğer ülkelerden gelen mültecilerdi. Polonya'dan, Avusturya'dan, Çekoslovakya'dan..."

"Şimdi onlara böyle mi diyorlar?" dedi Oggie kaşını kaldırıp bana bakarken. "İşe bak, bunu daha önce hiç duymamıştım." Adası hakkında ondan daha fazla şey biliyormuş gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davranarak onu gücendirmiştim sanırım. Sandalyesinde artan bir agresiflikle, daha hızlı sallanmaya başladı. Büyükbabam ve Cairnholm'deki diğer çocuklar da böyle bir tepkiyle karşılaştılarsa içlerine kapanmış olmaları beni şaşırtmıyordu.

Martin boğazını temizledi. "Eee, amca, bombalama hakkında ne biliyorsun?"

"Eh, biraz sabırlı ol. Evet, evet, evet. Lanet olasıca Alman askerleri. Onları kim unutabilir ki?" Alman hava saldırısı tehdidi altında adada yaşamanın neye benzediğini uzun uzun tarif etti: durmadan öten sirenler; panik halinde sığınacak yer arayan insanlar; düşman pilotlarına kolay hedef olmamaları için sokak ışıklarının ve evlerdeki perdelerin kapalı olup olmadığını kontrol eden gönüllü bekçiler. Ellerinden geldiğince iyi hazırlanmışlardı ama anakaradaki limanları ve fabrikaları düşününce vurulacaklarına pek inanmamışlardı çünkü orada, Cairnholm'deki top mevziinden çok daha önemli hedefler vardı. Ama bir gece bombalar yağmaya başladı.

"Gürültü dehşet vericiydi," dedi Oggie. "Adada sanki devler yürüyor ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki kasabadan kimsenin hayatını kaybetmemiş olmasına rağmen bizi gerçekten çok korkuttular. Ama aynı şeyi, ellerinden geleni yapmış olmalarına rağmen topçular ya da yetimhanedeki zavallılar için söyleyemeyeceğim. Orayı yerle bir etmek için tek bir bomba yetti. İngiltere uğruna canlarını feda ettiler. Yani nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, bunun için Tanrı onları kutsasın."

"Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?" diye sordum. "Savaşın başlarında mı yoksa sonlarında mıydı?"

"Sana kesin bir tarih verebilirim," dedi. "3 Eylül 1940."

O anda odadaki bütün hava çekilmiş gibi hissettim. Büyükbabamın kül rengi yüzü gözümün önüne geldi. Dudaklarını güçlükle oynatarak az önce duyduğum sözcükleri fısıldıyordu. *3 Eylül 1940.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bundan– bundan emin misiniz? Gerçekten *o gün* müydü?"

"Savaşma şansı bulamadım," dedi. "Bunun için bir yaş küçüktüm ve o gece, savaşa dair sahip olduğum tek anıydı. Yani, evet, eminim."

Kendimi uyuşmuş gibi hissettim. Bu fazlasıyla garipti. Birileri bana tuhaf, komik olmayan bir şaka mı yapıyor acaba, diye merak ediyordum.

"Ve hayatta kalan kimse olmadı mı?" diye sordu Martin.

İhtiyar adam bakışlarını tavana kaydırarak bir anlığına düşündü. "Şimdi sen söyleyince..." dedi, "sanırım vardı. Sadece bir kişi. Şuradaki oğlan onun kadar ya var ya yok." Ayrıntıları hatırlamaya çalışırken sallanması kesildi. "Üzerinde tek bir çizik olmadan ertesi sabah kasabaya indi. Tüm arkadaşlarının ölümüne şahit olmasına karşın hiç de tedirgin görünmüyordu. Bu çok tuhaftı."

"Büyük olasılıkla şoktaydı," dedi Martin.

"Buna hiç şaşırmazdım," dedi Oggie. "Sadece bir defa konuştu. O da babama, anakaraya gidecek bir sonraki teknenin ne zaman hareket edeceğini sormak içindi. Silaha sarılıp arkadaşlarını öldüren lanet olasıca canavarları kendi elleriyle öldürmek istediğini söyledi."

Oggie'nin hikâyesi, Büyükbaba Portman'ın anlattıkları kadar mantık dışıydı ama yine de ondan şüphelenmek için elimde hiçbir neden yoktu.

"Onu tanıyordum," dedim. "O benim büyükbabamdı."

İkisi de hayret içinde bana baktılar. "Peki," dedi Billy. "Tesadüfe bak hele!"

Onlardan özür dileyip ayağa kalktım. Pek de kendimde olmadığımı fark eden Martin, bara kadar bana eşlik etmeyi teklif etti ama onu geri çevirdim. Düşüncelerimle yalnız kalmak istiyordum. "En kısa zamanda gelip beni gör," deyince onu ziyaret edeceğime söz verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geri dönerken uzun yolu tercih ettim. Limanın sağa sola sallanan ışıklarını geçtim. Hava, deniz suyuyla ve yüzlerce bacadan tüten dumanla ağırlaşmıştı. Limanın sonuna kadar yürüyüp ayın denizin üzerinde yükselmesini izledim. Büyükbabamın o korkunç olayı takip eden sabah saatlerinde şoktan uyuşmuş vaziyette burada dikildiğini ve onu şahit olduğu tüm ölümlerden uzaklaştırıp daha fazla ölüme ve savaşa götürecek tekneyi beklediğini hayal ettim. Haritalarda minicik bir kum birikintisinden daha büyük görünmeyen, öfkeli dalgalarla ve sisli, kayalık dağlarla korunan bu adada bile canavarlardan kaçış yoktu. Onlardan saklanmak mümkün değildi. Büyükbabamın beni korumaya çalıştığı o korkunç gerçek buydu.

Uzaklardaki jeneratörlerin tekleyerek devir düşürdüğünü duydum. Arkamdaki evlerin pencerelerinde ve limanda yanan ışıklar karanlığa gömülmeden önce bir anlığına dalgalandı. Böyle bir şeyin uçaktan nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. Koca ada hafifçe göz kırpıp hiç orada değilmiş gibi yok oluyordu. Küçük bir süpernova misali.

*

Kendimi küçücük ve önemsiz hissederek ay ışığında geri döndüm. Babamı barda, daha önce oturduğu masada buldum. Önünde, yarısı yenmiş bir biftek ve donmuş et suyu vardı. "Bakın kim geri dönmüş," dedi ben otururken. "Akşam yemeğini senin için beklettim."

"Aç değilim," dedim ve ona Büyükbaba Portman hakkında öğrendiklerimi anlattım.

Şaşkınlıktan ziyade öfkeli gibiydi. "Bunu hiç anlatmadığına inanamıyorum," dedi. "Bir kere bile bahsetmedi." Öfkesini anlayabiliyordum. Büyükbabamın böyle bir şeyi torunundan gizlemesi başka bir şeydi, upuzun bir zaman boyunca kendi oğlundan saklaması ise bambaşka.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuşmayı daha olumlu bir yöne çevirmeye çalıştım. "Büyüleyici, değil mi? Başına gelen onca şey."

Babam başıyla onayladı. "Başına gerçekten nelerin geldiğini asla öğrenemeyeceğiz."

"Büyükbaba Portman sır tutmayı iyi biliyormuş, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Adam Fort Knox'un duygusal haliydi."

"Ama bazı şeyleri açıklayıp açıklayamayacağını merak ediyorum. Sen küçükken neden o kadar mesafeli davrandığını mesela." Babam bana sert bir bakış attı. O anda, bir an önce konuya girmezsem sınırı aşacağımı fark ettim. "Ailesini daha önce iki defa kaybetmiş. Önce Polonya'da, sonra da burada... Onu evlatlık alan ailesinden olmuş. Ardından sen ve Susie Halam dünyaya geldiğinizde..."

"Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek mi yermiş?"

"Ciddiyim. Bunun büyükannemi aldatmadığı anlamına gelebileceğini görmüyor musun?"

"Bilmiyorum Jake. Sanırım hiçbir şeyin o kadar basit olduğuna inanmıyorum." Derin bir nefes verdi ve soluğu, bira bardağının içinin buğulanmasına neden oldu. "Ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini bildiğimi düşünüyorum. Neden ikinizin o kadar yakın olduğunu."

"Peki..."

"Aile sahibi olma korkusunu aşması elli yılını aldı. Sen de doğru zamanda doğdun."

Nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Babanıza, *baban seni yeterince sevmediği için çok üzgünüm* demenin bir yolu var mıydı? Yapamadım. Ben de iyi geceler dileyip yatmak için üst kata çıktım.

Gece boyunca yatakta dönüp durdum. Mektupları; henüz birer çocukken babamın ve Susie Halamın bulduğu, "öteki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadından" geldiğini sandıkları mektupla bir ay kadar önce bulduğum, Bayan Peregrine tarafından gönderilen mektubu, düşünmeden edemiyordum. Gözüme uyku girmemesine neden olan düşünce şuydu: *Ya ikisi de aynı kadınsa?*

Bayan Peregrine'in mektubunun üzerindeki posta damgası on beş yıl öncesine aitti ama söylentilere göre kadın 1940 yılında havaya uçmuş olmalıydı. Bana göre geriye iki olası açıklama kalıyordu: Ya büyükbabam ölü biriyle mektuplaşıyordu ki bu imkânsızdı ya da mektubu yazan kişi Bayan Peregrine değil de kendi kimliğini gizlemek için onunkini kullanan başka biriydi.

Neden mektupta kimliğinizi saklama ihtiyacı duyasınız ki? Çünkü gizlediğiniz bir şeyler vardır. Çünkü siz öteki kadınsınızdır.

Bu seyahatte, büyükbabamın karısını aldatan bir yalancı olduğundan başka bir şey keşfedemezsem ne olacaktı? Son nefesinde, onu evlat edinen ailesinin ölümünden mi bahsetmeye çalışıyordu? Yoksa onlarca yıldır süren adi bir ilişkiyi mi itiraf ediyordu? Belki de bunların ikisi de mümkündü ve işin doğrusu, büyüyüp de genç bir adam olana kadar ailesi o kadar çok paramparça edilmişti ki bir aileye şahip olmanın ya da o aileye sadık olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Fakat bunların hepsi birer tahminden ibaretti. Hiçbir şey bilmiyordum ve sorabileceğim kimse de yoktu. Bana yanıt verebilecek herkes uzun zaman önce ölmüştü. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde tüm seyahatimiz anlamsız bir hal almıştı.

Rahatsız bir uykuya daldım. Şafak sökerken odamdan gelen bir sese uyandım. Sesin nereden geldiğini görmek için döndüğüm anda gördüğüm şey karşısında sıçrayarak yerimde doğruldum. Komodinimin üzerine kocaman bir kuş konmuş, bana bakıyordu. Gri renkli tüyleri ve bana daha yakından bakmak istermişçesine komodinin kenarı boyunca ileri geri hareket

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ederken ahşap yüzeye çarpan pençeleri vardı. Bunun bir rüya olduğunu düşünerek sertçe bakışlarına karşılık verdim.

Babama seslendim ama kuş sesimi duyar duymaz komodinin üzerinden havalandı. Yüzümü korumak için kollarımı kaldırıp yana doğru yuvarlandım ve kollarımın arasından bir daha baktığımda açık pencereden uçmuş, yok olmuştu.

Babam uyku mahmuru gözlerle duvarlara çarpa çarpa odama girdi. "Neler oluyor?"

Komodinin üzerindeki pençe izlerini ve yere düşen tüyü gösterdim. "Tanrım, bu çok tuhaf," dedi tüyü parmaklarının arasında döndürürken. "Peregrinelerin insanlara bu kadar yaklaştığı görülmemiştir."

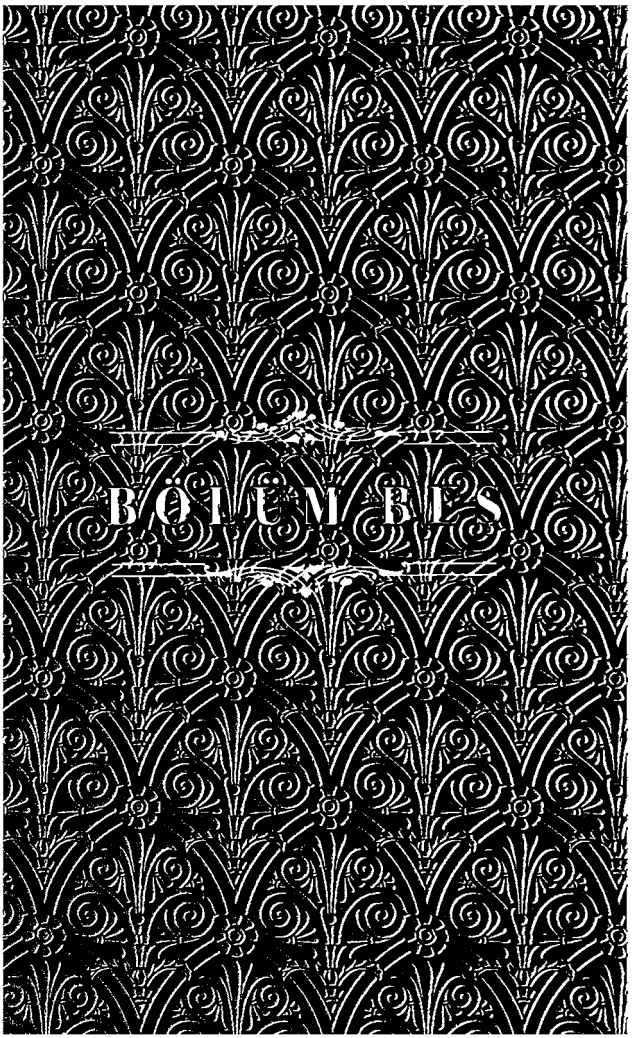
Onu yanlış duyduğumu sandım. "*Peregrineler* mi dedin?"

Tüyü havaya kaldırdı. "Bir gökdoğan, yani bir Peregrine" dedi. "Büyüleyici yaratıklardır. Dünyadaki en hızlı kuşlar bunlardır. Gövdelerini havada döndürme şekillerinden dolayı şekil değiştiriyor gibi dururlar." İsmi sadece tuhaf bir tesadüftü ama beni, ne yaparsam yapayım kurtulamadığım rahatsız edici bir duyguyla bir başıma bıraktı.

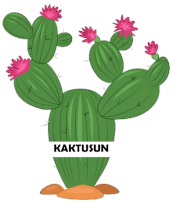
Kahvaltıdan sonra bu işten çok kolay vazgeçtiğimi düşünmeye başladım. Büyükbabam hakkında konuşabileceğim, hayatta kalan kimsenin olmadığı doğruydu ama yine de büyük bir kısmını keşfetmeye tenezzül etmediğim ev orada öylece beni bekliyordu. Orada büyükbabam hakkında yanıtlar vardıysa bile büyük olasılıkla onlarca yıl önce yanmış ya da çürümüşlerdi. Ama bundan emin olmadan adadan ayrılırsam hayatımın sonuna dek pişmanlık duyacağımı biliyordum.

Kâbuslar gören, geceleri korkuyla bağırarak uyanan, aslında orada olmayan şeyleri gören insanlar, hayaletli olduğu söylenen ve bir düzine ya da daha fazla çocuğun hayatının son bulduğu terk edilmiş eve son bir yolculuk yapmak için kendi kendilerini işte böyle ikna ederlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gerçek olamayacak kadar harika bir sabahtı. Bardan ayrılmak, yeni satın alınan bilgisayarlara duvar kâğıdı olarak yüklenen fazlasıyla rötuşlu fotoğraflardan birine adım atmak gibiydi. Sanatsal görünümlü eski kulübelerle dolu sokaklar göz alabildiğince uzanıyor ve dolambaçlı kayalıklarla birlikte örülen yeşil arazilere dönüşüyordu. Manzarayı tamamlayan ise hızla ilerleyen bembeyaz bulutlardı. Ama tüm bunların ötesinde, evlerin, arazilerin ve pamuk şeker gibi ortalıkta dolaşan kuzuların üzerinde, bu dünyanın sona erdiği, soğuk, nemli ve güneşsiz bambaşka bir dünyanın başladığı o yerde yoğun sisin tepeyi yalayan dilini görebiliyordum.

Tepeyi aştığım anda yağmurla sırılsıklam oldum. Benden bekleneceği gibi plastik çizmelerimi unutmuştum ve patika, gittikçe derinleşen bir çamur deryasına dönüşmüştü. Ama aynı sabahta o tepeye iki defa tırmanmaktansa biraz ıslanmayı tercih edeceğimden yüzümü yağmurdan korumak için öne eğerek yola devam ettim. Kısa zaman sonra soğuktan korunmak için içeri sığınmış koyunlarla dolu ağılın ve ardından da hayaletleri andıran sis tarafından kuşatılmış sessiz bataklığın yanından geçtim. Cairnholm müzesinin iki bin yedi yüz yaşındaki misafirini düşündüm ve bu arazilerde ölümün tutsağı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmuş ancak henüz keşfedilmemiş onun gibi daha kaç kişinin olduğunu merak ettim. Daha kaç kişi cennet arayışıyla canından vazgeçmişti?

Sadece çiseleyerek başlayan yağmur, ben yetimhaneye ulaşana kadar sağanak yağışa dönüştü. Evin yabani bahçesinde oyalanmaya ya da şeytani görünümü karşısında kafa yormaya zaman yoktu. Kapısız girişin beni yutmaya hazır bir halde bekliyor gibi görünüşüne ya da koridorun yağmurla sırılsıklam olmuş döşeme tahtalarının her adımımda çıkardığı seslere kafa yoramazdım. Tişörtümdeki suları sıkmak ve saçlarımı sallayarak ıslaklıktan kurtulmak için durdum ve olabildiğince kurulanabildiğimde –ki pek kurulanabildiğim söylenemezdi– araştırmaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum. Mektuplarla dolu bir kutu mu arıyordum? Ya da büyükbabamın duvarlardan birine kazınmış adını mı? Bunların hepsi kulağa imkânsız geliyordu.

Eski gazete yığınlarını bir bir kaldırıp sandalyelerin ve masaların altına bakarak etrafa göz gezdirdim. Ateş yüzünden kararmış paçavralar içinde birbirine sarılmış birkaç iskelet gibi korkunç bir sahneyle karşılaşabileceğimden korkuyordum ama tek bulabildiğim, içeriden çok dışarıya dönüşmüş, nem, rüzgâr ve toprak katmanlarıyla tüm özelliğini yitirmiş odalardı. Giriş katının durumu tamamen umutsuzdu. Bu defa basamakları kullanmak zorunda kalacağımı bilerek merdivene yöneldim. Tek bir soru vardı. Yukarı mı çıkacaktım yoksa aşağı mı inecektim? Üst kata çıkmaktaki tek sorun, oradan acilen –gecekonduculardan, hortlaklardan ya da kaygı içindeki zihnimin icat edebileceği diğer şeylerde– kaçmam gerekirse kendimi pencereden atmak dışında hiçbir seçeneğimin olmamasıydı. Alt katta da benzer bir sorun vardı. Hem orası karanlıktı hem de el fenerim yoktu. Sonuçta üst kata çıkmakta karar kıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Basamaklar, çatırtılar ve gıcırtılardan oluşan bir senfoniyle ağırlığı protesto ettiler ama yine de bana dayandılar. Üst katta keşfettiğim şey, zemin katta karşılaştığım, bombaların harap ettiği manzaranın aksine, tıpkı bir zaman kapsülü gibiydi. Dökülmekte olan kâğıtla şeritler halinde süslenmiş koridor boyunca sağlı sollu uzanan odalar şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı. Öte yandan, camları kırık olduğundan yağmurun içeri girebildiği bir ya da iki oda küf tarafından işgal edilmişti ama geri kalan odalar, yenilerinden sadece üzerlerindeki toz katmanı sayesinde ayırabileceğiniz şeylerle doluydu: rastgele bir sandalyenin arkasına atılmış küflü bir tişört, komodinin üzerinde duran bozukluklar. Her şeyin çocukların bıraktığı haliyle kaldığına inanmak çok kolaydı. Öldükleri anda zaman durmuş gibiydi.

Bir arkeolog edasıyla içeridekileri inceleyerek odaları dolaştım. Kutunun içinde çürümekte olan tahta oyuncaklar, pencerenin pervazında unutulmuş boya kalemleri vardı. Aradan geçen on binlerce gün doğumu nedeniyle renkleri solmuştu. Bebekleri hâlâ içinde duran oyuncak ev, süslü bir hapishaneyi andırıyordu. Mütevazı sayılabilecek kütüphanedeki raflar, nem yüzünden eğilip bükülerek ürkütücü birer gülümsemeye dönüşmüştü. Aralarından birini okumak için çekip almayı düşünürcesine parmağımı kitapların aşınmış sırtlarında gezdirdim. *Peter Pan* ve *Gizli Bahçe* gibi klasikler, geçen zaman içinde unutulmuş yazarlar tarafından kaleme alınmış hikâyeler, Latince ve Yunanca ders kitapları vardı. Köşede ise etrafları çitle çevrilmiş eski birkaç sıra bulunuyordu. Bunun onların sınıfı, Bayan Peregrine'in de öğretmenleri olduğunu fark ettim.

Kapı kolunu döndürerek bir çift ağır kapıyı açmaya çalıştım ama şişerek sıkışmışlardı. Ben de biraz uzaklaşıp kapıya doğru koşarak kapının kanadına omzumla vurdum. Sağır edi-

BELONGS TO KANTUS TEAM

ci bir gıcırtıyla savrularak açıldıklarında kendimi yüzüstü kapaklanmış halde kapının ardındaki odada buldum. Ayağa kalkıp etrafı kolaçan ettiğimde bu odanın Bayan Peregrine'den başkasına ait olamayacağını fark ettim. Uyuyan Güzel'in kalesindeki odaya benziyordu. Duvarlara takılmış şamdanların içine yerleştirilmiş mumlar örümcek ağlarıyla kaplanmıştı, aynalı makyaj masasının üzerinde kristal şişeler vardı, odanın ortasında ise meşe ağacından yapılmış devasa bir yatak duruyordu. Buradaki son anlarını hayal etmeye çalıştım. Gecenin bir yarısında hava saldırısı yüzünden çalan sirenlerin sesine uyanarak örtünün altından fırlıyor ve alt kata inerken kabanlarını sıkı sıkı kavrayan uyku sersemi çocukları bir araya topluyordu.

Korkuyor muydunuz, diye düşündüm. *Uçakların yaklaştığını duydunuz mu?*

Kendimi her zamankinden farklı hissetmeye başladım. İzlendiğimi ve duvarların içine gizlenmiş, bataklıkta bulunan çocuk gibi korunmuş haldeki çocukların hâlâ burada olduklarını hayal ettim. Çatlaklardan ya da budak deliklerinden bana baktıklarını hissedebiliyordum.

Bir sonraki odaya geçtim. Pencereden zayıf bir ışık süzülüyordu. Toz mavisi duvar kâğıdının yaprakları, toz içindeki çarşaflarla darmadağın durumdaki küçük yatakların üzerine doğru sarkmıştı. Her nasılsa bunun büyükbabamın odası olduğunu biliyordum.

Beni neden buraya gönderdin? Görmemi istediğin şey bu muydu?

Sonra yataklardan birinin altında bir şey olduğunu fark ettim ve bakmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Bu, eski bir valizdi.

Bu senin miydi? Hayatın ellerinden kayıp giderken, anne ve babanı son görüşünün ardından trene binerken yanında taşıdığın çanta bu muydu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Valizi çekerek çıkardım ve lime lime olmuş deri kayışlarını çözdüm. Kolaylıkla açıldı ama içindeki ölü böcek ailesi dışında bomboştu.

Ben de kendimi bomboş hissediyordum ama aynı zamanda tuhaf bir ağırlık hissi de vardı. Sanki gezegen fazlasıyla hızlı dönüp yerçekiminin artmasına neden oluyor, beni zemine doğru çekiyordu. Aniden kendimi yorgun hissederek yatağa *–belki de onun yatağına–* oturdum ve açıklayamadığım nedenlerden ötürü o kirli örtülerin üzerine uzanıp tavana baktım.

Geceleri burada uzanıp neler düşünüyordun? Sen de kâbuslar görüyor muydun?

Ağlamaya başladım.

Annen ve baban öldüğünde bunu biliyor muydun? Onların öldüğünü hissettin mi?

Gözyaşlarım hiddetlendi. Ağlamak istemiyordum ama kendime engel olamıyordum.

Kendime engel olamıyordum. Ben de hıçkırıklar arasında zorlukla nefes alarak ağlayacak hale gelene dek öğrendiğim tüm o kötü şeyleri düşünüp gözyaşlarımı besledim. Büyükbabamın anne ve babasının açlıktan nasıl öldüğünü düşündüm. Tanımadıkları insanlar onlardan nefret ettiği için çöp yakma kazanlarına atılan ölü bedenlerini düşündüm. Bu evde yaşayan çocukların, umursamayan bir pilotun o düğmeye basması yüzünden nasıl havaya uçtuğunu ve yandığını düşündüm. Büyükbabamın ailesinin ondan nasıl koparıldığını düşündüm. Babam, babası yokmuş gibi hissederek büyümüştü. Bense akut stres bozukluğundan ve kâbuslardan mustaripti; yıkılmak üzere olan bir evde tek başıma oturmuş, tişörtümü sıcak ve aptal gözyaşlarımla ıslatıyordum. Bunların tümü, zehirli bir miras gibi bana aktarılan yetmiş yıllık bir acı ve zaten ölü oldukları için savaşamayacağım canavarlar yüzündendi. Öldürülemezlerdi, cezalandırılamazlardı, yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıklarının bedelini ödeyemezlerdi. En azından büyükbabam onlara karşı savaşmak için orduya katılabilmişti. Peki ya ben ne yapabilirdim?

Gözyaşlarım dindiğinde başım zonkluyordu. Gözlerimi kapattım ve bir anlığına bile olsa baş ağrımı dindirmesi için parmaklarımı gözlerime bastırdım. Sonunda parmaklarımı çektiğimde ve gözlerimi açtığımda odada akıl almayacak bir değişiklik olmuştu: Pencereden içeri tek bir ışık huzmesi giriyordu. Ayağa kalktım, çatlak camın yanına gittim ve dışarıda hem yağmur yağdığını hem de güneşin parladığını gördüm. Kimsenin adı üzerinde anlaşamadığı meteorolojik bir tuhaflıktı bu. Annem, bakın şaka yapmıyorum, ona "yetimin gözyaşları" derdi. Sonra Ricky'nin onu nasıl adlandırdığını – Şeytan karısını dövüyor!– düşünüp güldüm ve kendimi biraz daha iyi hissettim.

Odaya düşen ve hızla gücünü yitiren ışık huzmesinde daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim. Bir sandık ya da en azından bir sandığın kenarı, ikinci yatağın altından hafifçe dışarı çıkıyordu. Oraya gidip sandığı gizleyen yatak örtüsünü açtım.

Bu, eskiden gemilerde bulunan büyük sandıklardandı ve paslanmakta olan devasa bir asma kilitle kapatılmıştı. Boş olması mümkün değil, diye düşündüm. İnsan gidip boş bir sandığı kilitlemez. *Beni aç*, diye yalvarıyor gibiydi. *Sırlarla doluyum ben!*

Yanlarından tutup çektim ama yerinden oynamadı. Bu defa daha sertçe tekrar çektim ama bir milim bile kıpırdamadı. Gerçekten o kadar ağır mıydı yoksa nesillerdir biriken nem ve toz yüzünden döşemeye mi yapışmıştı, emin olamıyordum. Ayağa kalkıp onu birkaç defa tekmeledim ve biraz gevşemiş gibi göründü. Daha sonra, her defasında bir tarafından tutup çekerek sandığı yerinden oynatmayı başardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zeminde paranteze benzer izler bırakarak yatağın altından tamamen çıkana kadar fırınları ya da buzdolaplarını çekerken yaptığımız gibi öne doğru hareket ettirdim. Asma kilidi çekip sökmeye çalıştım ama üzerindeki kalın pas katmanına rağmen kaya kadar sağlam görünüyordu. Bir an kilidin anahtarını aramayı düşündüm ne de olsa buralarda bir yerlerde olmalıydı ama onu bulmaya çalışırken saatler harcayabilirdim ve kilit o kadar aşınmıştı ki anahtarın işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Tek seçeneğim kilidi kırmaktı.

İşe yarayacak bir şeyler bulmaya çalışarak etrafıma bakındım ve diğer odalardan birinde kırık bir sandalye buldum. Bacaklarından birini sökerek kilide vurmaya başladım. Bir infaz memuru edasıyla bacağı başımın üzerine kaldırarak tüm gücümle kilidin üzerine indiriyordum. Sonunda bacağın kendisi kırılıp da elimde incecik bir dalla kalana dek defalarca vurdum. Daha sağlam bir şeyler bulmak için gözlerimle odayı taradım ve o anda yatağın gevşemiş korkuluğunu fark ettim. Ayağımla vurduğum birkaç sert darbeden sonra gürültüyle yere düştü. Bir ucunu kilidin içinden geçirip diğer ucunu geriye doğru çektim. Hiçbir şey olmadı.

Tüm ağırlığımla yüklendim. Ayaklarım, barfiks çekiyormuşum gibi yerden yükseldi. Sandıktan hafif bir çatırtı geldi ama her şey o kadardı.

Sinirlenmeye başladım. Sandığı tekmeledim ve tüm gücümü toplayıp çubuğa tekrar tekrar asıldım. Boynumdaki damarlar şişerken, *lanet olasıca aptal sandık, açıl artık*, diye bağırıyordum. Sonunda öfkemi ve sinirimi yöneltebileceğim bir şey vardı karşımda. Ölen büyükbabamın sırlarını kendisinden öğrenemiyorsam onları bu eski sandıktan zorla çıkartabilirdim. Sonunda çubuk kaydı ve nefesimi keserek yere düşmeme neden oldu.

Orada uzanıp yeniden soluk almaya başlayana dek boş gözlerle tavana baktım. Yetimlerin gözyaşları dinmişti ve artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dışarıda her zamanki, o alışılagelmiş yağmur yağıyordu ama son derece şiddetlenmişti. Bir çekiç ya da testere almak için kasabaya dönmeyi düşündüm ama bu, o sırada cevap vermek istemediğim soruların sorulmasına neden olacaktı.

Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. *Sandığı* kırmayı başarırsam kilit hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Benden ve elime geçirdiğim rasgele aletlerle sandığa yüklenen gelişmemiş kaslarımdan daha güçlü ne olabilirdi? *Yerçekimi.* Sonuçta yetimhanenin üst katındaydım ve her ne kadar sandığı ikinci katın penceresinden atmak için yeterince yükseğe nasıl kaldırabileceğim konusunda hiçbir fikrim olmasa da merdivenlerin tepesindeki tırabzanlar uzun zaman önce çökmüştü. Tek yapmam gereken sandığı koridor boyunca çekip oradan itmekti. İçindekilerin bundan sağlam çıkıp çıkamayacağı başka bir meseleydi ama en azından içinde ne olduğunu öğrenecektim.

Sandığın arkasına çömeldim ve koridora doğru itmeye başladım. Birkaç santim sonra metal ayakları yumuşak döşemelere saplandı ve inatla ilerlemeyi reddetti. Yılmadan sandığın diğer tarafına geçtim, asma kilidi iki elimle kavradım ve geri geri yürüyerek çekmeye koyuldum. Bir kerede iki-üç adım çekebilmiş olmam beni şaşırtmıştı. Pek nazik çalıştığım söylenemezdi; bu çömelme ve kaydırma hareketini defalarca tekrarlamak zorunda kaldım. Sandığın her hareketine, metalin ahşabın üzerinde kayarken çıkardığı sağır edici bir ses eşlik ediyordu. Çok geçmeden sandığı odadan çıkarıp adım adım sürükleyerek önüme çıkan kapılardan geçirdim ve sahanlığa yaklaştım. Bir yandan erkeksi terler dökerken diğer yandan da kendimi yetimhanede yankılanan seslerin ritmine kaptırdım.

Sonunda oraya ulaştım ve kulağa hiç de zarif gelmeyen son bir homurtuyla sandığı kendimle birlikte sahanlığın üstüne çektim. Artık kolaylıkla hareket ediyordu. Birkaç kez daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ittikten sonra kenardan tehlikeli bir biçimde sallanmasını sağlayabildim; onu aşağı göndermek için sandığa son bir defa dokunmam yeterli olacaktı. Ama onun paramparça olduğunu görmek istiyordum. Bu, tüm çabalarımın karşılığı olacaktı. O yüzden, ayağa kalkıp aşağıdaki kasvetli odanın zeminini görür gibi olana dek dikkatli bir şekilde kenara doğru ilerledim. Sonra nefesimi tutup sandığa ayağımla hafifçe dokundum.

Bir anlığına tereddüt etti, kayıtsızlıkla sallandı ve ardından ani bir kararlılıkla öne doğru devrilerek düştü. Tıpkı güzel bir bale gösterisinin ağır çekimde gösterimi gibi ağır ağır taklalar atıyordu. Yüzümü kapatıp ortalık sakinleşene dek koridora kaçmama neden olacak devasa bir toz bulutu kaldırarak tüm evin zangır zangır sarsılmasına yol açan mahşeri bir gürültü duyuldu. Bir dakika kadar sonra geri dönüp sahanlıktan aşağı baktım. Sandık parçalanmamış, arkasında da umduğum gibi bir ahşap yığını bırakmamıştı. Bunun yerine, döşeme tahtalarında sandık ebatlarında bir delik açılmış, sandık da bodrum katını boylamıştı.

Koşarak alt kata indim ve incecik buz üzerindeki deliklere bakarken yapacağınız gibi, eğri büğrü olmuş zemine yatıp belime kadar aşağı sarktım. Dört buçuk metre aşağıda, tozların ve karanlığın içinde sandıktan geriye kalanları gördüm. Devasa bir yumurta gibi çatlamış, parçaları ise toz yığınına ve paramparça olmuş döşeme tahtalarına karışmıştı. Etrafa küçük kağıt parçaları saçılmıştı. Görünüşe göre sonunda mektuplarla dolu bir kutu bulmuştum! Ama sonra gözlerimi kısarak bakınca şekillerini, üzerlerindeki yüzleri ve bedenleri ayırt etmeye başladım. İşte o anda bunların mektup değil de fotoğraf olduğunu anladım. Hem de onlarcası. Tüm heyecanıma rağmen aniden tenim buz kesti çünkü ürkütücü bir şeyin farkına vardım.

Aşağı inmek zorundaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bodrum katı, ışıksız bir dizi odadan oluşuyordu. O kadar karanlıktı ki odaları gözlerim bağlı keşfetmeye çalışsam bir şey değişmezdi. Gıcırdayan merdivenlerden inip gözlerimin er ya da geç karanlığa alışacağını umarak bir süreliğine orada dikildim ama aşağıda, alışmanın mümkün olmadığı bir karanlık hüküm sürüyordu. Kokuya da alışacağımı ummuştum; kimya laboratuvarındaki malzeme dolabının içi gibi tuhaf ve asidik bir koku vardı ama o konuda da şansım yaver gitmedi. Ben de yalpalaya yalpalaya içeri girdim. Kokuyu engellemek için gömleğimin yakasını kaldırıp burnuma siper etmiş, ellerimi de öne doğru uzatmıştım. Olabilecek en iyi şeyi düşünmeye çalışıyordum.

Takıldım ve az kalsın düşecektim. Camdan yapılmış bir şey döşeme tahtaları boyunca yuvarlandı. Koku gittikçe kötüleşiyordu. Hemen önümde uzanan karanlıkta kol gezen şeyleri hayal etmeye başladım. Canavarlar ve hayaletler bir yana; ya zeminde bir delik daha varsa? Asla cesedimi bile bulamazlardı.

Sonra küçük bir zekâ pırıltısıyla, en yakın baz kulesinden en az on beş kilometre ötede olmama rağmen cebimdeki telefonun menü ekranına bir şeyler tuşlayarak önümü biraz olsun görebileceğimi fark ettim. Ekranı önüme tutarak ileriye doğru uzattım. Ekranın ışığı karanlığı güçlükle deliyordu. Telefonu zemine tutup yerdeki çatlamış büyük ve yassı döşeme taşlarını ve fare gübrelerini gördüm. Işığı yana çevirdiğimde ise solgun parıltının yansımasıyla karşılaştım.

Bir adım daha yaklaşıp telefonumu etrafta dolaştırdım. Karanlığın içinde cam kavanozlarla dolu raflardan oluşan bir duvar belirdi. Her türden ve ebattan kavanoz vardı. Hepsi, bulanık bir sıvının içinde asılı kalmış jelatin görünümlü şeylerle doluydu ve üzerlerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfak ve orada bulduğum patlamış meyve ve sebze kavanozları aklıma geldi. Belki de buradaki sıcaklık daha dengeliydi ve bunların patlamamalarının nedeni de buydu.

Kavanozlara biraz daha yaklaşıp dikkatli baktığımda içindekilerin meyve ya da sebze değil, çeşitli organlar olduğunu gördüm. Beyinler. Kalpler. Akciğerler. Gözler. Hepsi yoğun bir tür formaldehitin içinde yüzüyordu ki bu da korkunç kokuyu açıklıyordu. Burası nasıl bir *yerdi*? Bu kavanozlar çocuklarla dolu bir yetimhanede değil, tekinsiz tıp okullarının bodrum katlarında bulmayı bekleyeceğiniz türden şeylerdi. Büyükbaba Portman'ın bu yer hakkında anlattığı harika şeyler olmasa Bayan Peregrine'in çocukları yalnızca organlarını çalmak için kurtardığını düşünebilirdim.

Biraz kendime gelmeyi başardığımda başımı kaldırıp önümde başka bir parıltı daha olduğunu gördüm. Bu telefonumun ışığının yansıması değildi. Bir yerlerden zayıf bir gün ışığı içeri sızıyordu. Az önce açtığım delikten geliyor olmalıydı. Yukarı çektiğim gömleğimin içinde nefes alıp duvarlardan ve burada saklamış olabilecekleri diğer iğrenç sürprizlerden uzak durmaya çalışarak kararlılıkla ilerledim.

Işık huzmesini takip ederek bir köşeden döndüm ve çatısının bir kısmı çökmüş olan küçük bir odaya girdim. Delikten giren gün ışığı, paramparça olmuş döşeme tahtalarından ve kırık camlardan oluşan üzeri tozlarla kaplanmış bir tepeciğin üzerine düşüyordu; yırtılmış halının parçaları kurutulmuş et misali oraya buraya saçılmıştı. Enkazın altında küçücük ayakların sağı solu tırmaladığını duyabiliyordu. Dünyası yerle bir olurken hayatta kalmayı becermiş yetimhanenin karanlık sakinlerinden biriydi. Tüm bunların içinde parçalara ayrılmış sandık duruyordu. Fotoğraflar tıpkı konfeti gibi etrafa dağılmıştı.

Enkazın içinden geçerken ahşap kargıların ve paslı çivilerle yerine tutturulmaya çalışılmış döşemelerin üzerinden atla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dım. Dizlerimin üstüne çöküp yığından kurtarabileceklerimi toplamaya koyuldum. Kendimi bir arama kurtarma görevlisi gibi hissediyordum. Enkazın içindeki yüzleri ortaya çıkarıyor, cam ve çürümüş ahşap parçalarını temizliyordum. Her ne kadar bir parçam acele etmek istese de –döşemenin geri kalanının ne zaman tepeme çökeceğini tahmin etmek mümkün değildi– kendimi onları incelemekten alıkoyamadım.

İlk bakışta eski aile albümlerinde bulabileceğiniz türden fotoğraflara benziyorlardı. Sahilde hoplayıp zıplayan ya da verandada oturmuş gülümseyen insanlara, adadan manzaralara ve çiftler halinde ya da tek tek poz vermiş bir sürü çocuğa ait fotoğraflardı. Aralarında rastgele çekilmiş fotoğrafların yanı sıra fon önünde verilmiş resmi görünümlü pozlar da vardı. Fotoğraflardaki çocuklar geçtiğimiz yüzyılın sonlarında kalmış ürkütücü bir alışveriş merkezindeki Glamour Shots'a gitmiş gibi ölü bakışlı oyuncak bebeklerini sıkı sıkıya kavramış, kameraya bakıyorlardı. Ama asıl ürkütücü bulduğum şey zombiye benzeyen oyuncak bebekler, çocukların tuhaf saç kesimleri ya da asla gülümsememiş gibi görünmeleri değildi. Fotoğrafları yakından inceledikçe bana daha tanıdık görünmeye başlamış olmalarıydı. Büyükbabamın kâbusları anımsatan eski fotoğraflarına benziyor, özellikle de aynı desteden gelmişler gibi puro kutusunda sakladıklarını andırıyorlardı.

Örneğin fotoğraflardan biri, okyanusun pek de ikna edici olmayacak şekilde resmedildiği bir fonun önünde poz vermiş iki genç kadına aitti. Tuhaf olan fotoğrafın kendisi değildi; asıl rahatsız edici şey, kızların poz verme şekliydi. İkisi de kameraya arkalarını dönmüştü. Fotoğraf çektirmenin çok pahalı olduğu dönemlerde onca sıkıntıya katlanıp bunun için para ödedikten sonra neden kameraya sırtınızı dönerdiniz ki? Enkazın içinde kızların kameraya doğru baktığı ve yüzleri yerine sırıtan birer kurukafanın göründüğü başka bir fotoğraf bulmayı bekliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer fotoğraflar, büyükbabamdaki fotoğrafların kimisine benzer şekilde rötuşlanmış gibi görünüyordu. Fotoğraflardan bir diğeri, mezarlığın ortasında yalnız başına dikilmiş ve havuzun yansıtıcı yüzeyine bakan küçük bir kıza aitti ama havuzun yüzeyinde *iki* kızın yansıması vardı. Bu fotoğraf Büyükbaba Portman'ın şişenin içinde "sıkışıp kalmış" kız fotoğrafını anımsattı bana ama kullanılan karanlık oda tekniği her neyse o fotoğraftaki kadar sahte görünmüyordu. Bir diğeri, vücudunun üst kısmı arılar tarafından istila edilmiş gibi görünen son derece sakin genç bir adama aitti. Bunu taklit etmek kolay olmalıydı, değil mi? Tıpkı alçıdan yapıldığı aşikâr koca bir kaya parçasını kaldıran oğlanın fotoğrafında olduğu gibi. Sahte bir kaya, sahte arılar.

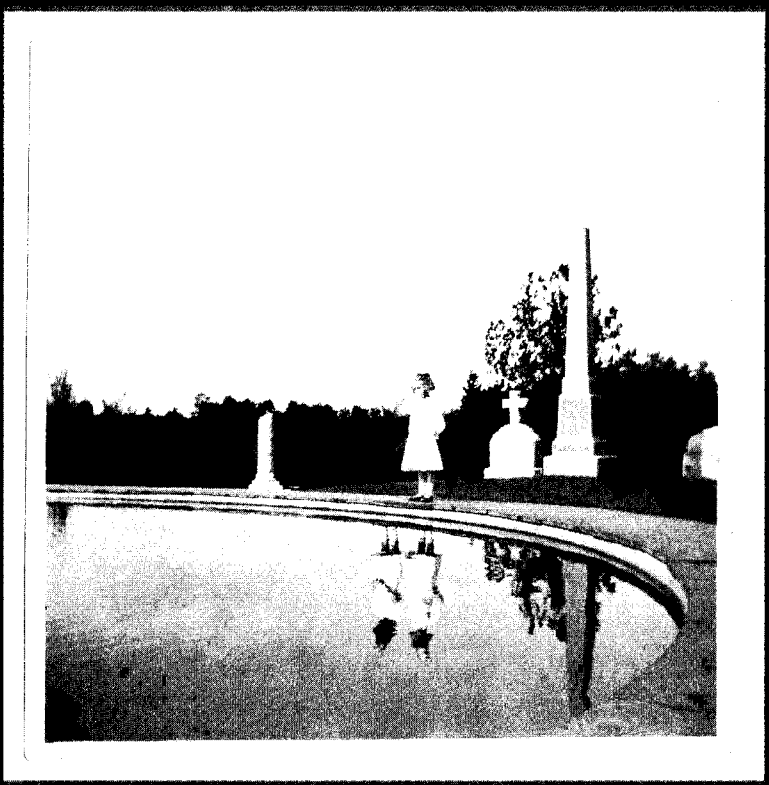
Büyükbaba Portman'ın yetimhanede yaşayan çocuklardan biri hakkında söylediklerini hatırladığım anda ensemdeki tüyler diken diken oldu; içinde arılar yaşayan bir çocuktan bahsetmişti. *Ne zaman ağzını açsa arılardan biri dışarı fırlardı,* demişti, *ama Hugh istemediği sürece kimseyi sokmazlardı.*

Aklıma tek bir açıklama geliyordu. Büyükbabamın fotoğrafları, önümde paramparça halde yatan sandıktan gelmişti. Ama ucubelere ait başka bir fotoğraf daha bulana kadar bundan emin değildim: Bu, birbirlerine koca bir yumak dolusu kurdele yediriyor gibi görünen yakaları fırfırlı iki maskeli çocuğa aitti. Bunların –kâbuslara neden olacak tuhaf yaratıklar olmaları dışında– ne olduklarına dair en ufak fikrim yoktu. Neydi bunlar? Sadomazoşist balerinler mi? Ama Büyükbaba Portman'ın fotoğraflarından birinin aynı iki çocuğa ait olduğundan hiç şüphem yoktu. Onu sadece birkaç ay önce puro kutusunda görmüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KARTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu bir tesadüf olamazdı ve büyükbabamın bana gösterdiği, yetimhaneden tanıdığına yemin ettiği çocuklara ait fotoğrafların *gerçekten bu evden geldiği* anlamına geliyordu. Fakat bu, sekiz yaşındayken bile beslediğim şüphelere rağmen fotoğrafların gerçek olduğu anlamına da geliyor olabilir miydi? Ya fotoğrafları gösterirken anlattığı fantastik hikâyeler? Onlardan herhangi birinin bile doğru olması *–kelimenin tam anlamıyla* doğru olması– imkânsızdı. Tüm bunlara rağmen hayaletleriyle capcanlı görünen o ölü evde, loş ışığın altında, tozların arasında dikilirken, *belki de,* diye düşündüm. *Belki de...*

Aniden üstümdeki evin bir yerlerinden kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi. Öyle kötü irkildim ki elimdeki tüm fotoğraflar kayıp düştü.

Ev yerine yerleşiyor, dedim kendi kendime *ya da çöküyor!* Ama fotoğrafları toplamak için eğildiğimde aynı sesi bir kere daha duydum ve henüz ben ne olduğunu anlayamadan döşemelerden süzülüp içeri dolan loş ışık sönükleşti ve kendimi zifiri karanlıkta çömelmiş halde buldum.

Önce ayak sesleri, sonra da konuşmalar duydum. Ne söylediklerini anlamaya çalıştım ama başaramadım. Hareket etmeye cesaret edemiyordum çünkü en ufak bir hareketim, dört bir yanımı saran enkazın çığ misali çökmesine neden olabilirdi. Korkumun saçma olduğunu biliyordum. Büyük olasılıkla şu aptal rapçi çocuklar bana başka bir oyun oynamanın peşindeydi ama kalbim saatte iki yüz kilometre hızla atıyordu ve içimden gelen hayvani bir içgüdü bana sessiz olmamı emrediyordu.

Bacaklarım hissizleşmeye başladı. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak diğer ayağıma da kan gitmesi için ağırlığımı bir bacağımdan ötekine verdim. Bir şeyin küçücük bir parçası yığından kurtulup sessizliğin içinde kulağa son derece gürültülü gelen bir ses çıkararak yuvarlandı. Konuşmalar kesildi. Sonra hemen kafamın üzerindeki döşemeler gıcırdadı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve dökülen alçı tozları etrafa saçıldı. Yukarıda her kim varsa, tam olarak nerede olduğumu biliyorlardı.

Nefesimi tuttum.

Sonra küçük bir kızın yavaşça, "Abe? Bu sen misin?" diye sorduğunu duydum.

Bir an hayal gördüğümü sandım. Kızın tekrar konuşmasını bekledim ama uzun bir an boyunca tek duyabildiğim, binlerce küçük parmağın evin içinde sanki bir yerlere vuruyormuşcasına çıkardığı çatıyı döven yağmurun sesiydi. Sonra tepemde bir fener yandı ve boynumu çevirdiğimde yarım düzine kadar çocuğun kırık döşeme tahtalarının girintili çıkıntılı kenarlarında dizlerinin üzerine çökmüş, aşağı bakmakta olduklarını gördüm.

Nereden olduğunu bilemesem de her nasılsa onları tanıyordum. Yarım yamalak hatırladığım bir rüyaya ait yüzler gibi görünüyorlardı. Onları daha önce nerede görmüştüm? Ve büyükbabamın adını nereden biliyorlardı?

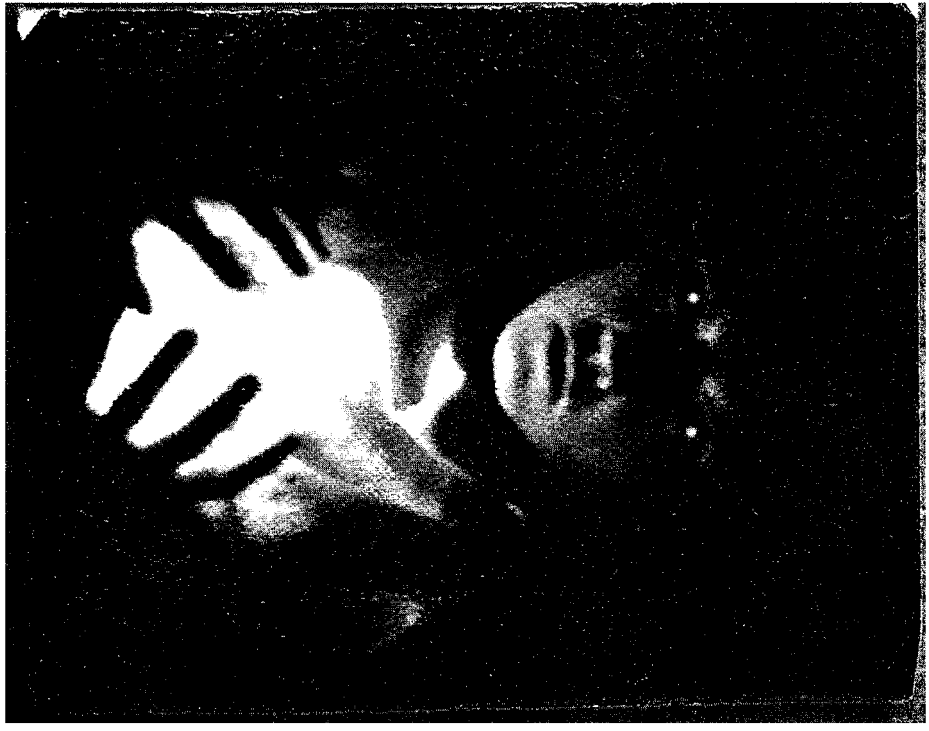
Sonra bir anda jeton düştü. Galler için bile tuhaf sayılabilecek kıyafetleri. Gülümsemeyen, solgun suratları. Fotoğraflar önüme saçılmış, tıpkı çocukların yukarıdan bana baktığı gibi aşağıdan beni izliyorlardı. Aniden anladım.

Onları fotoğraflarda görmüştüm.

Konuşan kız beni daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Ellerinde fener ya da muma benzemeyen titrek bir ışık vardı ama yanmaya devam etmek için çıplak teninden başka bir şeye ihtiyaç duymayan bir alev topunu andırıyordu. Kızın fotoğrafını görmemin üzerinden beş dakika bile geçmemişti ve fotoğrafta da neredeyse şimdiki gibi görünüyordu, hatta ellerinin arasında aynı tuhaf ışığı tutuyordu.

Benim adım Jacob, demek istedim. *Sizi arıyordum.* Ama tek yapabildiğim, ağzım bir karış açık halde boş gözlerle onlara bakmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızın yüzündeki ifade ekşidi. Yağmur yüzünden sırılsıklamdım, her yerim toz içindeydi ve koca bir enkazın ortasına çömelmiş vaziyetteydim. O ve diğer çocuklar döşemedeki deliğin içinde ne bulmayı bekliyorlarsa, onun ben olmadığım kesindi.

Kendi aralarında mırıldandılar ve ayağa kalkıp hızla dağıldılar. Ani hareketleri içimde bir şeylerin serbest kalmasını sağladı ve yeniden konuşabilecek hale gelip onlara beklemeleri için seslendim ama çoktan döşemeleri döven ayak sesleriyle kapıya doğru koşmaya başlamışlardı. Enkazın içinde tökezledim ve koku içindeki bodrum katında yalpalayarak körlemesine merdivenlere doğru ilerledim. Ama ben çaldıkları güneş ışığının her nasılsa geri döndüğü birinci kata çıkana dek çoktan evden kaybolmuşlardı.

Dışarı fırladım ve ufalanmakta olan tuğla basamaklardan bahçeye inerken, "Bekleyin! Durun!" diye bağırdım. Ama gitmişlerdi. Güçlükle nefes alıp kendi kendime küfrederken bahçeyi ve ormanlık alanı taradım.

Ağaçların ötesinden bir çatırtı yükseldi. Dalların oluşturduğu perdenin ardından oraya bakmak için kendi etrafımda döndüm ve bulanık bir hareketlilik gördüm. Bu, beyaz bir elbisenin eteğiydi. O kızdı. Ormana dalıp peşinden koşmaya başladım. Patika boyunca benden kaçmaya devam etti.

Kırık ağaç kütüklerinin üstünden atlayıp, eğilerek alçak dalların altından geçtim. Ciğerlerim yanana dek onu takip ettim. Benden kurtulmak için izini kaybettireceği ormanlık alana girip çıkıyordu. Sonunda ormanlık alan son buldu ve açık bataklık araziye girdik. Önümdeki fırsatı görebiliyordum. Artık saklanabileceği hiçbir yer yoktu, onu yakalamak için tek yapmam gereken hızlanmaktı ve üzerimde spor ayakkabılarım ve kot pantolonum olduğu düşünüldüğünde üzerindeki elbiseyle benimle yarışamazdı. Oysaki tam onu yakalamak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzereyken ani bir dönüş yapıp doğrudan bataklığa atladı. Onu takip etmekten başka şansım yoktu.

Koşmak imkânsız bir hal aldı. Zemine güvenmek mümkün değildi. Sürekli bana ihanet ediyor, diz derinliğindeki bataklık çukurlarına düşmeme neden oluyor, o çukurlar da pantolonumla bacaklarımı içine çekiyordu. Ama kız nereye basacağını biliyor gibiydi. Böylece gittikçe benden uzaklaştı ve sonunda, ardında sadece ayak izlerini bırakarak sisin içinde kayboldu.

Benden kurtulmayı başardıktan sonra ayak izlerinin patikaya doğru dönmesini bekledim ama bataklığın derinliklerine doğru devam ediyorlardı. O sırada sis dört bir yanımı sardı. Artık patikayı göremiyor ve bir daha yolumu bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Ona seslenmeye çalıştım –*Benim adım Jacob Portman! Abe'in torunuyum! Sana zarar vermeyeceğim!*– ama sanki sis ve çamur sesimi yutuyordu.

Ayak izleri beni koca bir taş yığınına götürdü. Gri renkli, kocaman bir eskimo kulübesine benziyordu ama bu bir höyüktü; Cairnholm'e adını veren neolitik döneme ait mezarlardan biriydi.

Höyük benden biraz daha uzundu, ucunda kapıyı andıran dikdörtgen şeklinde bir açıklığı olan uzun ve daracık bir yerdi. Çamurun üzerindeki bir ot öbeğinden yükseliyordu. Bataklık çamurundan çıkıp onun etrafını saran nispeten sert toprağa bastığımda açıklığın, toprağın derinliklerine doğru uzanan bir tünelin girişi olduğunu gördüm. Her iki tarafa da karmakarışık çemberler ve spiraller kazınmıştı. Bunlar, asırlar önce anlamını yitiren kadim hiyeroglifler olmalıydı. *Burada çamur oğlan ebedi uykusunda* diye düşündüm. İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

Ama yine de içeri girdim çünkü beni buraya getiren kızın ayak izleriydi. Höyüğün içindeki tünel rutubetli, dar ve son

BELONGS TO KAKTUS TEAM

derece karanlıktı. O kadar sıkışıktı ki öne doğru ilerlememin tek yolu bedenimi geriye doğru verip yengeç misali yürümekti. Neyse ki kapalı yerler ödümün kopmasına neden olan çok sayıda şeyden biri değildi.

Kızın ileride bir yerlerde korkudan tir tir titrediğini hayal ederek ilerken onunla konuşmaya devam ettim. Ona zarar vermeyeceğime ikna etmek için elimden geleni yaptım. Dudaklarımdan dökülen sözcükler, yönümü şaşırmama neden olacak bir yankıyla bana geri dönüyordu. Orada yürüyebilmek için takınmak zorunda kaldığım tuhaf duruş şeklimden ötürü bacaklarım ağrımaya başladığı sırada, tünel genişleyerek bir odaya dönüştü. Zifiri karanlıktı ama ayağa kalkıp kollarımı duvarlara dokunmadan iki yana açabileceğim kadar büyüktü.

Telefonumu çıkarıp kendime uyduruk bir fener yapmak için ekrana bir şeyler tuşladım. Odanın ebatlarını kestirmek pek uzun sürmedi. Yatak odam genişliğinde, taş duvarlı basit bir odaydı ve bomboştu. Burada onu bulmamı bekleyen hiçbir kız yoktu.

Orada dikilip kızın buradan nasıl çıktığını anlamaya çalışırken bir şeyin farkına vardım. Her şey o kadar ortadaydı ki gerçeği fark etmemin bu kadar uzun zaman almasından ötürü kendimi aptal gibi hissettim. Burada asla bir kız *olmamıştı*. Onu ve diğerlerini hayal etmiştim. Beynim onların fotoğraflarına baktığım anda onları yaratmıştı. Gelişleri sırasında çöken o ani ve tuhaf karanlık da kısa süreliğine kendimden geçtiğimi gösteriyor olmalıydı.

Her ne olursa olsun zaten bu imkânsızdı; tüm o çocuklar yıllar önce ölmüşlerdi. Ölmemiş olsalar bile hâlâ fotoğraflarının çekildiği dönemdeki gibi göründüklerine inanmak tam bir saçmalıktı. Oysa her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki durup da bir sanrıyı takip ediyor olabileceğimi fark edecek şansım olmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktor Golan'ın açıklamasını şimdiden tahmin edebiliyordum: *O ev senin için öyle duyguyla yüklü bir yer ki içine girmek bile stres tepkisini tetiklemek için yeterli olmuş.* Evet, adam psikolojiyle ilgili terimleri kullanmaktan asla vazgeçmeyen pisliğin tekiydi ama bu yanıldığı anlamına gelmiyordu.

Küçük düşmüş bir halde döndüm. Yengeç yürüyüşü yapmaktansa haysiyetimden geriye ne kaldıysa ondan da vazgeçtim ve ellerimle dizlerimin üzerine çökerek tünelin ağzından gelen kasvetli ışığa doğru emekledim. Başımı kaldırdığımda burayı daha önce de gördüğümü fark ettim: Martin'in müzesinde, çamur oğlanı buldukları yeri gösteren fotoğraflardan birindeydi. Bir zamanlar insanların gübre gibi kokan bu yerin cennetin kapısı olduğuna inandıklarını düşünmek şaşırtıcıydı. Buna öylesine inanmışlardı ki benim yaşlarımda bir çocuk oraya ulaşmak için canından vazgeçmişti. Ne kadar hüzün dolu, aptalca bir kayıp.

Sonra eve gitmek istediğime karar verdim. Bodrumdaki fotoğrafları umursamıyordum ve bilmecelerden, gizemlerden ve ölmeden önce söylenen son sözlerden bıkmıştım. Büyükbabamın onlara dair takıntısına anlayışla yaklaşmak beni iyileştirmemiş, aksine kötüleştirmişti. Bunları arkamda bırakmanın zamanı gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Höyüğün daracık tünelinde ayağa kalkıp dışarıya adım attığım anda ışık gözlerimi kör etti. Gözlerimi korumak için elimle siper ettim ve araladığım parmaklarımın arasından kısık gözlerle neredeyse hiç tanımadığım bir dünyaya baktım. Aynı bataklıkta, aynı patikada, aynı yerdeydim ama adaya gelişimden beri güneş ilk defa altın sarısı parlıyordu. Gökyüzü masmaviydi. Benim için adanın bu kısmını tanımlayan sisten eser yoktu. Ayrıca hava da sıcaktı. Bunaltıcı bir yaz günüydü; yaz mevsiminin habercisi esintilerden iz yoktu. *Tanrım, mevsim burada ne kadar çabuk değişiyor*, diye düşündüm.

Çoraplarımın içine dolan vıcık vıcık çamur yüzünden karıncalanan tenime aldırmamaya çalışarak güçlükle patikaya döndüm ve kasabaya yöneldim. Tuhaf bir şekilde patika çamurlu değildi –sadece birkaç dakika içinde kurumuş gibiydi– ama greyfurt boyutundaki hayvan gübreleriyle öylesine bezenmişti ki düz bir çizgi üzerinde ilerleyemiyordum. Nasıl olmuştu da bunu daha önce fark etmemiştim? Sabah saatleri boyunca psikozlu bir belirsizliğin içinde miydim? Yoksa şimdi mi yaşıyordum bunu?

Tepeyi aşıp da kasabaya yaklaşana kadar önümde uzanan gübreyle dolu dama tahtasından başımı kaldırmadım. İşte o anda tüm o pisliğin nereden geldiğini fark ettim. Daha o sabah kasabanın çakıl taşlı patikalarını dolduran koca bir traktör taburu balıkla ve torfla dolu kasaları limana taşıyordu ama şimdi, o kasalar atlar ve katırlar tarafından çekiliyordu. Motor homurtularının yerini ise toynaklardan gelen nal sesleri almıştı.

Sanki hep var olan dizel jeneratörlerinin uğultusu da eksikti. Orada olmadığım birkaç saat içinde adadaki petrol tükenmiş olabilir miydi? Tüm bu zaman boyunca kasabadaki insanlar bu koca hayvanları nerede saklıyorlardı?

Ve neden herkes bana *bakıyordu*? Yanından geçtiğim herkes bana fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyor, meraklı bakışlarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni süzmek için her ne yapıyorlarsa ona ara veriyorlardı. *En az hissettiğim kadar çıldırmış görünüyor olmalıyım*, diye düşündüm. Bakışlarımı aşağı indirdiğimde belden aşağımın çamurla, belden yukarımın ise alçı tozlarıyla kaplı olduğunu fark edince başımı önüme eğip elimden geldiğince hızlı adımlarla bara doğru yürümeye koyuldum. Babam öğle yemeği için dönene dek oranın kasvetli karanlığında saklanabilirdim. Babam gelir gelmez ona en kısa zamanda eve gitmek istediğimi söyleyecektim. Tereddüt ederse sanrılar gördüğümü itiraf edecektim. Böylelikle bir sonraki feribottaki yerimizi almamız kaçınılmaz olacaktı.

İn'in içi köpüklü bira bardaklarının üzerine abanmış her zamanki sarhoşlarla, hurda halindeki masalarla ve evimden binlerce kilometre ötedeyken evim bellediğim köhne süslemelerle doluydu. Ama merdivenlere yöneldiğimde hiç de alışık olmadığım bir sesin, "Sen nereye gittiği sanıyorsun?" diye bağırdığını duydum.

En alt basamağa koyduğum ayağıma rağmen dönüp barmenin beni tepeden tırnağa incelediğini gördüm. Kev'in yerinde tanımadığım, çatık kaşlı ve inatçı görünümlü bir adam vardı. Barmen önlüğü takıyordu. Çalıları andıran ortadan birleşmiş kaşları ve tırtıla benzeyen uzun bıyığı yüzünün çizgi çizgi görünmesine neden oluyordu.

Valizimi toplamak için üst kata çıkıyorum ve babam beni eve götürmezse nöbet geçirmiş numarası yapacağım, diyebilirdim ama bunun yerine sadece, "Odama gidiyorum," dedim. Bu bir durum bildiriminden ziyade soru gibiydi.

"Öyle mi?" diye sordu doldurmakta olduğu bardağa hafifçe vurarak. "Burası sana otel gibi mi göründü?"

Müşteriler bana bakmak için taburelerinde dönerken ahşap gıcırdadı. Hızla yüzlerine baktım. Bir tanesi bile tanıdık gelmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Psikoz geçiriyorum, diye düşündüm. *Hem de şu anda. Psikoz sırasında tam olarak böyle şeyler yaşanır*. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Gözümün önünde çakan şimşekler yoktu. Avuçlarımın içi terlemiyordu. Sanki deliren ben değildim; asıl aklını kaçıran dünyaydı.

Barmene ortada bir hata olduğunu söyledim. "Babam ve ben üst kattaki odalarda kalıyoruz," dedim. "Bak, anahtarım bile var," ve kanıt olarak anahtarımı cebimden çıkardım.

Anahtarı elimden almak için tezgâhın üstünden eğilirken, "Şuna bir bakayım," dedi. Anahtarı loş ışığa doğru kaldırıp bir kuyumcu gibi inceledi. "Bu bizim anahtarımız değil," diye kükredi ve ardından anahtarı kendi cebine attı. "Şimdi bana neden yukarı çıkmaya çalıştığını söyle. Ve bu defa yalan söylemek yok!"

Yüzümü ateş bastığını hissettim. Daha önce akrabam olmayan hiçbir yetişkin tarafından yalancılıkla suçlanmamıştım. "Zaten söyledim. O odaları kiraladık! Bana inanmıyorsan Kev'e sor!"

"Kev diye birini tanımıyorum ve senin gibi veletlerin karşıma geçip hikâyeler uydurmasından hiç hoşlanmam," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Burada kiralık oda yok ve yukarıdakinde de ben kalıyorum."

Şaka yaptıklarını anlamam için birilerinin gülümsemesini bekleyerek etrafıma bakındım ama adamların suratları kaya gibiydi.

"Bu bir Amerikalı," dedi koca sakallı bir adam. "Ordudan olabilir."

"Saçmalık," diye kükredi bir diğeri. "Şuna baksana. Bebek daha bu!"

İki parmağıyla ceketimin kolunu tutmak için bana doğru uzanırken, "Ya yağmurluğuna ne demeli?" dedi bıyıklı olan. "Bunu bir mağazada bulmak için epey uğraşmış olmalısın. Kesinlikle ordudan; öyle olmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakın," dedim, "ordudan değilim ve yemin ederim sizi kaldırmaya çalışmıyorum! Sadece babamı bulmak, eşyalarımı toplamak ve..."

"Kıçımın Amerikalısı!" diye bağırdı şişman bir adam. Yavaşça geri geri kapıya doğru ilerlediğimi fark edince gözden kaçırılamayacak kadar büyük göbeğini taburesinden kaldırıp benimle kapının arasına girdi. "Aksanı kulağa tuhaf geliyor. Bunun bir Alman casusu olduğuna bahse girerim!"

"Ben casus falan değilim," dedim zayıfça. "Sadece kayboldum."

"İşte o konuda haklısın," dedi kahkahayla. "Doğruları öğrenmek için geleneksel yöntemleri kullanalım derim. Bir halat getirin bakalım!"

Sarhoşlardan adamın söylediklerini onaylayan sesler yükseldi. Ciddi mi olduklarını, yoksa "benimle taşak mı geçtiklerini" bilmiyordum ama orada bunu öğrenecek kadar uzun kalmayı da planlamıyordum. Seyreltilmemiş bir içgüdü, zihnimdeki kaygılı sersemliği delip geçti: *Kaç*. Beni linç etmekle tehdit eden bir oda dolusu sarhoş olmadan nelerin döndüğünü anlamam daha kolay olacaktı. Kaçmamın onları suçlu olduğuma ikna edeceğinden emindim ama bunu umursamıyordum.

Şişman adamın etrafından dolaşmaya çalıştım.

Beni yakalamak için hareketlendi ama korkudan altına etmek üzere olan çevik bir çocuğu yakalayamayacak kadar yavaş ve sarhoştu. Sola gidecek gibi yaptım ve ardından hızla diğer yana çekilerek sağa daldım. Adam öfkeyle kükrerken diğerleri bana saldırmak için bar taburelerinden kalktı ama parmaklarının arasından kıl payıyla kurtulup kapıdan çıkmayı ve parlak akşamüstüne adım atmayı başardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sokak boyunca hızla koştum. Ayaklarım, çakıl taşlarının arasındaki çimen öbeklerini dövüyordu. Arkamdaki öfkeli sesler yavaş yavaş zayıfladı. Görüş alanlarından çıkmak için karşıma çıkan ilk köşeden patinaj çekerek döndüm. Viyak viyak bağırarak yolumdan çekilmeye çalışan tavuklarla dolu çamurlu bir bahçeden geçtim. Ardından, su çekmek için eski bir kuyunun başında bekleyen bir dizi kadının dikildiği açık bir araziye daldım. Yanlarından geçerken hepsi başlarını çevirip bana baktı. O sırada aklımdan bir düşünce geçti –***Bekleyen Kadın da nereye gitmişti?***– ama sonra alçak bir duvara denk geldim ve aklımdan geçen düşünceyi değerlendirmek yerine duvarın üstünden atlamaya odaklanmak zorunda kaldım; ***elini koy, ayaklarını kaldır, kendini diğer tarafa bırak***. Kalabalık bir patikanın ortasına düştüm. Az kalsın hızla giden bir at arabasının altında kalıyordum. Sürücü annem hakkında hoş olmayan bazı şeyler söylerken adamın atının böğrü de göğsüme sürtündü. Geride bıraktıkları tekerlek ve nal izleri ayak parmaklarımın sadece birkaç santim ötesindeydi.

Neler olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Sadece iki şeyin farkındaydım: Büyük olasılıkla aklımı kaçırmak üzereydim ve delirip delirmediğimi anlayana kadar insanlardan uzak durmalıydım. Bu yüzden, iki yanında küçük kulübeler bulunan bir ara sokağa daldım. Kasabanın sınırındaki sokak, çok sayıda saklanma yeriyle dolu gibi görünüyordu. Koşmayan, tepeden tırnağa çamur içindeki Amerikalı bir oğlanın koşan bir çocuğa kıyasla daha az dikkat çekeceğini umarak yavaşlayıp hızlı adımlarla yürümeye başladım.

En ufak bir ses ya da anlık hareketler yüzünden irkiliyor olmam, normal davranma çabalarıma pek de yardımcı olmuyordu. Çamaşır asmakta olan bir kadına başımla selam verip el salladım ama o da tıpkı diğer herkes gibi boş gözlerle beni izlemekle yetindi. Adımlarımı hızlandırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkamda tuhaf bir gürültü duydum ve dış tuvaletlerden birine daldım. Yarı kapalı kapının ardında çömelerek orada beklediğim sırada gözlerim grafitiyle kaplı duvarları taradı.

Dooley götten yiyen oğlancının tekidir.*

*Ne demek şeker yok?***

Sonunda köpeğin teki, peşinde onu takip eden bir sürü köpek yavrusuyla birlikte sinsice kapının öteki yanından geçti. Derin bir nefes alıp biraz rahatlamaya başladım. Sakinleşmeye çalışarak yeniden ara sokağa döndüm.

Bir şey saçımdan yakaladı. Bağırmaya bile fırsatım olmadan arkadan bir el uzanıp boğazıma keskin bir şey dayadı.

"Eğer bağırırsan boğazını keserim," dedi bir ses.

Bıçağı boğazımdan ayırmadan beni tuvaletin duvarına yasladı ve yüzümü görmek için yana kaydı. Onun bardaki adamlardan biri olmadığını görmek beni çok şaşırtmıştı. Bir kızdı. Üstünde sade beyaz bir elbise ve yüzünde sert bir ifade vardı; her ne kadar ciddi ciddi gırtlağımı kesmeyi düşünüyor olsa da güzelliği çarpıcıydı.

"Sen nesin?" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Ben, şey, bir Amerikalıyım," diye kekeledim. Tam olarak neyi öğrenmek istediğinden emin değildim. "Adım Jacob."

Bıçağı boğazıma iyice bastırdı; eli titriyordu. Korkmuştu yani bu da tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. "Evde ne yapıyordun?" diye sordu. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Sadece seninle konuşmak istemiştim! Beni öldürme!"

Kaşlarını çatıp bana sert bir bakış attı. "Benimle ne konuda konuşmak istiyordun?"

"Ev hakkında, orada yaşayan insanlar hakkında."

"Seni buraya kim gönderdi?"

---

* Dooley; II. Dünya Savaşı sırasında görev almış, oldukça ünlü bir Alman savaş pilotu. *–yhn*

** Berlin Duvarı hakkında yapılmış, ünlü bir karikatür. *–yhn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyükbabam. Adı, Abraham Portman'dı."

Ağzı bir karış açıldı. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı gözlerinde kıvılcımlar çakarken. "Senin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben bebek değilim! Gözlerini aç, gözlerine bakayım!"

"Açtım! Açıklar!" Gözlerimi olabildiğince açtım. Ayak parmaklarının uçlarına yükselip gözlerimin içine baktı, sonra ayağını yere sertçe vurup bağırdı. "Hayır, *gerçek* gözlerini! Bu sahte gözlerle ya da Abe hakkında söylediğin saçma sapan yalanla beni kandıramazsın!"

"Yalan söylemiyorum, bunlar da *benim* gözlerim!" Bıçağı gırtlağıma öyle sert bastırıyordu ki nefes almak bile güçleşmişti. Bıçağın körelmiş olmasından memnundum, yoksa çoktan boğazımı kesmişti. "Bak, ben sandığın her neyse o değilim," dedim kurbağalarınkini andıran bir sesle. "Kanıtlayabilirim!"

Eli biraz gevşedi. "O zaman kanıtla ya da çimleri kanınla sulayacağım!"

"Yanımda bir şey var." Ceketime uzandım.

Geriye doğru irkilip bıçağı gözlerimin arasına doğrultacak şekilde havaya kaldırarak bana durmam için bağırdı.

"Bu sadece bir mektup! Sakin ol!"

Bıçağı yeniden boğazıma indirdi. Ben de Bayan Peregrine'in mektubuyla fotoğrafını ceketimden çıkarıp görmesi için havaya kaldırdım. "Buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu mektup. Bunu bana büyükbabam verdi. Kuş'tan geliyor. Okul müdirenize öyle diyordunuz, değil mi?"

"Bu hiçbir şey kanıtlamaz!" dedi ama mektuba doğru düzgün bakmamıştı bile. "Ve nasıl oluyor da hakkımızda bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Söyledim ya, büyükbabam..."

BELONGS TO KANTUS TEAM

Elimdeki mektuba vurup yere düşürdü. "O saçmalığa dair tek bir kelime daha duymak istemiyorum!" Anlaşılan hassas noktasına dokunmuştum. Bir anlığına suskunlaştı, hayal kırıklığı yüzünden okunabiliyordu. Tehditlerini yerine getirdiğinde cesedimden nasıl kurtulacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ama o henüz kararını veremeden sokağın diğer ucunda bir yaygara koptu. Sesin geldiği yere doğru döndüğümüzde bardaki adamların sopalarla ve çiftçilik aletleriyle silahlanmış halde bize doğru koşmakta olduğunu gördük.

"Bu da ne? Sen ne yaptın?"

"Beni öldürmek isteyen tek kişi sen değilsin!"

Bıçağı boğazımdan çekip yan tarafıma dayadı ve yakama yapıştı. "Artık benim esirimsin. Dediklerimi yap yoksa seni buna pişman ederim!"

Hiç tartışmadım. Ellerindeki sopaları sağa sola sallayan, salyaları akan sarhoşlardan oluşan çetedense bu dengesiz kızın ellerinde şansımın daha yüksek olup olmadığını bilmiyordum ama en azından bazı yanıtlar alabileceğimin farkındaydım.

Beni sertçe itti ve kendimizi, o sokağa bağlı başka bir yolda koşarken bulduk. Yolun yarısına gelmiştik ki kız yana doğru atıldı ve beni de beraberinde çekti. İpe asılı çarşafların altından geçip kümes telinden yapılmış parmaklıkların üzerinden atlayarak küçük bir kulübenin bahçesine girdik.

"Buraya," diye fısıldadı ve görülmediğimizden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra beni, torf gibi kokan daracık bir ağıla açılan kapıdan içeri itti.

İçeride, kanepenin üzerinde uyuyan yaşlı köpekten başka kimse yoktu. Bize bakmak için gözlerinden birini açtı, gördüklerini beğenmemiş gibi bir tavır takındı ve uykusuna geri döndü. Sokağa bakan pencerenin yanına koştuk ve bitişiğindeki duvara sırtlarımızı dayadık. Orada öylece dikilerek et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rafa kulak kabartıyorduk ama kız, kolumu bırakmamaya ve bıçağı da yan tarafımdan uzaklaştırmamaya dikkat ediyordu.

Bir dakika geçti. Adamların sesleri önce uzaklaşıyor sonra da geri dönüyor gibiydi; nerede olduklarını söylemek epeyce güçtü. Gözlerim küçük odanın içinde dolandı. Cairnholm için bile fazlasıyla gösterişsiz görünüyordu. Bir köşede üst üste yığılmış el örgüsü sepetler vardı. Çuval beziyle kaplanmış sandalye, dökme demirden yapılmış devasa kömür ocağının önünde duruyordu. Hemen karşımızdaki duvarda asılmış bir takvim vardı ve her ne kadar durduğumuz yerden okuyamayacağım kadar loş olsa da ona bakmak bile tuhaf bir düşünceye kapılmama neden olmuştu.

"Hangi yıldayız?"

Kız bana çenemi kapatmamı söyledi.

"Ciddiyim," diye fısıldadım.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bir anlığına bana baktı. "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama gidip kendin bakmak zorundasın," dedi beni takvime doğru iteklerken.

Takvimin üst kısmında siyah beyaz tropikal bir manzara fotoğrafı bulunuyordu. Etine dolgun kızlar eski görünümlü mayolarının içinde sahilde gülümsüyorlardı. Dikiş yerinin hemen üzerine "Eylül 1940" yazılmış, ayın birinci ve ikinci günlerinin ise üzeri çizilmişti.

Bedenimi, dış dünyayla iletişimimi kesen bir hissizlik kapladı. O sabah gördüğüm tüm o tuhaf şeyleri düşündüm: havadaki ani ve tuhaf değişim; tanıdığımı sandığım adanın artık yabancılarla dolu olması; çevremdeki her şeyin aslında yepyeniyken garip bir şekilde eski görünmeleri. Bunların hepsi duvardaki takvimle açıklanabiliyordu.

3 Eylül 1940. Ama *nasıl*?

Sonra, büyükbabamın ölmeden önceki son sözlerinden birini hatırladım. ***İhtiyar adamın mezarının diğer tarafında.*** Bu daha önce anlamayı başaramadığım bir şeydi. Bir ara bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayaletlerle ilgili olabileceğini bile düşünmüştüm –buradan tanıdığı çocukların tümü öldüğünden onları bulmak için mezarın diğer tarafına geçmek gerekiyordu– ama bu çok şiirseldi. Büyükbabam ise metaforlara ya da telkinlere bulaşmayan, basit bir adamdı. Bana, açıklamaya zaman bulamadığı dosdoğru talimatlar vermişti: "İhtiyar Adam," diye düşündüm. Kasabalıların çamur oğlan dedikleri kişiydi ve mezarı da höyüğün ta kendisiydi. Bugünün erken saatlerinde oraya girmiş ve kendimi bambaşka bir dünyada bulmuştum. Hem de 3 Eylül 1940 tarihinde.

Tüm bunlar, odanın tepetaklak olup bacaklarım gücünü yitirirken çevremdeki her şeyin nabız gibi atan, kadifemsi bir karanlığa dönüşmesi sırasında kafama dank etmişti.

Uyandığımda yerdeydim, ellerim ocağa bağlanmıştı. Kız gergin bir şekilde odayı arşınlıyor ve kendi kendine konuşur gibi görünüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp dinledim.

"O bir hortlak olmalı," diyordu. "Yoksa neden eski evde tıpkı bir hırsız gibi dolansın ki?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi başka biri, "ama onun da olan bitenden haberi yokmuş gibi görünüyor." Demek ki kız kendi kendine konuşmuyordu fakat yattığım yerden baktığımda konuşan genç adamı göremiyordum. "Döngünün içinde olduğunu bile fark etmediğini mi söylüyorsun?"

"Kendi gözlerinle gör," dedi kız bana doğru işaret ederek. "Abe'in akrabalarından birinin her şeyden böylesine bihaber olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Ya sen bir hortlağı gözünün önüne getirebiliyor musun?" dedi genç adam. Başımı hafifçe döndürüp gözlerimle odayı taradım ama onu yine de görememiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, ama bir hortlak *rol* yapınca neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum," diye yanıtladı kız.

Artık uyanık olan köpek üzerime atlayıp suratımı yalamaya başladı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp ona kulak asmamaya çalıştım ama dil banyosu öylesine vıcık vıcık ve iğrençti ki sonunda kendimi kurtarmak için oturmak zorunda kaldım.

"Şuna bak, kimler uyanmış!" dedi kız. Ellerini birbirine vurup iğneleyici bir tavırla alkışladı. "Az önceki performansın harikaydı. Özellikle bayılma kısmından etkilendim. Cinayet ve yamyamlıkta kariyer yapmayı seçtiğinde sanat dünyasının büyük bir aktör kaybettiğinden eminim."

Masum olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama havada bana doğru süzülen bardağı gördüğümde öylece kalakaldım.

"Biraz su iç," dedi genç adam. "Seni müdireye götürmeden önce ölmene izin veremeyiz, değil mi?"

Sesi boşluktan geliyor gibiydi. Bardağa uzandım ve küçük parmağım görünmeyen bir ele dokunduğunda az kalsın bardağı elimden düşürüyordum.

"Pek sakar," dedi genç adam.

"Sen görünmezsin," diye yanıtladım budalaca.

"Kesinlikle öyle. Millard Nullings hizmetinizdedir."

"Ona adını söyleme!" diye bağırdı kız.

"Ve bu da Emma," diye devam etti. "Biraz paranoyaktır ama o kadarını anladığından eminim."

Emma öfke dolu gözlerle ona ya da durduğunu düşündüğüm boşluğa baktı ama hiçbir şey söylemedi. Elimdeki bardak titriyordu. Kendimi açıklamak için beceriksiz bir denemem daha oldu ama bu seferki, pencerenin dışından gelen öfkeli sesler tarafından kesildi.

"Sessiz ol!" dedi Emma dişlerinin arasından. Millard'ın ayak sesleri pencereye yaklaştı ve perdeler bir santim kadar aralandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neler oluyor?" diye sordu Emma.

"Evleri arıyorlar," diye yanıtladı. "Burada daha fazla kalamayız."

"Ama buradan da çıkamayız!"

"Sanırım çıkabiliriz," dedi. "Ama emin olmak için kitabıma danışmama izin ver." Perdeler tekrar kapandı ve masanın üzerindeki deri kaplı küçük defterin havalanıp boşluğun ortasında açıldığını gördüm. Millard bir yandan sayfaları çevirirken diğer yandan da mırıldanıyordu. Bir dakika kadar sonra kitabını sertçe kapattı.

"Tam da şüphelendiğim gibi!" dedi. "Sadece bir dakika kadar bekleyip ardından doğrudan ön kapıyı kullanarak dışarı çıkabiliriz."

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Emma. "Eli sopalı mağara adamlarının hepsini üzerimize çekeceğiz!"

"Az sonra olacaklardan daha az ilgi çekici görünebilirsek bizi fark etmeyeceklerdir," diye yanıtladı. "Seni temin ederim; bu, önümüzdeki saatler boyunca elimize geçecek en büyük fırsat."

Bağlarımı çözdüler ve beni, hepimizin yere çömelip beklediği kapıya götürdüler. Sonra dışarıdan adamların bağırışlarını bile bastıran korkunç bir gürültü geldi: Motor sesleri. Hem de sesinden anladığım kadarıyla onlarcası.

"Ah! Millard, bu çok zekice!" diye bağırdı Emma.

Burnunu çekti. "Ve bir de çalışmalarımın zaman kaybı olduğunu söylemiştin."

Emma elini kapının koluna koydu ve sonra bana döndü. "Kolumu tut. Sakın koşma. Hiçbir sorun yokmuş gibi davran." Bıçağını ortadan kaldırdı ama kaçmaya çalışırsam onu tekrar göreceğim konusunda da beni temin etti; tabii beni onunla öldürmeden önce.

"Bunu yapmayacağından nasıl emin olabilirim ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir anlığına düşündü. "Olamazsın." Sonra kapıyı iterek açtı.

Dışarıdaki sokak, insanlarla hınca hınç doluydu. Bardaki adamların blokun hemen aşağısında olduğunu fark ettim. Asık suratlı dükkân sahipleri, kadınlar ve at arabası sürücüleri yaptıkları şeylere ara vermiş ve yolun ortasında dikilip başlarını gökyüzüne doğru çevirmişti. Hemen üzerimizde, kusursuz bir düzen içinde kükreyerek uçan Nazi savaş uçaklarından oluşan bir hava filosu vardı. Martin'in müzesinde bunlara benzer uçakların fotoğraflarını görmüştüm; "Cairnholm saldırı altında" isimli bir camekânın içinde sergileniyorlardı. Ne garip, diye düşündüm. Öncekilerden hiç de farklı olmayan bir akşamüstü, insan kendini bir anda gökyüzünden üzerine alev yağdırabilecek düşmanlara ait ölüm makinelerinin gölgesinde bulabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Olabildiğince normal davranmaya çalışarak sokağın diğer tarafına geçerken Emma kolumu kopartmak istercesine sıkıyordu. Sonunda biri bizi fark etmeden önce neredeyse sokağın diğer tarafına ulaşmıştık. Birinin bağırdığını duydum ve döndüğümde adamların peşimizde olduğunu gördüm.

Koşmaya başladık. Dar sokağın iki yanında ahırlar vardı. Millard, "Geride kalıp onlara çelme takacağım. Benimle tam olarak beş buçuk dakika içinde barın arkasında buluşun," dediğinde çoktan sokağı yarılamıştık.

Ayak sesleri arkamızda kaldı ve sokağın diğer ucuna ulaştığımızda Emma beni durdurdu. Uzun bir halatın kendi kendine çözüldüğünü ve çakıl taşlarının üzerinde ayak bileği yüksekliğinde süzüldüğünü gördük. Çete ona ulaştığı anda gerildi ve ipe takılan adamlar tökezleyerek çamurun içine yuvarlandılar. Oraya buraya salladıkları uzuvlarından oluşan karmakarışık bir yığına döndüler. Emma'nın dudaklarının arasından bir sevinç çığlığı yükseldi ve Millard'ın kahkahalarını duyduğuma yemin edebilirdim.

Koşmaya devam ettik. Emma'nın neden Millard'la Papaz'ın İni'nde buluşmayı kabul ettiğini bilmiyordum çünkü orası yetimhane değil, liman tarafındaydı. Ama Millard'ın da uçakların tam olarak ne zaman üzerimizden geçeceğini nasıl bildiğini de açıklayamadığımdan sormaya lüzum görmedim. Kimseye görünmeden oradan geçme ihtimalimiz, barın arkasından dolaşmak yerine Emma'nın beni barın ön kapısından içeri itmesiyle yerle bir edilince şaşkınlığım iyice arttı.

İçeride barmenden başka kimse yoktu. Dönüp yüzümü gizledim.

"Barmen!" dedi Emma. "Buralarda şu varilin musluğunu ne zaman açıyorsunuz? Kahrolası bir denizkızı kadar susadım!"

Adam güldü. "Küçük kızlara servis yapmak gibi bir âdetim yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu düşünme bile!" diye bağırdı Emma neşeyle elini barın üzerine vururken. "Fıçıyı bile çatlatacak kadar güçlü en iyi viskinden bir kadeh ver. Beni sakın burada servis ettiğin sulandırılmış sidikle kandırmaya çalışma!"

İçimde, Millard'dan ve sokağa halat çekme numarasından daha büyük bir şey yapmak için eğlendiğine –aslında, taşak geçtiğine– dair bir his belirmeye başlamıştı.

Barmen barın üzerinden eğildi. "Sert bir şeyler istiyorsun, öyle mi?" dedi çapkın çapkın sırıtarak. "Annenle baban duymasın, yoksa hem papaz hem de polis peşime düşer." Gidip koyu renkli, şeytani görünümlü sıvıyla dolu bir şişe getirdi ve Emma için bir kadeh doldurmaya koyuldu. "Şuradaki arkadaşından ne haber? Sanırım çoktan kütük kadar sarhoş olmuş?"

Şömineyi inceliyormuş gibi yaptım.

"Biraz utangaç, değil mi?" dedi barmen. "Nereden gelmiş?"

"Gelecekten geldiğini söylüyor," diye yanıtladı Emma. "Bence keçileri iyice kaçırmış."

Barmenin suratına tuhaf bir ifade yerleşti. "Nereden geldiğini söylüyor?" diye sordu. Ardından beni tanımış olacak ki bağırıp viski şişesini sertçe tezgâha koydu ve üzerime yürümeye başladı.

Kaçmaya hazırlandım ama barmen henüz barın arkasından bile çıkamadan Emma adamın onun için koyduğu içkiyi tepetaklak edip kahverengi likörü her yana döktü. Sonra büyüleyici bir şey yaptı. Avucu aşağı bakacak şekilde elini alkolle sırılsıklam olmuş bar tezgâhının üzerinde tuttu ve ardından neredeyse elli santim yüksekliğinde alevden bir duvar belirdi.

Barmen feryat ederek havlusuyla alevden duvarı söndürmeye başladı.

"Esir, buradan!" diyen Emma koluma girip beni şömineye doğru çekiştirdi. "Şimdi bana yardım et! Tut ve kaldır!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını, zemin boyunca uzanan bir çatlağa soktu. Ben de parmaklarımı onunkilerin yanına yerleştirdim ve birlikte döşemenin küçük bir kısmını kaldırarak omuzlarım genişliğindeki deliği ortaya çıkardık. Burası papazın iniydi. Duman odayı doldururken ve barmen tüm gücüyle alevleri söndürmeye çalışırken teker teker delikten indik ve gözden kaybolduk.

Papazın ini, daracık bir alana açılan bir buçuk metre yüksekliğinde bir şafttan ibaretti. Aşağısı zifiri karanlıktı ama ben henüz daha ne olduğunu anlamadan içerisini yumuşak, turuncumsu bir ışık doldurdu. Emma elinden küçük bir meşale yapmıştı; küçük alev topu avcunun hemen üzerinde havada asılı kalmış gibi duruyordu. Olan biten her şeyi unutup karşılaştığım manzara karşısında nefesimi tuttum.

"İlerle!" diye homurdandı beni iterek. "Önünde bir kapı var."

Ancak sürünerek ilerleyebileceğim genişlikteki alan son bulana dek yalpalayarak ilerledim. Sonra Emma beni itip önüme geçti, kıçının üzerine oturdu ve duvarı iki topuğuyla tekmeledi. Duvarın yıkılmasıyla içeriye gün ışığı doldu.

Biz emekleyerek sokağa çıkmaya çalışırken, "*Ancak* geldiniz," dediğini duydum Millard'ın. "Seyirci görünce dayanamıyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıtladı Emma ama kızın kendinden memnun olduğunu görebiliyordum.

Millard, Emma'yla beni bizi bekliyor gibi görünen bir at arabasına götürdü. Arkaya tırmanıp brandanın altına saklandık. Tam o anda yanımızdan bir adam geçti, ata bindi, dizginleri eline aldı ve sarsılarak harekete geçtik.

Bir süre sessizlik içinde yola devam ettik. Çevremizdeki seslerin değişmesinden, kasabadan ayrıldığımızı anlayabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklımdaki soruyu sormak için cesaretimi topladım. "At arabasının burada olacağını nereden biliyordun? Ya uçakların? Psişik ya da öyle bir şey misin?"

Emma kıs kıs güldü. "Pek sayılmaz."

"Çünkü dün de aynı şeyler oldu," diye yanıtladı Millard, "ve ondan önceki gün de. Senin döngünde de işler böyle yürümüyor mu?"

"Benim neyimde?"

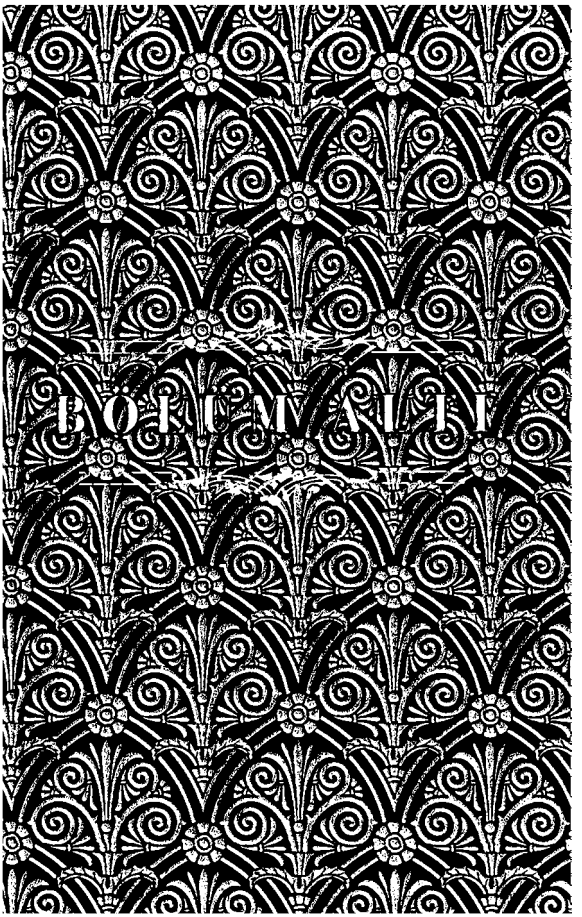
"O herhangi bir *döngüden* değil," dedi Emma alçak sesle. "Sana söyleyip duruyorum. O lanet olasıca bir hortlak."

"Bence değil. Bir hortlak asla onu canlı ele geçirmemize izin vermezdi."

"Bakın," diye fısıldadım. "Her ne diyorsanız, ben o değilim. Benim adım Jacob."

"Bunu yakında göreceğiz. Şimdi sessiz ol." Uzanıp brandayı biraz aralayarak değişmekte olan gökyüzünün mavisini ortaya çıkardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son kulübeler de arkamızda gözden kaybolduğunda sessizce at arabasından indik ve orman yönünde yürüyerek tepeyi aştık. Düşüncelere dalan Emma kolumu bir an olsun bırakmadan sessizce yanımda yürüyordu. Diğer tarafımda ise kendi kendine mırıldanan ve önüne çıkan taşları tekmeleyen Millard vardı. Aynı anda hem gergin, hem aklı karışmış hem de o kadar heyecanlıydım ki midem bulanıyordu. Bir parçam, çok önemli şeylerin olacağını hissediyordu. Diğer parçam ise her an uyanıp bu ateşli rüyadan ya da stres nöbetinden veya her ne şekilde adlandırıyorlarsa ondan çıkmayı ve kendimi Smart Aid'in personel odasında kafam masanın üzerine düşmüş, salyalar içinde uyurken bulmayı bekliyordu. ***Pekâlâ, bu tuhaftı***, diye düşünecek, sonra da eski sıkıcı işime, yani kendim olmaya geri dönecektim.

Ama uyanmadım. Sadece yürümeye devam ettik. Elleriyle ateş yakabilen kız, görünmez oğlan ve ben. Patikanın milli parklardaki kadar geniş ve temiz olduğu ormanlık alandan geçip çiçeklerin açtığı ve özenli bahçelerle şeritler halinde bezenmiş geniş bir araziye çıktık. Sonunda yetimhaneye ulaşmıştık.

Büyülenmiş bir şekilde önümdeki binaya bakakaldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun nedeni evin berbat görünmesi değil, güzel olmasıydı. Eksik tek bir kiremidi yoktu, camları kırılmamıştı. Tembelce evin üzerine yığıldığını hatırladığım kuleler ve bacalar son derece özgüvenli bir şekilde gökyüzüne doğru yükseliyordu. Binanın duvarlarını ele geçiren orman ise saygılı bir mesafede duruyordu.

Büyük ve yassı taşlarla kaplanmış bir patikadan geçirilip verandanın yeni boyanmış merdivenlerinden çıkarıldım. Emma beni eskisi kadar büyük bir tehdit olarak görmüyor gibiydi ama içeri girmeden önce ellerimi arkadan bağladı. Sanırım bunu sadece daha iyi görünmek için yapmıştı. Avdan dönen avcıyı oynuyordu ve ben de yakaladığı avdım. Tam da beni içeri sokmak üzereyken Millard onu durdurdu.

"Ayakkabıları çamur içinde," dedi. "Arkasında çamurlu izler bırakmasına izin veremeyiz. Kuş kalp krizi geçirir." Beni esir alanlar beklerken ayakkabılarımı ve çamur içindeki çoraplarımı çıkardım. Sonra Millard, halılara sürtünmemesi için kotumun paçalarını katlamamı önerdi. Bana söyleneni yaptığım anda Emma sabırsızca yakama yapışıp beni kapıdan içeri itti.

Kırık mobilyalarla neredeyse geçilemeyecek kadar tıkanmış olduğunu hatırladığım koridoru aştık ve tırabzanların arasından beni izleyen meraklı bakışlar altında cilalı yüzeyi pırıl pırıl parlayan merdivenlerin yanından geçerek yemek odasına girdik. Evin içine kar yağdığını sanmama neden olan alçı tozları yok olmuştu; onların yerini, etrafına sandalyeler yerleştirilmiş uzun, ahşap bir masa almıştı. Burası keşfe çıktığım evdi ama her şey onarılmış ve yerli yerine koyulmuş gibi görünüyordu. Yeşil renkli küflerin istila ettiğini hatırladığım duvarlar, duvar kâğıtlarıyla, lambri kaplamalarla ve neşeli renklerle bezenmişti. Vazoların içine çiçekler konmuştu. Çürümüş ahşap ve kumaş parçalarından oluşan yığınlar, aniden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendilerini yenileyerek koltuklara ve kanepelere dönüşmüştü. Bir zamanlar siyaha boyandığını düşünmeme neden olacak kadar kasvetli görünen pencerelerden gün ışığı süzülüyordu.

Sonunda arka tarafa bakan küçük bir odaya geldik. Emma, "Ben müdireye haber verirken sen de onu sıkıca tut," dedi Millard'a. Çocuğun dirseğimi kavradığını hissettim. Kız odadan çıktığında o da dirseğimi bıraktı.

"Senin beynini yiyeceğimden falan korkmuyor musun?" diye sordum ona.

"Pek sayılmaz."

Pencereye döndüm ve gözlerime inanamayarak dışarıya baktım. Bahçe çocuklarla doluydu, neredeyse hepsini sararmış fotoğraflarından tanıyordum. Bazıları ağaçların gölgelerinde tembellik ediyor, diğerleri ise göz alıcı renklerdeki çiçek tarhlarının arasında top ya da yakalamaca oynuyordu. Burası büyükbabamın tarif ettiği cennetin ta kendisiydi. Burası büyülü adaydı ve bunlar da sihirli güçleri olan çocuklardı. Rüya görüyor olsam bile artık uyanmak istemiyordum. En azından yakında.

Dışarıdaki çimenlik alanda çocuklardan biri topa öylesine sert vurdu ki top, devasa bir çalıdan hayvanın içine girip orada sıkışıp kaldı. Hayvan şeklindeki çalılar tek bir sıra halinde dizilmişti. Bunlar, neredeyse ev kadar yüksek fantastik yaratıklardı ve yüzlerini ormana dönmüş, evi koruyor gibi görünüyorlardı. Bunların arasında kartal başlı, aslan gövdeli kanatlı bir ejderha, şaha kalkmış insan başlı bir at ve bir de denizkızı vardı. Kaybettikleri topun peşinden koşan iki oğlan ve onları takip eden küçük kız, insan başlı atın ayaklarına doğru ilerlemeye koyuldu. Kızı görür görmez onun büyükbabamın fotoğraflarındaki "uçan kız" olduğunu anladım ama o anda uçmuyordu. Yavaş yavaş yürüyordu; büyük bir kuvvetle toprağa doğru çekiliyormuşçasına attığı her adım, sanki birer eziyetten ibaretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oğlanlara yetiştiğinde kollarını kaldırdı ve çocuklar kızın beline bir halat bağladı. Kız dikkatli bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp tıpkı bir balon gibi göğe yükseldi. Bu kesinlikle dudak uçuklatacak bir manzaraydı. Belindeki halat gerginleşene kadar yükselmeye devam etti ve halatın diğer ucunu tutan oğlanlar sayesinde yerin dört metre kadar üstünde havada asılı kaldı.

Kız bir şeyler söyledi ve çocuklar başlarıyla onaylayıp halatı yavaşça serbest bırakmaya başladılar. Kız, insan başlı atın karın kısmına kadar yavaş yavaş yükseldi; yaratığın göğsüyle aynı hizaya geldiğinde topu bulmak için dalları araladı ama top çok derindeydi. Aşağı bakıp başını iki yana sallayınca çocuklar onu aşağı çekmeye başladılar. Yere inip de ağır ayakkabılarını ayağına geçirdiği zaman da halatı çözdüler.

"Gösteriden hoşlandın mı?" diye sordu Millard. Usulca başımla onayladım. "O topu almanın çok daha kolay yolları var," dedi, "ama bir izleyicileri olduğunu biliyorlar."

Dışarıda ikinci bir kız insan başlı ata yaklaşıyordu. Ergenlik döneminin sonlarında olmalıydı. Hırçın görünümlüydü ve tepesinde topladığı karman çorman saçları kuş yuvasını andırıyordu. Eğildi, hayvan şeklindeki çalının uzun ve yapraklı kuyruğunu tuttu, koluna doladı ve sonra sanki konsantre olmaya çalışıyormuşçasına gözlerini kapattı. Bir an sonra insan başlı atın elinin hareket ettiğini gördüm. Camın öteki yanından boş gözlerle çimenlik alanda olup biteni izlerken buna rüzgârın neden olduğunu düşündüm ama o anda, ellerini yeniden hissetmeye başlamış gibi parmaklarını oynattı. Dehşete düşmüş bir halde, insan başlı atın devasa kolunu dirsekten büküşünü ve göğsünden çıkardığı topu neşe içinde bağrışan çocuklara fırlatışını izledim. Oyun kaldığı yerden devam ederken dağınık saçlı kız insan başlı atın kuyruğunu bıraktı ve yaratık bir kere daha hareketsiz kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Millard'ın nefesi camın benden yana olan kısmını buğulandırdı. Hayret içinde ona döndüm. "Kabalık etmek istemem," dedim, "ama siz *nesiniz*?"

"Bizler tuhafız," diye yanıtladı. Sesinden aklının karıştığı belli oluyordu. "Sen değil misin?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Ne yazık."

"Onu neden bıraktın?" diye sordu arkamızdan gelen bir ses. Döndüğümde Emma'nın kapının girişinde dikildiğini gördüm. "Aman, neyse," dedi, ipin ucundan tutmak için yanıma yaklaşırken. "Haydi. Müdire Hanım seni hemen görmek istiyor."

Evin içinden geçtik; aralanmış kapıların ve kanepelerin ardından bizi dikizleyen çok sayıda meraklı gözü arkamızda bırakarak güneşli bir oturma odasına girdik. Odada, işçiliğiyle göz kamaştıran İran halısının ortasına koyulmuş yüksek sırtlı sandalyesinde oturmuş örgü ören zarif bir hanım vardı. Tepeden tırnağa siyah giymişti, saçlarını tepesinde kusursuz bir topuz yapmıştı. Dantelli eldivenleri ve boğazını sıkıca saran yüksek yakalı bluzuyla en az evin kendisi kadar titiz ve özenli görünüyordu. Onu paramparça olan sandığın içinde bulduğum fotoğraflardan hatırlayamamış olsam bile kim olduğunu rahatlıkla tahmin edebilirdim. Bu, Bayan Peregrine'di.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma beni halıya doğru itekleyip boğazını temizledi. O sırada Bayan Peregrine'in elindeki şişlerin düzenli ritmi kesildi.

Başını kaldırarak, "Tünaydın," dedi. "Siz Jacob olmalısınız."

Emma yutkunarak ona baktı. "Onun adını nereden bili..."

"Benim adım Müdire Peregrine," dedi Emma'yı susturmak için parmağını havaya kaldırarak, "ya da şu anda benim gözetimim altında olmadığınız için bana Bayan Peregrine de diyebilirsiniz. Sonunda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Bayan Peregrine eldivenli elini bana doğru uzattı ve elini sıkamadığımı görünce bileklerimin etrafındaki halatı fark etti.

"Bayan Bloom!" diye bağırdı. "Bu da ne demek oluyor? Misafirlerimize böyle mi davranıyoruz? Onu hemen serbest bırakın!"

"Ama Müdire Hanım! O bir yalancı ve her şeye burnunu sokuyor. Daha neler yapabileceğini kim bilebilir?" Emma, bana güvenmediğini gösteren bir bakış attıktan sonra Bayan Peregrine'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bayan Peregrine yüksek sesli bir kahkaha patlatarak, "Bayan Bloom," dedi. "Ne saçmalık ama! Bu çocuk bir hortlak olsaydı çoktan çorba kazanında kaynıyor olurdunuz. O tabii ki Abraham Portman'ın torunu. Bunu anlamak için ona bir kere bakman yeter!"

Bedenimi bir rahatlık dalgası kapladı; belki de kendimi açıklamak zorunda kalmayacaktım. Bayan Peregrine zaten beni bekliyordu!

Emma karşı çıkmaya kalkıştı ama Bayan Peregrine insanın kanını donduran bir bakışla ona engel oldu. "Of, tamam," diye iç geçirdi Emma, "ama sizi uyarmadığımı söylemeyin." Bileklerimdeki düğümü birkaç defa çekiştirince halat yere düştü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ben tahriş olmuş bileklerimi ovalarken, "Bayan Bloom'un kusuruna bakmayın," dedi Bayan Peregrine. "Dramatiklik konusunda belli bir yeteneği var."

"Fark ettim."

Emma gözlerini kıstı. "Eğer olduğunu söylediği kişiyse neden döngüler hakkında tek kelime bile bilmiyo? Ya da hangi yılda olduğumuz konusunda? Haydi, sorun ona!"

"Neden döngüler hakkında tek kelime bile *bilmiyor*," diye düzeltti Bayan Peregrine. "Ve soru soracağım tek kişi siz olacaksınız. Hem de yarın akşamüstü yapacağımız ve zamanları işleyeceğimiz dilbilgisi dersinde!"

Emma inledi.

"Şimdi sizin için sorun olmayacaksa," dedi Bayan Peregrine, "Bay Portman'la özel bir görüşme yapmam gerekiyor."

Kız tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. İç çekip kapıya yöneldi ama odadan çıkmadan önce bana omzunun üzerinden son bir bakış atmak için hafifçe döndü. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı: Endişe.

"Siz de Bay Nullings!" diye seslendi Bayan Peregrine. "Kibar insanlar başkalarının konuşmalarını dinlemezler!"

"Sadece biraz çay isteyip istemediğinizi sormak için oyalanıyordum," dedi Millard. İçimde çocuğun yalakanın teki olduğuna dair bir his vardı.

"İstemiyoruz, teşekkür ederiz," diye yanıtladı Bayan Peregrine ters bir tavırla. Millard'ın çıplak ayaklarının döşemeleri dövdüğünü duydum. Ardından da kapı savrularak kapandı.

"Sizden oturmanızı rica ederdim," dedi Bayan Peregrine arkamdaki minderli sandalyeye işaret ederek, "ama baştan aşağı çamur içinde görünüyorsunuz." Ben de sandalyeye oturmak yerine dizlerimin üzerine çöktüm. Kendimi, her şeyi bilen bir kâhinden tavsiye almaya gelmiş bir seyyah gibi hissediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birkaç gündür adadaydınız," dedi Bayan Peregrine. "Bizi ziyaret etmek için neden o kadar zaman harcadınız?"

"Burada olduğunuzu bilmiyordum," dedim. "Peki siz *benim* burada olduğumu nereden biliyordunuz?"

"Sizi izliyordum. Büyük olasılıkla fark etmemiş olmanıza rağmen siz de beni gördünüz. Diğer suretime bürünmüştüm." Kolunu yukarı kaldırıp saçından gri renkli uzun bir tüy çıkardı. "İnsanları gözlemlerken kuş suretine bürünmek sıklıkla tercih edilen bir yöntemdir," diye açıkladı.

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Bu sabah odamdaki *siz* miydiniz?" dedim. "Doğan?"

"Gökdoğan," diye düzeltti. "Aslında bir Peregrine."

"O zaman doğruydu!" dedim. "Kuş *sizsiniz*!"

"Bu kullanılmasına izin verdiğim ama pek de hoşlanmadığım bir lakap," diye yanıtladı. "Şimdi soruma geri dönelim," diye devam etti. "O iç karartıcı eski harabede ne aradığınızı sanıyordunuz?"

"Sizi," diye yanıtladım. Gözleri biraz açıldı. "Sizi nasıl bulacağımı bilmiyordum. Daha dün öğrendim ki hepiniz..."

Sonra, dudaklarımdan dökülmek üzere olan kelimelerin kulağa ne kadar tuhaf geleceğini fark ederek bir anlığına duraksadım. "Öldüğünüzü bilmiyordum."

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Yüce Tanrım. Büyükbabanız size eski dostları hakkında *hiçbir şey* anlatmadı mı?"

"Bazı şeyler anlattı. Ama uzun bir zaman boyunca bunların masallardan ibaret olduğunu sandım."

"Anlıyorum," diye yanıtladı.

"Umarım sizi kırmamışımdır."

"Bu sadece biraz şaşırtıcı, o kadar. Ama bizi istenmeyen misafirlerden koruduğu için genellikle öldüğümüzü düşünmelerini tercih ederiz. Bugünlerde çok az insan böyle şeyle-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

re inanıyor, periler, cüceler ve o tür saçmalıklara... ve kasaba halkı da bizi bulmak için çabalamaktan vazgeçti. Bu hayatlarımızı biraz olsun kolaylaştırıyor. Hayalet hikâyeleri ve ürkütücü eski evler epeyce işimize yaradı ama görünen o ki sizi durduramamış." Gülümsedi. "Aslan yüreklilik ailenizde babadan oğula geçiyor olsa gerek."

"Evet, sanırım," dedim gergin bir kahkahayla. Oysaki kendimi her an bayılacakmışım gibi hissediyordum.

"Söz konusu *burası* olduğunda," dedi abartılı bir hareketle. "Çocukken büyükbabanızın 'tüm bunları uydurduğuna' inandınız. Sizi kocaman yalanlarla beslediğini düşündünüz, değil mi?"

"Tam olarak *yalanlarla* değil ama..."

"Uydurma hikâyelerle, palavralarla, zırvalarla ya da her ne diyorsanız işte. Abraham'ın size doğruları anlattığını ne zaman fark ettiniz?"

"Aslında," dedim halıya işlenmiş birbirine geçen şekillerden labirente bakarak. "Sanırım şu anda fark ediyorum."

O ana kadar oldukça hayat dolu olan Bayan Peregrine biraz solgunlaştı. "Ah, anlıyorum." Sonra, aramızdaki kısa sessizlikte ona söylemek üzere olduğum korkunç şeyi sezmiş gibi yüzündeki ifade kasvetli bir hal aldı. Yine de bunu dile getirebileceğim bir yol bulmalıydım.

"Sanırım her şeyi açıklamak istedi," dedim, "ama çok fazla bekledi. Bu nedenle, gerçeği bulmam için beni buraya gönderdi." Ceketimin cebindeki buruş buruş mektubu çıkardım. "Bu sizin. Beni buraya getiren buydu."

Mektubu sandalyesinin koluna koyarak dikkatli bir şekilde düzeltti ve havaya kaldırdı. Okurken dudakları oynuyordu. "Ne büyük kabalık! Resmen bana yanıt vermesi için ona yalvarmışım." Hasret dolu kısa bir an boyunca başını iki yana salladı. "Çaresizce Abe'den gelecek haberleri bekler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dururduk. Bir defasında beni ölümüme neden olacak kadar endişelendirmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştum. Dışarıda savunmasız bir halde yaşamayı tercih ediyor oluşu beni kaygılandırıyordu. Yeri geldiğinde keçi kadar inatçı olabiliyordu!"

Mektubu katlayıp zarfın içine yerleştirdi ve üzerinden kara bulutlar geçmiş gibi bir ifade takındı. "Öldü, değil mi?"

Başımla onayladım. Tereddüt ederek ona olanları anlattım. Aslında ona anlattığım hikâye, polislerin üzerinde mutabık kaldığı ve benim de onlarca danışmanlık seansından sonra inanmak zorunda kaldığım hikâyeydi. Ağlamamak için olayı sadece genel hatlarıyla anlattım: Kasabanın kırsal kesimlerinde yaşıyordu; kurak bir sezon geçirmiştik ve ormanlık alan açlıktan ölmek üzere olan çaresiz hayvanlarla doluydu; yanlış zamanda yanlış yerdeydi. "Tek başına yaşamamalıydı," diye açıkladım, "ama sizin de dediğiniz gibi inatçının tekiydi."

"Bundan korkuyordum," dedi. "Buradan ayrılmaması için onu uyarmıştım." Kucağındaki örgü şişlerini tutan ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Kimi şişleyeceğine karar vermeye çalışır gibiydi. "Bir de bu korkunç haberi iletmesi zavallı torununu göndermiş."

Öfkesini anlıyordum. Ben de aynı yollardan geçmiştim. Geçtiğimiz sonbaharda yaşadığım en karanlık günlerimde annemin, babamın ve Doktor Golan'ın beni sakinleştirmek için tekrarlayıp durduğu yarı gerçeklerden alıntılar yaparak onu rahatlatmaya çalıştım: "Gitmesinin zamanı gelmişti. Yapayalnızdı. Büyükannem yıllar önce ölmüştü ve zekâsı eskisi kadar keskin değildi. Daima bir şeyleri unutuyor ya da karıştırıyordu. Ormana gitmesinin nedeni de buydu."

Bayan Peregrine hüzünlü bir tavırla başını salladı. "Yaşlanmaya razı oldu."

"Bir bakıma şanslıydı. Ölümü uzun sürmedi. Makinelere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağlı şekilde hastanede tek bir gün bile geçirmedi." Bu tam bir saçmalıktı tabii ki –kimse ölmesini istemiyordu, ölüm ona yakışmamıştı– ama böyle söyleyerek ikimizi de biraz olsun rahatlattığımı düşünüyordum.

Örgüsünü kenara bırakan Bayan Peregrine ayağa kalktı ve topallayarak pencerenin kenarına kadar yürüdü. Yürüyüş şekli tuhaftı; sanki bir bacağı diğerinden daha kısaydı.

Bahçeye, bahçede oynayan çocuklara baktı. "Çocuklar bunu duymamalı," dedi. "En azından şimdilik. Bu onları sadece üzer."

"Tamam. Siz nasıl isterseniz."

Bir süre camın kenarında sessizce dikildi, omuzları titriyordu. Sonunda yeniden bana döndüğünde kendini toparlamış ve ciddi haline bürünmüştü. "Pekâlâ, Bay Portman," dedi canlı bir şekilde, "yeterince sorgulandığınızı düşünüyorum. Sizin de sorularınız olmalı."

"Yaklaşık bin tane kadar."

Saatini cebinden çıkarıp kontrol etti. "Akşam yemeği saatinden önce biraz zamanımız var. Umarım bu sizi aydınlatmak için yeterli olur."

Bayan Peregrine duraksadı ve başını yana eğdi. Durup dururken hızlı adımlarla oturma odasının kapısına doğru ilerledi, kapıyı savururcasına açtı ve Emma'yı kapının diğer tarafına çömelmiş halde buldu. Kızın yüzü kıpkırmızı olmuş, gözyaşları yüzünde yol yol izler bırakmıştı. Her şeyi duymuş olmalıydı.

"Bayan Bloom! Kapıyı mı dinliyordunuz?"

Emma güçlükle ayağa kalktı ve yeniden hıçkırıklara boğuldu.

"Kibar insanlar, kendilerini ilgilendirmeyen konuşmaları dinle–" Ama Emma çoktan koşarak oradan uzaklaşmıştı. Bayan Peregrine, hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir iç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekişle cümlesini yarıda kesti. "Bu çok talihsiz oldu. Korkarım büyükbabanız konusunda son derece hassas."

"Fark ettim," dedim. "Neden? Yoksa onlar...?"

"Abraham savaşta görev almak için bizi terk ettiğinde kalplerimizi de yanında götürdü. Özellikle Bayan Bloom'unkini. Evet, birbirlerinden hoşlanıyorlardı; birbirlerine âşıktılar."

Emma'nın bana inanmak konusunda neden o kadar isteksiz davrandığını anlamaya başlamıştım çünkü tüm bunlar, büyükbabamla ilgili kötü haberi vermek için buraya geldiğim anlamına gelecekti.

Bayan Peregrine sanki bir büyüyü bozuyormuşçasına ellerini birbirine vurdu. "Ah, neyse," dedi, "artık bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Odadan çıkıp merdivenlere kadar onu takip ettim. Bayan Peregrine, kasvetli bir kararlılıkla basamakları teker teker çıkarken kendini yukarı çekmek için tırabzana iki eliyle tutunuyor ve yardım almayı reddediyordu. Sahanlığa ulaştığımızda beni koridordan geçirip kütüphaneye götürdü. Burası şimdi gerçek bir sınıf gibi görünüyordu; sıralar düzenlenmiş, kara tahta köşeye yerleştirilmiş ve tozu alınan kitaplar raflara dizilmişti. Bayan Peregrine bir sıraya işaret edip, "Oturun," deyince ben de sıraya yerleştim. Odanın ön kısmındaki yerini alıp bana döndü.

"Öncesinde size kısa bir bilgi vermeme müsaade edin. Bu sırada sorularınızın çoğuna yanıt bulabileceğinizi düşünüyorum."

"Tamam."

"İnsan türünün yapısı, birçoklarının düşündüğünden çok daha karmaşık ve çeşitlidir," diye başladı. "İnsanoğlunun gerçek sınıflandırması, çok az sayıda insanın bildiği bir sırdır ve siz de az sonra bu kişilerden biri olacaksınız. İnsanoğlu temelde ikiye ayrılır: *coerlfolc* olarak adlandırılan, nüfusun bü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yük bir kısmını oluşturan sıradan insanlar ve *syndrigast* ya da atalarımın kadim dilinde "tuhaf ruhlar" olarak adlandırılan, gizli bir grup. Bunlara saklı halk denildiği de olur. Tahmin edebileceğiniz gibi bizler ikinci gruba giriyoruz."

Söylediklerini anlamışım gibi başımla onayladım. Oysa onu takip edemiyordum. Biraz yavaşlamasını umarak bir soru sordum.

"Ama neden insanlar sizden bihaber? Hayatta kalan sadece sizler misiniz?"

"Dünyanın her tarafında tuhaf ruhlar var," dedi, "her ne kadar sayımız eskisine göre epeyce azalmış olsa da. Hâlâ hayatta olanlar, tıpkı bizim yaptığımız gibi saklanıyorlar." Ses tonu yumuşayıp hüzün dolu bir hal aldı. "Bir zamanlar kimliğimizi gizlemeden sıradan insanların arasına karışabiliyorduk. Dünyanın bazı köşelerinde şaman ya da gizemci olarak görülüyorduk. İnsanlar zor zamanlarında bize danışıyorlardı. Çok az sayıda kültür, insanlarımızla uyum içinde yaşamaya devam etti ama sadece New Hebrides'in kara büyüyle ünlenen Ambrym adasında olduğu gibi modernizmin ve büyük dinlerin tutunamadığı yerlerdi buralar. Oysaki dünya bize uzun zaman önce sırtını dönmüştü. Müslümanlar bizi sürdü. Cadı olduğumuzu iddia eden Hristiyanlar tarafından diri diri yakıldık. Galler ve İrlanda'da yaşayan paganlar bile şeytani ruhlar ve şekil değiştirebilen hayaletler olduğumuza karar verdi."

"O zaman neden sadece, bilemiyorum, gidip bir yerlerde kendi ülkenizi kurmadınız? Neden gidip sadece sizin gibi insanlarla birlikte yaşamadınız?"

"Eğer o kadar kolay olsaydı," dedi. "Tuhaf özellikler genellikle bir nesil de atlayabilir, on nesil de... Tuhaf çocuklar dünyaya illa tuhaf anne babalardan gelmez ya da tuhaf anne babaların dünyaya getirdiği çocuklar tuhaf olmayabilir. Farklılıklardan ölesiye korkan bir dünyada bunun tuhaf ruhlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için nasıl bir tehlike teşkil edebileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Mesela çocukları aniden alev püskürmeye başlarsa normal anne babalar korkudan deliye dönebilir?"

"Kesinlikle Bay Portman. Sıradan anne babaların tuhaf çocukları genellikle son derece korkunç yöntemlerle aşağılanır ve görmezden gelinir. Tuhaf çocukların anne babalarının, 'gerçek' oğullarının ya da kızlarının efsunlu veya şeytani olanlarla değiştirildiğine inanmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmedi. Sanırım bunun baştan sona uydurmaca olduğunu söylememe gerek yoktur. Karanlık çağlarda sırf bu yüzden zavallı bebekleri terk etmelerine izin veriliyordu. Tabii çocuğu o anda öldürmedilerse."

"Bu korkunç."

"Hem de nasıl. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Böylelikle benim gibi insanlar, tuhaf çocukların sıradan insanlarla temas kurmadan yaşayabileceği yerler inşa ettiler: Son derece gurur duyduğum bu yer gibi hem fiziksel hem de zamansal olarak yalıtılmış yerleşim bölgeleri."

"Sizin gibi insanlar mı?"

"Biz tuhaflar, sıradan insanların yoksun olduğu becerilerle kutsandık. Diğer insanlar tenlerinin rengi ve yüz hatları bakımından ne kadar sonsuz sayıda farklılığa ve çeşitliliğe sahipse bizler de tuhaf becerilerimiz bakımından aynı farklılığa ve çeşitliliğe sahibiz. Buna rağmen, düşünce okumak gibi bazı becerilere sık sık rastlanılırken tıpkı benim zamanla oynayabilmem gibi beceriler oldukça ender görülür."

"Zaman mı? Ben sadece kuşa dönüşebildiğinizi sanıyordum."

"Kesinlikle ve becerimin gücü de orada yatıyor. Sadece kuşlar zamanla oynayabilir. Bu nedenle, zaman bükücülerin kuş suretine bürünebilmesi gerekir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu o kadar ciddi ve gerçekçi bir havayla söylemişti ki söylediklerini sindirmem biraz zamanımı aldı. "Kuşlar... zaman yolcusu mu?" Yüzüme aptalca bir gülümsemenin yayıldığını hissettim.

Bayan Peregrine ağırbaşlı bir tavırla kafasıyla onayladı. "Fakat çoğu kaza eseri zamanda ileri ya da geri gider. Zaman alanlarıyla bilinçli olarak oynayabilen bizlere –ki bunu kendimiz için değil, başkaları için de yapabiliyoruz– *ymbryne* derler. Tuhaf halkımızın sonsuza dek yaşayabileceği geçici döngüler yaratırız."

"Döngü," diye tekrarladım büyükbabamın talimatını hatırlayarak: *Kuşu bul, döngünün içinde.* "Bu yerin amacı da bu mu?"

"Evet. Ama buraya 3 Eylül 1940 da diyebilirsin."

Sıranın üzerinden öne doğru eğildim. "Ne demek istiyorsunuz? Sadece tek bir gün mü? Sadece o gün mü tekrar ediyor?"

"Hem de defalarca ama biz onu devam ediyor gibi hissediyoruz. Aksi takdirde burada yaşadığımız son yetmiş yıla dair tek bir anımız olmazdı."

"Bu büyüleyici," dedim.

"Evet, Cairnholm'e 3 Eylül 1940 tarihinden on yıl kadar önce geldik. Adanın benzersiz coğrafi yapısı nedeniyle fiziksel olarak diğerlerinden uzakta yaşayabiliyorduk. Zamansal ayrışmaya ise ilk defa o tarihte ihtiyaç duyduk."

"Neden?"

"Çünkü aksi takdirde hepimiz ölmüş olacaktık."

"Bomba yüzünden."

"Kesinlikle."

Masanın yüzeyine baktım. Her şey zar zor da olsa anlam kazanmaya başlamıştı. "Bunun dışında başka döngüler de var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok sayıda," dedi, "ve onları ayakta tutan ymbrynelerin neredeyse hepsi arkadaşım olur. Şöyle bir bakalım: İrlanda'da 1770 yılının Haziran ayını yaşayan Bayan Gannett; Swansea'de 3 Nisan 1901 tarihini yaşayan Bayan Nightjar; Derbyshire'da 1867 yılının Aziz Swithin Günü'nü yaşayan Bayan Avocet ve Bayan Bunting; tam olarak nerede yaşadığını hatırlamadığım Bayan Treecreeper – ha ve bir de sevgili Bayan Finch*. Buralarda bir yerlerde hoş bir fotoğrafı olacaktı."

Bayan Peregrine güçlükle raftan devasa bir fotoğraf albümü indirdi ve önüme koydu. Omzumun üzerinden eğilip sertleşmiş sayfaları çevirmeye koyuldu. Özellikle aradığı bir fotoğraf vardı ama diğerlerine bakarken oyalanmak için ara sıra duraksıyor, sesi hülyalı bir geçmişe özlemle çınlıyordu. Bayan Peregrine sayfaları döndürdükçe, bodrum katındaki paramparça sandığın ve büyükbabamın puro kutusunun içindeki fotoğrafları anımsadım. Bayan Peregrine hepsini bir araya getirmişti. Onca yıl önce aynı fotoğrafları büyükbabama da göstermiş olduğunu düşünmek çok garipti. Büyükbabam o sırada benimle aynı yaşta olmalıydı. Belki de bu sınıfta, bu sırada oturmuştu. Şimdi, büyükbabamın geçmişine adım atmışım gibi o fotoğrafları bana gösteriyordu.

Sonunda ruhani görünümlü bir kadının fotoğrafına geldi; kadının eline küçük ve tombul bir kuş konmuştu. "Bu, Bayan Finch ve halası Bayan Finch," dedi. Kadın ve kuş iletişim kuruyor gibi görünüyorlardı.

"Onları birbirinden nasıl ayırıyorsunuz?" diye sordum.

"Yaşlı Bayan Finch çoğu zaman ispinoz suretinde kalmayı tercih ederdi. İyi ki de öyleydi. Asla hoşsohbet biri olmadı."

Bayan Peregrine birkaç sayfa daha çevirdi ve bu defa, mukavvadan kesilmiş bir ayın etrafında keyifsizce toplanmış kadın ve çocuklara ait bir grup fotoğrafında durdu.

---

* Sırasıyla; (İng.) Sümsük, keçisağan, kılıçgaga, kiraz kuşu, tırmaşıkkuşu, ispinoz –*yhn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, evet! Az kalsın bunu unutacaktım." Fotoğrafı albümdeki yerinden çıkardı ve saygılı bir biçimde havaya kaldırdı. "Öndeki hanım, Bayan Avocet. Biz tuhaflar içinde hanedan soyuna en yakın sayılabilecek kişi odur. Onu Ymbryne Konseyi'nin lideri olarak seçmek için elli yıl boyunca uğraştılar ama o, kendisi ve Bayan Bunting tarafından kurulan akademide ders vermekten asla vazgeçmedi. Bugün, ben dahil olmak üzere Bayan Avocet'in eğitiminden geçmeyen tek bir ymbryne yoktur! Aslında yakından bakarsanız gözlüklü küçük kızı tanıyabilirsiniz."

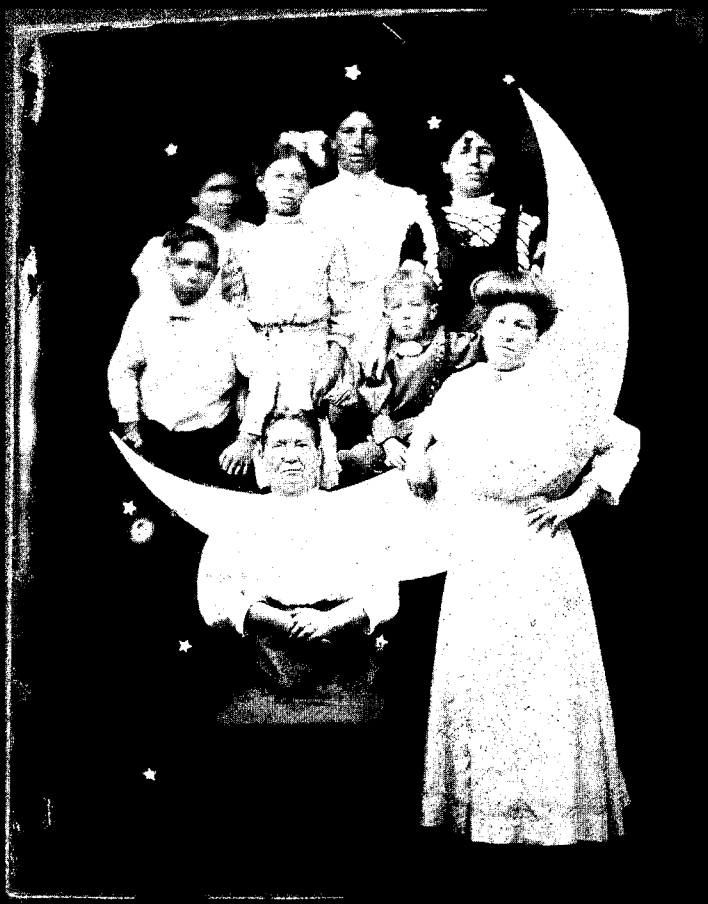
Gözlerimi kıstım. Gösterdiği surat koyu renkli ve hafifçe bulanıktı. "Siz misiniz?"

"Bayan Avocet'in himayesine aldığı en küçük çocuk bendim," dedi gururlu bir tavırla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya fotoğraftaki oğlanlar?" dedim. "Onlar sizden bile küçük görünüyor."

Bayan Peregrine'in yüzüne karanlık bir ifade çöktü. "Yoldan çıkmış erkek kardeşlerimden bahsediyorsunuz. Bizi ayırmaktansa onları da benimle birlikte akademiye aldılar. Küçük birer prens gibi şımartıldılar. Kalplerini karartan şeyin de bu olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

"Onlar ymbryne değil miydi?"

"Ah, *hayır*," diye ofladı. "Sadece *kadınlar* ymbryne olarak doğar. Bunun için Tanrı'ya şükretmeliyiz! Erkekler, böylesine önemli sorumlulukları olan insanların sahip olması gereken ciddi mizaçtan yoksundur. Biz ymbryneler kırsal bölgelerde yaşayan ve yardımımıza ihtiyaç duyan tuhaf çocukları bulmalı, bize zarar vermek isteyenlerden uzak durmalı, yetimhanelerimiz için daima yiyecek ve giysi temin etmeli, gizliliğimizden taviz vermemeli ve insanlarımızın irfanına sahip çıkmalıyız. Sanki bunlar yeterli değilmişçesine her gün saat kurar gibi döngülerimizi sıfırlamalıyız."

"Yapmazsanız ne olur?"

Dehşeti canlandıran bir pantomim sanatçısı edasıyla tir tir titreyen elini kaşlarına götürdü ve geriye doğru yalpaladı. "Facia, felaket! Bunu düşünmeye bile cüret edemiyorum. Neyse ki döngüleri sıfırlamak için kullandığımız mekanizma oldukça basit: Aramızdan biri arada sırada geçitten geçmeli. Bu şekilde zamanı büküldüğü şekliyle muhafaza edebiliyoruz. Giriş noktası, taze hamurda açılan bir delik gibidir; arada sırada parmağınızı oradan geçirmezseniz kendi kendine kapanır. Hiçbir giriş ve çıkış noktası kalmazsa, yan, kapalı zamansal bir sistemde doğal olarak biriken çeşitli basınçları boşaltmak için kullanılacak bir vana kalmazsa..." Havai fişeklerin patlamasını taklit edercesine elleriyle küçük bir *bum!* hareketi yaptı. "...bütün yapının dengesi bozulur."

BELONGS TO KANTUS TEAM

Tekrar albümün üzerine eğildi ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Hazır bundan bahsetmişken buralarda onun da bir fotoğrafı... evet, işte burada. Bir giriş noktası!" Albümden başka bir fotoğraf daha çıkardı. "Burada, Bayan Finch'in döngüsünün ihtişamlı giriş noktasında Bayan Finch'i ve gözetimi altındaki çocuklardan birini görüyorsunuz. Burası, Londra Metrosu'nun nadiren kullanılan kesimlerinden birinde bulunuyor. Sıfırlandığı zaman tünel, hayal dahi edemeyeceğiniz kadar müthiş bir parıltıyla doluyor. Bizim giriş noktamız, bunun yanında oldukça mütevazı kalıyor," dedi hafif bir kıskançlıkla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Anladığımdan emin olmak için soruyorum," dedim. "Eğer bugün 3 Eylül 1940 ise yarın da... 3 Eylül, öyle mi?"

"Aslında yirmi dört saatlik döngünün ilk birkaç saati 2 Eylül tarihinden ama evet, 3 Eylül."

"Yani asla yarın olmuyor."

"Bir bakıma öyle de denebilir."

Dışarıdan gök gürültüsünü andıran uzak bir çarpışma sesi geldi ve kararmakta olan pencere, pervazının içinde zangırdadı. Bayan Peregrine başını kaldırıp saatini bir kere daha çıkardı.

"Korkarım şu anda daha fazla zamanım yok. Umarım akşam yemeği için kalırsınız."

Kalacağımı söyledim ama babamın nerede olduğumdan endişelenebileceği düşüncesi doğru düzgün aklımın ucundan bile geçmedi. Sıradan kalktım ve kadını kapıya kadar takip ettim fakat aklıma bir soru daha geldi. Uzun süredir beni rahatsız eden bir soru.

"Büyükbabam buraya geldiğinde gerçekten Nazilerden mi kaçıyordu?"

"Evet," dedi. "Savaşla sonuçlanan o korkunç yıllarda çok sayıda çocuk bize geldi. Çok büyük bir kargaşa vardı." Yüzüne, anıları hâlâ tazeymiş gibi acı dolu bir ifade yerleşti. "Abraham'ı anakarada, mülteciler için hazırlanmış bir kampta buldum. Zavallı, acı içinde bir çocuktu ama son derece güçlüydü. Onun da bizim gibi olduğunu daha ilk bakışta anladım."

Kendimi rahatlamış hissediyordum; hayatının en azından o kısmını doğru anlamıştım. Oysaki sormak istediğim bir soru daha vardı ama bunu nasıl dile getireceğimi bilemiyordum.

"O, yani büyükbabam– o da..."

"Bizim gibi miydi?"

Başımla onayladım.

Tuhaf bir biçimde gülümsedi. "O senin gibiydi, Jacob." Ve sonra dönüp topallayarak merdivenlere yöneldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine akşam yemeğine oturmadan önce yıkanıp bataklık çamurundan kurtulmam konusunda ısrar etti ve Emma'dan benim için bir banyo hazırlamasını istedi. Emma'nın benimle konuşursa kendini biraz daha iyi hissedeceğini umduğunu düşündüm. Ama Emma yüzüme bile bakmıyordu. Küveti soğuk suyla doldurup çıplak elleriyle ısıttığı sırada onu izledim. Buharlar yükselene dek ellerini suyun içinden çıkarmamıştı.

"Bu harika," dedim. Ama tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Suyun tamamen kahverengiye dönüşmesine neden olduktan sonra havluyla kurulandım ve kapının arkasına asılmış temiz giysileri gördüm: yünlü kumaştan dikilmiş çuval gibi bir pantolon, düğmeli bir gömlek ve nasıl ayarlamam gerektiğini bir türlü çözemediğim, fazlasıyla kısa pantolon askısı. Sadece iki seçeneğim vardı; ya yürürken pantolonun ayak bileklerime dek düşmesine izin verecektim ya da göbeğime kadar çekecektim. İkincisinin kötünün iyisi olduğuna karar verdim ve makyajsız bir palyaço gibi giyinip hayatımın en tuhaf yemeğine katılmak üzere alt kata indim.

Akşam yemeği isimlerden ve yüzlerden oluşan baş döndürücü bir bulanıklıktan ibaretti. Çoğunu fotoğraflardan ya da büyükbabamın uzun zaman önce anlattıklarından yarım yamalak hatırlıyordum. Yemek odasına girdiğim zaman, uzun masanın etrafındaki sandalyeler için gürültücü bir şekilde birbirleriyle didişen çocuklar donakaldı. Akşam yemeğine misafir gelmesine alışkın olmadıklarına dair içimde bir his vardı. Çoktan masanın başına oturmuş olan Bayan Peregrine ayağa kalktı ve odadaki ani sessizliği beni çocuklara tanıtmak için kullandı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Henüz kendisiyle tanışma fırsatını bulamamış olanlarınız için," dedi, "bu, Abraham'ın torunu Jacob. Kendisi bugün onur konuğumuz olacak ve burada olmak için çok uzun bir yoldan geldi. Ona uygun şekilde davranacağınızı umuyorum." Sonra parmağıyla odadakileri teker teker gösterip adlarını söyledi. Kendimi gergin hissettiğim zamanlarda olduğu gibi adların çoğunu daha söylendikleri anda unuttum. Herkesle tanıştırılmamın ardından Bayan Peregrine'in makineli tüfek hızında savuşturduğu soru yağmuru başladı.

"Jacob bizimle mi kalacak?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Abe nerede?"

"Abe Amerika'da oldukça meşgul."

"Jacob neden Victor'un pantolonunu giyiyor?"

"Victor'un artık ona ihtiyacı yok ve Bay Portman'ınki şu anda yıkanıyor."

"Abe Amerika'da ne yapıyor?"

Bu soru karşısında, köşedeki yerinden öfkeli öfkeli bana bakmakta olan Emma'nın sandalyesinden kalkıp hızlı adımlarla odadan çıktığını gördüm. Onun sürekli değişen ruh haline alışkın oldukları ortada olan diğerleri ise ona dikkat bile etmedi.

"Abe'in ne yaptığını kafanıza takmayın," diye çıkıştı Bayan Peregrine.

"Ne zaman geri dönecek?"

"Onu da kafanıza takmayın. Şimdi haydi, yiyelim!"

Herkes büyük bir izdiham içinde koşarak sandalyelerine oturdu. Boş bir sandalye bulduğumu düşünerek oturmaya kalktım ve uyluk kemiğine batan çatal yüzünden yerimden sıçradım. "Rica etsem!" diye bağırdı Millard. Ama Bayan Peregrine yine de o sandalyeyi bana bırakması ve üzerine bir şeyler giymesi için odasına gönderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana daha kaç defa söylemeliyim," diye seslendi arkasından, "kibar insanlar akşam yemeğine çırılçıplak halde oturmaz!"

Bugünlük mutfak işlerinden sorumlu olan çocuklar, yiyecek dolu tepsilerle kapıda belirdi. Tabakların her birinin üzerinde, içindekini görmenizi engelleyerek akşam yemeğinde neyle karşılaşacağınıza dair tahminlerde bulunmanıza neden olacak kadar pırıl pırıl parlayan gümüş kapaklar vardı.

"Otters Wellington!" diye bağırdı oğlanlardan biri.

Bir diğeri, "Tuzlanmış kedi yavrusu ve fare ciğeri!" diye bağırınca daha küçük çocuklar öğürmeye başladı. Ama sonunda kapaklar kaldırıldığında ortaya, krallara layık bir ziyafet çıktı: altın rengi etiyle kaz rostosu; limonlarla, taze dereotuyla ve eriyen tereyağı parçacıklarıyla süslenmiş koca bir somon ve bir morina balığı; hâlâ buharı tüten midyelerle dolu bir kâse; tabak tabak sebze kızartması; fırından az önce çıkmış ekmekler ve ne olduğunu bilmediğim ama kesinlikle ağız sulandırıcı görünen soslar. Gaz lambalarının titrek ışığında hepsi davetkâr bir şekilde parlıyordu; Papaz'ın İni'nde yemek zorunda kaldığım ne idüğü belirsiz yağlı şeyle aralarında dünyalar kadar fark vardı. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim ve midemi aptalca doldurmaya giriştim.

Tuhaf çocukların tuhaf yeme alışkanlıkları olduğunu görmek beni şaşırtmamalıydı ama çatalımı tıka basa doldurmakla meşgul olmadığım anlarda kendimi odaya gizli bakışlar atarken buldum. Uçan kız Olive'in havalanıp da tavana çarpmaması için yere vidalanmış sandalyesine sağlam bir kemerle bağlanması gerekmişti. Midesinde arılar yaşayan Hugh isimli oğlan, geri kalanlarımız böcekler tarafından rahatsız edilmesin diye köşeye yerleştirilip dört bir yanı sineklikle çevrilmiş tek kişilik masasında yemeğini yiyordu. Sapsarı kusursuz buklelere sahip, oyuncak bebeklere benzeyen Claire ise Bayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peregrine'in yanında oturuyordu ama ağzına tek bir lokma bile atmamıştı.

"Aç değil misin?" diye sordum ona.

"Claire geri kalanımızla birlikte yemez," diye öne atıldı Hugh. O sırada ağzından bir arı fırlayıverdi. "Utanıyor."

"Utanmıyorum!" dedi kız öfkeyle Hugh'a bakarak.

"Öyle mi? O zaman bir şeyler ye!"

"Burada hiç kimse kendisine bahşedilen yeteneklerinden ötürü *utanmıyor*," dedi Bayan Peregrine. "Bayan Densmore sadece tek başına yemeyi tercih ediyor. Öyle değil mi, Bayan Densmore?"

Kız önündeki boşluğa baktı; üzerinde toplanan dikkatin dağılmasını dilediğini açıkça görebiliyordum.

"Claire'in ağzı kafasının arkasında," diye açıkladı, artık yanımda bir tek smokin ceketiyle oturmakta olan Millard.

"Ne!"

"Haydi, göster ona!" dedi biri. Kısa süre içinde masadaki herkes Claire'e bir şeyler yemesi için baskı yapmaya başladı. Ve sonunda, sırf onların çenelerini kapatmak için, kız ondan istenileni yaptı.

Önüne bir kaz ayağı koyuldu. Kız sandalyesinde arkasını döndü, budu iki yanından tutarak geriye doğru eğilip kafasının arkasını tabağa gömdü. Belirgin bir şapırtı sesi duydum ve başını tekrar kaldırdığında kaz ayağından koca bir ısırık alınmıştı. Altın sarısı saçlarının altında, keskin dişli bir ağız vardı. Aniden, Claire'in Bayan Peregrine'in albümünde gördüğüm ve fotoğrafçının iki çerçeve ayırdığı tuhaf fotoğrafını anladım: çerçevelerden birinde zarif ve güzel yüzü, diğerinde ise başının arkasını adamakıllı gizleyen bukleleri vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Claire önüne döndü ve kollarını kavuşturdu. Böylesine küçük düşürücü bir gösteri sergilemeye ikna edilmiş olmaktan dolayı siniri bozulmuştu. Diğerleri beni soru yağmuruna tutarken sessizce oturdu. Bayan Peregrine büyükbabamla ilgili birkaç soruyu daha savuşturduktan sonra çocuklar diğer konulara yöneldi. Özellikle yirmi birinci yüzyıldaki hayatın neye benzediğiyle ilgileniyor gibiydiler.

"Ne tür uçan arabalarınız var?" diye sordu Horace isimli ergenlik dönemlerinin başındaki oğlan. Cenaze levazımatçısı çırağı gibi görünmesine neden olan koyu renkli bir takım elbise giyiyordu.

"Hiç," dedim. "En azından henüz değil."

Umut dolu bir tavırla, "Aya şehirler inşa ettiler mi?" diye sordu başka bir oğlan.

"Altmışlı yıllarda oraya biraz çöp ve bir de bayrak bıraktık ama hepsi o kadar."

"Hâlâ dünyayı İngiltere mi yönetiyor?"

"Ah... pek sayılmaz."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Uygun bir fırsat kollayan Bayan Peregrine, "Gördünüz mü çocuklar? Gelecek aslında o kadar da ihtişamlı değilmiş. Burada, o güzel eski günlerde yaşamanın hiçbir sakıncası yok!" Pek başarılı olamasa da çocukları ikna etmek için sık sık bunu tekrarladığına dair içimde bir his belirmişti. Ama yine de merak etmeden duramadım: Ne kadar zamandır "o güzel eski günlerde" yaşıyorlardı?

"Sormamın sakıncası yoksa... kaç yaşındasınız?" dedim.

"Ben seksen üç yaşındayım," dedi Horace.

Olive heyecanla elini kaldırdı. "Önümüzdeki hafta yetmiş beş buçuk olacağım!" Hep aynı günü yaşıyor olmalarına rağmen geçen ayları veya yılları nasıl hesap ettiklerini merak ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben ya yüz yedi ya da yüz sekiz yaşındayım," dedi düşük göz kapaklı, Enoch isimli çocuk. On üç yaşından büyük görünmüyordu. "Bundan önce başka bir döngüde yaşıyordum," diye açıkladı.

"Ben neredeyse seksen yedi yaşındayım," dedi Millard. Ağzının kenarları kaz etinden damlayan yağlarla kaplıydı ve konuştuğu zaman, görünmez çenesinin içindeki yarısı çiğnenmiş etler hepimizin gözleri önünde kıpırdanıyordu. İnsanlar gözlerini kapatıp bakışlarını kaçırırken homurdanmalar duyuldu.

Sıra bana gelmişti. Onlara on altı yaşında olduğumu söyledim. Çocuklardan bazılarının gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. Olive şaşkınlık içinde güldü. Benim o kadar genç olmam onlar için hayret uyandırıcıydı ama benim için asıl şaşırtıcı olan, *onların* ne kadar genç göründükleriydi. Florida'da tanıdığım bir sürü seksenlik vardı ve bu çocuklar hiç de onlara benzemiyordu. Buradaki hayatlarının tekdüzeliği, değişmek bilmeyen günler ve sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bu ölümsüz yaz günü, sanki bedenlerinin yanı sıra duygularını da esir almış ve onları, *Peter Pan* ve *Kayıp Çocuklar* gibi gençliklerine hapsetmişti.

Birdenbire dışarıdan kuvvetli bir patlama sesi geldi; bu akşam ikinciydi ama ilkinden daha yakındı ve masanın üzerindeki tabak çanağın zangırdamasına neden olacak kadar gürültülüydü.

"Herkes acele etsin, yemeklerinizi bitirin!" diye bağırdı Bayan Peregrine ve kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez ev, üçüncü bir şok dalgasıyla temelinden sarsıldı. Arkamdaki duvarda asılı duran tablo yere düştü.

"*Bu* da ne?" dedim.

"Yine o lanet olasıca Alman askerleri!" diye kükredi Olive, küçük yumruğunu masaya indirerek. Kötü mizaçlı bir yetişkini taklit etmeye çalıştığı ortadaydı. Sonra, çok uzaklarda bir

BELONGS TO KANTUS TEAM

yerlerde alarmlar devreye girmiş gibi sesler duydum ve aniden neler olduğunu anladım. 3 Eylül 1940 gecesiydi ve kısa süre içinde gökyüzünden koca bir bomba düşecek ve evde devasa bir delik açacaktı. Alarm sesi sandığım şey, halkı hava saldırısına karşı uyaran sirenlerdi ve tepeden geliyordu.

"Buradan çıkmalıyız," dedim panik içinde. "Bombaya hedef olmadan önce gitmeliyiz!"

"Bilmiyor!" diye kıkırdadı Olive. "Öleceğimizi sanıyor!"

"Bu sadece bir geçiş," dedi Millard smokin ceketinin omzunu silkerek. "Ayaklarının birbirine dolanmasına gerek yok."

"Bu her gece oluyor mu?"

Bayan Peregrine başıyla onayladı. "Her gece," dedi. Ama her nedense kendimi güvende hissetmiyordum.

"Dışarı çıkıp Jacob'a gösterebilir miyiz?" dedi Hugh.

"Evet, yapabilir miyiz?" diye yalvardı Claire. Yirmi dakika boyunca surat astıktan sonra sonunda coşkulu bir havaya bürünmüştü. "Geçiş hep çok güzel oluyor!"

Bayan Peregrine, henüz yemeklerini bile bitirmediklerini söyleyerek onlara karşı çıktı ama çocuklar o kadar çok yalvardı ki en nihayetinde kabul etmek zorunda kaldı. "Tamam, ama maskelerinizi takmanız kaydıyla," dedi.

Çocuklar sandalyelerinden fırlayıp koşarak odadan çıktılar ve zavallı Olive'i arkalarında bıraktılar. Ta ki biri kıza acıyıp da onu sandalyeye bağlayan kemeri çözene dek. Peşlerinden koşarak ahşap panellerle döşeli giriş salonuna daldım. Dışarı çıkmadan önce hepsi sırayla dolaptan bir şey alıyordu. Bayan Peregrine bunlardan bir tane de bana verdi. Verdiği şeyi elimde evirip çevirerek öylece dikildim. Siyah kauçuktan yapılmış sarkık bir surata benziyordu; korkuyla donakalmış gözleri andıran, camdan yapılmış geniş gözetleme delikleri vardı. Sarkık hortumu ise delikli bir teneke kutuda son buluyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haydi," dedi Bayan Peregrine. "Takın lütfen." Sonra elimdekinin ne olduğunu anladım; bu bir gaz maskesiydi.

Maskeyi yüzüme geçirip kadının peşinden bahçeye çıktım. Çocuklar, çiziksiz bir satranç tahtasındaki satranç taşları gibi etrafa dağılmışlardı. Maskeleri yüzünden kimin kim olduğu anlaşılamıyordu ama hepsi kıvrılarak gökyüzüne yükselen siyah dumanı izliyordu. İlerideki pusun içinde ağaçların tepeleri yanıyordu. Görülmeyen uçakların homurtuları dört bir yanımızı kuşatmıştı.

Zaman zaman göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi hissettiğim boğuk patlama sesleri duyuluyordu ve bunları, sanki hemen yanı başımda koca bir fırının kapağı açılıp kapanmış gibi kavurucu bir sıcaklık dalgası izliyordu. Her sarsıntıda başımı eğerek kendimi korumaya çalışıyordum ama çocuklar kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı. Bunun yerine, sözleri bombaların ritmiyle kusursuz bir uyum içindeki şarkılarını söylüyorlardı.

Koş, tavşan, koş, tavşan, koş, koş, KOŞ!
Güm, güm, GÜM eder çiftçinin tüfeği
Tavşan yahnisi olmadan da yer yemeği
Sen de koş, tavşan, koş, tavşan, KOŞ!

Şarkı bittiği anda parlak izli mermiler gökyüzünü aydınlattı. Hoyrat renk patlamaları maskelerine yansıyan çocuklar, sanki izledikleri bir havai fişek gösterisiymiş gibi alkışladılar. Hava kararıktan sonra düzenlenen bu hava saldırısı hayatlarının öylesine alışılageldik bir parçası olmuştu ki bunu korkutucu bulmuyorlardı artık; gerçekten de Bayan Peregrine'in albümünde gördüğüm fotoğrafın altında *Güzel gösterimiz* yazıyordu. Ve tüm ürkütücülüğüne rağmen gerçekten de öyleydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güzel gösterimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uçan metal yığınları bulutlarda onlarca delik açmış gibi ince bir yağmur yağmaya başladı. Sarsıntıların sıklığı azalmıştı. Saldırı sona eriyor gibiydi.

Çocuklar oradan ayrılmaya başladılar. İçeri gireceklerini sandım ama ön kapının yanından geçip bahçenin başka bir tarafına yöneldiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum maskeli iki çocuğa.

Hiçbir şey söylemediler ama kaygılandığımı hissetmiş olacaklar ki ikisi de birer elimden tuttu ve diğerlerinin peşinden bana yol gösterdiler. Evin etrafından dolanıp herkesin hayvan şekilli devasa bir çalının etrafında toplandığı arka köşeye geldik. Ama bu, o mitolojik yaratık değildi; çimlere uzattığı koluna yaslanan, diğeriyle de gökyüzüne işaret eden bir adamdı. Bunun, Michelangelo'nun Sistine Şapeli'nde bulunan Adem freskinin yapraklı bir kopyası olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Çalılardan yapılmış olmasına rağmen son derece etkileyiciydi. Gözlerinin yerinde çiçek açmış iki gardenyanın bulunduğu Adem'in suratındaki uysal ifadeyi bile ayırt edebiliyordunuz.

Dağınık saçlı kızın çalının yanında dikildiğini gördüm. Üzerinde neredeyse kırkyama gibi görünmesine neden olacak kadar çok yama bulunan çiçek desenli bir elbise giyiyordu. Onun yanına gittim ve Adem'e işaret ederek, "Bunu sen mi yaptın?" dedim.

Kız başıyla onayladı.

"Nasıl?"

Eğildi ve avuç içlerinden birini çimenlerin üzerinde tuttu. Birkaç saniye sonra çimenlerden el şeklinde bir bölüm kıvrım kıvrım kıvrılarak uzadı ve kızın avuç içine dokunana dek büyüdü.

"Bu," dedim, "manyak bir şey." Hislerimi kelimelere dökmekte pek de becerikli olduğum söylenemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biri beni susturdu. Çocuklar boyunlarını kaldırmış, gökyüzüne bakarak sessizce dikiliyorlardı. Ben de başımı yukarıya çevirdim ama tek görebildiğim dumanın karartısı ve ona yansıyan turuncu renkli titrek alevlerdi.

Sonra tek bir uçağın motor sesinin diğerlerinden ayrıldığını duydum. Ses yakındı ve gittikçe yaklaşıyordu. Bedenim bir anda paniğe yenik düştü. Öldükleri gece buydu. Sadece gece değil, öldükleri an buydu. Bir anlığına, bu çocukların sonsuza dek havaya uçmaya ve ardından parça parça birleştirilmeye mahkûm olan Sisifos intihar tarikatları gibi döngü tarafından yeniden hayata döndürülmek üzere her gece ölüp ölmediğini merak ettim.

Küçük ve gri renkli bir şey bulutları yardı ve homurtular çıkararak bize yaklaşmaya başladı. *Bu bir kaya*, diye düşündüm ama kayalar düşerken ıslık sesine benzer bir ses çıkarmazlardı.

Koş, tavşan, koş, tavşan, koş. Koşardım ama artık zaman yoktu; tek yapabileceğim kendimi korumak için yere atlamak ve çığlık atmaktı. Ama saklanacak hiçbir yer de yoktu. Ben de çimenlerin üzerine yatıp sanki gövdemden kopmasını önleyebilecekmiş gibi kollarımı başıma doladım.

Çenemi kenetledim ve gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum ama kendimi hazırladığım kulakları sağır edici patlama yerine her yere mutlak, derin bir sessizlik çöktü. Ansızın homurdanan motorlardan, ıslık çalarak üzerimize gelen bombalardan, uzaktaki silah seslerinden eser kalmamıştı. Sanki biri dünyanın sesini sonuna kadar kısmış gibiydi.

Ölmüş müydüm?

Başımı kaldırdım ve yavaşça etrafıma baktım. Ağaçların rüzgâr tarafından eğilmiş dalları olduğu yerde donakalmıştı. Gökyüzü, bulut kümesini yalayan alevlerin hapsedildiği bir fotoğraf karesi gibiydi. Yağmur damlaları gözlerimin önünde havada asılı kalmıştı. Ve bomba, çocukların oluşturduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çemberin ortasında esrarlı ritüellere özgü bir obje gibi havada süzülüyordu. Aşağı doğru bakan ucu, Adem'in gökyüzüne doğru uzattığı parmağının ucunda dengede duruyor gibi görünüyordu.

Sonra, siz filmi izlerken projektörün içinde yanan bir film karesi gibi sıcak ve kusursuz bir beyazlık etrafa yayıldı ve her şeyi yuttu.

İşitme duyum geri geldiğinde duyabildiğim ilk şey kahkaha sesleriydi. Sonra beyazlık solup gitti ve tıpkı az önceki gibi hepimizin Adem'in etrafında çember olduğumuzu gördüm ama bomba gitmişti ve gece sessizdi. Bulutsuz gökyüzündeki tek ışık kaynağı dolunaydı. Bayan Peregrine tepemde belirdi ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve puslu zihnime rağmen güçlükle ayağa kalktım.

"Lütfen özürlerimi kabul edin," dedi. "Sizi buna daha iyi hazırlamalıydım." Ne o ne de maskelerini çıkarmakta olan diğer çocuklar gülümsemelerini gizleyebiliyorlardı. Az önce bir şakanın kurbanı olduğuma emindim.

Başım dönüyordu; keyifsiz hissediyordum. "Geceyi geçirmek için eve gitsem iyi olacak," dedim Bayan Peregrine'e. "Babam endişelenecektir." Sonra, "Eve *gidebilirim*, değil mi?" diye ekledim çabucak.

"Tabii ki gidebilirsin," diye yanıtladı ve sesini yükselterek kimin bana höyüğe kadar eşlik etmek isteyeceğini sordu. Öne çıkanın Emma olması şaşırtıcıydı. Bayan Peregrine durumdan memnun görünüyordu.

"Ona güveniyor musunuz?" diye fısıldadım müdireye. "Birkaç saat önce boğazımı kesmeye hazırdı."

"Bayan Bloom kolaylıkla öfkeleniyor olabilir ama en güvendiğim öğrencilerimden biridir," diye yanıtladı. "Ve sanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rım siz ikinizin meraklı kulaklardan uzakta konuşmak isteyeceğiniz şeyler vardır."

Beş dakika sonra yola çıkmıştık ama bu defa ellerim bağlı değildi ve o da elindeki bıçağı omurgama bastırmıyordu. Küçük çocuklardan birkaçı bizi bahçenin sınırına kadar takip ettiler. Ertesi gün geri gelip gelmeyeceğimi bilmek istiyorlardı. Muğlak sözler verdim ama gelecek bir yana, o anda bile neler olduğunu algılamakta zorlanıyordum.

Karanlık ormana tek başımıza girdik. Yetimhane arkamızda gözden kaybolduğunda Emma avucunu açtı, bileğini kımıldattı ve parmaklarının hemen üzerinde küçük bir alev topu belirdi. Tıpkı tepsi taşıyan bir garson gibi alev topunu önünde tutup patikayı aydınlatarak gölgelerimizi ağaçların üzerine düşürdü.

"Bunu yaparken ne kadar soğukkanlı göründüğünü daha önce söylemiş miydim?" dedim her geçen saniye daha da rahatsız bir hal alan sessizliği bozmak için.

Elindeki alev topunu alevin çevreye yaydığı sıcaklığı hissedebileceğim şekilde savurarak, "Ne soğuğu ya, ne alakası var?" diye yanıtladı. Hızla yana çekilerek alevden kurtuldum ve onu birkaç adım geriden takip etmeye başladım.

"Öyle demek istememiştim... yani böyle bir şey *yapabilmen* fazlasıyla soğukkanlı bir hareket."

"Pekâlâ, eğer doğru düzgün konuşursan seni anlayabilirim," diye çıkıştı ve hemen ardından yürümeyi kesti.

Temkinli bir mesafeden birbirimize bakıyorduk. "Benden korkmana gerek yok," dedi.

"Öyle mi? Benim şeytani bir yaratık olduğumu düşünmediğini ve sonunda canımı alabilesin diye beni yalnız yakalamak için bu oyunu oynamadığını nereden bileceğim?"

"Aptal olma," dedi. "Haber vermeden geldin, seni tanımıyordum ve deliler gibi peşime düştün. Ne düşünmem gerekiyordu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, anlıyorum," dedim ama aslında söylemek istediğim o değildi.

Gözlerini yere indirdi ve botunun burnuyla toprakta küçük bir delik kazmaya koyuldu. Elindeki alevin rengi değişti, solgunlaşarak turuncudan mavinin soğuk bir tonuna döndü. "Az önce söylediğim doğru değildi. Seni tanıdım." Başını kaldırıp bana baktı. "Ona çok benziyorsun."

"Arada sırada başkaları da aynı şeyi söylüyor."

"Daha önce sana söylediğim tüm o korkunç şeyler için özür dilerim. Sana inanmak istemedim; söylediğin kişi olduğuna inanmak istemedim. Çünkü bunun ne anlama geleceğini biliyordum."

"Sorun değil," diye yanıtladım. "Büyürken sizinle tanışmayı öyle çok istemiştim ki. Sonunda dileğim gerçek oluyor..." Başımı iki yana salladım. "Sadece nedeni bu olduğu için çok üzgünüm."

Sonra bana doğru koştu ve kollarını boynuma doladı. Elindeki alev bana dokunmadan hemen önce sönmüştü fakat ateşin temas ettiği yerleri hâlâ sıcaktı. Ben ve en fazla on üçünde gösteren bu yaşlı kadın bir süre karanlığın içinde öylece dikildik. Bu güzel kız, henüz benim yaşımdayken büyükbabama âşık olan kız. Kollarımı ona sarmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu; ben de öyle yaptım. Bir süre sonra sanırım ikimiz de ağlamaya başladık.

Karanlığın içinde derin bir nefes aldığını duydum ve sonra benden uzaklaştı. Alev yeniden elinde can buldu.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Genellikle pek böyle..."

"Endişelenmene gerek yok."

"Yola devam etmeliyiz."

"Önden buyur," dedim.

Huzur verici bir sessizlik içinde ormanlık alandan geçtik. Bataklığa geldiğimiz zaman, "Sadece benim bastığım yerlere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bas," dedi. Ayakkabılarının ardında bıraktığı izlere basarak ilerledim. Bataklık gazları, Emma'nın ışığına ayak uydurmak istercesine uzaklardaki yeşil renkli odun yığınlarının arasından yükseliyordu.

Höyüğe vardık ve eğilerek içeri girdik. Arka odaya ulaşana kadar tek sıra halinde yalpalayarak ilerledik ve ardından sisle kaplı bir dünyaya adım attık. Beni patikaya kadar götürdü ve parmaklarını benimkilere dolayıp elimi sıktı. İkimiz de kısa bir süre boyunca tek kelime etmedik. Sonra döndü ve yürümeye başladı. Sis onu öylesine çabucak yutmuştu ki bir anlığına acaba gerçekten burada mıydı diye düşünmekten kendimi alamadım.

Kasabaya dönerken bir yanım, sokaklarda dolaşan at arabalarını görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, jeneratörlerin uğultusu ve kulübelerin pencerelerinin ardındaki televizyon ekranlarının ışığı tarafından karşılandım. Buraya ne kadar evim diyebilirim bilmiyorum, ama ait olduğum zamana dönmüştüm.

Barın arkasındaki Kev, içeri girdiğimi görünce elindeki bardağı bana doğru kaldırdı. Bardaki adamların hiçbiri beni linç etmeye kalkmadı. Her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu.

Yukarı çıktığımda babamı, küçük masanın üstüne yerleştirdiği dizüstü bilgisayarının başında uyuklarken buldum. Kapıyı kapattığım anda sıçrayarak uyandı.

"Selam! Hey! Geç kaldın. Yoksa kalmadın mı? Saat kaç?"

"Bilmiyorum," dedim. "Henüz dokuz olmadı sanırım. Jeneratörler hâlâ çalışıyor."

Gerinip gözlerini ovuşturdu. "Bugün neler yaptın? Akşam yemeğinde seni görmeyi umuyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eski evi bir kere daha keşfe çıktım."

"İşe yarar bir şeyler buldun mu?"

"Ah... pek sayılmaz," dedim daha ayrıntılı bir hikâye uydurmuş olmam gerektiğini fark ederek.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Onları nereden buldun?"

"Neleri?"

"Kıyafetleri," dedi.

Başımı öne eğince üzerimdeki yünlü pantolonu ve askıyı tamamen unuttuğumu fark ettim. "Bunları yetimhanede buldum," dedim çünkü daha az garip bir cevap bulmak için düşünmeye vaktim yoktu. "Sence de güzel değiller mi?"

Yüzünü ekşitti. "*Bulduğun* kıyafetleri mi giydin? Jake, bu hiç de sağlığa uygun değil. Ayrıca senin kotunla ceketine ne oldu?"

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Acayip kirlendiler, ben de, şey..." Cümlemi tamamlayamadan bilgisayar ekranındaki açık dosyayı fark etmişim gibi yaptım. "Vay canına, bu kitabın mı? Nasıl gidiyor?"

Dizüstü bilgisayarın ekranını kapatıverdi. "Şu anda konumuz kitabım değil. Önemli olan, burada geçirdiğimiz zamanın senin üzerinde tedavi edici bir etkisi olması. Doktor Golan'ın bu seyahati onaylarken aklındaki şeyin günlerini o yetimhanede tek başına geçirmen olduğundan emin değilim."

"Vay be, sanırım bu bir rekor," dedim.

"Ne?"

"İlk defa psikiyatristimden bu kadar uzun bir zaman boyunca bahsetmedin." Olmayan kol saatime bakar gibi yaptım. "Dört gün, beş saat ve yirmi altı dakika." İç geçirdim. "Bu kadarı bile güzeldi."

"O adam sana çok yardımcı oldu," dedi. "Eğer onu bulmamış olsaydık şu anda ne durumda olacağını yalnız Tanrı bilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Haklısın baba. Doktor Golan bana gerçekten de yardımcı oldu. Ama bu, hayatımın her alanı üzerinde hâkimiyet kurabileceği anlamına gelmiyor. Tanrım. Hatta annem ve sen bana üzerinde *Golan Ne Yapardı* yazan küçük bileziklerden de alabilirdiniz. Bu şekilde, herhangi bir şey yapmadan önce durup kendi kendimi sorgulardım. Mesela tuvaletimi yapmadan önce. Doktor Golan tuvaletimi nasıl yapmamı isterdi? Kenara mı yapmalıyım? Yoksa doğrudan ortaya mı bırakmalıyım? Tuvaletimi psikolojik açıdan en faydalı şekilde nasıl yapabilirim?"

Babam birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ve konuşmaya başladığında sesi alçak ve pürüzlüydü. Hoşuma gitse de gitmese de ertesi gün onunla birlikte kuşları gözlemlemeye gideceğimi söyledi. Bu konuda yanıldığını söyleyerek ona yanıt verdiğimde ayağa kalktı ve alt kattaki bara indi. Bir şeyler içeceğini düşündüğümden kendi giysilerimi giymek için odama gittim ama birkaç dakika sonra yatak odamın kapısını çaldı ve telefonda benimle görüşmek isteyen biri olduğunu söyledi.

Telefondakinin annem olduğunu düşünerek dişlerimi kenetledim ve onu alt kata kadar takip ederek barın öteki köşesindeki telefon kulübesinin yolunu tuttum. Ahizeyi bana uzattı ve masalardan birine oturmak için uzaklaştı. Kapıyı çekerek kapattım.

"Alo?"

"Az önce babanla konuştum," dedi bir adam. "Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu."

Bu, Doktor Golan'dı.

Ona da babama da basıp gitmelerini istiyordum ama bu durumun biraz taktik gerektirdiğinin farkındaydım. Golan'ı kızdırmam, yolculuğumun son bulması anlamına geliyordu. Henüz buradan ayrılamazdım. Tuhaf çocuklar hakkında öğrenebileceğim daha onlarca şey varken buradan ayrılmam söz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konusu olamazdı. Ben de uyumlu davranıp neler bulduğumu anlattım –tabii zaman döngüsünün içindeki çocuklar hariç– ve adanın ya da büyükbabamın özel bir yanı olmadığı fikrini kabul etmek üzereymişim gibi davrandım. Bu, telefonda küçük bir seans yapmaya benziyordu.

"Umarım duymak istediğimi düşündüğün şeyleri anlatmıyorsundur," dedi. Bu artık standart bir cümle olmuştu. "Belki de oraya gelmeli ve seni kontrol etmeliyim. Küçük bir tatil benim de hoşuma gider. Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Lütfen şaka yapıyor olsun, diye dua ettim.

"Ben iyiyim. Gerçekten," dedim.

"Rahatla Jacob, sadece şaka yapıyordum ama Tanrı biliyor ya, ofisten uzaklaşmak bana gerçekten *iyi gelirdi*. Aslında sana inanıyorum. Sesin iyi geliyor. Hatta az önce babana da yapabileceği en iyi şeyin sana nefes alabileceğin bir alan tanıması ve sorunları kendi başına çözmene izin vermesi olduğunu söyledim."

"Gerçekten mi?"

"Çok uzun zamandır annen, baban ve ben tepende dolanıp duruyoruz. Bu, belirli bir noktada verimsiz bir hal alıyor."

"Pekâlâ, bunun için teşekkür ederim."

Duyamadığım bir şeyler daha söyledi; hattın öteki ucundan cızırtılar geliyordu. "Sizi duymakta zorlanıyorum," dedim. "Alışveriş merkezinde falan mısınız?"

"Havalimanındayım" diye yanıtladı. "Kız kardeşimi almaya geldim. Neyse, sadece tatilin keyfini çıkarmanı söylemiştim. Keşfe çık ve çok fazla kaygılanma. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tekrar teşekkür ederim Doktor G."

Telefonu kapatırken daha önce ona karşı huysuzluk etti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğim için kendimi kötü hissettim. Kendi annem ve babam yapmazken ikidir benim tarafımı tutuyordu.

Babam odanın diğer tarafında oturmuş birasını yudumluyordu. Yukarı çıkarken masasına uğradım. "Yarın konusunda..." dedim.

"Ne istiyorsan onu yapacaksın sanırım."

"Emin misin?"

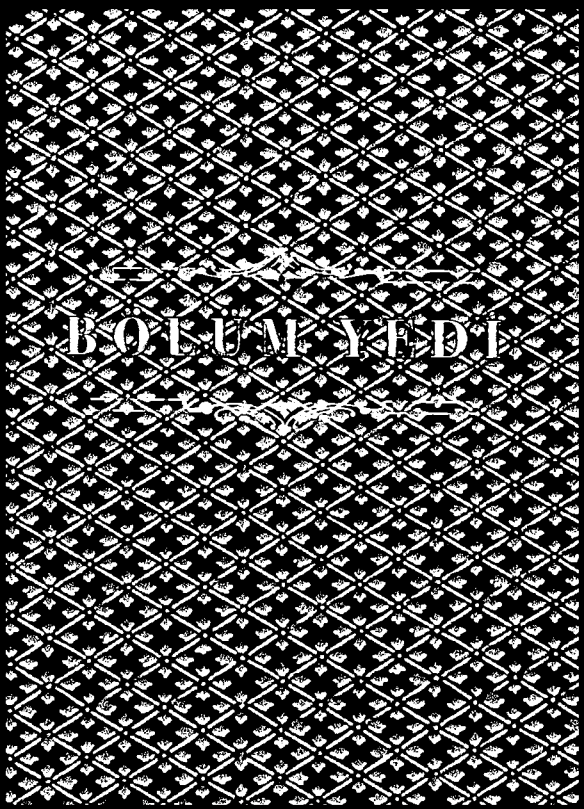
Asık suratlı bir şekilde omuzlarını silkti. "Doktorun emirleri."

"Akşam yemeğinde evde olacağım. Söz veriyorum."

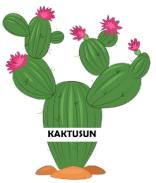
Sadece başıyla onaylamakla yetindi. Onu barda bırakıp üst kata çıktım.

Uykuya dalarken düşüncelerim tuhaf çocuklarla Bayan Peregrine'in beni onlarla tanıştırmasının ardından sordukları ilk soru arasında dolaşıp duruyordu: *Jacob bizimle kalacak mı?* O anda, *tabii ki hayır*, diye düşünmüştüm. Ama neden olmasındı ki? Asla eve dönmezsem ne kaçırırdım? Mağaraları andıran soğuk evimi, kötü anılarla dolu, tek bir arkadaşımın bile olmadığı kasabayı ve ayrıntılarıyla planlanmış son derece sıradan hayatımı düşündüm. O anda bunu reddetmenin aklımın ucundan bile geçmediğini fark ettim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sabah beraberinde yağmur, rüzgâr ve sis getirdi; öylesine kötümser bir havaydı ki bir önceki günün tuhaf ve harika bir rüya olmadığına inanmayı güçleştiriyordu. Kahvaltımı kurtlar gibi mideye indirdim ve babama dışarı çıkacağımı söyledim. Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"*Bu* havada mı? Ne yapmak için?"

Hiç düşünmeden, "Çocuklarla takılmak için..." diye başladım. Sonra izlerimi gizlemek için lokmam boğazıma takılmış taklidi yaptım. Ama her şey için çok geçti; beni duymuştu.

"Çocuklarla takılmak için mi? Umarım şu rapçi gerzeklerden bahsetmiyorsundur."

Bu delikten kurtulmanın tek yolu daha derine kazmaktı. "Hayır. Büyük olasılıkla onları daha önce görmemişsindir, şeyin... adanın diğer tarafında yaşıyorlar ve–"

"Öyle mi? Orada kimsenin yaşamadığını sanıyordum."

"Evet, öyle, sadece birkaç kişi yaşıyor. Koyun besicileri falan. Ama çok iyi insanlar... Ben yetimhanedeyken arkamı kolluyorlar." Arkadaşlar ve güvenlik; babamın karşı çıkamayacağı iki şey.

"Onlarla tanışmak isterim," dedi sert görünmeye çalışarak. Her zaman olmak istediğini düşündüğüm bu hassas ve mantıklı baba maskesini sık sık takardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Oldu bil. Ama orada buluşacağız, o yüzden bir dahaki sefere tanışırsınız."

Başıyla onayladı ve kahvaltısından bir ısırık daha aldı.

"Akşam yemeğine kadar dönmüş ol," dedi.

"Anlaşılmıştır baba."

Bataklığa kelimenin tam anlamıyla koştum. Sürekli yer değiştiren çamurlar arasında yolumu bulmaya çalışırken Emma'nın buradan geçmek için kullandığı görülmesi zor çim adacıklarının yerlerini hatırlamaya çalışıyordum. Aynı zamanda da öteki tarafta bulacağım tek şeyin harabeye dönmüş bir ev ve daha fazla yağmur olacağından endişe ediyordum. Höyükten çıkıp da 3 Eylül 1940'ı bıraktığım gibi bulduğumda içime su serpildi: sıcak, güneşli ve açık bir hava, masmavi bir gökyüzü ve son derece tanıdık şekillere giren bulutlar. Daha da iyisi Emma, bataklığa gömülmüş koca kayalardan birinin kenarına oturmuş, beni bekliyordu. "Nihayet!" diye bağırdı ayağa fırlarken. "Haydi, herkes seni bekliyor."

"Öyle mi?"

"*Ev-vet*," dedi sabırsızca gözlerini devirerek. Elimi tutup arkasından çekiştirmeye koyuldu. Heyecandan yerimde duramıyordum. Bunun nedeni sadece onun dokunuşu değildi. Önümde koca bir gün ve sonsuz sayıda olasılık vardı. Milyonlarca yüzeysel nedenden ötürü bir önceki günün tıpatıp aynısı olacak olsa da –aynı rüzgâr esecek ve aynı ağaç dalları kırılacaktı– yeni deneyimler kazanacaktım. Tıpkı tuhaf çocuklar gibi. Onlar, bu tuhaf ve küçük cennetin tanrılarıydı. Bense onların misafirleriydim.

Sanki bir randevuya geç kalmışız gibi aceleyle bataklığı ve ormanı geçtik. Yetimhaneye vardığımızda Emma beni küçük ahşap bir sahnenin kurulduğu arka bahçeye götürdü. Çocuklar eve girip çıkıyor, sahne elbiseleri taşıyor, ceketlerinin düğmelerini ilikliyor ve pullu elbiselerin içine girmeye çalışı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı. Sadece bir akordeon, külüstüre dönmüş bir trombon ve Horace'ın yayla çaldığı müzikal testereden oluşan küçük orkestra ısınma alıştırmaları yapıyordu.

"Bu da nedir?" diye sordum Emma'ya. "Ne sahneliyorsunuz?"

"Görürsün," dedi.

"Kimler oynuyor?"

"Görürsün."

"Konusu ne?"

Beni çimdikledi.

Bir düdük çaldı ve herkes sahneye bakacak şekilde yerleştirilmiş katlanır sandalyelerde kendine yer kapmak için koşuşturmaya başladı. Emma ve ben tam da perde açılırken oturduk. Perdenin ardından kırmızı beyaz çizgili gösterişli takım elbisenin üzerinde havada asılı duran hasır bir şapka çıktı. Sesi duyduğum anda bunun –tabii ki– Millard olduğunu anladım.

"Bayanlaaaaar ve baylaaaaar!" diye bağırdı. "Tarihte emsali görülmemiş bir gösteriyi sizlere sunmaktan ötürü büyük memnuniyet duyuyorum! Öylesine eşsiz, cüretkâr ve hüner gerektiren bir sihirbazlık gösterisi ki gözlerinize inanamayacaksınız! Yurttaşlarım, karşınızda Bayan Peregrine ve Tuhaf Çocukları!"

Seyirciler curcunalı bir şekilde alkışlamaya başlayınca Millard şapkasının ucuna dokundu.

"İlk sihirbazlık gösterimiz Bayan Peregrine'in ta kendisi tarafından icra edilecek!" Perdenin arkasına daldı ve az sonra kollarından birinin üzerine astığı katlanmış bir kumaş parçası ve diğerine konmuş gökdoğanla yeniden sahnede belirdi. Başıyla orkestraya işaret verdiği anda müzisyenler hırıltılı bir karnaval müziği çalmaya başladılar.

Emma dirseğiyle beni dürttü. "Şunu izle," diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Millard gökdoğanı yere bıraktı ve kumaş parçasını, kuşu seyircilerden gizleyecek şekilde açtı. Geriye doğru saymaya başladı. "Üç, iki, bir!"

"Bir," dediği anda başka bir şeyle karıştırmamın mümkün olmadığı kanat seslerini duydum ve Bayan Peregrine'in kafası –*insan* kafası– kumaşın ardından çıktı. Bir kere daha kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Saçları bozulmuştu ve sadece omuz hizasından yukarısını görebiliyordum; kumaşın ardındaki vücudu çırılçıplak gibi görünüyordu. Anlaşılan kuşa dönüştüğünüz zaman kıyafetlerinizi yanınızda götürmeniz mümkün olmuyordu. Kenarlarından kavradığı kumaşı usturuplu bir şekilde vücuduna sardı.

"Bay Portman!" dedi sahneden bana bakarak. "Dönmenize çok memnun oldum. Bu, geçmişteki mutlu günlerimizde anakarada dolaşarak sergilediğimiz küçük bir gösteri. Bunu eğitici bulabileceğinizi düşündüm." Sonra seyircileri selamlayarak sahneden indi ve kıyafetlerini giymek için eve yöneldi.

Seyircilerin arasından çıkan tuhaf çocuklar birer birer gösterilerini sergilediler. Millard, tamamen görünmez bir halde cam şişelerle jonglörlük yapmak için takım elbisesini çıkardı. Olive kurşun ayakkabılarından kurtulup paralel şekilde yerleştirilmiş çubuklar üzerinde yerçekimine karşı gelen bir akrobasi gösterisi sergiledi. Emma elleriyle yaptığı alevleri yuttu ve sonra kendini yakmadan geri tükürdü. Avuç içlerim su toplayacakmış gibi olana dek alkışladım.

Emma sandalyesine geri döndüğünde ona dönüp, "Anlamıyorum. Bunu insanların gözü önünde mi yapıyordunuz?" diye sordum.

"Tabii ki," diye yanıtladı.

"*Normal* insanların?"

"Tabii ki normal insanların. Tuhaflar neden kendilerinin de yapabilecekleri şeyleri görmek için para versin ki?"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Ama bu kimliğinizi ortaya çıkarmıyor muydu?"

Kıkırdadı. "Kimse hiçbir şeyden şüphelenmedi," dedi. "İnsanların böyle küçük gösterilere gelmesinin nedeni akrobatik hareketleri, hileleri ve buna benzer şeyleri görmekti ve herkesin bildiği kadarıyla biz de onlara istediklerini gösterdik."

"Yani herkesin gözü önünde gizleniyordunuz."

"Tuhafların çoğu hayatlarını bu şekilde kazanıyordu," dedi.

"Ve kimse yakalanmadı mı?"

"Bir defasında mankafanın teki sahne arkasına gelip işimize burnunu sokacak sorular sordu. Bu gibi insanları dışarı attırmak için daima yanımızda güçlü birileri bulunurdu. Hazır ondan bahsetmişken... onun sırası geldi!"

Sahnede erkek görünümlü bir kız çocuğu, küçük bir buzdolabı büyüklüğündeki koca kaya parçasını perdenin arkasından sürükleyerek çıkarıyordu. "Aramızdaki en zeki kişi olmayabilir," diye fısıldadı Emma, "ama kocaman bir kalbi vardır ve arkadaşları uğruna mezara bile gider. Bronwyn ve ben kardeş kadar yakınız."

Birileri, gösterinin reklamını yapmak için Bayan Peregrine'in hazırladığı kartpostalları elden ele dağıtmıştı. Bana ulaştıklarında Bronwyn'inki en üstteydi. Çıplak ayaklarla orada öylece dikilmiş, buz gibi bakışlarla kameraya meydan okuyordu. Arka tarafta koca harflerle *SWANSEA'NİN GÜÇLÜ KIZI VE PARMAK ISIRTAN* GÖSTERİSİ! yazıyordu.

"Eğer sahnede yaptığı buysa neden kaya parçasını havaya kaldırmıyor?" diye sordum.

"Kuş, onu fotoğraf çekimi için 'tıpkı bir leydi gibi giyinmeye' zorladığından huysuzluk ediyordu. Şapka kutusunu bile kaldırmayı reddetti."

"Ayakkabı konusunda da kendi bildiğini okumuş gibi görünüyor."

"Genellikle öyle yapar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KARTUS TEAM

Bronwyn kayayı sahnenin ortasına kadar sürükledi ve sanki biri dramatik etki yaratması için duraksamasını söylemiş gibi tuhaf bir an boyunca boş gözlerle kalabalığa baktı. Sonra eğildi ve kayayı iri ellerinin arasına alıp yavaşça başının üzerine kaldırdı. Herkes bağrışıp alkışladı. Büyük olasılıkla kızın bunu yaptığına binlerce defa şahit olmuşlardı ama yine de çocukların heyecanı ve ilgisi dinmemişti. Bu, gitmediğim bir okulun bahar şenliklerine katılmak gibiydi.

Bronwyn esnedi ve kolunun altına aldığı koca kaya parçasıyla sahneden indi. Sahneye çıkma sırası dağınık saçlı kızdaydı. Emma'nın söylediğine göre kızın adı Fiona'ydı. Toprakla doldurulmuş bir saksının arkasından kalabalığa bakıyordu. Ellerini tıpkı bir kondüktör gibi havaya kaldırmıştı. Orkestra becerebildiği kadarıyla "Flight of the Bumblebee" çalmaya başladı ve Fiona ellerini pençe gibi yapıp saksının üstündeki havayı yardı. Yüzü sarf ettiği çaba ve konsantrasyon yüzünden çarpılmıştı. Şarkı yükselirken topraktan bir dizi papatya çıktı ve ellerine doğru açmaya başladı. Kızın çiçekleri görünmez iplerle killi yataklarından çekiyor gibi görünüyor olması dışında çiçeklerin nasıl açtığını gösteren hızlandırılmış videolara benziyordu. Buna bayılan çocuklar kızı alkışlamak için sandalyelerinden ayağa fırladı.

Emma kartpostalları karıştırarak Fiona'nınkini buldu. "En çok onunkini severim," dedi. "Günlerce kostümü üstünde çalışmıştık."

Kartpostala baktım. Bir dilenci gibi giyinmişti ve elinde bir tavuk tutuyordu. "Ne olması gerekiyordu?" diye sordum. "Evsiz bir çiftçi mi?"

Emma beni çimdikledi. "*Doğal* görünmesi gerekiyordu. Yabani biri gibi. Ona Ormanların Jill'i derdik."

"Gerçekten de ormandan mı geldi?"

"Aslında İrlandalı."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Ormanda çok tavuk var mı?"

Beni tekrar çimdikledi. Biz fısıldaşırken Hugh sahnedeki Fiona'ya katılmıştı. Ağzı açık vaziyette durmuş, tuhaf bir çiftleşme ayini gibi arıların Fiona'nın yetiştirdiği çiçeklerin polenlerini etrafa saçmasına izin veriyordu.

"Fiona çalıların ve çiçeklerin dışında başka bir şey yetiştirebiliyor mu?"

"Tüm bu sebzeler de onun eseri," dedi Emma bahçedeki tarhları göstererek. "Ve bazen de ağaç yetiştirebiliyor."

"Gerçekten mi? Koca ağaçları?"

Kartpostalları tekrar karıştırdı. "Bazen Jill ve Fasulye Sırığı'nı oynarız. Aramızdan biri, ormanın sınırındaki fidanlardan birine tutunur ve biz üzerindeyken Fiona'nın onu ne kadar yükseğe çıkarabileceğine bakarız." Aradığı fotoğrafı buldu ve parmağıyla üzerine hafifçe vurdu. Gururlu bir tavırla, "Bu bir rekordu," dedi. "Yirmi metre."

"Siz çocukların canı burada epeyce sıkılıyor, öyle değil mi?"

Beni tekrar çimdiklemek için hamlede bulundu ama elini engelledim. Kızlar konusunda uzman olduğum söylenemezdi ama biri sizi dört defa çimdiklemeye çalıştığında bunun flört etmek anlamına geldiğinden emindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fiona ve Hugh sahneyi terk ettikten sonra birkaç gösteri daha oldu ama ondan sonra çocuklar sabırsızlanmaya başladılar ve kısa süre sonra günün geri kalanını yazın getirdiği mutlulukla geçirmek için dağıldık. Güneşin altında tembellik edip limonatalarımızı yudumladık, kriket oynadık, Fiona sayesinde pek de ilgiye ihtiyacı olmayan bahçelerin bakımını yaptık; öğle yemeğinde ne yiyebileceğimizi konuştuk. Bayan Peregrine'e büyükbabam hakkında birkaç soru daha sormak istiyordum –ne zaman büyükbabamın adı geçse suratını asan Emma'ya bu konuyu açmamaya gayret ediyordum– ama müdire, küçük çocuklarla dersteydi. Daha bir sürü zamanım var gibi görünüyordu; uyuşukluk ve öğle vakti sıcaklığı, hülyalı bir şaşkınlık içinde bahçede dolaşmaktan daha yorucu şeyler yapma isteğimi baltalamıştı.

Kaz etli sandviçlerden ve çikolatalı pudingden oluşan mütevazı öğle yemeğimizin ardından Emma, daha büyük çocukları yüzmeye gitmeye ikna etmeye çalıştı. Pantolonunun üst düğmesi patlarken, "Söz konusu dahi olamaz," diye inledi Millard. "Noel hindisi gibi tıka basa doldum." Patlayacak kadar yemiş halde, oturma odasındaki kadife koltuklara yayılmıştık. Bronwyn başını iki yastığın arasına koyarak kıvrılmış yatıyordu. "Suya girdiğim gibi dibe batarım," dedi boğuk bir sesle.

Ama Emma ısrar etti. On dakika boyunca yaltaklandıktan sonra Hugh'u, Fiona'yı ve Horace'ı uykularından uyandırmış ve rekabetin hiçbir türlüsüne hayır diyemeyen Bronwyn'e yüzme yarışında meydan okumuştu. Hepimizin evden çıktığını gören Millard, onu arkada bırakmaya çalıştığımızı düşünerek bizi azarladı.

Yüzmek için en iyi nokta liman civarındaydı ama oraya gitmek için doğrudan kasabanın içinden geçmek zorundaydık. "Alman casusu olduğumu sanan kaçık sarhoşlar ne olacak?" dedim. "Bugün canım sopalarla kovalanmak istemiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni budala," dedi Emma. "O *döndü*. Hiçbir şey hatırlamayacaklar."

"Sadece etrafına havlu sar ki senin... şey... gelecekten gelmiş gibi görünmene neden olan kıyafetlerini görmesinler," dedi Horace. Üzerimde her zamanki kotum ve tişörtüm vardı ama Horace siyah renkli geleneksel takım elbisesini giymişti. Bayan Peregrine'in moda okulundan çıkmış gibi görünüyordu; nereye gidecek olursa olsun günün her saatinde ölesiye resmiydi. Fotoğrafını, paramparça olan sandığın içinde bulmuştum ve fotoğraf için 'giyinmeye' çalışırken dozunu iyice kaçırmıştı: Silindir şapka, baston, tek camlı gözlük – tüm takım.

Kaşımı kaldırıp Horace'a bakarak, "Haklısın," dedim. "Kimsenin tuhaf giyindiğimi düşünmesini istemem."

"Eğer kastettiğin şey yeleğimse," diye yanıtladı mağrur bir edayla, "evet, modayı takip ettiğimi itiraf etmeliyim." Diğerleri kıs kıs güldü. "Devam edin, yaşlı Horace'a gülün! Dilersen bana gösteriş düşkünü de diyebilirsin ama köylülerin ne giydiğini hatırlamayacak olmaları sana bir berduş gibi giyinme hakkı tanımaz!" Ve bunun ardından ceketinin yakasını düzeltmeye girişti ama bu, çocukları daha fazla güldürmekten başka bir işe yaramadı. Öfkeyle parmağını kaldırıp suçlarcasına kıyafetlerime işaret etti. "Ve ona gelince, ileride dolaplarımızı dolduracak şeyler *bunlarsa* Tanrı yardımcımız olsun!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kahkahalar dindiğinde Emma'yı kenara çekip fısıldadım. "Horace'ı tuhaf yapan şey tam olarak ne? Tabii kıyafetleri dışında."

"Gelecekten haber veren rüyalar görür. Sık sık gördüğü korkunç kâbusların gerçeğe dönüşmek gibi rahatsız edici bir özelliği vardır."

"Ne sıklıkla? Çok mu sık?"

"Kendin sorsana."

Ama Horace benim sorularıma yanıt verecek ruh halinde değildi. Ben de daha sonra sormak için sorularımı aklımın bir köşesine not ettim.

Kasabaya yaklaşırken havlulardan birini belime dolayıp diğerini de omuzlarıma örttüm. Tam bir kehanet olmasa da Horace bir konuda haklıydı; kimse beni tanımadı. Ana patikadan ilerlerken birkaç tuhaf bakışla karşılaştık ama kimse bizi rahatsız etmedi. Barda üzerime yürüyen şişman adamın bile yanından geçtik. Tütün dükkânının dışında oturmuş piposunu dolduruyor ve onu dinlemiyormuş gibi görünen bir kadınla politika konusunda çene çalıyordu. Yanından geçerken ona bakmadan edemedim. O da bana baktı ama bakışlarında beni tanıdığına dair tek bir ipucu yoktu.

Sanki biri bütün kasabayı "sıfırlamıştı" Bir önceki gün gördüğüm şeyleri fark edip duruyordum; aynı at arabası patika boyunca hoyratça ilerliyor, arka tekerleği çakıl taşlarının üzerinde iz bırakıyordu, aynı kadınlar kuyunun başında sıraya girmişlerdi, adamın biri kayığının alt kısmına katran sürüyordu, yirmi dört saat öncesine kıyasla pek ilerleme kaydedebildiği söylenemezdi. Neredeyse bir kopyamın, peşinden gelen kalabalıktan kaçmaya çalıştığını görmeyi bekliyordum ama sanırım döngüler bu şekilde işlemiyordu.

"Burada olup biten konusunda epeyce bilgi sahibi olmalısınız," dedim. "Tıpkı dün uçaklar ve at arabası konusunda olduğu gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şeyi bilen Millard'dır," dedi Hugh.

"Doğru," dedi Millard. "Aslında kasaba hayatının bir gününü en küçük detayına kadar belgeleyen dünyanın ilk eksiksiz derlemesini tamamlamanın eşiğindeyim. Hem de kasabada yaşayan herkesin gözünden. Cairnholm'de yaşayan yüz elli dokuz insanın ve üç yüz otuz iki hayvanın gün doğumundan gün batımına kadar dakikası dakikasına attığı her adımı, çıkardığı her sesi ve her konuşmayı kayıt altına almak üzereyim."

"Bu inanılmaz," dedim.

"Elimden sana katılmaktan başka bir şey gelmiyor," diye yanıtladı. "Yirmi yedi yılda hayvanların yarısını ve insanların neredeyse tümünü gözlemledim."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Yirmi yedi *yılda* mı?"

"Üç yılını sadece domuzlarla geçirdi!" dedi Hugh. "Üç yıl boyunca her gün, her saat *domuzlar* hakkında notlar tuttu! Bunu hayal edebiliyor musun? 'Bu bisküvi şeklinde sıçtı!' 'Şuradaki *oink-oink* dedi ve sonra kendi pisliğinde uyuyakaldı!'"

"Notlar süreç açısından büyük önem taşıyor," diye açıkladı Millard sabırlı davranarak. "Ama kıskançlığının nedenini anlayabiliyorum Hugh. Akademik bilimler tarihinde eşi benzeri olmayan bir çalışma olmayı vaat ediyor."

"O kadar da kurumlanma," dedi Emma. "Aynı zamanda sıkıcı şeyler tarihinde de eşi benzeri görülmemiş olacak. Bugüne kadar yazılmış en sıkıcı şey olacak!"

Millard yanıt vermek yerine olacak şeyleri henüz gerçekleşmeden anlatmaya koyuldu. "Bayan Higgins öksürük krizine tutulmak üzere," dediği anda sokaktaki kadın yüzü kıpkırmızı kesilene dek öksürüp aksırdı. "Birazdan bir balıkçı, savaş döneminde işlerini sürdürmenin zorluğundan şikâyet edecek," dedi ve balık ağlarıyla yüklü at arabasına yaslanmış olan bir adam yanındaki adama dönüp, "Sularda o kadar çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanet olası denizaltı geziyor ki oltanın ucunda balık var mı diye bakmak bile tehlikeli!"

Son derece etkilenmiştim ve bunu ona da söyledim. "Sonunda *biri* çalışmalarımı takdir ettiği için memnun oldum," diye yanıtladı.

Gemi havuzları son bulana dek hareketli liman boyunca yürüdük ve sonra kayalık sahilden içeri girerek gözlerden uzak bir kumsala adım attık. Oğlanlar iç çamaşırlarına kadar soyunurken –tabii sadece ayakkabılarıyla kravatını çıkaran Horace dışında– kızlar mütevazı, eski tarz mayolarını giymek için gözden kayboldu. Sonra hep beraber yüzdük. Bronwyn ve Emma birbirleriyle yarışırken geri kalanımız suda oynadı; yeterince yorulduktan sonra ise kumsala çıkıp güzelce kestirdik. Güneş iyice yakmaya başladığında yeniden suya atladık. Su soğumaya başlayıp hepimizin ürpermesine neden olduğunda sürünerek sudan çıktık. Kumsaldaki gölgelerimiz uzamaya başlayana kadar da böyle devam etti.

Konuşmaya da fırsat bulduk. Bana sormak istedikleri milyonlarca soru vardı ve Bayan Peregrine'den uzakta onlara istediğim gibi yanıt verebilirdim. Dünyam neye benziyordu? İnsanlar ne yiyor, ne içiyor, ne giyiyordu? Bilim ne zaman hastalıklara ve ölüme çare bulacaktı? İhtişamın içinde yaşıyorlardı ama yeni yüzlere ve yeni hikâyelere açlardı. Onlara aklıma gelen her şeyi anlattım. Bayan Johnston'ın derste işlediği yirmi birinci yüzyıla dair konuları hatırlamak için kafa patlattım –aya iniş! Berlin Duvarı! Vietnam!– ama anlattıklarımın kapsamlı olduğu söylenemezdi.

Onları en çok etkileyen, yaşadığım yılların teknolojisi ve hayat şartlarıydı. Evlerimizde klima vardı. Televizyondan haberdarlardı ama daha önce onlardan birini görmemişlerdi ve ailemin evindeki odaların neredeyse tümünde konuşan resimli kutudan olduğunu öğrendiklerinde hayrete düştü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler. Trenle yolculuk onlar için ne kadar yaygın ve makulse havayoluyla seyahat de bizim için öyleydi. Ordumuz savaş uçaklarını uzaktan kumandayla kontrol ediyordu. Ceplerimize sığan akıllı telefonlar taşıyorduk ve her ne kadar benimki, diğer tüm elektronik cihazlar gibi, o sırada çalışmıyor olsa da parlak, yansıtıcı yüzeyini göstermek için telefonumu cebimden çıkardım.

Geri dönmek için yola koyulduğumuzda günbatımı yaklaşıyordu. Emma bana tutkal gibi yapışmıştı; yürürken elinin dışı benimkine sürtüyordu. Kasabanın eteklerindeki elma ağacının yanından geçerken bir tane koparmak için durdu ama parmak uçlarına yükseldiğinde bile en alt daldaki meyveye uzanamıyordu. Ben de tıpkı bir centilmenin yapacağını yapıp ellerimi beline dolayarak ve o sırada inlememeye özen göstererek onu kaldırdım. Bembeyaz kolunu elmaya doğru uzattığı sırada ıslak saçları güneşte parıldıyordu. Onu yere indirdiğimde yanağıma küçük bir öpücük kondurdu ve elmayı bana uzattı.

"Al," dedi, "bunu hak ettin."

"Elmayı mı öpücüğü mü?"

Güldü ve diğerlerine yetişmek için koştu. Bunu, yani aramızda olanları nasıl adlandıracağımı bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu. Şapşalca, kırılgan ve iyi geliyordu. Elmamı cebime koydum ve onun peşinden koştum.

Bataklığa geldiğimiz zaman eve dönmek zorunda olduğumu söyledim. Yalancıktan somurttu. "En azından sana eşlik etmeme izin ver," dedi. Böylece diğerlerine el sallayarak veda edip höyüğe ulaşmak için bataklığı aştık. Yürürken ayaklarını nereye koyduğunu aklıma kazımak için elimden geleni yapıyordum.

Oraya vardığımızda, "Bir dakikalığına benimle diğer tarafa gel," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gelmemeliyim. Geri dönmeliyim yoksa Kuş bizden şüphelenir."

"Neden şüphelenecek ki?"

Yüzüne mahcup bir gülümseme yayıldı. "Yani... şeyden."

"Şeyden..."

"Durmadan etrafta olup biteni gözetlemekten hiç vazgeçmez," dedi gülerek.

Taktik değiştirdim. "O zaman neden yarın beni ziyarete gelmiyorsun?"

"Seni görmek mi? Öte tarafta mı?"

"Neden olmasın ki? Bayan Peregrine orada olmadığından bizi gözetleyemeyecek. Babamla bile tanışabilirsin. Tabii senin kim olduğunu ona söyleyemeyiz. Belki de böylece nereye gittiğim ve neler yaptığım konusunda endişelenmekten vazgeçer. Güzel bir kızla takılmam babamın en büyük dileklerinden biridir."

Güzel kız meselesine gülümseyeceğini düşündüm ama ciddileşti. "Kuş her defasında sadece birkaç dakikalığına öte tarafa geçmemize izin verir. O da döngüyü açık tutmak için. Biliyorsun işte."

"O zaman ona öyle yapacağını söyle!"

İç geçirdi. "İstiyorum. Gerçekten. Ama bu kötü bir fikir."

"Tasmanı bayağı kısa tutuyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi yüzünü buruşturarak. "Ve beni bir köpekle kıyasladığın için teşekkür ederim. Bu harikaydı."

Flörtten kavgaya nasıl bu kadar çabuk geçebildiğimizi merak ettim. "Öyle demek istememiştim."

"Yapmak istemediğimden değil," dedi. "Yapamam."

"Tamam, o zaman bir anlaşma yapalım. Bütün günü orada geçirmeyi unut. Şimdi sadece bir dakikalığına benimle gel."

Sırıttım. "Şaşıracaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söylesene," dedi beni iterek.

"Fotoğrafını çekeceğim."

Gülümsemesi kayboldu. "Şu anda pek de alımlı görünmüyorum."

"Hayır, harikasın. Gerçekten."

"Sadece bir dakikalığına? Söz mü?"

Höyüğe önce onun girmesine izin verdim. Höyükten çıkıp da adım attığımız dünya sisli ve soğuktu ama neyse ki yağmur durmuştu. Telefonumu çıkardım ve teorimin doğru işlediğini görünce mutlu oldum. Döngünün bu tarafında elektronik eşyalar sorun çıkarmadan çalışıyordu.

"Fotoğraf makinen nerede?" dedi ürpererek. "Haydi, şu işi bitirelim!"

Telefonumu kaldırıp fotoğrafını çektim. Tuhaf dünyama ait hiçbir şey onu artık şaşırtamazmış gibi başını iki yana sallamakla yetindi. Sonra aniden kaçmaya başladı ve ikimiz de kahkahalar atarken onu höyüğün etrafında kovalamaya başladım. Emma gözden kayboluyor ve aniden ortaya çıkıp kameraya doğaçlama pozlar veriyordu. Bir dakika sonra o kadar çok fotoğrafını çekmiştim ki telefonumun belleğinde neredeyse hiç yer kalmamıştı.

Emma höyüğün ağzına kadar koştu ve bana havadan öpücük yolladı. "Yarın görüşürüz, gelecekten gelen çocuk!"

Ona veda etmek için elimi kaldırdığım anda taş tünelde gözden kayboldu.

Sırılsıklam halde kasabaya vardığımda hem donuyor hem de ahmak ahmak gülümsüyordum. Bardan hâlâ birkaç blok uzaktaydım ki jeneratörlerin uğultusu arasında tuhaf bir ses duydum. Biri bana sesleniyordu. Sesi takip ederek sırılsıklam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir süveterle sokağın ortasında dikilmiş babamı, soğuk bir sabah vakti susturucu takılmış bir egzoz gibi boğuk boğuk nefes alırken buldum.

"Jacob! Ben de seni arıyordum!"

"Akşam yemeğine kadar dönmemi söylemiştin, ben de geldim!"

"Akşam yemeğini unut. Benimle gel."

Babam akşam yemeğini asla atlamazdı. Kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Neler oluyor?"

"Yolda açıklarım," dedi beni hızlı adımlarla bara doğru sürüklerken. Sonra bana dikkatli bir biçimde baktı. "Baştan aşağı sırılsıklamsın!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, *diğer* ceketini de mi kaybettin?"

"Ben... şey..."

"Ve neden yüzün kıpkırmızı? Güneşte yanmış gibi görünüyorsun."

Sıçtım. Akşamüstü saatlerini güneşten korunmayı akıl etmeden sahilde geçirmiştim. "Koşmaktan terledim," dedim ama kollarımdaki tüyler soğuktan dimdik olmuştu. "Neler oluyor? Biri mi öldü?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi. "Aslında öyle sayılır. Bir koyun ölmüş."

"Bunun bizimle ilgisi ne?"

"Bunu yapanın çocuklar olduğunu düşünüyorlar. Vandalizm gibi."

"Onlar dediğin kim? Koyun polisleri mi?"

"Çiftçiler," dedi. "Yirmi yaşının altındaki herkesi sorguladılar. Doğal olarak, bütün gün nerede olduğunu merak ediyorlar."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Göstermelik öyküm hiç de kusursuz sayılmayacağından Papaz'ın İni'ne yaklaşır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken aceleyle onlara anlatacak bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Barın dışında son derece öfkeli görünen koyun besicilerinden oluşan topluluğun etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Aralarından biri çamur içindeki tulumuyla tehditkâr bir şekilde yabasına yaslanmıştı. Bir diğeri, Solucan'ı yakasından tutmuştu. Solucan'ın üstünde neon kamuflaj pantolon ve üzerinde *BANA KOCA ADAM DEMELERİNİ SEVİYORUM* yazan bir tişört vardı. Ağlıyordu; sümükleri üst dudağına kadar akmıştı.

Zayıflıktan kırılmak üzere olan bereli çiftçi, onlara yaklaşırken bana işaret etti. "İşte burada!" diye seslendi. "Bütün gün neredeydin oğlum?"

Babam hafifçe sırtıma vurdu. "Anlat onlara," dedi kendinden emin bir tavırla.

Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi davranmaya çalıştım. "Adanın diğer tarafını keşfe çıkmıştım. Büyük evin oradaydım."

Berelinin aklı karışmış gibiydi. "Hangi büyük ev?"

"Ormandaki eski harabeden bahsediyor," dedi Yabalı. "Sadece raporlu bir deli oraya ayak basar. Mekân hayalet kaynıyor, üstüne bir de ölüm tuzağı."

Bereli gözlerini kısarak bana baktı. "Büyük evde *kiminle* birlikteydin?"

"Kimseyle," dedim ve babamın bana enteresan bir bakış attığını gördüm.

"Saçmalık! Şununla birlikte olduğunu sanıyordum," dedi Solucan'ı tutan adam.

Solucan, "Ben koyun falan öldürmedim!" diyerek ağlamaya devam etti.

"Kapat çeneni!" diye kükredi adam.

"Jake?" dedi babam. "Arkadaşlarından ne haber?"

"Baba of ama ya."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bereli dönüp tükürdü. "Ulan seni küçük yalancı! Tanrı'nın ve diğer herkesin önünde seni kemerle dövmeliyim."

"Ondan uzak dur," dedi babam. Elinden geldiğince sert baba rolünü oynamaya çalışıyordu. Bereli küfredip ona doğru bir adım attı. O ve babam kavga etmek üzereydi. İkisinden biri yumruğunu savurmadan tanıdık bir ses, "Biraz bekle Dennis; bunu çözeceğiz," dedi ve Martin kalabalığın içinden çıkıp aralarına girdi. "Oğlunun sana ne söylediğini anlatarak başlayabilirsin," dedi babama.

Babam öfke dolu gözlerle bana baktı. "Adanın diğer tarafındaki arkadaşlarını görmeye gideceğini söyledi."

"*Hangi* arkadaşlar?" diye sordu yabalı.

Eğer ben esaslı bir şeyler yapmazsam durumun gittikçe çirkinleşeceğini görebiliyordum. Çocuklardan bahsedemeyeceğim açıktı. Zaten bana inanmazlardı da. Ben de hesaplanmış bir risk aldım.

"Kimse yoktu," dedim gözlerimi sahte bir utançla yere indirerek. "Hepsi hayaliydi."

"Ne dedi?"

"Arkadaşlarının hayali olduğunu söyledi," diye tekrarladı babam. Benim için ne kadar endişelendiği sesinden belli oluyordu.

Çiftçiler birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

"Gördünüz mü?" dedi Solucan yüzünde yepyeni bir umut kırıntısıyla. "Bu çocuk manyağın teki! Koyunları öldüren o *olmalı*!"

"Onlara dokunmadım bile," dedim ama kimsenin beni gerçekten dinlediği yoktu.

"Amerikalı değildi," dedi Solucan'ı tutan çiftçi. Solucan'ın tişörtünü elinde iyice döndürdü. "Ama buradaki daha önce de böyle şeyler yaptı. Birkaç yıl önce tepedeki kuzulardan birini tekmelediğini görmüştüm. Kendi gözlerimle görmüş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasaydım inanmazdım. Ona koyunu neden tekmelediğini sordum. Uçup uçmayacağını görmek için, dedi. Hastanın teki."

İnsanlar tiksintiyle bir şeyler mırıldandılar. Solucan rahatsız görünüyordu ama hikâyeye karşı çıkmadı.

"Bunun balıkların kellelerini kesip duran arkadaşı nerede?" dedi Yabalı. "Eğer bunun o işle ilgisi varsa diğerinin de olduğundan eminim." Birileri Dylan'ı limanın oralarda gördüğünü söyledi ve küçük bir grup onu getirmek için aramızdan ayrıldı.

"Bunu yapan bir kurt ya da vahşi bir köpek olamaz mı?" dedi babam. "Babamı köpekler öldürmüştü."

"Cairnholm'de sadece çoban köpekleri vardır," diye yanıtladı Bereli. "Ve çoban köpeklerinin doğasında koyun öldürmek yoktur."

Babamın bundan vazgeçip hâlâ oradan ayrılabiliyorken arkasını dönüp gitmesini diledim ama Perry Mason gibi davanın peşini bırakmıyordu. "Kaç tane koyundan bahsediyoruz?" diye sordu.

"Beş," diye yanıtladı dördüncü çiftçi. Asık suratlı ve kısa boylu adam o ana kadar hiç konuşmamıştı. "Hepsi benimdi. Ağıllarında öldürülmüşler. Zavallıların kaçma şansı bile olmamış."

"Beş koyun. Beş koyunda sizce ne kadar kan vardır?"

"Bir küveti dolduracak kadar olduğundan eminim," dedi Yabalı.

"Yani bunu kim yaptıysa şu anda her yeri kan içinde olmalı, değil mi?"

Çiftçiler birbirlerine baktılar. Bakışları önce bana, sonra da Solucan'a kaydı. Omuzlarını silkip başlarını kaşıdılar. "Tilkiler tarafından öldürülmüş de olabilirler," dedi Bereli.

"Belki de koca bir tilki sürüsü tarafından," dedi Yabalı şüphe içinde. "Tabii adada o kadar fazla tilki varsa."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben hâlâ bu kesikler çok düzgün diyorum," dedi Solucan'ı tutan adam. "Yaralar bıçakla açılmış olmalı."

"Buna inanmıyorum," diye yanıtladı babam.

"O zaman gel de kendi gözlerinle gör," dedi Bereli. Kalabalık dağılmaya başlarken bizlerden oluşan küçük bir grup çiftçileri izleyerek suç mahalline ulaştı. Kendi aramızda alçak sesle konuşarak ağır adımlarla yürüdük. Yakınlardaki arazilerden birini geçip ötesinde dikdörtgen şeklinde bir ağıl bulunan küçük, kahverengi kulübeye ulaştık. Tereddüt içinde ağıla yaklaşıp çitin ardından ona baktık.

İçerideki şiddet neredeyse çizgi filmleri andırıyordu. Deli bir dışavurumcu her yeri kırmızıya boyamış gibiydi. Ezilmiş çimler kanla sulanmıştı. Tıpkı ağılın aşınmış direkleri ve koyunlara özgü bir acıyla etrafa saçılmış cesetler gibi. Aralarından biri çite tırmanmaya çalışmış, cılız bacakları tahtaların arasına sıkışmıştı. Tuhaf bir açıyla hemen önümde asılı kalmıştı. Sanki fermuarı açılmış gibi boğazından başlayıp kasıklarına kadar uzanan dümdüz bir yarası vardı.

Arkamı dönmek zorunda kaldım. Diğerleri bir şeyler mırıldanıp başlarını iki yana salladılar. Biri alçak sesli bir ıslık öttürdü. Solucan öğürüp ağlamaya başladı ki bu da adamlar için suçunu üstü kapalı bir şekilde kabul ettiği anlamına geliyordu; o, kendi suçuyla yüzleşemeyen bir suçluydu. Anakaradaki polisler tarafından gözaltına alınana dek Martin'in bir zamanlar kutsal şeyleri saklamak için kullanılan ancak artık adanın yegâne hapishanesi olan müzesine kilitlenmek üzere oradan götürüldü.

Çiftçiyi, öldürülen koyunları hakkında uzun uzun düşünebilmesi için arkamızda bırakıp barut rengi alacakaranlıkta ıslak tepeleri aşarak kasabaya döndük. Odaya vardığımızda sert baba konuşmalarından birine maruz kalacağımı biliyordum. O yüzden beni azarlamaya başlamadan önce onu yatıştırmak için elimden geleni yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana yalan söyledim baba ve bunun için üzgünüm."

Islak hırkasını kuru olanıyla değiştirirken, "Öyle mi?" dedi iğneleyici bir sesle. "Ne kadar da düşüncelisin. Şu anda hangi yalanından bahsediyoruz? Artık yalanlarını pek takip edemiyorum da."

"Arkadaşlarımla buluşmamla ilgili olan. Adada başka çocuk yok. O hikâyeyi uydurdum çünkü orada yapayalnız olduğumu düşünerek benim için endişelenmeni istemiyordum."

"Doktorun aksini söylese de endişeleniyorum işte."

"Endişelendiğini biliyorum."

"Peki ya şu hayali arkadaşların? Golan'ın bundan haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "O da yalandı. O adamlardan kurtulmam gerekiyordu."

Babam neye inanacağını bilemeyerek kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Koyun katilindense birkaç tahtamın eksik olduğunu düşünmelerini daha iyi değil mi?"

Masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdum. Babam uzun bir süre boyunca bana baktı. Bana güvenip güvenmediğini bilmiyordum. Sonra lavaboya gidip yüzüne biraz su çarptı. Havluyla yüzünü kuruladıktan sonra bana güvenmenin daha az sorun anlamına geleceğine karar vermiş gibiydi.

"Doktor Golan'ı tekrar aramamız gerekmediğinden emin misin?" diye sordu. "İstersen onunla uzun ve güzel bir konuşma yapabilirsin."

"İstiyorsan arayabiliriz ama ben kendimi iyi hissediyorum."

"O rapçi çocuklarla takılmanı istememenin nedeni tam olarak buydu," dedi çünkü yaptığı şeyin doğru düzgün bir azarlama sayılması için konuşmayı yeterince ebeveynlere özgü bir şey söyleyerek kapatması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlar konusunda haklıydın baba," dedim. Oysaki içten içe ikisinin de böyle bir şey yapamayacağını düşünüyordum. Solucan ve Dylan kabadayılanarak konuşurlardı ama başka bir numaraları yoktu.

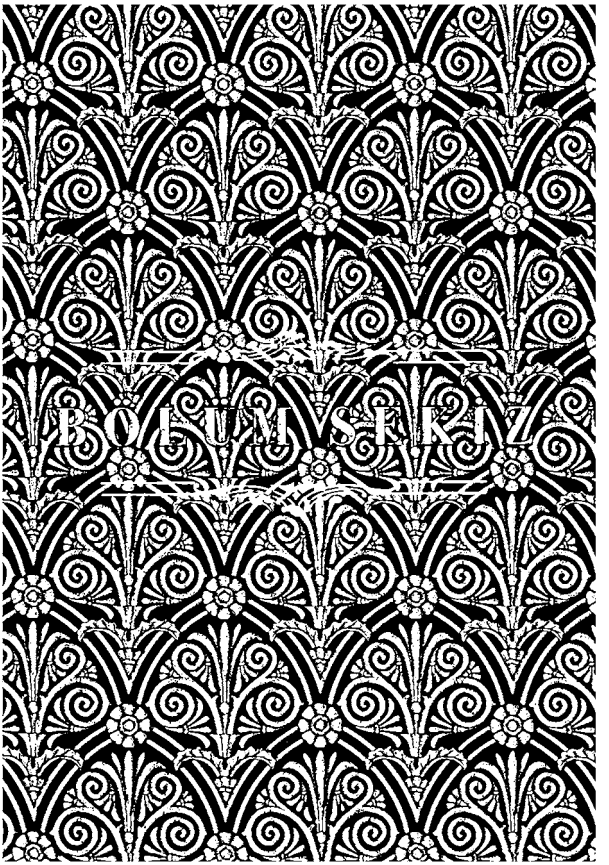
Babam karşıma oturdu. Yorgun görünüyordu. "Ama yine de böyle bir günde güneşten yanmayı nasıl becerdiğini öğrenmek istiyorum."

Doğru. Güneş yanığı. "Sanırım bayağı hassasım," dedim.

"Dikkat et de kırılmayasın," dedi kuru kuru.

Gitmeme izin verdi. Ben de duşa girip Emma'yı düşündüm. Sonra dişlerimi fırçaladım ve Emma'yı düşündüm. Yüzümü yıkadım ve Emma'yı düşündüm. Odama gidip bana verdiği elmayı cebimden çıkardım, komodinin üzerine koydum ve hâlâ var olduğundan emin olmak istercesine telefonumu çıkarıp o akşamüstü çektiğim fotoğraflarına baktım. Yandaki odada babamın yatağa girdiğini duyduğumda hâlâ fotoğraflara bakıyordum. Jeneratörler durduğunda ve lambalar söndüğünde de bakmaya devam ettim. Küçük ekranımdaki yüzü dışında her yer zifiri karanlıkken orada öylece yatıp ona bakmayı sürdürdüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fırça yemeden kurtulmak için erkenden kalktım ve babam uyanmadan harekete geçtim. Yazdığım notu kapısının altından attıktan sonra Emma'nın elmasını almaya gittim ama komodinin üzerinde bıraktığım yerde değildi. Yeri iyice ararken bir sürü toz yumağı ve golf topu boyutunda derimsi bir şey buldum. Odama birinin girip elmayı aşırdığını düşünmeye başladığım anda derimsi şeyin *elma* olduğunu fark ettim. Gecenin bir vaktinde son derece kötü bir hal almıştı; bir meyvenin daha önce bu kadar çürüdüğünü görmemiştim. Yiyeceklerdeki suyu buharlaştıran makinelerin birinde en az bir yıl kapalı kalmışa benziyordu. Elime almaya çalıştığımda tıpkı bir toprak parçası gibi avcumun içinde ufalanıverdi.

Aklım karışmış bir halde omuzlarımı silkip dışarı çıktım. Yağmur çiseliyordu ama kısa zaman sonra gri gökyüzünü ardımda bırakıp döngünün güneşli havasına adım attım. Ancak bu defa, höyüğün diğer tarafında beni bekleyen güzel bir kızdan ya da herhangi birinden eser yoktu. Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ama biraz bozulmuştum. Biraz.

Eve girer girmez Emma'yı aramaya koyuldum ama daha koridoru geçemeden Bayan Peregrine tarafından durduruldum.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Bay Portman, konuşmamız gerekiyor," dedi ve beni kaçırdığım zengin kahvaltının kokularıyla dolu mutfağın mahremiyetine çekti. Müdürün odasına çağrılmışım gibi hissediyordum.

Bayan Peregrine devasa fırına yaslandı. "Bizimle geçirdiğiniz vakitten keyif alıyor musunuz?" dedi.

Bundan çok hoşlandığımı söyledim.

"Güzel," diye yanıtladı ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Dün, gözetimimdeki çocuklardan bazılarıyla hoş zaman geçirdiğinizi öğrendim. Ve tabii sohbet ettiğinizi."

"Harikaydı. Hepsi çok iyiler." Çok detaya girmemeye çalışıyordum ama beni bir şeylere hazırladığından emindim.

"Acaba," dedi, "sohbetinizin mahiyetini nasıl açıklardınız?"

Hatırlamaya çalıştım. "Bilmiyorum... birçok konudan bahsettik. Buradaki hayattan. Geldiğim yerdeki hayattan."

"Geldiğiniz yerdeki hayattan."

"Evet."

"Ve gelecekteki olayları geçmişteki çocuklarla tartışmanın akıllıca olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Çocuklar mı? Gerçekten onları öyle mi görüyorsunuz?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken dahi söylediklerimden pişman oldum.

"Onlar da *kendilerini* böyle görüyorlar," dedi ters ters. "Siz onlara ne derdiniz?"

Ruh haline bakıldığında onunla tartışmaya girmek hiç de akıllıca değildi. "Çocuklar derdim. Sanırım."

"Kesinlikle. Neyse, az önce de dediğim gibi," dedi. Ağzından çıkan her sözcüğü, fırının üzerindeki elini satır gibi indirerek vurguluyordu. "Geçmişteki çocuklara geleceği anlatmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Riski göze almaya karar verdim. "Hayır?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah ama görünen o ki öyle düşünüyorsunuz! Bundan haberdarım çünkü dünkü akşam yemeğinde, Hugh'un yirmi birinci yüzyıldaki iletişim teknolojilerinin harikaları üzerine verdiği büyüleyici nutkunu dinlemek zorunda kaldık." Sesinden iğneleme damlıyordu. "Yirmi birinci yüzyılda birine mektup gönderdiğinizde mektubun göz açıp kapayana kadar yerine ulaştığını biliyor muydunuz?"

"Sanıyorum e-postadan bahsediyorsunuz."

"Hugh o konuda *epeyce* bilgiliydi."

"Anlamıyorum," dedim. "Bu bir sorun mu?"

Fırına dayanmaktan vazgeçip topallayarak bana doğru bir adım attı. Boyu benimkinden en az yirmi santim kısa olmasına rağmen yine de göz korkutucu olmayı beceriyordu.

"Bir ymbryne olarak o çocukların güvenliğini sağlamak için yemin ettim ve her şeyin ötesinde, onları *bu* adada, *bu* döngüde tutmam gerekiyor."

"Tamam."

"Bay Portman, onlar asla sizin dünyanızın bir parçası olamazlar. O zaman kafalarını geleceğin egzotik harikalarıyla doldurmanın ne anlamı var? Şu anda çocukların yarısı jet uçağıyla Amerika'ya gitmek istiyor. Diğer yarısı ise sizinki gibi bir telefona sahip olacakları günün hayalini kuruyor."

"Özür dilerim. Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Onların evi burası. Burayı elimden geldiğince güzel bir yer haline getirmeye çalıştım. Ama kesin olan bir şey var: Buradan ayrılamazlar. Onları buradan ayrılmak konusunda heveslendirmezseniz çok memnun olurum."

"Ama neden?"

Bir anlığına gözlerini kısarak bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. "Beni affedin. Cahilliğinizin enginliğini hafife almaya devam ediyorum." Boş durmayı beceremiyor gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünen Bayan Peregrine ocağın üzerindeki tavayı aldı ve tel fırçayla ovalamaya koyuldu. Sorumu duymazlıktan mı geliyordu yoksa nasıl yanıt vereceğini mi düşünüyordu anlayamıyordum.

Yeterince temizlendiğine karar verdiğinde tavayı ocağın üzerine bıraktı ve, "Sizin dünyanızda dolaşamazlar Bay Portman çünkü kısacık bir süre içinde yaşlanıp ölürler."

"Ne demek ölürler?"

"Nasıl daha açık ifade edebileceğimi bilmiyorum. Jacob, orada ölürler." Konuyu mümkün olduğunca hızla arkamızda bırakmak istercesine ters ters konuşuyordu. "Ölümü kandırmanın yolunu bulduğumuzu düşünüyor olabilirsin ama bu bir yanılsamadan ibaret. Çocuklar döngünün diğer tarafında gereğinden fazla kalırlarsa bunca zaman boyunca sakındıkları tüm o yıllar sadece birkaç saat içinde üzerlerine çökecektir."

Bir insanın, tıpkı komodinimin üzerinde duran elma gibi buruştuğunu ve ufalandığını hayal ettim. "Bu korkunç," dedim ürpererek.

"Şahit olma talihsizliğine sahip olduğum birkaç vaka da hayatımın en kötü anılarıdır. Ve bana inanın, gerçekten korkunç şeyler görecek kadar uzun süre yaşadım."

"Demek ki bu daha önce de oldu."

"Ne yazık ki uzun yıllar önce, gözetimim altındaki genç bir kızın başına geldi. Adı Charlotte'tu. Bu, ymbryne kız kardeşlerimden birini ziyaret etmek için çıktığım ilk ve son yolculuk oldu. Charlotte o kısacık sürede kendisiyle ilgilenen büyük çocukları başından savmayı becermiş ve döngüden çıkmış. Sanırım 1985 ya da 1986 yılıydı. Polisler tarafından bulunduğunda köyde kaygısızca dolanıyormuş. Kim olduğunu ya da nereden geldiğini açıklayamayınca –en azından adamların hoşuna gidecek şekilde açıklayamayınca– zavallı

BELONGS TO KANTUS TEAM

kız, anakaradaki çocuk esirgeme kurumlarından birine gönderilmiş. Ona ancak iki gün sonra ulaşabildim ama o zamana kadar çoktan otuz beş yıl yaşlanmıştı."

"Sanırım onun fotoğrafını gördüm," dedim. "Küçük kız kıyafetleri içindeki yetişkin kadın."

Bayan Peregrine hüzünlü bir halde başıyla onayladı. "O olaydan sonra bir daha asla eskisi gibi olamadı. Aklı başında değildi."

"Ona ne oldu?"

"Şimdilerde Bayan Nightjar'la birlikte yaşıyor. Bayan Nightjar ve Bayan Thrush en zor vakaları alır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama adada sıkışıp kalmış değiller, değil mi?" diye sordum. "Şu andan ayrılıp 1940'ta yaşamaya devam edemezler mi?"

"Evet ve normal şekilde yaşlanmaya başlarlar. Ama neden? Acımasız bir savaşın ortasına düşmek için mi? Onlardan korkup onları yanlış anlayan insanlarla karşılaşmak için mi? Ayrıca başka tehlikeler de var. Onların için en iyisi burada kalmaları."

"Diğer tehlikeler nelerdir?"

Yüzüne kara bulutlar çöktü. Sanki konuyu açmaktan pişman olmuş gibiydi. "Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil. En azından henüz."

Bunun ardından beni resmen kışkışladı. "Diğer tehlikeler," diyerek neyi kastettiğini sordum ama tel örgülü kapıyı yüzüme kapattı. "Sabahın tadını çıkarın," dedi kuş ötüşünü andıran bir sesle ve yüzüne zorlama bir gülümseme yerleştirdi. "Gidip Bayan Bloom'u bulun. Sizi görmek için kıvrandığından eminim." Ve evin içinde gözden kayboldu.

Çürümüş elmanın görüntüsünü zihnimden nasıl atacağımı düşünerek bahçede dolandım. Fakat pek de uzun sürmeden bunu becerdim. Unutmamıştım ama beni rahatsız etmeyi kesmişti. Asıl tuhaf olan da buydu.

Emma'yı bulma görevime kaldığım yerden devam ederken Hugh'dan gerekli malzemeleri almak için köye gittiğini öğrenince bir ağaç gölgesine oturup onu beklemeye koyuldum. Beş dakika içinde çimlerin üzerinde uyuyacak hale geldim. Budala gibi gülümsüyor, öğle yemeği menüsünde neler olabileceğini merak ediyordum. Burada olmanın benim üzerimde uyuşturucuya benzer bir etkisi vardı; sanki döngü hem ruh halini düzelten hem de huzur veren bir tür uyuşturucuydu ve gereğinden fazla kalırsam asla buradan ayrılmak istemeyecektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer bu doğruysa, diye düşündüm, insanların yıllardan beri akıllarını kaçırmadan nasıl aynı günü üst üste yaşayabildiğini açıklardı. Evet, yetimhane de buradaki hayat da güzeldi ama her gün birbirinin aynıysa ve Bayan Peregrine'in de dediği gibi çocukların buradan ayrılması mümkün değilse o zaman burası sadece bir cennet değil, aynı zamanda bir tür hapishaneydi. O kadar büyüleyici bir hoşluğu vardı ki insanın bunu fark etmesi yıllar sürebilirdi ve ondan sonra da her şey için geç kalınır, buradan ayrılmak da son derece tehlikeli bir hal alırdı.

Aslında bu bir karar bile değildi. Kalıyordunuz. Kalmasanız neler olabileceğini ise ancak yıllar, yıllar sonra merak etmeye başlardınız.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü sabahın ilerleyen saatlerinde ayağımı dürtükleyen bir şeyle uyandım. Gözlerimden birini zorla araladığımda insana benzeyen küçük bir şeyin ayakkabımın içine gizlenmeye çalıştığını gördüm ama ayakkabımın bağcıklarına dolanıp kalmıştı. Uzuvları gergin ve tuhaftı, jant kapağının yarısı boyundaydı ve askeri giysiler giymişti. Bir anlığına kendini kurtarmaya çabalayışını ve ardından hareketsiz kalışını izledim; bu, enerjisinin son kırıntılarını kullanan kurmalı bir oyuncaktı. Onu çıkarmak için ayakkabımın bağcıklarını çözdüm ve elimde ters çevirerek kurma kolunu aradım ama bulamadım. Yakından bakıldığında tuhaf ve gaddar görünümlüydü; kafası yuvarlanmış bir kil topundan, yüzü ise sıvanmış bir parmak izinden ibaretti.

"Onu buraya getir!" diye seslendi biri bahçenin diğer tarafından. Ormanın kenarındaki ağaç kütüğünün üzerinde bana el sallayan bir oğlan oturuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yapacak pek bir işim olmadığından, kil askeri alıp ona doğru yürüdüm. Çocuğun etrafında kurmalı adamlardan oluşan bir koleksiyon vardı. Hasar görmüş robotlar gibi yalpalayarak yürüyorlardı. Ona yaklaştıkça elimdeki oyuncak titreyerek canlandı ve kurtulmak istercesine kıvranmaya başladı. Onu da diğerlerinin yanına koyup pantolonumdaki kili temizledim.

"Ben Enoch," dedi oğlan. "Sen o olmalısın."

"Sanırım oyum," diye yanıtladım.

"Seni rahatsız ettiyse özür dilerim," dedi geri getirdiğim oyuncağı diğerlerinin yanına koyarken. "Kendi kafalarına göre hareket ediyorlar bazen. Henüz yeterince eğitilmediler. Onları geçen hafta yaptım." Doğu Londra'yı anımsatan hafif bir aksanla konuşuyordu. Rakunu andıran gözlerinin etrafını simsiyah halkalar çevreliyordu ve üzerindeki kıyafetlere –fotoğraflarında gördüğüm giysileri giyiyordu– kil ve toprak bulaşmıştı. Tombul yüzü haricinde *Oliver Twist'teki* baca temizleyicilerini andırıyordu.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordum etkilenmiş bir halde. "Nasıl?"

"Cüceler," diye yanıtladı. "Bazen onlara oyuncak bebek kafası takıyorum ama bu defa acelem olduğundan onunla uğraşmadım."

"Cüceler nedir?" diye sordum.

"Bir cüceden fazlası." Bunu her aptalın bilebileceği bir şeymiş gibi söyledi. "Bazı insanlar onlara cücecik der ama bu kulağa çok saçma geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KARTUS TEAM

Geri getirdiğim kil asker yeniden ortalıkta dolanmaya başladı. Enoch ayağıyla askeri grubun geri kalanına doğru itti. İyice akıllarını kaçırmış gibi görünüyor, heyecanlı atomlar gibi birbirleriyle çarpışıyorlardı. Enoch, "Savaşın, sizi gidi nonoşlar!" diye emrettiği anda oyuncakların öylece çarpışıp durmadığını, aslında birbirlerine vurup tekmelediklerini fark ettim. Fakat maceraperest kil adam savaşmakla ilgilenmiyordu. Bir kere daha uzaklaşmaya kalkışınca Enoch onu yakaladı ve bacaklarını kopardı.

"Ordumdan firar etmeye kalkışırsan böyle olur!" diye haykırdı ve iki büklüm kalan oyuncağı çimlerin üzerine attı. Diğerleri, garip bir şekilde kıvranan oyuncağın üstüne çullandı.

"Bütün oyuncaklarına böyle mi davranıyorsun?"

"Neden?" dedi. "Onlar için üzülüyor musun?"

"Bilmiyorum. Üzülmeli miyim?"

"Hayır. Ben olmasaydım hayatta bile olmazlardı."

Güldüm ama Enoch bana gözlerini kısarak baktı. "Komik olan nedir?"

"Şaka yaptın."

"Biraz kalın kafalısın, değil mi?" dedi. "Buraya bak." Askerlerden birini yakaladı ve üstündeki kıyafetleri çıkardı. Sonra iki eliyle tutup ortadan ikiye böldü ve yapış yapış göğsünden zonklayan küçük kalbini çıkardı. Asker o anda hareketsiz kaldı. Enoch görebilmem için kalbi başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu.

"Bu bir farenindi," diye açıkladı. "Benim yeteneğim de bu; bir şeyin canını alıp bunun gibi bir kil parçasına ya da bir zamanlar canlı olan ama artık yaşamayan başka birine verebilirim." Hareketsiz kalan kalbi tulumunun cebine koydu. "Onları doğru düzgün eğitmeyi öğrendiğim zaman bunlar gibi kocaman bir orduya sahip olacağım. Ama bu defa her biri *devasa* olacak." Ne kadar devasa olacaklarını göstermek için kollarından birini başının üzerine kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya *sen* ne yapabiliyorsun?" dedi.

"Ben mi? Aslında hiçbir şey. Yani senin gibi özel şeyler yapamıyorum."

"Ne yazık," diye yanıtladı. "Yine de gelip bizimle yaşayacak mısın?" Onlarla yaşamamı istiyormuş gibi sormamıştı bunu, sadece meraklı görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Bu konuda düşünmedim." Tabii ki bu bir yalandı. Bu konuda düşünmüştüm ama daha ziyade hayallerimde.

Şüpheci bir tavırla bana baktı. "Ama *istemiyor* musun?"

"Henüz bilmiyorum."

Gözlerini kısarak beni henüz anlamaya başlamış gibi yavaşça başıyla onayladı.

Sonra uzandı ve alçak sesle, "Emma sana Köyü Yağmala'dan bahsetti değil mi?" diye sordu.

"Neyi yağmala?"

Bakışlarını kaçırdı. "Ah, hiçbir şey. Bu sadece bazılarımızın oynadığı bir oyun."

İçimde bana oyun oynandığına dair net bir his beliriyordu. "Bana bir şey anlatmadı," dedim.

Enoch kütüğün üzerinde bana doğru yaklaştı. "Anlatmadığına *iddiaya girerim*," dedi. "Burası hakkında bilmenden hoşlanmayacağı daha *bir sürü* şey olduğundan da eminim."

"Öyle mi? Neden?"

"O zaman burayı herkesin görmeni istediği kadar mükemmel bir yer olarak görmeyecek ve burada kalmayacaksın."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Şeytani bir gülümsemeyle, "Anlatamam," dedi. "Başım büyük belaya girer."

"Nasıl istersen," dedim. "Konuyu sen açtın."

Gitmek için ayağa kalktım. "Bekle!" diye bağırdı beni kolumdan yakalayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana hiçbir şey anlatmayacaksan neden bekleyeyim ki?"

Karar vermeye çalışırcasına çenesini ovuşturdu. "Bu doğru, bu konuda *konuşmam* yasak... ama sanırım üst kata çıkıp koridorun sonundaki odaya bakmak istersen seni engelleyemem."

"Neden?" dedim. "Orada ne var?"

"Arkadaşım Victor. Seninle tanışmak istiyor. Yukarı çık ve onunla sohbet et."

"Öyle olsun," dedim. "Gideceğim."

Eve doğru hareketlendim ve ardından Enoch'un ıslık çaldığını duydum. Elini orada olmayan bir kapının üstünde dolaştırıyor gibi yaptı. *Anahtar*, dedi sadece dudaklarını oynatarak.

"İçeride biri varsa neden anahtara ihtiyacım olsun ki?"

Beni duymazdan gelerek arkasını döndü.

Sanki orada yapacak bir işim varmış da orada olduğumu kimin bildiğini umursamıyormuşum gibi aylak aylak gezinerek eve girdim ve merdivenleri çıktım. Kimseye görünmeden ikinci kata ulaştıktan sonra koridorun sonundaki odaya kadar sürünürcesine ilerledim ve kapıyı açmayı denedim. Kilitliydi. Kapıyı çaldım ama kimse yanıt vermedi. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden arkama baktıktan sonra elimi kapının pervazının üzerinde gezdirdim. Ve tabii ki anahtarı buldum.

Kapıyı açıp içeri süzüldüm. Evdeki diğer yatak odalarına benziyordu. Çekmeceli bir dolap, bir gardırop, bir komodin ve onun üzerinde de çiçeklerle dolu bir vazo vardı. Sabahın geç saatlerine özgü güneş ışığı hardal rengi kapalı perdelerden içeri süzülüyor ve etrafa odanın kehribarla kaplı olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissi veren parlak sarı bir ışık yayıyordu. Yataktaki genç adamı işte tam o anda fark ettim. Gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralıktı. Cibinlik güçlükle fark edilmesine neden oluyordu.

Onu uyandırmaktan korkarak donakaldım. Genç adamı akşam yemeklerinde ya da evin çevresinde görmemiş ve daha önce hiç tanıştırılmamış olmamıza rağmen onu Bayan Peregrine'in albümünden tanımıştım. Fotoğrafta da tıpkı şimdiki gibi yatağında yatmış uyuyordu. Yoksa karantinaya mı alınmıştı? Uyku hastalığına yakalanmış olabilir miydi? Enoch benim de mi hasta olmamı istiyordu?

"Merhaba?" diye fısıldadım. "Uyanık mısın?"

Hareket etmedi. Elimi koluna koyup onu nazikçe sarstım. Başı yanına düştü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O anda korkunç gerçeği fark ettim. Teorimi test etmek için elimi ağzına tuttum. Nefes alış verişini hissedemiyordum. Parmaklarımla buz gibi dudaklarına dokundum. Şok içinde elimi geri çektim.

Sonra ayak sesleri duydum ve arkamı döndüğümde Bronwyn'in kapının eşiğinde dikilmekte olduğunu gördüm. "Burada olmaman gerekiyor!" dedi dişlerinin arasından.

"O ölmüş," dedim.

Bronwyn'in bakışları çocuğa kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Bu, Victor."

Aniden suratını nerede gördüğümü hatırladım. Büyükbabamın fotoğraflarında kaya parçasını kaldıran çocuk buydu. Victor, Bronwyn'in erkek kardeşiydi. Ne kadar zamandır ölü olduğunu söylemek mümkün değildi; döngü varlığını sürdürdükçe aradan elli yıl bile geçse bir gün önce ölmüş gibi görünecekti.

"Ona ne oldu?" diye sordum.

"Belki Victor'u uyandırırım," dedi arkamızdan gelen bir ses, "böylece ona kendin sorabilirsin." Konuşan Enoch'tu. İçeri girip kapıyı kapattı.

Bronwyn gözyaşlarına rağmen gözlerinin içi gülerek ona baktı. "Onu uyandırabilir misin? Ah, *lütfen* Enoch."

"Yapmamalıyım," dedi. "Şu halde bile elimdeki kalplerin sayısı tükeniyor ve bir insanı sadece bir dakikalığına bile hayata geri döndürmek için çok sayıda kalp lazım."

Bronwyn odayı arşınlayarak ölü çocuğun yanına geldi ve parmaklarıyla saçlarını okşamaya koyuldu. "Lütfen," diye yalvardı, "Victor'la en son konuşmamızın üzerinden *asırlar* geçti."

"Aslında, bodrum katında beni bekleyen birkaç tane inek kalbim olacaktı," dedi sanki konuyu değerlendiriyormuş gibi yaparak. "Ama kalitesiz malzemeler kullanmaktan *nefret* ediyorum. Tazesi daima daha iyidir!"

Bronwyn samimi bir şekilde ağlamaya başladı. Gözyaşlarından biri çocuğun ceketine damlayınca giysisinin kolunu kullanarak aceleyle onu sildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle boğulurcasına hıçkırma," dedi Enoch, "biliyorsun ki buna dayanamıyorum. Neyse, Victor'u uyandırmak son derece acımasızca olur. O olduğu yerde mutlu."

"Orası neresiymiş?" dedim.

"Kim bilir? Ama onu ne zaman uyandırsak geri dönmek için inanamayacağın kadar acele ediyor."

"Asıl acımasızca olan, Bronwyn'le böyle oynaman ve beni de oyuna getirmen," dedim. "Ve eğer Victor ölüyse neden onu gömmüyorsunuz?"

Bronwyn aşağılama dolu gözlerle bana baktı. "O zaman onu bir daha asla *göremeyiz*," dedi.

"Bu insanın içini sızlatıyor dostum," dedi Enoch. "Buradan bahsetmemin tek nedeni tüm gerçekleri öğrenmeni istememdi. Ben senin tarafındayım."

"Öyle mi? Gerçekler nedir? Victor nasıl öldü?"

Bronwyn bakışlarını yukarı kaldırdı. "Onlardan biri tarafından öldürüldü, şeylerden... *ayyy*!" diye viyakladı, Enoch kolunu çimdikleyince.

"Sus!" diye bağırdı oğlan. "Bunu anlatmak sana düşmez!"

"Bu saçmalık!" dedim. "Eğer ikiniz de anlatmazsanız gidip Bayan Peregrine'e sorarım."

Enoch fal taşı gibi açılan gözleriyle bana doğru çabucak bir adım attı. "Ah hayır, bunu yapmamalısın."

"Öyle mi? Neden yapmamalıymışım?"

"Kuş, Victor'dan bahsetmemizden hoşlanmıyor," dedi. "Zaten bu yüzden sürekli siyah giyiyor. Neyse, burada olduğumuzu öğrenmemeli. Yoksa bizi küçük ayak parmaklarımızdan asar!"

Sanki planlanmışçasına o sırada Bayan Peregrine'den başkasına ait olamayacak ayak seslerinin merdivenleri çıkmakta olduğunu duyduk. Bronwyn'in suratı bembeyaz kesildi ve hızla yanımdan geçip kapıdan çıktı ama Enoch henüz kendini kurtaramadan yolunu kestim. "Yolumdan çekil!" dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dişlerinin arasından.

"Victor'a ne olduğunu söyle!"

"*Yapamam*!"

"O zaman Köyü Yağmala'dan bahset."

"Onu da anlatamam!" Beni itekleyerek geçmeye çalıştı ama yapamayacağını anlayınca vazgeçti. "Pekâlâ, sadece şu kapıyı kapat. Ben de kulağına fısıldayayım."

Bayan Peregrine sahanlığa ulaşmak üzereyken kapıyı kapattım. Bir anlığına kulaklarımızı kapıya dayayıp yerimizin fark edilip edilmediğine dair bir işaret duymak için öylece dinledik. Müdirenin ayak sesleri koridorun yarısına kadar geldikten sonra durdu. Başka bir kapı gıcırdayarak açılıp kapandı.

"Odasına girdi," diye fısıldadı Enoch.

"Evet," dedim. "Köyü Yağmala."

Konuyu açtığı için pişman görünerek kapıdan uzaklaşmam için bana işaret etti. Onu takip edip kulağıma fısıldayabilmesi için eğildim. "Dediğim gibi; oynadığımız bir oyun bu. Adı oyunun amacını açıklıyor."

"Gerçekten köyü *yağmaladığınızı* mı söylemek istiyorsun?"

"Oraya buraya hasar verip insanları kovalıyor, hoşumuza giden şeyleri alıp geri kalanını yakıp yıkıyoruz. Ama çok gülüyoruz."

"Ama bu korkunç!"

"Bir şekilde yeteneklerimizle pratik yapmalıyız, değil mi? Kendimizi korumak zorunda kalma ihtimalimize karşı. Bunu yapmazsak paslanırız. Ayrıca oyunun kuralları da var. Kimseyi öldüremiyoruz. Onları sadece biraz korkutuyoruz. Ve birinin canı yanarsa ertesi gün sapasağlam geri dönüyor ve olanlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorlar."

"Emma da oynuyor mu?"

"Hayır. O da senin gibi. Bunun şeytanca olduğunu söylüyor."

"Gerçekten de öyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini devirdi. "İkiniz birbirinizi hak ediyorsunuz."

"*Bu* da ne demek?"

Bir metre altmış santimlik boyuyla karşımda dikildi ve parmağını göğsüme bastırdı. "*Bana* karşı kendini beğenmiş ve küstahça bir tavır takınmasan iyi edersin demek oluyor. Çünkü o lanet olasıca köyü arada bir de olsa yağmalamamış olsaydık buradakilerin çoğu çoktan kafayı sıyırmıştı." Kapıya gitti, elini kapı koluna koydu ve sonra bana döndü. "Ve *bizim* kötü niyetli, lanetli tipler olduğumuzu düşünüyorsan *onları* görene kadar bekle."

"Onlar da *kim*? Herkes neden bahsediyor?"

Beni susturmak için parmaklarından birini kaldırıp dışarı çıktı.

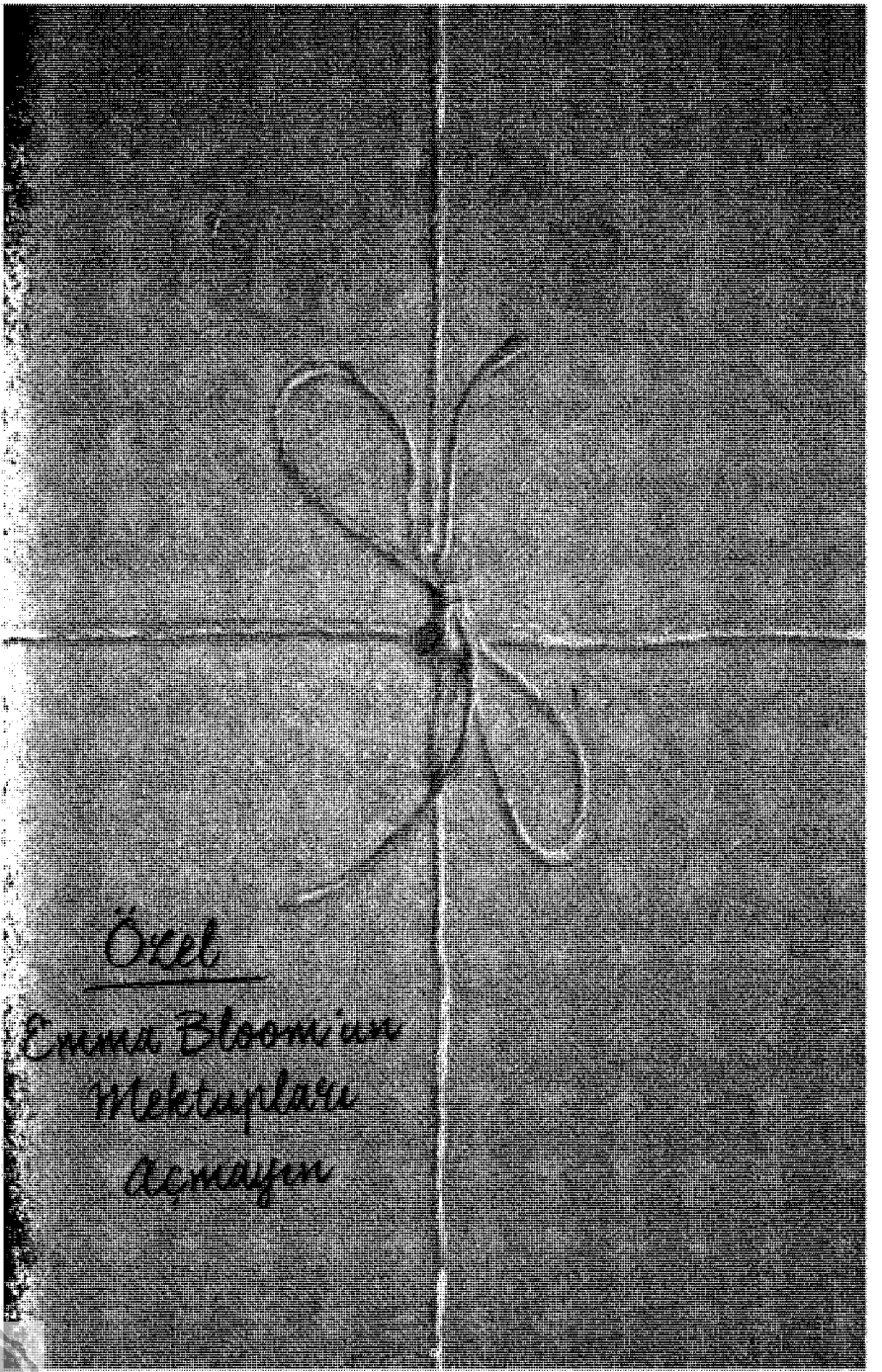
Tekrar yalnızdım. Gözlerim yataktaki cesede kaydı. *Sana ne oldu Victor?*

Belki de delirip kendini öldürmüştür, diye düşündüm. Neşeli ama geleceksiz sonsuzluğundan bunalmış ve fare zehri içmiş ya da kayalıklardan atlamış olabilirdi. Belki de Bayan Peregrine'in üstü kapalı bir şekilde bahsettiği "diğer tehlikeler" yüzünden ölmüştü.

Koridora adım attım ve merdivenlere yöneldiğim anda yarısı kapalı kapının ardından Bayan Peregrine'in sesini duydum. En yakındaki odaya daldım ve topal ayak sesleri beni geçip de alt kata inene dek saklandım. Sonra buruş buruş da olsa düzeltilmiş yatağın yanındaki botları fark ettim. Bunlar Emma'nın botlarıydı. Onun odasındaydım.

Çekmeceli dolap ve ayna duvarlardan birine dayanmıştı. Diğerine yaslanmış çalışma masasının altına bir sandalye sokulmuştu. Saklayacak hiçbir şeyi olmayan düzenli bir kızın odasıydı ya da dolabın içinde bulduğum şapka kutusuna kadar öyle görünüyordu. Bir iple bağlanmıştı ve ön yüzüne yağlı kalemle şöyle yazılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, boğanın burnunun dibinde kırmızı iç çamaşırı sallamaktan farksızdı. Kucağımda kutuyla oturdum ve ipi çözdüm. İçinde yüzden fazla mektup vardı, hepsi büyükbabamdandı.

Kalp atışlarım hız kazandı. Bu, virane halindeki yetimhanede bulmayı umduğum altın madeninin ta kendisiydi. Tabii ki burnumu başkalarının işine soktuğum için kendimi kötü hissediyordum ama insanlar benden sır saklamak konusunda ısrarcı davranacaksa ben de bazı şeyleri kendi kendime öğrenmek zorundaydım.

Hepsini okumak istiyordum ama birilerinin içeri girip beni basacağından korktuğumdan genel bir fikir edinmek adına mektupları hızlıca karıştırdım. Çoğu, 1940'lı yılların başlarından, Büyükbaba Portman'ın orduda geçirdiği dönemdendi. Aralarından rastgele seçtiğim örnekler, mektupların uzun ve aşırı duygusal olduğu kanısına varmama neden oldu. Büyükbabam bozuk İngilizcesiyle tuhaf tanımlamalar kullanarak Emma'nın güzelliğini övüyor ve ona olan aşkından bahsediyordu ("Çiçek kadar güzelsin, kokun da güzel, seni koparabilir miyim?"). Mektuplardan birine, dudaklarının arasındaki sigarayla bir bombanın üzerinde çıkıp poz verdiği fotoğrafını da koymuştu.

Zaman içinde hem mektuplar kısalmış hem de sıklığı azalmıştı. 1950'lerde mektupların sayısı yılda bire düşmüştü. Sonuncusu Nisan 1963 tarihliydi; zarfın içinde mektup yerine birkaç fotoğraf vardı. İkisi, Emma'ya aitti. Büyükbabam, kızın ona gönderdiği fotoğrafları iade ediyordu. İlkinde, büyükbabamın bombanın üzerinde verdiği pozu taklit ederek jokey edasıyla oturmuş patates soyuyor ve Bayan Peregrine'in pipolarından birini içiyor taklidi yapıyordu. İkincisi daha hüzünlüydü ve bunu, büyükbabamın uzun süre boyunca tek bir mektup yazmamasının ardından gönderdiğini tahmin edebiliyordum. Son fotoğraf, aslında büyükbabamın Emma'ya gönderdiği son şey, büyükbabamın orta yaşlı haline aitti ve kucağında küçücük bir kız çocuğuyla poz veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Patates soyuyor ve seni düşünüyorum. Bir an önce eve dön.

Sevgilerimle, patatesin.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KARTUS TEAM

Sensiz kendimi kafese kapatılmış gibi hissediyorum. Neden yazmıyorsun? Endişeleniyorum. Öpücükler, Emma.

BELONGS TO KANTUS TEAM

İŞTE BU YÜZDEN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Küçük kızın kim olduğunu anlamam için fotoğrafa biraz daha bakmam gerekti. Fotoğraftaki Susie Halamdı, dört yaşında falan olmalıydı. Bundan sonra başka mektup yoktu. Emma'nın yanıt almadan büyükbabama daha ne kadar yazdığını ve büyükbabamın mektuplarla ne yaptığını merak ettim. Atmış mıydı? Bir yerlere mi gizlemişti? Babamla halamın çocukken bulduğu mektubun onlardan biri olduğu kesindi. O mektup yüzünden babalarının hem bir yalancı olduğunu hem de annelerini aldattığını düşünmüşlerdi. Oysa ne kadar yanılıyorlardı.

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duyunca dönüp Emma'nın kapı eşiğinden bana bakmakta olduğunu gördüm. Kıpkırmızı kesilen yüzümle mektupları toparlamaya uğraştım ama çok geç kaldığımı biliyordum. Yakalanmıştım.

"Özür dilerim. Burada olmamalıydım."

"Bunun son derece farkındayım," dedi, "ama okumanı bölmek istemem." Bir hışımla çekmeceli dolabının önüne geçip birini çekti ve içindeki her şeyi yere saçarak bir köşeye fırlattı. "Hazır iş üzerindeyken neden iç çamaşırlarıma da şöyle bir göz atmıyorsun!"

"Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm," diye tekrarladım. "Normalde *asla* böyle şeyler yapmam."

"Ah, buna hiç şaşırmadım. Büyük olasılıkla pencereden kadınları dikizlemek seni yeterince meşgul ediyordur!" Öfkeyle zangır zangır titreyerek tepemde dikilirken mektupları kutuya sığdırmaya çabaladım.

"Burada bir *düzen* var. Ver onları bana, her şeyi mahvediyorsun!" Oturup beni kenara itti ve kutunun içindekileri yere boca ederek postacılara taş çıkaracak kadar hızlı bir şekilde mektupları düzenlemeye koyuldu. En iyisinin çenemi kapatmak olduğuna karar vererek uysalca onu izledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz sakinleştiğinde, "Anladığım kadarıyla Abe'le aramızda neler olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi? Çünkü bunu doğrudan bana da sorabilirdin."

"Burnumu sokmak istemedim."

"Şu anda bunu söylemenin anlamı yok, değil mi?"

"Sanırım."

"Eee? Bilmek istediğin nedir?"

Biraz düşündüm. Nereden başlayacağımdan pek emin değildim. "Sadece... ne oldu?"

"O zaman, güzel kısımları geçip doğrudan asıl konuya gelelim. Gerçekten çok basit. Beni terk etti. Beni sevdiğini söylemiş ve er ya da geç geri döneceğine söz vermişti. Ama asla geri dönmedi."

"Ama gitmek zorundaydı, değil mi? Savaşmak için?"

"*Zorunda* mıydı? Bilmiyorum. İnsanları birer birer avlanıp öldürülürken savaşı uzaktan izlemeye dayanamayacağını, bunun onun görevi olduğunu söyledi. Sanırım görev ona benden daha fazla anlam ifade ediyordu. Neyse, bekledim. O lanet olası savaş boyunca endişe içinde bekledim. Her mektup geldiğinde, bunun ölüm ilanı olmasından korkuyordum. Sonra, en nihayetinde savaş bittiğinde geri dönmesinin mümkün olmadığını söyledi. Burada kalırsa aklını kaçıracağını söyledi. Orduda kendisini nasıl koruyacağını öğrenmişti ve artık arkasını kollaması için Kuş gibi bir dadıya ihtiyacı yoktu. Bizim için yaşayacak bir yer inşa etmek için Amerika'ya gidecekti ve ardından beni de yanına alacaktı. Bense beklemeye devam ettim. O kadar uzun süre boyunca bekledim ki onunla birlikte gitseydim kırk yaşında olacaktım. O sırada normal insanlardan biriyle arkadaşlık kurmuş. Böylece yolun sonuna geldik."

"Çok üzgünüm. Bu konuda en küçük bir fikrim yoktu."

"Bu çok eski bir hikâye. Artık bundan pek bahsetmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada sıkışıp kaldığın için onu suçluyorsun," dedim.

Bana keskin bir bakış attı. "Sıkışıp kaldığımı kim söylüyor?" Sonra iç geçirdi. "Hayır, onu suçlamıyorum. Sadece onu özlüyorum, o kadar."

"Hâlâ mı?"

"Her gün."

Mektupları düzenlemeyi bitirdi. "İşte oldu," dedi kutunun kapağını kapatırken. "Aşk hayatıma dair geçmişim gardıropta duran tozlu bir kutunun içinde." Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve ardından burnunun üzerini çimdikledi. Bir anlığına pürüzsüz yüz hatlarının ardındaki yaşlı kadını görebildiğimi düşündüm. Büyükbabam onun zavallı, minicik kalbini ayaklar altına almıştı ve aradan geçen onca yıla rağmen yarası hâlâ tazeydi.

Kolumu ona dolamayı düşündüm ama beni durduran bir şeyler vardı. Güzel, eğlenceli ve büyüleyici bir kızdı ve mucizevi bir şekilde gerçekten benden *hoşlanmış* görünüyordu. Ama artık asıl hoşlandığı kişinin ben olmadığımı anlamıştım. Başka biri yüzünden kalbi kırılmıştı ve ben de zor da olsa büyükbabamın yerine geçebilecek durumdaydım. Ne kadar azmış olursa olsun bunu öğrenen herkes şöyle bir duraksardı. *Arkadaşının* eski sevgilisiyle çıkma fikrinden bile midesi bulanan çocuklar tanıyordum. Buna göre büyükbabanızın eski sevgilisiyle çıkmak kesinlikle ensest ilişkiye girerdi.

Bir an sonra Emma'nın elini koluma koyduğunu hissettim. Sonra başını omzuma yasladı. Çenesinin yavaşça yüzüme doğru yükseldiğini fark edebiliyordum. Bu, beden dilinde beni öp demek değildi de neydi. Az sonra yüzlerimiz aynı hizaya gelecek ve dudaklarımı onunkilere bastırmak ya da geri çekilerek onu ciddi şekilde kırmak arasında karar vermek zorunda kalacaktım ki onu zaten kırmıştım. Onu öpmek istemiyor değildim –onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum– ama büyükbabamdan gelen ve oldukça özenle korunmuş aşk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mektuplarıyla dolu kutudan sadece birkaç adım mesafede onu öpme fikri hem kendimi tuhaf hissetmeme hem de gerilmeme neden oluyordu.

Sonra yanağını benimkine yasladı. Onu ya şimdi öpecektim ya da asla ona dokunamayacaktım. Bunun farkındaydım. O yüzden atmosferi bozmak için aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

"Enoch'la aranızda bir şey mi var?"

Aniden geri çekilip sanki akşam yemeğinde köpek yavrusu yemeyi önermişim gibi baktı. "Ne?! Hayır! Böyle saçma sapan bir fikre nereden kapıldın?"

"Ondan. Senden bahsederken acı çekiyor gibi görünüyor ve beni ayak altında istemediğine dair net bir izlenim edindim. Oyununa burnumu sokuyormuşum gibi davranıyor."

Gözleri büyümeye devam etti. "İlk olarak, 'burun sokulacak' bir 'oyunu' yok. Bundan emin olabilirsin. O kıskanç bir budala ve aynı zamanda da koca bir yalancı."

"Öyle mi?"

"Hangisini soruyorsun?"

"Yalancı mı?"

Gözlerini kıstı. "Neden? Ne tür saçmalıklar zırvaladı?"

"Emma, Victor'a ne oldu?"

Şaşkınlık içinde bana baktı. Sonra başını iki yana sallayarak, "Lanet olasıca bencil çocuk," diye mırıldandı.

"Herkesin benden sakladığı bir şey var ve ben de onun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Yapamam," dedi.

"Bunu duyup duruyorum! Ben gelecek hakkında konuşamıyorum. Sense geçmiş hakkında konuşamıyorsun. Bayan Peregrine elimizi kolumuzu bağladı. Büyükbabamın ölmeden önceki son dileği buraya gelip gerçekleri öğrenmemdi. Bu senin için herhangi bir anlam ifade etmiyor mu?"

Elimi tutup kucağına koydu ve bakışlarını oraya kaydırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. “Haklısın,” dedi sonunda. “Sana anlatmam gereken bir şey var.”

“Anlat o zaman.”

“Burada olmaz,” diye fısıldadı. “Bu gece.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde babam ve Bayan Peregrine uyurlarken buluşmayı kararlaştırdık. Emma bunun tek yol olduğunda ısrar ediyordu çünkü yerin kulağı vardı ve şüphe uyandırmadan gün içinde ikimizin aynı anda yok olması mümkün değildi. Saklayacak hiçbir şeyimiz olmadığı yanılsamasını tamamlamak için günün geri kalanını herkesin gözleri önünde bahçede takılarak geçirdik ve güneş batmaya başladığı sırada bataklığa tek başıma döndüm.

Yirmi birinci yüzyılda yine yağmurlu bir akşam yaşanıyordu ve bara ulaştığımda, sonunda kuru bir yere adım attığım için şükredecek haldeydim. Babamı bulduğumda tek başına bir masada oturmuş birasını yudumluyordu. Yanına bir sandalye çekip kâğıt peçetelerle yüzümü kurularken günümün nasıl geçtiği konusunda hikâyeler uydurmaya başladım. (Yalan söylemekle ilgili yeni bir şey keşfetmiştim. Ne kadar çok söylersem o kadar kolaylaşıyordu.)

Beni dinlediği söylenemezdi. “Hah,” dedi, “ilginçmiş.” Ardından dalıp gitti ve birasından bir yudum daha aldı.

“Senin neyin var?” dedim. “Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil.” Açıklamak üzereydi ki elini havada sallayıp konuyu geçiştirdi. “Ah, aptalca bir şey.”

“Baba. Haydi ama.”

“Sadece... birkaç gün önce aniden ortaya çıkan adamla ilgili. Bir kuş gözlemcisi daha.”

“Tanıdığın biri mi?”

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başını iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmedim. Başlangıçta kafasına göre gelip giden meraklılardan olduğunu düşündüm ama aynı bölgeleri, aynı yuvaları ziyaret edip notlar alıyor. Ne yaptığını bildiğinden eminim. Bugün onu büyük bir kafes ve Predator'la gördüm. Yani artık bir profesyonel olduğunu da biliyorum."

"Predator mı?"

"Dürbün. Gerçekten çok profesyonel bir dürbün." Bardak altlığını eline alıp üçüncü defa düzeltti, gergin olduğu anlarda hep böyle yapardı. "Buradaki kuş nüfusu üzerinde araştırma yapmam gerektiğini düşünüyordum. Biliyorsun işte. Bu kitabın gerçekten özel bir şey olmasını istedim."

"Ve sonra o aşağılık herif ortaya çıktı."

"Jacob."

"Yani, onun bunun çocuğu."

Güldü. "Teşekkür ederim oğlum. Bu daha iyi oldu."

"Özel *olacak*," dedim onu temin edercesine.

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Umarım öyle olur." Ama sesi pek kendinden emin gelmiyordu.

Tam olarak neyin gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordum. Bu, babamın yakalandığı içler acısı kısır döngünün bir parçasıydı. Bir proje hakkında son derece tutkulu bir ruh haline bürünür, aylar boyunca durmak bilmeden onun hakkında konuşurdu. Sonra, kaçınılmaz olarak, küçük bir sorun ortaya çıkar ve onu sabote ederdi. Babamsa sorunla baş etmeye uğraşmak yerine ağırlığı altında ezilirdi. Siz daha ne olduğunu anlamadan o projeden vazgeçip yenisine dair fikirler üretmeye koyulurdu ve böylece kısır döngü yeniden başlardı. Cesareti çok kolay kırılıyordu. Masasında kilitli halde bekleyen henüz tamamlanmamış en az bir düzine projesinin olmasının, Susie Halamla açmayı denediği kuş malzemeleri dükkânını bir türlü faaliyete geçirememesinin ve Asya dilleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerine diploma sahibi olmasına rağmen asla Asya'ya adım atamamasının nedeni de buydu. Kırk altı yaşındaydı ve hâlâ kendini bulmaya, annemin parasına ihtiyacı olmadığını kendisine kanıtlamaya çalışıyordu.

Gerçekten ihtiyacı olan, motivasyonunu yükseltecek bir konuşmaydı ama kendimi onunla öyle bir konuşma yapabilecek kadar nitelikli görmüyordum. Ben de kurnazca konuyu değiştirmeyi denedim. "İşlerine burnunu sokan o tip nerede kalıyor?" diye sordum. "Adadaki tek kiralık odayı bizim tuttuğumuzu sanıyordum."

"Kamp yaptığını düşünüyorum," diye yanıtladı babam.

"Bu havada mı?"

"Bu kendini kuşbilimine kaptırmış asosyal tiplerin en sevdiği şeylerden biridir. Bu sayede hem fiziksel hem de psikolojik olarak deneklerine yaklaşırlar. Güçlüklerin üstesinden gelerek başarı kazanırlar."

Güldüm. "O zaman neden *sen de* dışarıda değilsin?" dediğim anda bunları söylememiş olmayı diledim.

"Büyük olasılıkla kitabımı asla hayata geçiremeyecek olmamla aynı nedenden ötürü. Daima ortalıkta kendini bu işe benden daha çok vermiş biri oluyor."

Sandalyemde beceriksizce kıpırdandım. "Öyle demek istememiştim. Asıl söylemek istediğim..."

"Şşşşt!" Babam kapıya kaçamak bir bakış atarak gerginleşti. "Çabuk bak ama baktığını belli etme. Az önce kapıdan içeri girdi."

Yüzümü gizlemek için kullandığım menünün üzerinden adama baktım. Botlarından sular süzülerek kapının eşiğinde dikilen sakallı adam hırpani görünümlüydü. Kafasında yüzünü yağmurdan koruyan bir şapka ve koyu renkli gözlükler vardı. Çok sayıda ceketi üst üste giymiş olduğundan hem evsiz tipler gibi hem de şişman görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evsiz Noel Baba tarzını beğendim," diye fısıldadım. "Kolay kolay yakalayamazsın bu havayı. İleri görüşlü adam."

Beni duymazlıktan geldi. Adam bara yaslanınca çevresindeki konuşma sesleri alçaldı. Kev adama ne içmek istediğini sordu, adam bir şeyler söyledi ve Kev mutfakta gözden kayboldu. Beklerken doğrudan önüne bakıyordu. Kev kısa süre sonra geri döndü ve paket yaptığı yiyecekleri adama uzattı. Adam paketi aldı, barın üstüne birkaç banknot bıraktı ve kapıya yöneldi. Oradan ayrılmadan önce odayı gözleriyle taramak için yavaşça döndü ve uzun uzun etrafa bakındıktan sonra barı terk etti.

Kapı savrularak kapandıktan sonra babam, "Ne sipariş etti?" diye seslendi.

"Birkaç dilim biftek," diye yanıtladı Kev. "Nasıl piştiğini umursamadığını söyledi; ben de etlerin iki tarafını da onar saniye pişirdim. Şikâyet bile etmedi."

İnsanlar mırıldanıp adam hakkında konuşmaya başladıkları sırada sesleri yeniden yükseldi.

"Çiğ biftek," dedim babama. "Bunun bir kuşbilimci için bile tuhaf olduğunu kabul etmelisin."

"Belki de çiğ yiyeceklerden hoşlanıyordur," diye yanıtladı babam.

"Evet, haklısın. Ya da kuzuların kanıyla beslenmekten bıkmıştır."

Babam gözlerini devirdi. "Kamp ocağı olduğuna bahse girerim. Büyük olasılıkla yiyeceklerini açık havada pişirmekten hoşlanıyordur."

"Yağmurda mı? Ayrıca neden onu savunuyorsun ki? Onun senin ezeli düşmanın olduğunu sanıyordum."

"Anlamanı beklemiyorum," dedi, "ama benimle dalga geçmezsen memnun olacağım." Sonra ayağa kalktı ve bara gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir kaç saat sonra buram buram alkol kokan babam basamakları tökezleyerek çıktı ve kendini yatağına attı. Daha kendini yatağa bırakır bırakmaz uyumuş, canavarlara taş çıkaracak şekilde horlamaya başlamıştı. Kabanımı aldım ve Emma'yla buluşmak için harekete geçtim. Sessiz olmama bile gerek yoktu.

Sokaklar öylesine boş ve ıssızdı ki neredeyse düşen çiy damlacıklarının sesini duyabiliyordunuz. Bulutlar incecik bir çizgi halinde gökyüzü boyunca uzanıyordu; ay ışığı ancak yolumu aydınlatmaya yetecek güçteydi. Tepeyi tırmanırken bedenimin karıncalanmasına neden olan tuhaf bir şey hissettim ve etrafıma bakınınca bir adamın uzaktaki devasa kaya çıkıntısının üzerinden beni izlediğini fark ettim. Sanki dürbünle bakıyormuş gibi ellerini yüz hizasına dek kaldırmış, dirseklerini iki yana açmıştı. Aklıma gelen ilk düşünce, *kahretsin yakalandım* oldu. Adamın dedektifçilik oynayan koyun besicilerinden biri olduğunu varsaymıştım. Ama öyleyse neden gelip benimle yüzleşmiyordu? Yolumu kesmeye çalışmak yerine orada öylece dikilip beni izledi. Ben de gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Sonunda *yakalandıysam yakalandım* diye düşündüm çünkü şimdi geri dönsem de yoluma devam etsem de en son firarım dilden dile dolaşacak ve er ya da geç babamın kulağına gidecekti. Ben de adamı selamlamak için orta parmağımı kaldırıp ürpertici sise doğru inişe geçtim.

Höyükten çıktığımda gökyüzündeki bulutlar sanki pul pul dökülmüş ve ay kocaman sarı renkli bir balon gibi şişirilmişti. O kadar parlaktı ki neredeyse gözlerimi kısmak zorunda kalacaktım. Birkaç dakika sonra Emma bataklık tarafından geldi. Bir yandan özür diliyor, diğer yandan da motor gibi konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geç kaldığım için üzgünüm. Herkesin yataklarına gitmesi asırlar sürdü! Evden çıkarken de bahçede öpüşüp koklaşan Hugh ve Fiona'ya denk geldim. Ama endişelenme. Eğer onları gördüğümü söylemezsem, kimseye benden bahsetmeyeceklerine söz verdiler."

Kollarını boynuma doladı. "Seni özledim," dedi. "Bugün için üzgünüm."

"Ben de," dedim beceriksizce sırtına dokunurken. "Haydi, konuşalım."

Kollarını çekti. "Burada olmaz. Daha iyi bir yer biliyorum. Özel bir yer."

"Emin değilim..."

Elimi tuttu. "Böyle davranma. Oraya bayılacağına söz veriyorum. Ve oraya vardığımızda sana her şeyi anlatacağım."

Bunun, onunla işi pişirmem için oynadığı bir oyun olduğundan adım gibi emindim ve daha büyük, daha akıllı ya da sık sık güzel kızlarla mercimeği fırına veren tiplerden biri olsaydım konuşmamızı o anda orada yapmamızı talep edecek duygusal ve hormonsal güce sahip olabilirdim. Ama saydıklarımdan hiçbiri değildim. Ayrıca bana bakarken ışık saçan gözleri, samimi gülümsemesi ve cilveli cilveli saçlarını geriye atışı yüzünden onun peşinden gidebilir, ona yardım edebilir ve hatta benden istediği her şeyi yapabilirdim. Umutsuzca mağlup olmuştum.

Gideceğim ama onu öpmeyeceğim, dedim kendi kendime. Bana bataklıkta yol gösterirken bunu tekrarlayıp duruyordum. *Onu öpme! Onu öpme!* Kasabaya yöneldik ama deniz feneri manzaralı kayalık bir sahile doğru döndük. Dik patikadan inerek kumsala ayak bastık.

Suyun kenarına ulaştığımız zaman bana beklememi söyledi ve bir şeyler getirmek için gözden kayboldu. Deniz fenerinin ışığının kendi etrafında dönüşünü ve çevresindeki her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyi aydınlatışını izledim. Oyuklu kayaların üzerinde milyonlarca deniz kuşu uyuyordu, deniz alçalınca ortaya devasa kayalar çıkmıştı, kumların içine gömülmüş, çürümüş bir sandal vardı. Emma geri döndüğünde kıyafetlerini çıkarıp yerine mayosunu giydiğini ve elinde ikimiz için de birer şnorkel ve deniz gözlüğü tuttuğunu gördüm.

"Ah hayır," dedim. "Asla olmaz."

"İç çamaşırlarına kadar soyunmayı düşün derim," dedi şüpheci bir tavırla kotumu ve kabanımı süzerek. "Giysilerin yüzmeye uygun değil."

"Çünkü *yüzmeyeceğim*! Gizlice firar edip seninle gecenin bir yarısında buluşmayı kabul ettim ama bunun nedeni *konuşmaktı*, yüzmek değil..."

"*Konuşacağız*," diye diretti.

"Suyun altında. Hem de iç çamaşırlarımla."

Kumları tekmeleyip benden uzaklaşmaya koyuldu ama sonra arkasını dönüp geri geldi. "Eğer düşündüğün buysa sana saldırmayacağım. Kendini bir şey sanma."

"Sanmıyorum."

"O zaman boş boş durmayı kes de şu aptal pantolonundan kurtul!" Ve ardından bana saldırdı. Üzerime atlayıp beni yere yapıştırdı. Bir eliyle yüzümü kumla ovuştururken diğeriyle de kemerimi çıkarmaya çabalıyordu.

"Öğyk!" diye bağırdım ağzımdaki kumları tükürürken. "Kaçak dövüşüyorsun, kaçak dövüşüyorsun!" Avuç dolusu kumla karşılık vermekten başka şansım kalmamıştı. Böylece durum kısa zamanda hiçbir kısıtlama olmayan bir kum savaşına döndü. Savaş bittiğinde ikimiz de gülüyorduk. Saçımızdaki kumlardan kurtulmaya çalıştık ama çabalarımız boşunaydı.

"Pekâlâ, artık banyoya ihtiyacın var. Yani denize girsen de olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, *peki*."

Su başlangıçta şok edecek kadar soğuktu –üzerimde sadece iç çamaşırlarım olduğu düşünüldüğünde bu, pek de harika bir durum değildi– ama suyun soğukluğuna çabucak alıştım. Kayalıkları geçerek dubalardan birine bağlanmış kanoya ulaştık. Kanoya bindiğimizde Emma elindeki küreklerden birini bana uzattı ve ikimiz de deniz fenerine doğru kürek çekmeye koyulduk. Ilık bir geceydi, deniz sakindi ve birkaç dakikalığına suyu döven küreklerin huzur verici ritminde kendimi kaybettim. Deniz fenerine ulaşmamıza daha yüz metre vardı ki Emma kürek çekmeyi kesti ve kanodan atladı. Sandığımın aksine dalgaların arasında kaybolmadı, ayağa kalktığında sadece dizlerinden aşağısı suyun içindeydi.

"Orada kum yığını ya da öyle bir şeyler mi var?" diye sordum.

"Hayır." Kanoya uzandı, küçük çapayı çekti ve suyun içine bıraktı. Metalik bir çarpma sesi çıkararak durmadan önce yaklaşık üç metre aşağı indi. Bir dakika kadar sonra deniz fenerinin ışığı üzerimizden geçtiğinde altımızda boylu boyunca uzanmış ve dört bir yanımızı kaplayan geminin gövdesini gördüm.

"Bir gemi enkazı!"

"Haydi," dedi, "neredeyse geldik. Deniz gözlüğünü de yanında getir." Batan geminin gövdesi boyunca yürümeye başladı.

Temkinli bir şekilde kanodan inip onu takip ettim. Kıyıdan bizi izleyenlere suyun üzerinde yürüyor gibi görünecektik.

"Bu şey ne kadar büyük?" dedim.

"Devasa. Bu müttefiklere ait bir savaş gemisiydi. Dost mayınlarından birine çarptı ve burada battı."

Durdu. "Bakışlarını kısa süreliğine deniz fenerinden uzaklaştır," dedi. "Gözlerin karanlığa alışsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük dalgalar kasıklarımıza çarparken sahilin bulunduğu tarafa dönüp öylece bekledik. "Tamam, şimdi beni takip et ve koca bir nefes al." Uzaktan bakıldığında kapıyı andıran, geminin gövdesindeki karanlık deliğe yaklaştı, deliğin kenarına oturdu ve kendini suya bıraktı.

Bu delilik, diye düşündüm. Sonra bana verdiği deniz gözlüğünü takıp peşinden suya daldım.

Ayaklarımın arasından her yeri kaplayan siyahlığa baktığımda Emma'nın bir merdivenin basamaklarına tutunarak kendini iyice derine çekmekte olduğunu gördüm. Merdivenin en üst basamağını yakalayıp Emma'nın beni beklemekte olduğu metal döşemelerde son bulana dek onu takip ettim. Bir tür yük ambarına girdiğimizi düşündüm ama o kadar karanlıktı ki bundan daha fazlasını söylemek mümkün değildi.

Dirseğine dokunup ağzımı işaret ettim. *Nefes almam gerekiyor.* Küçümser bir şekilde koluma dokundu ve yanı başımızda asılı duran uzun plastik hortuma uzandı; bu, merdiven boyunca uzanarak yüzeye ulaşan başka bir boruya bağlıydı. Hortumun ucunu ağzına soktu ve üfledi. Sarf ettiği çabadan ötürü yanakları şişmişti ama sonra hortumdan derin bir nefes aldı ve bana uzattı. Koca bir çift ciğer dolusu havayı memnuniyetle içime çektim. Suyun altı metre kadar altındaydık, eski bir gemi enkazının içindeydik ama yine de nefes alabiliyorduk.

Emma kasvetli karanlığın içinde simsiyah bir deliği andıran girişe işaret etti. Başımı iki yana salladım. İstemiyorum. Ama sanki korkmuş küçük bir çocukmuşum gibi elimi tuttu ve hortumu da beraberinde çekerek beni oraya doğru sürükledi.

Girişten süzülürcesine geçerek zifiri karanlığa daldık. Bir süreliğine hortumu elden ele vererek orada öylece kaldık. Baloncuklar çıkararak yüzeye yükselen nefeslerimizden ve geminin derinliklerinden gelen, kırık gövde parçalarının akın-

BELONGS TO KANTUS TEAM

tıyla sürüklenirken çıkardığı belli belirsiz çarpma seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Gözlerimi kapatmış olsaydım daha karanlık olamazdı. Yıldızsız bir evrende süzülen astronotlar gibiydik.

Ama sonra şaşırtıcı ve büyüleyici bir şey oldu; yıldızlar birer birer ortaya çıktı. Karanlığın içinde yeşil ışıltılar belirmeye başladı. Sanrı gördüğümü sandım. Fakat yıldızların sayısı gittikçe arttı. Ta ki yanıp sönen milyonlarca yıldızdan oluşan devasa bir takımyıldızı yaratana dek. Işıltıları bedenlerimizi aydınlatıyor, deniz gözlüklerimizden yansıyordu. Emma ellerinden birini havaya kaldırdı ve bileğini kıpırdattı ama alev topu oluşturmak yerine eli mavinin göz kamaştırıcı bir tonuyla parıldamaya başladı. Yeşil yıldızlar elinin etrafında toplanıp küçük bir balık kümesi gibi elinin hareketlerini taklit etmeye koyuldular ki tam o sırada zaten balık olduklarını fark ettim.

Büyülenmiş bir halde zaman algımı yitirdim. Bana sanki saatlerdir oradaymışız gibi geliyordu. Oysaki muhtemelen sadece birkaç dakika önce içeri girmiştik. Sonra Emma'nın beni dürtüklediğini hissettim ve kapıdan çıkıp merdiven boyunca yukarı doğru yüzdük. Yüzeye çıktığımızda gördüğüm ilk şey, gökyüzünü bezeyen Samanyolu'nun göz alıcı kuşağıydı. O anda balıkların ve yıldızların eksiksiz bir evren oluşturduğunu fark ettim. Kadim ve gizemli bir bütünün uyumlu parçalarıydılar.

Kendimizi geminin gövdesine çekip deniz gözlüklerimizi çıkardık ve bir süreliğine orada öylece oturduk. Belimize kadar suyun içindeydik, bacaklarımız birbirine dokunuyordu, nutkumuz tutulmuştu.

"Onlar da neydi?" dedim sonunda.

"Onlara ışıldak balığı diyoruz."

"Daha önce hiç görmemiştim."

"Çoğu insan asla görmez," dedi. "Saklanırlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok güzeller."

"Evet."

"Ve tuhaflar."

Emma gülümsedi. "Gerçekten de öyleler." Sonra elini yavaşça dizime koyduğunu hissettim ve elinin orada kalmasına izin verdim çünkü soğuk suya rağmen sıcaklığını hissetmek güzeldi. Onu öpmememi söyleyen kafamın içindeki sesi duymaya çalıştım ama suskunlaşmıştı.

Ve sonra öpüşmeye başladık. Birbirine dokunan dudaklarımızın, bastırdığımız dillerimizin ve avucumun içindeki bembeyaz yanağının derinliği doğruya, yanlışa ve onu buraya kadar takip etmiş olmamın asıl nedenine dair tüm düşünceleri engelliyordu. Öpüştük, öpüştük ve aniden her şey sona erdi. Geri çekilirken yüzünü kendiminkiyle takip ettim. Ellerinden birini göğsüme koydu. Aynı zamanda hem nazik hem de sertti. "Nefes almam gerekiyor, seni acemi."

Güldüm. "Tamam."

Ellerimi tutup bana baktı. Bakışlarına karşılık verdim. Sadece bakmak, öpüşmekten çok daha etkileyiciydi. Sonra, "Kalmalısın," dedi.

"Kalmak," diye tekrarladım.

"Burada. Bizimle."

Sözcüklerinin gerçekliği zihnime sızdı ve az önce aramızda olanların tatlı büyüsü etkisini yitirdi.

"İstiyorum ama yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neden?"

Fikri değerlendirdim. Güneş, ziyafetler, arkadaşlar... ve tekdüzelik, kusursuz ama birbirinin tıpatıp aynısı günler. Annemin satın aldığı ve kısa süre içinde sıkıldığı ufak tefek lüks şeyler gibi fazlasıyla sahip olduğunuz her şeyden kolaylıkla sıkılabilirdiniz.

Ama Emma. Emma buradaydı. Belki de olabileceğimiz şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o kadar da tuhaf değildi. Belki de bir süreliğine burada kalıp onu sevebilir ve ardından eve dönebilirdim. Ama hayır. Ben buradan ayrılmayı isteyene dek her şey için çok geç kalacaktım. O baştan çıkarıcı bir denizkızıydı. Güçlü olmalıydım.

"Asıl istediğin o, ben değilim. Senin için o olamam."

İncinmiş bir halde bakışlarını kaçırdı. "Kalmanı istememin nedeni bu değil. Sen de buraya aitsin Jacob."

"Değilim. Ben sizler gibi değilim."

"Evet, öylesin," diye diretti.

"Değilim. Ben sıradanım. Tıpkı büyükbabam gibi."

Emma başını iki yana salladı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Senin gibi olağanüstü şeyler yapabilseydim sence şimdiye dek farkına varmaz mıydım?"

"Aslında sana bunu söylememeliyim," dedi, "ama sıradan insanlar zaman döngülerinden geçemez."

Bunu bir anlığına düşündüm ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bende hiçbir tuhaflık yok. Hayatın boyunca karşılaşabileceğin en ortalama insanlardan biriyim."

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı. "Abe'in ender görülen ve tuhaf bir özelliği vardı. Neredeyse ondan başka kimsenin sahip olmadığı bir yetenek."

Sonra gözlerini benimkilere dikti ve, "O, canavarları görebiliyordu," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

O canavarları görebiliyordu. Bunu söylediği anda arkamda bıraktığımı sandığım tüm korkular bedenimi yeniden ele geçirdi. Onlar gerçekti. Onlar gerçekti ve büyükbabamı öldürmüşlerdi.

Utanç duyduğum için herkesten sakladığım bir sırmış gibi, "Onları ben de görebiliyorum," dedim fısıltıyla.

Gözleri sulandı ve bana sarıldı. "Sende bir tuhaflık olduğundan emindim," dedi. "Ve bunu bir iltifat olarak söylüyorum."

Farklı olduğumu biliyordum. Tuhaf olduğumu hiç düşünmemiştim. Neredeyse benden başka kimsenin göremediği şeyleri görme becerim, büyükbabamın öldürüldüğü gece Ricky'nin ormanlık alanda hiçbir şey görmemesinin nedenini açıklıyordu. Herkesin delirdiğimi düşünmesinin sebebi de buydu. Delirmemiştim, gerçekte olmayan şeyleri görmüyordum ya da stres tepkisinden mustarip değildim, canavarlar yaklaştığında ya da onların o korkunç suratlarını gördüğümde midemde hissettiğim panik bana bahşedilen yeteneğimdi.

"Sen onları göremiyor musun?" diye sordum ona.

"Sadece gölgelerini görebiliyorum. Zaten genellikle geceleri avlanmalarının nedeni de bu."

"Şu anda onları sizin peşinize düşmekten alıkoyan nedir?" diye sordum ve ardından düzelttim. "Yani, bizim peşimize."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma ciddileşti. "Bizi nerede bulabileceklerini bilmiyorlar. Bir de döngülere giremezler. Bu nedenle adada güvendeyiz ama buradan ayrılamayız."

"Ama Victor ayrıldı."

Hüzünlü bir şekilde başıyla onayladı. "Burada aklını kaçırmak üzere olduğunu söyledi. Daha fazla dayanamayacağını söyledi. Zavallı Bronwyn. Abe'im de bizi terk etti ama en azından gölgeler tarafından öldürülmedi."

Ona bakmak için kendimi zorladım. "Sana bunu söylemek zorunda kaldığım için gerçekten çok üzgünüm ama..."

"Ne? Hayır, hayır."

"Beni, vahşi hayvanlar tarafından öldürüldüğüne ikna ettiler. Ama söylediklerin doğruysa büyükbabam da onlar tarafından öldürüldü. Büyükbabamın öldüğü gece canavarları ilk ve son görüşüm oldu."

Dizlerini göğsüne çekip bacaklarına sarıldı ve gözlerini kapattı. Kolumu ona doladığımı görünce başını benimkine yasladı.

"Er ya da geç onu yakalayacaklarını biliyordum," diye fısıldadı. "Amerika'da güvende olacağına dair bana söz vermişti. Kendini koruyabileceğini söylemişti. Ama hiçbirimiz aslında güvende değiliz."

Ay alçalana ve su boğazımıza ulaşana dek batığın üzerinde oturup konuştuk. Emma titremeye başlayınca el ele tutuşup kanoya döndük. Sahile doğru kürek çekerken birilerinin bize seslendiğini duyduk ve koca bir kayanın etrafından dolaşarak yolumuza devam ederken sahilden bize el sallayan Hugh ve Fiona'yı gördük. Uzaktan bile bir şeylerin yolunda gitmediği anlaşılıyordu.

Kanoyu bağlayıp onlarla buluşmak için koştuk. Hugh soluk soluğaydı ve panik içindeki arılar çocuğun etrafında dört dönüyordu. "Bir şey oldu! Bizimle gelmelisiniz!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tartışacak zaman yoktu. Emma giysilerini mayosunun üzerine geçirirken ben de kum yüzünden zımparaya dönen pantolonumu giydim. Hugh şüpheci bakışlarla bana baktı. "Ama o olmaz," dedi. "Bu ciddi bir mesele."

"Hayır, Hugh," dedi Emma. "Kuş haklıydı. O da bizden."

Hugh hayret içinde Emma'ya bakakaldı. "Ona *söyledin* mi?!"

"Söylemek zorundaydım. Zaten ben söylemeseydim bile kendi kendine durumun farkına varacaktı."

Hugh bir anlığına kafası karışmış gibi göründü ama ardından dönüp kararlı bir şekilde elimi sıktı. "O zaman aileye hoş geldin."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece, "Teşekkürler," dedim.

Eve dönerken Hugh'dan neler olduğuna dair kabaca bilgi almaya çalıştık ama çoğunlukla koştuk. Soluklanmak için ormanlık alanda durduğumuzda, "Sorun, Kuş'un ymbryne arkadaşlarından biri. Bir saat kadar önce korkunç bir vaziyette uçarak geldi. Avazı çıktığı kadar bağırarak kıyameti kopardı ve herkesi yataklarından kaldırdı. Biz daha neler olduğunu anlayamadan kendinden geçti." Perişan halde ellerini ovuşturdu. "Ah, korkunç bir şeyler olduğundan *eminim*."

"Umarım yanılıyorsundur," dedi Emma ve koşmaya devam ettik.

Kırış kırış pijamalarının içindeki çocuklar oturma odasının kapalı kapıları ardındaki koridorda bir gaz lambasının etrafında toplanmış, neler yaşanmış olabileceğine dair dedikodu yapıyorlardı.

"Büyük olasılıkla döngülerini sıfırlamayı unutmuşlardır," dedi Claire.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gölgeler olduğuna iddiaya girerim," dedi Enoch. "Birçoğunu ayakkabılarına kadar yediklerine de bahse varım!"

Claire ve Olive inleyip küçücük ellerini yüzlerine kapattılar. Horace onların yanına eğilip rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Canınızı sıkmayın. Enoch'un kafanızı zırvalıklarla doldurmasına da izin vermeyin. Herkes gölgelerin en çok genç olanların tadını sevdiğini bilir. Bayan Peregrine'in arkadaşını salıvermelerinin nedeni de bu, kadının tadı bayat kahve gibi olmalı!" dedi.

Olive parmaklarının arasından ona baktı. "Genç olanların tadı nasıl?"

"Kırmızı yaban mersini gibi," dedi duygusuzca. Kızlar tekrar inledi.

"Onları rahat bırak!" diye bağırdı Hugh ve arılardan oluşan koca bir bölük Horace'ı koridor boyunca kovalamaya başladı.

"Dışarıda neler oluyor?" diye seslendi Bayan Peregrine oturma odasından. "Sesini duyduğum Bay Apiston mu? Bayan Bloom ve Bay Portman neredeler?"

Emma korkuyla sindi ve Hugh'a gergin bir bakış attı. "Biliyor mu?"

"Burada olmadığını fark ettiğinde aklını kaçıracak gibi oldu. Hortlaklar ya da kaçıklar tarafından kaçırıldığını düşündü. Üzgünüm Em. Ona söylemek zorundaydım."

Emma başını iki yana salladı ama tek yapabileceğimiz içeri girip yaptıklarımızın bedelini ödemekti. Fiona bize şans dilemek istercesine başını salladı ve kapıları açtık.

Oturma odasındaki tek ışık, titrek gölgelerimizi duvara yansıtan ocağın ateşiydi. Bronwyn, battaniyeye sarılı vaziyette sandalyesinde yarı baygın şekilde zangır zangır titremekte olan yaşlıca kadının başında dolanıyordu. Bayan Peregrine ise sedire oturmuş, kadını kaşık kaşık siyah bir sıvıyla besliyordu.

Emma kadının suratını gördüğünde donakaldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu Bayan Avocet."

BELONGS TO KANTUS TEAM

Ancak ondan sonra güçlükle de olsa Bayan Peregrine'in çocukluk fotoğrafındaki kadını hatırladım. Bayan Avocet o zamanlar son derece güçlü ve yenilmez görünüyordu ama şimdi oldukça kırılgan ve zayıftı.

Biz orada öylece dikilmiş, olanları izlerken Bayan Peregrine, gümüş rengi şişeyi Bayan Avocet'in dudaklarına götürdü ve hafifçe eğdi. Bir anlığına yaşlı ymbryne hayata dönmüş gibi göründü. Parlak gözlerle oturduğu yerde dikleşti. Ama sonra yüzündeki ifade yeniden anlamsızlaştı ve sandalyeye yığıldı.

"Bayan Bruntley," dedi Bayan Peregrine, Bronwyn'e. "Bayan Avocet için uzanma koltuğunu hazırlayın, sonra da gidip bir şişe koka şarabı ve bir şişe de brendi getirin."

Bronwyn koşarcasına dışarı çıktı ve yanımızdan geçerken hüzünlü bir tavırla bizi selamladı. Ardından Bayan Peregrine bize dönüp fısıltıyı andıran bir ses tonuyla, "Beni son derece hayal kırıklığına uğrattınız Bayan Bloom. Son derece. Onca gece içinde kaçmak için bu geceyi bulmanız..."

"Üzgünüm, Bayan Peregrine. Ama kötü bir şeyin olacağını nerden bilebilirdim ki?"

"Sizi cezalandırmalıyım. Diğer yandan, içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde yaptığınızın buna değmeyeceğini düşünüyorum." Ellerinden birini kaldırıp öğretmeninin beyaz saçlarını düzeltti. "Gerçekten kötü bir şey olmadığı sürece Bayan Avocet buraya gelmek için gözetimindeki öğrencileri yalnız bırakmazdı."

Gürüldeyen ateş, alnımda ter damlacıklarının oluşmasına neden oldu fakat sandalyesindeki Bayan Avocet tir tir titriyordu. Ölecek miydi? Büyükbabamla aramda yaşanan o trajik sahne Bayan Peregrine'le öğretmeni arasında yeniden mi vuku bulacaktı? Gözümde canlandırdım: Onun ya da kendim hakkındaki gerçeklerden bir an olsun şüphelenmeden, korkmuş ve ne düşüneceğini bilemez bir halde büyükbabamı kollarımın arasına almıştım. Burada olacakların, bana olanlara

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benzemeyeceğine karar verdim. Bayan Peregrine en başından beri onun kim olduğunu biliyordu.

Konuyu açmak için doğru zaman olmamasına rağmen öfkeliydim ve kendime engel olamadım. "Bayan Peregrine?" diye başladım. Başını kaldırıp bana baktı. "Bana ne zaman söyleyecektiniz?"

Tam *ne* diye soracaktı ki bakışları Emma'ya kaydı. Anlaşılan yanıtı Emma'nın suratında bulmuştu. Bir an öfkeden köpüreceğini sandım ama ne kadar sinirli olduğumu görünce sakinleşti. "Yakında, delikanlı. Lütfen beni anlayın. Buraya adım attığınız anda bütün gerçekleri size anlatsaydım korkunç bir şoka girerdiniz. Davranışlarınız öngörülemezdi. Kaçıp bir daha asla geri dönmeyebilirdiniz. O riski göze alamazdım."

"Siz de beni yiyeceklerle, eğlencelerle ve kızlarla baştan çıkarmayı denerken tüm kötü şeyleri benden saklamayı tercih ettiniz, öyle mi?"

Emma'nın nefesi kesildi. "*Baştan çıkarmak mı*? Ah, lütfen, hakkımda öyle şeyler düşünme. Buna katlanamam."

"Korkarım bizi fena halde yanlış anladınız," dedi Bayan Peregrine. "Sizi baştan çıkarmaya gelince... Burada ne gördüyseniz o şekilde yaşıyoruz. Hiçbir yanılsama yoktu. Sadece bazı gerçekleri sizden gizledim."

"İşte size bir gerçek," dedim. "Büyükbabamı öldüren o yaratıklardan biriydi."

Bayar Peregrine bir anlığına ateşe baktı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Onu kendi gözlerimle gördüm. İnsanlara ondan bahsettiğimde beni deli olduğuma ikna etmeye çalıştılar. Ama deli değildim. Büyükbabam da değildi. Hayatı boyunca bana gerçekleri anlatmıştı. Bense ona inanmadım." Ruhum utanç duygusuna teslim oldu. "Eğer inanmış olsaydım belki de şu anda yaşıyor olurdu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine olduğum yerde sallandığımı görünce Bayan Avocet'in karşısındaki sandalyeye oturmamı önerdi.

Oturdum. Emma da yanımda yere diz çöktü. "Abe senin de tuhaf olduğunu biliyor olmalıydı," dedi. "Bunu sana söylememek için iyi bir nedeni olduğundan eminim."

"Tabii ki biliyordu," diye yanıtladı Bayan Peregrine. "Mektubunda söylemişti."

"O zaman, anlamıyorum. Anlattığı tüm hikâyeler gerçekse ve onun gibi olduğumu biliyorsa neden hayatının son anına dek bunu benden gizledi?"

Bayan Peregrine, bir kaşık dolusu brendiyi Bayan Avocet'in ağzına boşaltınca kadın inleyip tıpkı az önceki gibi sandalyesine yığılmadan önce olduğu yerde dikildi. "Aklıma gelen tek olasılık sizi korumayı istemiş olması," dedi. "Bizim hayatımız imtihanlarla ve mahremiyet içinde geçer. Abe'inki ise bizimkinden iki kat daha zordu çünkü olabilecek en kötü dönemde bir Yahudi olarak dünyaya gelmişti. Soykırıma iki defa göğüs germek zorunda kaldı. Önce Yahudileri öldüren Nazilerden, sonra da tuhafları öldüren gölge halkından saklanması gerekti. Halkları, yani hem Yahudiler hem de tuhaflar, canice öldürülürken burada gizlenme fikrinden ötürü azap çekiyordu."

"Canavarlarla savaşmak için savaşa katıldığını söyleyip dururdu," dedim.

"Öyle yaptı," dedi Emma.

"Savaş Nazilerin egemenliğini sonlandırdı ama gölge halkı hiç olmadığı kadar büyük bir güçle ortaya çıktı," diye devam etti Bayan Peregrine. "Bizler de tıpkı çoğu tuhaf gibi saklanmaya devam ettik. Ama büyükbaban değişmiş bir adam olarak geri döndü. O bir savaşçı olmuştu ve kendisine döngünün dışında bir hayat kurmakta kararlıydı. Saklanmayı reddetti."

"Ona Amerika'ya gitmemesi için yalvardım," dedi Emma. "Hepimiz yalvardık."

"Neden Amerika'yı seçti?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O sıralar oradaki gölge halkının nüfusu azdı," diye yanıtladı Bayan Peregrine. "Savaştan sonra tuhaflar küçük bir grup halinde Amerika'ya göç etti. Çoğu bir süreliğine sıradan insanlar gibi görünmeyi başardı. Büyükbaban da bunlardan biriydi. En büyük dileği, sıradan olmak ve sıradan bir hayat yaşamaktı. Mektuplarında sık sık bundan bahsederdi. Gerçeği senden uzun bir süre boyunca saklamasının nedeninin bu olduğundan eminim. Senin, asla sahip olamadığı hayatı yaşamanı istiyordu."

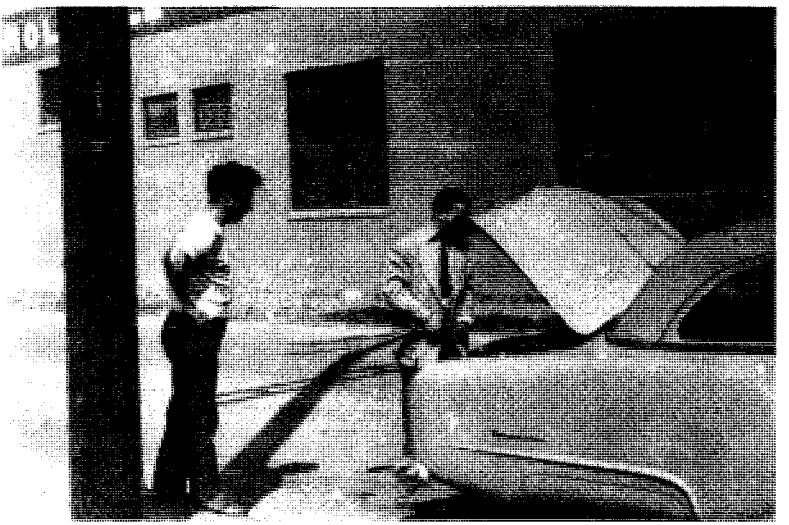
"Sıradan olmamı istiyordu," dedim.

Bayan Peregrine başıyla onayladı. "Ama tuhaflığından asla kaçamadı. Benzersiz becerisi ve savaş sırasında gölge avcısı olarak kazandığı hüner onu fazlasıyla değerli kıldı. Sık sık göreve çağrılırdı, sorun yaratan gölge gruplarının kökünü kazıması istenirdi. Doğası gereği, ona verilen görevleri nadiren reddetti."

Büyükbaba Portman'ın sık sık çıktığı uzun av seyahatlerini düşündüm. Ailemde, büyükbabamın av seyahatlerinden biri sırasında çekildiği bir fotoğraf vardı ama fotoğrafı kimin çektiğini ya da ne zaman çekildiğini bilmiyordum çünkü seyahatlere daima tek başına çıkardı. Ama henüz küçük bir çocukken bunun komik olduğunu düşünürdüm çünkü fotoğrafta üzerinde takım elbise vardı. Kim bir av seyahatine takım elbiseyle çıkardı ki?

Ama artık biliyordum: Hayvanlardan çok daha fazlasını avlayan biri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Büyükbabamı paranoyak bir silah tutkunu, çapkın bir erkek ya da ailesinin yanında olmayan bir adam olarak değil de diğerleri için hayatını tehlikeye atan, arabalarda ve ucuz motellerde kalan, katil gölgeleri takip eden, eve birkaç kurşununu kullanmış ve bir türlü açıklayamadığı morluklarla dönen ve kâbuslarından asla bahsedemeyen gezgin bir şövalye olarak düşünmek yüreğimi sızlattı. Yaptığı onca fedakârlığa rağmen sevdikleri ona şüpheyle bakmış, onu hor görmüştü. Sanırım Emma'ya ve Bayan Peregrine'e onca mektup yazmasının nedeni de buydu. Onu anlıyorlardı.

Bronwyn koka şarabıyla dolu bir kadehle ve brendi şişesiyle geri döndü. Bayan Peregrine onu gönderdi ve getirdiklerini bir çay fincanında karıştırmaya koyuldu. Sonra Bayan Avocet'in mavi damarlı yanağına hafifçe vurmaya başladı.

"Esmerelda," dedi, "Esmerelda, başını kaldırmalı ve senin için hazırladığım içkiyi içmelisin."

Bayan Avocet inledi ve Bayan Peregrine çay fincanını kadının dudaklarına götürdü. Yaşlı kadın birkaç yudum aldı. Etrafa tükürükler saçarak öksürmesine rağmen morumsu sıvının büyük bir kısmı boğazından akıp gitti. Bir anlığına sanki az önceki uyku haline geri dönecekmiş gibi boş gözlerle etrafa baktı ama sonra, aydınlanan yüzüyle oturduğu yerde dikleşti.

"Yüce Tanrım," dedi kuru ve hırıltılı bir sesle. "Uykuya mı daldım? Ne kadar da münasebetsiz bir davranış." Sanki aniden orada belirivermişiz gibi hafif bir şaşkınlıkla bize baktı. "Alma? Bu sen misin?"

Bayan Peregrine yaşlı kadının kemikli ellerini ovuşturdu. "Esmerelda, gecenin köründe bizi görmek için çok uzun bir yoldan geldin. Korkarım hepimizi son derece endişelendirdin."

"Öyle mi?" Bayan Avocet gözlerini kısıp kaşlarını çattı. Gözleri, titrek gölgelerle canlı gibi görünen duvara sabitlendi. Sonra yüzüne tekin olmayan bir ifade yayıldı. "Evet," dedi, "Alma, sizi uyarmak için geldim. Tetikte olmalısınız. Benim gibi gafil avlanmamalısınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine kadının ellerini ovuşturmayı kesti. "Kim tarafından?"

"Hortlaklardan başkası olamaz. Gece, konsey üyesi kılığına girmiş iki kişi geldi. Tabii ki konsey üyelerinden hiçbiri erkek değil ama uyku sersemi çocuklarımı, hortlakların onları bağlayıp kaçırmasına yetecek kadar kandırmayı başarmışlar."

Bayan Peregrine'in nefesi kesildi. "Ah, Esmerelda..."

"Bayan Bunting ve ben ıstırap dolu çığlıklarıyla uyandık," diye açıkladı, "ama kendimizi evin içinde kapana kısılmış halde bulduk. Kapıları zorlayarak açmamız biraz zaman aldı ama kapıları açıp hortlakları döngüden çıkana kadar takip ettiğimizde, bizi öteki tarafta bekleyen koca bir gölge çetesiyle karşılaştık. Uluyarak üzerimize atladılar." Durdu ve yutkunarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Ya çocuklar?"

Bayan Avocet başını iki yana salladı. Gözlerindeki tüm ışık çekilmiş gibiydi. "Çocuklar sadece yemdi," dedi.

Emma usulca elimi tuttu ve sıktı. Alevlerin ışığında Bayan Peregrine'in yanaklarının parıldadığını gördüm.

"Asıl istedikleri Bayan Bunting ve bendim. Ben kaçmayı becerdim ama Bayan Bunting o kadar şanslı değildi."

"Öldürüldü mü?"

"Hayır. Kaçırıldı. Tıpkı iki hafta önce döngüleri istila edildiğinde Bayan Wren ile Bayan Treecreeper'a olduğu gibi. Alma, ymbryneleri kaçırıyorlar. Bunun planlı saldırı olduğunu düşünüyorum. Amaçlarını hayal etmek bile ürpermeme neden oluyor."

"O zaman bizim peşimize de düşecekler," dedi Bayan Peregrine usulca.

"Eğer seni bulabilirlerse," diye yanıtladı Bayan Avocet. "Çoğumuzdan daha iyi gizleniyorsun ama tetikte olmalısın Alma."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Peregrine başıyla onayladı. Bayan Avocet çaresizce ellerine baktı; kanatları kırılmış bir kuş gibi kucağında titriyorlardı. Hıçkırmaya başladı. "Ah, benim sevgili çocuklarım. Onlar için dua edin. Artık yapayalnızlar." Sonra bakışlarını kaçırıp ağlamaya koyuldu.

Bayan Peregrine battaniyeyle yaşlı kadının omuzlarını örtüp ayağa kalktı. Onu takip ederek dışarı çıktık ve Bayan Avocet'i yasını tutması için yalnız bıraktık.

Çocukları, oturma odasının kapısında toplaşmış halde bulduk. Bayan Avocet'in anlattığı her şeyi işitmemiş olsalar bile yeterince duymuşlardı ve bunu endişeli yüzlerinden anlayabiliyordunuz.

"Zavallı Bayan Avocet," diye inledi Claire. Alt dudağı titriyordu.

"Bayan Avocet'in zavallı çocukları," dedi Olive.

"Şimdi bizim peşimizde oldukları doğru mu, Bayan Peregrine?" diye sordu Horace.

"Silaha ihtiyacımız olacak!" diye bağırdı Millard.

"Savaş baltaları!" dedi Enoch.

"Bombalar!" dedi Hugh.

"Hepiniz sesinizi kesin!" diye bağırdı Bayan Peregrine herkesi susturmak için ellerini kaldırarak. "Sakin olmalıyız. Evet, Bayan Avocet'e olanlar son derece üzücü. Gerçekten öyle ama aynı trajedi burada da tekrarlanacak diye bir şey yok. Fakat tetikte olmalıyız. Şu andan itibaren iznim olmadan evin ötesine geçmeyeceksiniz ve evden yalnızca çiftler halinde ayrılabileceksiniz. Tanımadığınız biriyle karşılaşırsanız, bizden biriymiş gibi görünse dahi derhal buraya gelip beni bilgilendireceksiniz. Bunları ve diğer güvenlik önlemlerini sabah tartışacağız. O zamana kadar herkes yataklarına! Şimdi toplantı zamanı değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama Bayan..." diye başladı Enoch.

"Yataklarınıza!"

Çocuklar hızla odalarına döndüler. "Size gelince Bay Portman, tek başınıza yolculuk etmenizden fevkalade rahatsızım. Olaylar biraz sakinleşene dek burada kalmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Öylece ortadan kaybolamam. Babam aklını kaçırır."

Kadın kaşlarını çattı. "O durumda en azından geceyi burada geçirmelisiniz. Bu konuda ısrar ediyorum."

"Kalacağım ama büyükbabamı öldüren yaratıklarla ilgili bildiğiniz her şeyi anlatmanız koşuluyla."

Başını yana eğerek eğlenceli bir şeymişim gibi beni inceledi. "Pekâlâ, Bay Portman. Bilmeniz gereken şeyler konusunda sizinle tartışmayacağım. Geceyi geçirmek için kanepeyi alabilirsiniz. Sabah ilk iş bunlardan bahsedeceğiz."

"Şimdi olmak zorunda." Gerçekleri duymak için on yıl beklemiştim. Bir dakika daha beklemeye sabrım yoktu. "Lütfen."

"Genç adam, bazen sevimli bir kararlılıkla domuz gibi bir inatçılık arasındaki son derece ince çizgide yürüyorsunuz." Emma'ya döndü. "Bayan Bloom, kadehimi koka şarabıyla doldurur musunuz? Bu gece uyumayacakmışım gibi görünüyor ve eğer ayakta kalacaksam kendimi ödüllendirmeliyim."

Çalışma odası, gece yarısında yapılacak bir sohbet için çocukların yatak odalarına fazlasıyla yakın olduğundan müdire ve ben, ormanlık alanının sınırındaki küçük seraya geçtik. Sarmaşık güllerinin arasındaki ters çevrilmiş saksıların üzerine oturduk ve aramızdaki çimenlik alana da küçük bir gaz lambası yerleştirdik. Cam duvarların ötesinde henüz şafak sökmemişti. Bayan Peregrine cebinden bir pipo çıkarıp yakmak için lambanın üzerine eğildi. Düşünceli birkaç nefes çekip mavi renkli dumanı üfledikten sonra konuşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eski zamanlarda insanlar yanlış bir kanıya vararak bizi tanrı sandılar," dedi, "ama biz tuhaflar, en az sıradan halk kadar ölümlüyüz. Zaman döngüleri, kaçınılmaz olanı yalnızca erteliyor ve onları kullandığımız için çok büyük bir bedel ödüyoruz, şimdiki zamandan geri dönüşü olmayacak şekilde kopuyoruz. Bildiğiniz gibi uzun süre boyunca döngüde ikamet edenler şimdiki zamana sadece kısa süreli olarak geçebiliyorlar. Anlaşma ezelden beri böyle olageldi."

Bir nefes daha çekip konuşmayı sürdürdü.

"Yıllar önce, aslında geçtiğimiz yüzyılın sonlarında, insanlarımız arasında ihtilaf çıktı ve tehlikeli fikirlere sahip muhalif tuhaflardan oluşan küçük bir zümre doğdu. Zaman döngülerinin işlevini, kullanıcısına bir tür ölümsüzlük kazandıracak şekilde değiştirmenin yolunu keşfettiklerine inanıyorlardı. Sadece yaşlanmayı askıya almayacak, onu tersine çevireceklerdi. Döngülerin sınırları dışında sonsuz gençliğin tadını çıkarmaktan, hiçbir şeyden etkilenmeden geçmişle gelecek arasında düşüncesizce sıçramaktan, diğer bir deyişle ölümün hükümdarlığına son verip zamana hükmetmekten bahsediyorlardı. Tüm bu düşünceler delilikten başka bir şey değildi. Bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi. Her şeye hükmeden ampirik kuralları reddediyorlardı."

Sertçe ciğerlerini boşalttı ve kendini toparlamak için bir anlığına duraksadı.

"Ne olursa olsun. İki erkek kardeşim de teknik olarak parlak birer zekâya sahip olmalarına rağmen sağduyudan yoksundular ve kendilerini bu fikre kaptırdılar. Bunu hayata geçirmek konusunda yardımımı isteyecek kadar cüretkârdılar. Tanrı olmaya çalışıyorsunuz, dedim onlara. Bu mümkün değildi. Mümkün olsa dahi yapılmamalıydı. Ama geri adım atmadılar. Bayan Avocet'in gözetimindeki ymbrynelerin arasında büyüdüklerinden benzersiz sanatımız konusunda çoğu tuhaf erkekten daha fazlasını biliyorlardı. En azından tehlikeli olabilecekleri kadarını. Konseyin tüm uyarılarına ve hatta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tehditlerine rağmen 1908 yılının yazında, erkek kardeşlerim ve ilkelerimize ihanet eden zümrenin yüzlerce üyesi korkunç deneylerini yapmak için Sibirya tundralarına kaçtı. Deneylerini yapmak için yüzyıllardır kullanılmayan, adı bile unutulmuş eski bir döngüyü seçmişlerdi. En fazla bir hafta içinde kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp doğanın değişmez kurallarını kabul ederek geri dönmelerini bekliyorduk. Ama geri dönüşleri çok daha dramatik oldu; Azor Adaları'na kadar tüm pencerelerin zangırdamasına neden olan felaket gibi bir patlama yaşandı. Patlamanın beş yüz kilometre kadar yakınındaki herkes dünyanın sonunun geldiğini düşünmüş olmalı. Hepsinin öldüğünü, dünyayı ortasından çatlatacak kadar güçlü o patlamanın ölmeden önceki son sözleri olduğunu düşündük."

"Ama hayatta kalmayı becerdiler," diye akıl yürüttüm.

"Öyle de denebilir. Patlamanın ardından dönüştükleri varlığı, ayaklı bir tür lanet olarak da düşünebilirsin. Haftalar sonra, gölgeleri dışında tamamen görünmez olan korkunç yaratıklar tarafından tuhafları hedef alan saldırılar başladı. Senin gibi tuhaflar dışında kimsenin göremediği gölge halkıyla ilk çarpışmalarımız bunlardı. Bu dokunaç ağızlı iğrenç şeylerin, dumanı tüten kraterden sürünerek çıkan laf dinlemez erkek kardeşlerimiz olduğunu fark etmemiz biraz zaman aldı. Tanrıya değil, şeytana dönüşmüşlerdi."

"Yolunda gitmeyen neydi?"

"Bu hâlâ tartışmalı bir konu. Teorilerimizden biri, yaşlanma sürecini tersine çevirerek henüz ruhlarının can bulmadığı bir döneme dönmüş olmaları. Onlara *gölge halkı* dememizin nedeni de bu. Çünkü kalpleri, ruhları bomboş. Sadece birer gölgeden ibaretler. Asıl ironik olan, peşine düştükleri ölümsüzlüğe kavuşmuş olmaları. Gölgelerin binlerce yıl yaşayabildiğine inanılıyor ama ömürlerini aralıksız işkence çekerek, küçük düşerek, başıboş hayvanlardan beslenip herkesten uzakta yaşayarak geçiriyor, eski türlerinin etine dair doymak bilmeyen bir açlık duyarak sürdürüyorlar çünkü tek kurtuluş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

umutları bizim kanımızdan geçiyor. Bir gölge yeterli sayıda tuhaftan beslenirse hortlağa dönüşüyor."

"Yine o kelime," dedim. "İlk karşılaştığımızda Emma beni onlardan biri olmakla suçlamıştı."

"Sizi daha önceden gözlemlememiş olsaydım ben de aynı şeyi düşünebilirdim."

"Onlar nedir?"

"Gölge olmak cehennemi yaşamak anlamına geliyorsa ki büyük ölçüde öyle, hortlak olmak arafta olmaya benzer. Hortlaklara neredeyse normal gözüyle bakılabilir. Tuhaflara özgü hiçbir özellikleri yoktur. Ama insan sanılabildikleri için ajanlık ya da casusluk yapmak veya et temin etmek yoluyla gölge kardeşlerine hizmet ederek yaşarlar. Günün birinde gölgelerin tümünü hortlağa ve tuhafların tümünü cesede çevirmeyi hedefleyen lanetlilerdir."

"Onları durduran nedir?" dedim. "Eğer eskiden onlar da birer tuhafsa tüm gizlenme yerlerinizi biliyor olmalılar."

"Neyse ki önceki hayatlarına dair anılarından yoksun gibi görünüyorlar. Gölgeler kadar güçlü ya da korkutucu olmamalarına rağmen hortlakların en az onlar kadar tehlikeli oldukları söylenebilir. Gölgelerin aksine sadece içgüdülerini dinleyerek yaşamazlar ve genellikle insanların arasına karışabilirler. Her ne kadar bazı belirtiler olsa da onları sıradan halktan ayırmak epeyce güçtür. Örneğin, gözleri. İlginç bir şekilde, hortlakların gözbebekleri yoktur."

Büyükbabamın öldürüldüğü gece çimleri uzamış bahçesini sulayan beyaz gözlü komşuyu hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Sanırım onlardan birini gördüm. Onun yalnızca gözleri görmeyen yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"O zaman gözlem yeteneğiniz çoğu insandan daha gelişmiş," dedi. "Hortlaklar fark edilmemek konusunda ustadır. Toplumun dikkatini çekmeyecek kişiliklere bürünürler: trendeki gri takım elbiseli adam, bozuk paranızın olup olmadığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soran dilenci, kalabalığın içindeki yüzler. Ama bazıları, daha fazla sayıda insanla etkileşime geçmek ya da onlar üzerindeki güçlerini ölçmek için kendilerini doktor, politikacı, memur gibi daha önemli pozisyonlara sokarak risk alır. Tek amaçları ise sıradan halkın arasında saklanan, Abe gibi tuhafları keşfetmektir."

Bayan Peregrine evden gelirken yanında getirdiği fotoğraf albümüne uzandı ve sayfaları çevirmeye koyuldu. "Bunlar aranıyor posterleri gibi çoğaltılıp dünyanın dört bir yanındaki tuhaflara dağıtıldı. Şuna bakın," dedi ve oyuncak bir ren geyiğinin üzerine binmiş iki kızın resmine işaret etti. Geyiğin boynuzlarının ardında korkutucu görünümlü, boş bakışlı bir Noel Baba duruyordu. "Bu hortlak, Noel'de Amerika'daki alışveriş merkezlerinden birinde çalışırken tespit edildi. Son derece kısa bir süre içinde çok sayıda çocukla etkileşime geçebilmişti, tuhaf yeteneklere sahip olup olmadıklarını anlamak için çocuklara dokunmuş, onları sorgulamıştı."

Sayfayı çevirerek sadist görünümlü bir dişçinin fotoğrafını meydana çıkardı. "Bu hortlak ağız cerrahı olarak çalışıyordu. Birlikte poz verdiği kafatasının, tuhaf kurbanlarından birine ait olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmaz."

Sayfayı tekrar çevirdi; bu seferki, bir gölgenin önünde çömelmiş vaziyette duran küçük bir kızın fotoğrafıydı. "Bu, Marcie. Kırsal kesimde oturan sıradan bir ailenin yanında yaşamak için otuz yıl kadar önce yanımızdan ayrıldı. Ona kalması için yalvardım ama çok kararlıydı. Kısa süre sonra, okul otobüsünü beklerken bir hortlak tarafından kaçırıldı. Olay mahallinde, fotoğrafın banyo edilmemiş halinin içinde bulunduğu bir fotoğraf makinesi ele geçirildi."

"Fotoğrafı kim çekmiş?"

"Hortlağın ta kendisi. Dramatik jestlere ve arkalarında alaycı hatıralar bırakmaya bayılırlar."

Fotoğrafları incelerken o küçük ama tanıdık korku geri döndü.

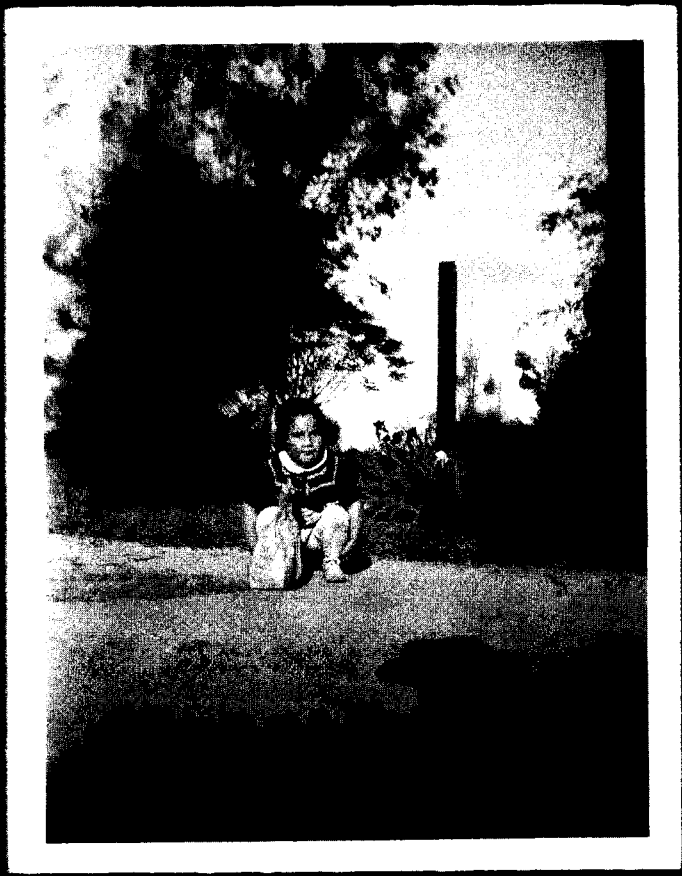
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Artık fotoğraflara bakmaya dayanamadığımda albümü kapattım.

"Bunları size anlatıyorum çünkü doğuştan sahip olduğunuz beceriler yüzünden bunları bilmeniz gerekiyor," dedi Bayan Peregrine, "ama aynı zamanda yardımınıza da ihtiyacım var. Şüphe uyandırmadan döngüden çıkabilen tek kişi sizsiniz. Bizimle olduğunuz ve iki dünya arasında gidip gelmekte ısrar ettiğiniz sürece adaya yeni gelenleri gözlemlemenizi ve bana bildirmenizi rica edeceğim."

"Daha önceki gün biri geldi," dedim, babamın keyfini kaçıran diğer kuş gözlemcisini düşünerek.

"Gözlerini gördünüz mü?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Karanlıktı ve yüzünün büyük kısmını gizleyen koca bir şapka takıyordu."

Bayan Peregrine parmak eklemini ısırıp kaşlarını çattı.

"Neden? Onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Gözlerini görmeden emin olmak imkânsızdır," dedi, "ama adaya kadar takip edilmiş olma ihtimaliniz beni bir hayli endişelendiriyor."

"Ne demek istiyorsunuz, bir hortlak tarafından mı?"

"Büyük olasılıkla büyükbabanızın öldüğü gece gördüğünüzü söylediğiniz hortlak. Bu, sizi neden öldürmediklerini de açıklar. Böylece onları daha büyük bir ödüle götürecektiniz: Buraya."

"Benim de tuhaf olduğumu nereden bilebilirlerdi ki? *Ben* bile bilmiyordum!"

"Eğer büyükbabanız hakkında bilgi sahibi oldularsa sizden de haberdar olduklarından emin olabilirsiniz."

Beni öldürmek için ellerine geçirmiş olabilecekleri tüm fırsatları düşündüm. Büyükbaba Portman'ın ölümünü takip eden haftalarda varlıklarını defalarca hissetmiştim. Beni izliyorlar mıydı? Tam da yaptığım şeyi yapıp buraya gelmemi mi bekliyorlardı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öğrendiklerimin ağırlığı altında ezildiğimi hissederek başımı dizlerime dayadım. "O şaraptan bir yudum almama izin vermezsiniz, değil mi?" dedim.

"Kesinlikle olmaz."

Aniden göğsümün sıkıştığını hissettim. "Bir daha güvende olabilecek miyim?" diye sordum ona.

Bayan Peregrine omzuma dokundu. "Burada güvendesiniz," dedi. "Ve bizimle istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Konuşmaya çalıştım ama tek yapabildiğim kekelemekti. "Ama ben... ben... yapamam... annemle babam."

"Sizi seviyor olabilirler," diye fısıldadı, "ama sizi asla anlamayacaklar."

Kasabaya döndüğümde güneş çoktan sokaklara ilk uzun gölgeleri düşürüyordu. Gece boyunca içen sarhoşlar, istemeye istemeye eve dönerken sokak lambalarının direklerinin etrafında dönüp duruyordu. Balıkçılar siyah renkli kocaman botlarını giymiş, ağır adımlarla limana doğru yürüyorlardı. Babam ise derin uykusundan yeni yeni uyanıyordu. O yuvarlanarak yatağından kalkarken ben de kendiminkine girdim. Beni kontrol etmek için kapıyı açmadan sadece saniyeler önce kumlu giysilerimi battaniyeyle örtmeyi becermiştim.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

İnledim ve ona arkamı döndüm. Odadan çıktı. O günün ilerleyen saatlerinde uyandığımda, ortak kısımdaki masanın üzerinde anlayış dolu bir not ve bir paket de grip ilacı buldum. Gülümsedim ve ona yalan söylediğim için kendimi biraz olsun suçlu hissettim. Sonra onun için kaygılanmaya başladım; dağlık arazilerde dürbünü, küçük defteri ve hatta büyük olasılıkla koyun katili bir kaçıkla birlikte dolanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uyku mahmurluğunun izlerini silmek için gözlerimi ovuşturup üzerime bir yağmurluk geçirerek köyde, ardından civardaki kayalıklarda ve sahilde dolandım. Babamı ya da garip görünümlü kuşbilimciyi görmeyi ve gözlerine yakından bakabilmeyi umuyordum ama ikisini de bulamadım. Sonunda vazgeçtiğimde alacakaranlık çökmek üzereydi. Papaz'ın İni'ne döndüm ve babamı, mekânın devamlı müşterileriyle birlikte barda birasını yudumlarken buldum. Çevresindeki boş şişelerden, uzunca bir süredir orada olduğu anlaşılıyordu.

Yanına oturdum ve sakallı kuşbilimciyi görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyledi.

"Pekâlâ, eğer görürsen," dedim, "bana bir iyilik yap ve ondan uzak dur, olur mu?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Neden?"

"Sadece beni biraz rahatsız etti o adam. Ya delinin tekiyse? Ya kuzuları öldüren *oysa*?"

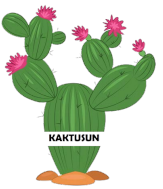
"Bu garip fikirlere nereden kapılıyorsun?"

Ona söylemek istiyordum. Her şeyi açıklamak istiyordum. Beni anladığını söylemesine ve vereceği öğütlere ihtiyacım vardı. O anda her şeyin bizim buraya gelmemizden önceki haline dönmesini diledim; Bayan Peregrine'in mektubunu bulmamdan öncesine, kırsal bölgede yaşayan zengin ve şımarık bir çocuk olduğum dönemlere. Bunun yerine, bir süreliğine babamın yanında oturup havadan sudan konuştum. Sadece dört hafta önce olmasına rağmen akıl sır ermeyecek kadar uzak gelen hayatımı anımsamaya ve dört hafta sonra hayatımın neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Sonunda konuşacak hiçbir şeyimiz kalmayınca izin isteyip yalnız kalmak için üst kata çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Salı gecesi, kendi hakkımda bildiğimi sandığım şeylerin çoğunun yanlış olduğu ortaya çıktı. Pazar sabahı babam ve ben eşyalarımızı toplayıp eve dönecektik. Ne yapacağıma karar vermek için sadece birkaç günüm vardı. Ya kalacak ya da gidecektim ki iki seçenek de iyi görünmüyordu. Nasıl burada kalıp bildiğim her şeyi ardımda bırakabilirdim? Ama öğrendiğim onca şeyden sonra nasıl eve dönecektim?

Daha da kötüsü bu konu hakkında konuşabileceğim kimsem yoktu. Babamla konuşmam söz konusu bile olamazdı. Emma neden burada kalmam gerektiği konusunda sık sık tutku dolu tartışmalara girişiyor ama ne kadar yavan olsa da arkamda bırakacağım hayatı, tek çocuklarının açıklanamaz bir şekilde aniden ortadan kayboluşunun annemi ve babamı nasıl etkileyeceğini ya da döngüde yaşamanın getirdiği ve kendisinin bile itiraf ettiği boğulma hissini umursamıyordu. Sadece, "Sen de geldiğinde burada her şey daha güzel olacak," diyordu.

Bayan Peregrine'in de pek yardımı dokunduğu söylenemezdi. Sadece bu konuda konuşmak istediğimi söylesem bile benim adıma böyle bir karar veremeyeceğini tekrarlayıp duruyordu. Yine de kalmamı istediği ortadaydı; kendi güvenliğim bir yana, döngüdeki varlığım herkesin daha güvende olmasını sağlayacaktı. Ama bütün hayatımı bekçi köpeği olarak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geçirme fikrinden de hoşlanmıyordum. Büyükbabamın da aynı şeyleri hissettiğinden ve bunun, savaştan sonra buraya geri dönmeyi istememesinin nedenlerinin biri olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Tuhaf çocuklara katılmam liseyi bitiremeyeceğim, üniversiteye gidemeyeceğim ya da insanların normal şekilde büyürken yaptıklarını yapamayacağım anlamına da geliyordu. Ayrıca kendi kendime *normal* olmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum. Gölgeler peşimde olduğu sürece döngünün dışındaki hayatımın kısa olacağı kesin gibiydi. Ömrümün geri kalan günlerini korku içinde yaşayarak, omzumun üzerinden bakarak, kâbuslar yüzünden ıstırap çekerek, sonunda geri dönmelerini ve biletimi kesmelerini bekleyerek geçirecektim. Bu, kulağa üniversiteye gidememekten çok daha berbat geliyordu.

Sonra şöyle düşündüm: Üçüncü bir seçenek var mıydı? Elli yıl boyunca döngünün dışında yaşayan, başarılı olan ve gölgeleri savuşturan Büyükbaba Portman gibi olabilir miydim? İşte tam o anda kafamın içindeki küçük düşürücü ses konuşmaya başladı.

O ordu eğitimi almıştı, ahmak herif. Soğukkanlı bir savaşçıydı. Evinde silahlarla dolu koca bir dolabı vardı. O adam seninle kıyaslandığında Rambo'nun ta kendisiydi.

Poligona gidip atış dersi alabilirim, diye düşündü iyimser tarafım. *Karate de olur. Vücut da çalışırım.*

Sen şaka mı yapıyorsun? Kendini lisede bile koruyamadın! Koruman olması için o taşralıya rüşvet vermek zorunda kaldın. Ve birine gerçek bir silah doğrultan sen olsan bile pantolonunu ıslatırsın.

Hayır, ıslatmam.

Zayıfsın. Başarısızlığa mahkûmsun. Sana gerçekte ne olduğunu söylememesinin nedeni de buydu. Bununla başa çıkamayacağını biliyordu.

Kapat çeneni. Kapat çeneni.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlerce bu düşünceler arasında gidip geldim. Ya kalacak ya da gidecektim. Hiçbir çözüme ulaşamıyor olmama rağmen sürekli aklım oradaydı. Bu sırada babam kitabına dair tüm şevkini kaybetti. Daha az çalıştıkça cesareti de kırıldı ve cesaretini kaybettikçe barda geçirdiği süre uzadı. Hiç o kadar içtiğini görmemiştim. Gecede altı, yedi bira içiyordu ve o halde olduğunda çevresinde bulunmak istemiyordum. Kasvetli bir ruh haline bürünmüştü ve sessizlik içinde somurtmadığı zamanlarda hiç de bilmek istemediğim şeylerden bahsediyordu.

"Bir gün annen beni terk edecek," dedi bir gece. "Yakında bir şeyler yapmazsam gerçekten beni terk edeceğini düşünüyorum."

Ondan uzak durmaya başladım. Bunun farkına vardığından bile emin değilim. Geliş gidişlerim hakkında yalan söylemek sıkıntı verici bir şekilde kolaylaştı.

Bu arada tuhaf çocukların kaldığı yetimhanede Bayan Peregrine neredeyse tecrit uygulamaya başladı. Sıkıyönetim ilan edilmiş gibiydi. Küçük çocuklar yanlarında biri olmadan hiçbir yere gidemiyorlardı. Büyükler ise çiftler halinde dışarı çıkmak zorunda kalıyordu. Ve her ne olursa olsun Bayan Peregrine kimin nerede olduğunu bilmek istiyordu. Dışarı çıkmak için izin almak bile işkenceye dönüşmüştü.

Nöbetçiler, evin ön ve arka taraflarını izlemek için dönüşümlü vardiyalar halinde çalışıyordu. Günün ya da gecenin büyük bir kısmında pencereden bakan sıkılmış suratları görebiliyordunuz. Birinin yaklaştığını fark ederlerse Bayan Peregrine'in odasındaki zili çalan zinciri çekiyorlardı ki bu da eve ne zaman gelsem beni sorgulamak için içeride beklediği anlamına geliyordu. Döngünün dışında neler oluyordu? Sıradışı bir şey görmüş müydüm? Takip edilmediğimden emin miydim?

Pek de şaşırtıcı olmayan bir biçimde çocuklar akıllarını kaçırmaya başlamıştı. Küçük çocuklar her fırsatta şamata

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarırken büyükler, kulak kabartılacak kadar yüksek sesle yeni kurallar hakkında şikâyet edip duruyordu. Hiç yoktan dramatik iç çekişler duyuluyordu. Millard'ın odaya girdiğini de genellikle bu şekilde anlayabiliyordunuz. Hugh'un arıları ortalıkta uçuşup insanları soktukları için evden atılınca Hugh zamanının büyük bir kısmını cam kenarında geçirmeye başladı. Arıları da camın öteki tarafından onu izliyordu.

Kurşun ayakkabılarının yerini unuttuğunu iddia eden Olive, sinek misali tavanda sürünüyor ve başlarını kaldırıp onu fark edene kadar insanların kafasına pirinç atıyordu. O sırada kahkahalara boğuluyor ve kendisini öyle kaybediyordu ki düşmemek için avizelerden veya perdelerden birine tutunmak zorunda kalıyordu. Ama en garibi, kil askerleri üzerinde Doktor Frankenstein'ın korkuyla sinmesine neden olacak deneyler yapmak için bodrum katındaki laboratuvarına kapanan Enoch'tu. Askerlerinden ikisinin uzuvlarını koparıp bir diğerinden son derece biçimsiz bir örümcek adam yapıyor ya da enerjisi asla bitmeyecek süper kil adamı yaratmak niyetiyle tek bir göğüs boşluğuna dört tane tavuk kalbi sıkıştırmaya uğraşıyordu. Gri renkli küçük gövdeleri teker teker parçalanmaya başlayınca bodrum katı, İç Savaş dönemindeki hastanelere dönmüştü.

Bayan Peregrine ise sürekli bir devinim halindeydi. Gözünü onlardan ayırdığı anda kaybolacaklarından korkarcasına çocukları kontrol etmek için topallayarak odadan odaya gezerken piposunu birbiri ardına yakıyordu. Bayan Avocet yetimhanede kalmaya devam etti. Yeniden yatağa götürülmeden önce birinin kollarına yığılana kadar koridorlarda dolaşacak ve perişan bir halde terk ettiği zavallı çocuklarına seslenecek kadar toparlanmıştı. Tüm bunları, Bayan Avocet'in çektiği ıstıraba ve gölgelerin neden ymbryneleri kaçırmak istediğine dair paranoyakça senaryolar takip etti. Senaryolar arasında gezegenin tümünü yutabilecek genişlikte, tarihin en büyük zaman döngüsünü yaratmak gibi son derece acayip olanlar

BELONGS TO KANTUS TEAM

da; dehşet verici birer ruh yiyici olmalarına rağmen kendilerini son derece yalnız hissedebileceklerinden gölgelere arkadaşlık etmeleri için kaçırılmaları gibi saçma sapan bir şekilde iyimser olanlar da vardı.

Zamanla eve ürkütücü bir sessizlik çöktü. İki gün boyunca eve tıkılıp kalmak herkesi halsizleştirmişti. Rutinlerin depresyona karşı en iyi savunma olduğuna inanan Bayan Peregrine herkesi günlük derslerle, yemek hazırlıklarıyla ve evin temizliğiyle meşgul etmeye çalışıyordu. Fakat çocuklar herhangi bir şey yapmaları için emir almadıkları sürece koltuklara yığılıyor, kilitli pencerelerden kayıtsızca dışarıyı izliyor, daha önce yüzlerce defa okudukları sayfaları kıvrılmış kitapları karıştırıyor ya da uyuyorlardı.

Horace'ın tuhaf yeteneğini, bir gece çığlık atmaya başlayana kadar görmemiştim. Birkaçımız, merdivenleri koşarcasına çıkarak nöbet tuttuğu çatı katına girdik ve onu sandalyesinde kaskatı kesilmiş halde bulduk. Uyanıkken kâbus görüyor gibiydi ve korku içinde havayı tırmalamaya çalışıyordu. Başlangıçta sadece çığlık atıyordu ama sonra bir şeyler gevelemeye, kaynayan denizler, gökyüzünden yağan küller ve dünyayı çepeçevre saran sonsuz bir duman örtüsü hakkında bağırmaya başladı. Kıyameti andıran kehanetleriyle geçen birkaç dakikanın ardından kendini kâbusun kollarından kurtarıp huzursuz bir uykuya daldı.

Diğerleri buna daha önce de şahit olmuştu –bu durumla o kadar sık karşılaşmışlardı ki Bayan Peregrine'in albümünde çocuğun geçirdiği nöbetlerden bazılarının fotoğrafları bile vardı– ve ne yapacaklarını biliyorlardı. Müdirenin emirlerini uygulayarak Horace'ı kollarından ve bacaklarından tutup yatağa taşıdılar. Birkaç saat sonra uyandığında rüyasını hatırlamadığını ve hatırlamadığı rüyaların nadiren gerçek olduğunu iddia etti. Diğerleri söylediklerini kabul etmiş gibiydi çünkü zaten endişelenmeleri gereken çok sayıda sorun vardı. Ben ise bizden bir şeyler gizlediğini hissedebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cairnholm gibi küçük bir kasabada birilerinin kaybolduğunu fark etmemek mümkün değildir. Bu nedenle, çarşamba günü Martin müzesini açmadığında ya da yatmadan önce birkaç kadeh yuvarlamak için Papaz'ın İni'ne uğramadığında insanlar hastalandığından endişelenmeye başladı. Kev'in karısı adamı kontrol etmeye gittiğinde evde kimse olmamasına rağmen sokak kapısını açık, cüzdanını ve gözlüğünü ise mutfak tezgâhında bulunca, insanlar Martin'in ölmüş olabileceği şüphesine düştü. Ertesi gün hâlâ ortaya çıkmayınca erkeklerden oluşan küçük bir grup barakalara göz atmak, ters çevrilmiş kayıkların altına bakmak ve viskiyi fazla kaçıran bekâr bir erkeğin sızabileceği diğer yerleri araştırmak için harekete geçti. Arama çalışmalarına henüz başlamışlardı ki telsizden bir çağrı geldi: Martin'in cesedi okyanusta ağlara takılmıştı.

Onu bulan balıkçı geldiğinde babamla birlikte bardaydım. Henüz öğlen olmasına rağmen prensip olarak bir bira ısmarladı ve sadece birkaç dakika içinde hikâyesini anlatmaya koyuldu.

"Gannet Burnu'nda ağlarımı topluyordum," diye başladı söze. "Hiç olmadığı kadar ağırlardı. Bu garip geldi çünkü oralarda genellikle küçük balıklar, karides ya da ona benzer şeyler yakalarım. Bir yengeç tuzağına denk geldiğimi varsayarak zıpkına uzandım ve kayığın altını yoklamaya başladım. Ta ki bir şeye takılana dek." Ürkütücü bir çocuk yuvasında masal anlatırmışçasına taburelerimize yaklaştı. "Martin'di. Falezleri kestirmeden inmiş ve köpekbalıkları tarafından kemirilmiş gibi görünüyordu. Sadece bornozu ve iç çamaşırlarıyla gecenin o vaktinde falezlerin tepesinde ne yaptığını ancak Tanrı bilir."

"Giysileri üstünde değil miydi?" diye sordu Kev.

"Yatak için giyinmiş gibiydi," dedi balıkçı. "Üzerindekiler, yağmurda yürüyüş yapmaya uygun değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Martin'in ruhuna kısa dualar okundu ve ardından insanlar teorilerini paylaşmaya girişti. Beş dakika içinde mekân, çakırkeyif Sherlock Holmes'lerle dolu dumanlı bir mağaraya dönüştü.

"Belki de sarhoştu," dedi adamlardan biri.

"Ya da falezlerin oradaysa koyun hırsızını görmüş ve onu takip etmiş olabilir," dedi bir diğeri.

"Sağı solu belli olmayan yeni adamdan ne haber?" dedi balıkçı. "Şu kamp yapan."

Babam taburesinde dikleşti. "Onunla karşılaştım," dedi. "İki gece önce."

Şaşkınlık içinde ona döndüm. "Bana söylemedin."

"Kapanmadan eczaneye yetişmeye çalışıyordum. Bu adamsa diğer yoldan kasabadan ayrılıyordu. Çok acelesi vardı. Yanımdan geçerken onu şöyle bir sarsmak için omzuna çarptım. Durup bana baktı. Caydırıcı görünmeye çalışıyordu. Onu kızdırmak için burada ne yaptığını, neyin üzerinde çalıştığını bilmek istediğimi söyledim. Buradaki insanlar sadece kendilerinden bahsediyor, dedim."

Kev barın üzerinden eğildi. "Ve?"

"Bana vuracak gibi oldu ama sonra sadece yürüyüp gitti."

Adamların soracak tonla sorusu vardı. Kuşbilimciler ne yapardı? Neden adam kamp kurmayı tercih etmişti? Ve benim zaten bildiğim diğer şeyler. Benim sormak için can attığım tek bir sorum vardı. "Adamda herhangi bir gariplik var mıydı? Mesela yüzünde?"

Babam bir anlığına düşündü. "Aslında evet. Güneş gözlüğü takıyordu."

"*Gece*?"

"Çok garipti."

Mide bulandırıcı bir hisse kapıldım ve babamın yumruk dövüşünden çok daha korkunç bir şeyden kıl payıyla kurtul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu düşündüm. Bunu Bayan Peregrine'e anlatmam gerektiğini biliyordum. Hem de en kısa zamanda.

"Ah, saçmalık," dedi Kev. "En az yüz yıldır Cairnholm'de tek bir cinayet işlenmedi. Neden biri yaşlı Martin'i öldürmek istesin ki? Çok anlamsız. Otopsi sonuçları geldiğinde zil zurna sarhoş olduğu ortaya çıkmazsa hepinize birer içki ısmarlayacağım."

"Bunun için biraz beklemek zorunda kalabiliriz," dedi balıkçı.

"Fırtına bulutları toplanıyor. Hava tahmincileri ortalığı sel götüreceğini söylüyor."

"Hava tahmincileriymiş," diye homurdandı Kev. "Şu anda yağmur yağdığını bilmem için aptal bir züppenin lafına ihtiyacım yok."

Ada halkı, Doğa Ana'nın Cairnholm için neler planladığı konusunda sık sık iç karartıcı tahminlerde bulunuyordu –sonuçta doğanın insafına kalmışlardı ve yapıları gereğince hepsi karamsardı– ama bu defa, en korkunç kâbusları gerçek oldu. Hafta boyunca adayı dayak yemişe döndüren yağmur ve rüzgâr, o gece gökyüzünün simsiyah kesilmesine ve denizin köpürene dek çalkalanmasına neden olan şiddetli bir fırtınaya dönüştü. Martin'in öldürülmüş olabileceği dedikodularıyla hava hakkında konuşulanlar dışında, adada da yetimhanedekine benzer bir sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş gibiydi. İnsanlar evlerinden çıkmadı. Pencerelerin kepenklerini indirip kapılarını sıkıca kapattılar. Tekneler, koca dalgalar yüzünden karaya bağlandıkları yerlere çarpıp duruyordu ama hiçbiri limanı terk etmedi; böyle bir fırtınada limandan çıkmak intihar anlamına gelirdi. Ve anakaradaki polisler Martin'in cesedini almak için deniz sakinleşmeden gelemeyeceğinden kasaba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halkı adamın cesediyle ne yapacakları sorusuyla karşı karşıya kaldı. Sonunda, adadaki en büyük buz stokuna sahip balıkçı tarafından somonlar, sazanlar ve tüm diğer şeylerle birlikte dükkânının arkasında tutulmasına karar verildi. Tıpkı Martin gibi denizden çıkarılan tüm diğer şeylerle birlikte.

Babam, Papaz'ın İni'nden ayrılmamam için kesin talimat vermişti ama aynı zamanda karşılaştığım olağandışı durumları Bayan Peregrine'e bildirmek için de talimat almıştım ve şüpheli bir ölüm bunlardan biri değilse, hiçbir şey sıradışı sayılmazdı. Ben de o gece gribe benzer bir hastalığa tutulmuş numarası yaparak kendimi odama kilitledim. Sonra da pencereden süzülüp su borusuna tutunarak aşağı indim. Benden başka kimse dışarı çıkacak kadar salak değildi. Böylelikle, görülme korkusuna düşmeden ana patika boyunca koşmaya başladım. Şiddetli yağmur yüzünden ceketimin kapüşonundan patır patır sesler yükseliyordu.

Yetimhaneye ulaştığım zaman Bayan Peregrine bana yalnızca tek bir bakış attı ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. "Ne oldu?" diye sordu, kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikerek.

Bildiğim her şeyi, kulak kabarttığım dedikoduları ve şüpheli gerçekleri anlattım. Beti benzi attı. Beni aceleyle oturma odasına götürüp panik içinde bulabildiği tüm çocukları topladı ve bağrışlarına aldırmayan birkaçını bulmak için paldır küldür odadan çıktı. Odadakiler endişeli ve akılları karışmış halde kalakaldılar.

Emma ve Millard beni köşeye sıkıştırdı. "Bu kargaşanın nedeni ne?" diye sordu Millard.

Onlara usulca Martin'den bahsettim. Millard nefesini tutarken Emma yüzünde endişeli bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" dedim. "Demek istediğim şu ki gölgeler tarafından öldürülmüş olamaz. Gölgeler sadece tuhafları avlıyorlar, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma inledi. "Ona sen mi anlatmak istersin yoksa ben mi anlatayım?"

"Gölgeler genellikle tuhafları sıradan halka tercih eder," diye açıkladı Millard, "ama taze ve etli olduğu sürece karınlarını doyurmak için önlerine çıkan her şeyi yiyebilirler."

"Çevrede gölge olup olmadığını anlamanın yollarından biri de budur," dedi Emma. "Ceset sayısı hızla artar. Bu yüzden büyük ölçüde göçebe olarak yaşarlar. Sık sık yer değiştirmezlerse izlerini sürmek kolaylaşır."

"Ne sıklıkla?" diye sordum. Sırtımdaki tüyler diken diken olmuştu. "Yani ne sıklıkla besleniyorlar?"

"Ah, oldukça sık," dedi Millard. "Hortlaklar zamanlarının çoğunu gölgelerin yemeklerini hazırlayarak geçirir. Mümkün olduğunda tuhafların peşine düşerler ama enerjilerinin ve çabalarının büyük kısmını gölgeler için kurban edecekleri insan ya da hayvanları takip ederken harcarlar. Sonra da ortalığı temizlerler." Sesi, kemirgenlerin pek ilgi çekici olmayan bir türünün üreme şeklini anlatan bir öğretmeninkini andırıyordu.

"Peki, hortlaklar yakalanmıyor mu?" dedim. "Demek istiyorum ki insanların öldürülmesine yardımcı oluyorlarsa siz de onların..."

"Bazıları yakalanıyor," dedi Emma. "Eğer haberleri takip ediyorsan birkaç tanesini duyduğuna bahse girerim. Bir tanesini, buz kutusuna koyduğu insanlara ait kafalarla ve Noel yemeği hazırlarcasına kısık ateşte pişirmekte olduğu organlarla bulmuşlardı. Senin yaşadığın yıllar düşünüldüğünde bu çok eski bir olay olmamalı."

Milwaukee'de buna benzer tüyler ürpertici koşullar altında tutuklanan, insan etine düşkün bir seri katil hakkında gecenin geç saatlerinde yayınlanan sansasyonel televizyon programını hayal meyal hatırladım.

"Sen... Jeffrey Dahmer'den mi bahsediyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım adamın adı buydu, evet," dedi Millard. "Şaşırtıcı bir davaydı. Taze ete karşı iştahını hiç kaybetmemiş gibi görünüyordu. Oysaki uzun yıllardır gölge değildi."

"Sizin gelecek hakkında bilgi sahibi olmadığınızı sanıyordum," dedim.

Emma kurnazca gülümsedi. "Kuş gelecekle ilgili sadece iyi şeyleri kendine saklıyor ama korku verici olayların hepsinden haberdar olduğumuzdan emin olabilirsin."

Bayan Peregrine, Enoch ve Horace'ı tişörtlerinin kolundan çekiştirerek döndüğünde herkes pürdikkat kesildi.

"Az önce yeni bir tehdit konusunda bilgilendirildik," dedi takdir edercesine başıyla beni işaret ederek. "Döngümüz dışında yaşayan bir adam, şüpheli bir şekilde öldü. Ölüm nedeninden ya da bunun güvenliğimiz açısından tehdit oluşturup oluşturmadığından emin değiliz ama öyleymiş gibi davranmak zorundayız. İkinci bir emre kadar kimse evden ayrılmayacak. Hatta akşam yemeği için kaz getirmek ya da sebze toplamak için bile."

Çocuklar hep bir ağızdan inleyince Bayan Peregrine sesini yükseltti. "Hepimiz için zor birkaç gün geçirdik. Sabrınızın devamını rica ediyorum."

Odada eller havaya kalktı ama kadın bütün soruları savuşturarak kapıları kontrol etmek için hızlı adımlarla odadan çıktı. Panik içinde peşinden koştum. Adada gerçekten tehlikeli bir şey varsa döngünün dışına adım attığım anda beni öldürebilirdi. Ama burada kalırsam endişeden deliye dönecek olan babamı savunmasız halde yalnız bırakmış olacaktım. Her nedense bu daha kötü görünüyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedim Bayan Peregrine'e yetişmeye çalışırken.

Beni boş bir odaya çekip kapıyı kapattı. "Sesinizi yükseltmeyin," diye emretti, "ve ayrıca kurallarıma saygı gösterecek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siniz. Söylediklerim sizi de kapsıyor. Kimse yetimhaneden ayrılmayacak."

"Ama..."

"Şu ana kadar kendinize has durumunuza saygı göstererek istediğiniz gibi gelip gitmenize izin verdim. Ama çoktan buraya kadar takip edilmiş ve gözetimim altındaki çocukların hayatlarını tehlikeye atmış olabilirsiniz. Onları ya da kendinizi daha fazla tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim."

"Anlamıyor musunuz?" dedim öfkeyle. "Tekneler çalışmıyor. İnsanlar kasabada mahsur kaldı. *Babam* orada mahsur kaldı. Hortlağın teki ortalıkta kol geziyorsa ve sandığım kişiyse... O ve babam zaten kavganın eşiğinden döndüler. Hiç tanımadığı birini bile gölgelere yedirdiyse şimdi kimin peşine düşecek dersiniz?"

Suratı ifadesizdi. "Kasaba halkının sağlığı beni ilgilendirmiyor," dedi. "Gözetimimdeki çocukları tehlikeye atmayacağım. Hiç kimse için."

"Sadece kasaba halkından bahsetmiyoruz. *Babam* da orada. Kilitli birkaç kapının beni gitmekten men edebileceğini mi sanıyorsunuz?"

"Büyük olasılıkla hayır. Ama buradan ayrılmak konusunda diretirseniz ben de bir daha asla geri dönmemeniz konusunda ısrar edeceğim."

O kadar şaşırmıştım ki güldüm. "Ama bana *ihtiyacınız* var," dedim.

"Evet, öyle," diye yanıtladı. "Size çok ihtiyacımız var."

Hışımla üst kata çıkıp Emma'nın odasına daldım. Norman Rockwell hapishanede zor günler geçiren insanları resmetseydi içerideki hayal kırıklıklarıyla dolu sahne onun tablolarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fırlamış olabilirdi. Bronwyn donuk bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. Enoch yerde oturmuş, sert bir kil parçasını yontuyordu. Emma ise yatağının kenarına tünemiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve defterinden yırttığı sayfaları parmaklarıyla tutuşturuyordu.

"Geri döndün!" dedi içeri girdiğimi görünce.

"Hiç gitmedim ki," diye yanıtladım. "Bayan Peregrine izin vermiyor." İçine düştüğüm çıkmazı açıklarken herkes beni dinledi. "Eğer gitmeye kalkarsam sürgün edileceğim."

Emma'nın defteri bir anda alev aldı. "Bunu yapamaz!" diye bağırdı ellerini yalayan alevlere aldırış etmeden.

"Ne isterse onu yapar," dedi Bronwyn. "Kuş olan o."

Emma defterini yere fırlatıp üzerine basarak alevleri döndürdü.

"İstese de istemese de gideceğimi söylemek için yanınıza geldim. Ben tutsak değilim ve babam gerçek bir tehlike altındayken başımı kuma gömmeyeceğim."

"O zaman seninle geliyorum," dedi Emma.

"Ciddi olamazsın," diye yanıtladı Bronwyn.

"Ciddiyim."

"Aptalın tekisin," dedi Enoch. "Buruş buruş bir ahmağa dönüşeceksin ve ne için? Onun için mi?"

"Hayır," dedi Emma. "Zamanın sana yetişmeye başlaması için döngünün dışında saatler geçirmen gerekiyor ve işimiz o kadar sürmeyecek, değil mi Jacob?"

"Bu kötü bir fikir," dedim.

"Kötü fikir olan *ne*?" dedi Enoch. "Emma hayatını neyin uğruna riske attığını bile bilmiyor."

Zaten ortada olanı hatırlatmak istercesine, "Müdire bundan hoşlanmayacak," dedi Bronwyn. "Bizi öldürür, Em."

Emma ayağa kalkıp kapıyı kapattı. "Bizi öldüren *o* olmayacak," dedi, "o şeylerden birinin elinde can vereceğiz. Bizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öldürmeseler dahi böyle yaşamaya devam etmek ölümden bile korkunç. Kuş bize nefes dahi aldırmıyor, burada kapana kısıldık çünkü dışarıdaki yaratıkların karşısına çıkmaya cesareti yok!"

"Ya da dışarıda olmayanların," dedi Millard. Odada bizimle birlikte olduğunu fark etmemiştim.

"Ama yine de bundan hoşlanmayacak," diye tekrarladı Bronwyn.

Emma arkadaşına doğru hırçın bir adım attı. "O kadının eteğinin altında saklanmaya daha ne kadar devam edebilirsin?"

"Bayan Avocet'e neler olduğunu unuttunuz mu?" dedi Millard. "Gözetimi altındaki çocuklar döngüden çıktıkları anda öldürülmüş ve Bayan Bunting de kaçırılmıştı. Oldukları yerde kalsalardı başlarına böylesine kötü şeyler gelmeyecekti."

"Kötü şeyler mi?" dedi Emma şüpheyle. "Gölgelerin döngülerden geçemeyeceği doğru ama hortlaklar geçebiliyor. Çocukları evlerinden ayrılmaları için kandıran da onlardı. Kıçımızın üstünde oturup kapımıza dayanmalarını mı bekleyeceğiz? Bu defa başka birinin kılığına girmektense yanlarında silah getirirlerse ne olacak?"

"Ben olsam öyle yapardım," dedi Enoch. "Herkesin uyumasını bekleyip tıpkı Noel Baba gibi bacadan girerdim ve BAAM!" Hayali silahını, Emma'nın yastığına doğru ateşledi. "Beynini duvara yapıştırırdım."

"Bunun için teşekkürler," dedi Millard iç geçirerek.

"Onlar burada olduklarını bildiğimizi öğrenmeden önce saldırıya geçmeliyiz," dedi Emma, "hâlâ onları şaşırtabilecek durumdayken."

"Ama nerede olduklarını *bilmiyoruz*!" dedi Millard.

"Öğreneceğiz."

"Ve bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun? Gölgelerden biriyle karşılaşana kadar ortalıkta mı dolaşacağız? Ondan sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne olacak? 'Affedersiniz ama niyetinizin ne olduğunu öğrenmek istiyorduk. Tabii bizi yemek dışında.'"

"Jacob bizimle," dedi Bronwyn. "Onları görebilir."

Boğazımın sıkıştığını hissettim. Bu av partisinin düzenlenmesi halinde herkesin güvenliğinden sorumlu olacağımın farkındaydım.

"Şu ana kadar sadece *bir tane* gördüm," diye uyardım onları. "Yani pek uzman olduğum söylenemez."

"Onları görmezse ne olacak?" dedi Millard. "Bu, ortalıkta görülecek bir gölge olmadığı ya da saklandıkları anlamına gelir. O zaman da şimdiki gibi elinizde en küçük bir ipucu olmayacak."

Herkes kaşlarını çattı. Millard haklıydı.

"Pekâlâ, mantık bir kere daha üstün gelmiş gibi görünüyor," dedi. "Eğer siz isyancı bozuntuları bana katılmak istemeseniz akşam yemeği için biraz yulaf lapası bulmaya gidiyorum."

Yatağın yaylarını gıcırdatarak ayağa kalktı ve kapıya doğru hareketlendi. Ama henüz odadan çıkamadan Enoch ayağa fırladı ve "Buldum!" diye bağırdı.

Millard durdu. "Neyi buldun?"

Enoch bana döndü. "Gölgeler tarafından yenmiş ya da yenmemiş adam; onu nerede tuttuklarını biliyor musun?"

"Balıkçıda."

Ellerini ovuşturdu. "O zaman bundan nasıl emin olabileceğimizi biliyorum."

"Nasıl olacakmış o?" dedi Millard.

"Ona soracağız."

Keşif ekibi oluşturuldu. Tek başıma gitmeme izin vermeyeceğini net bir dille ifade eden Emma, Bayan Peregrine'in öfke-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinden korkan ama onun korumasına ihtiyacımız olduğunda direten Bronwyn ve planını uygulamaya koyacağımız Enoch benimle birlikte gelecekti. Görünmezliğinden faydalanabileceğimiz Millard planın bir parçası olmayacaktı. Hatta bizi ispiyonlamaması için ona rüşvet vermek zorunda bile kaldık.

"Hepimiz gidersek," diye akıl yürüttü Emma, "Kuş, Jacob'ı buradan süremeyecek. O durumda dördümüzü de sürmek zorunda kalacak."

"Ama ben sürülmek istemiyorum!" dedi Bronwyn.

"Wyn, o bunu asla yapmaz. Bütün mesele bu. Işıklar sönmeden önce geri gelebilirsek buradan ayrıldığımızı bile fark etmeyebilir."

Bu konuda şüphelerim vardı ama planın denemeye değer olduğu konusunda anlaştık.

Hapishaneden kaçıyor gibiydik. Akşam yemeğinden sonra, evdeki curcunadan ötürü Bayan Peregrine'in dikkatinin en dağınık olduğu anda Emma oturma odasına gidecekmiş gibi kalktı. Ben de çalışma odasına yöneldim. Birkaç dakika sonra üst katın koridorunun sonunda buluştuk, tavandaki dikdörtgen şeklindeki kapak açılmış ve merdiveni gözler önüne sermişti. Emma tırmandı. Ben de onu takip edip kapağı arkamızdan kapattım. Kendimizi küçük ve karanlık tavan arasında bulduk. Odanın bir ucunda vidalarını kolaylıkla söktüğümüz, çatının düz kısmına açılan bir hava menfezi vardı.

Geceye adım attığımızda diğerlerini bizi beklerken bulduk. Bronwyn kemiklerimizi kırmak istermişçesine bize sarıldı ve kimseye çaktırmadan aşırdığı siyah renkli yağmurlukları verdi. Döngünün dışında ortalığı kasıp kavurmakta olan fırtınadan biraz olsun korunabilmemiz için bunu ben önermiştim. Çatıdan aşağı nasıl inmeyi planladığımızı sormak üzereydim ki çatının kenarını geçerek bize doğru süzülmekte olan Olive görüş alanıma girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim paraşüt oyunu oynamak ister?" dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Ayakları çıplaktı ve belinin etrafına bir halat dolanmıştı. Neye bağlı olduğunu merak ederek çatının kenarından aşağı bakınca pencereden sarkan ve bana el sallayan Fiona'nın halatı sıkıca elinde tuttuğunu gördüm. Belli ki suç ortaklarımız vardı.

"Önce sen," diye havladı Enoch.

Gergin bir şekilde çatının kenarından uzaklaşırken, "Ben mi?" dedim.

"Olive'i tut ve atla," dedi Emma.

"Planımızın, leğen kemiğimi kırmamı kapsadığını sanmıyorum."

"Eğer Olive'e tutunursan kırmayacaksın, seni aptal. Çok eğlenceli. Daha önce binlerce defa denedik." Bir anlığına düşündü. "Pekâlâ, sadece bir defa."

Başka bir seçeneğim olmadığından kendimi hazırladım ve çatının kenarına yaklaştım. "Korkma!" dedi Olive.

"Senin için söylemesi kolay," diye yanıtladım. "Sen düşmezsin."

Kollarını uzatıp bana sıkı sıkı sarıldı. Ben de kollarımı ona doladım. Sonra, "Tamam, atla," diye fısıldadı. Gözlerimi kapatıp boşluğa adım attım. Beni korkutan düşüşün aksine helyum sızdıran bir balon gibi süzülerek yavaşça yere indik.

"Bu eğlenceliydi," dedi Olive. "Şimdi beni bırak!"

Bıraktığım anda yol boyunca, "*Viiiii!*" diye bağırarak hızla çatıya yükseldi. Diğerleri onu susturdu ve sonra herkes birer birer ona sarılıp bana katılmak için süzülerek aşağı indi. Toplandığımızda Fiona ve Olive arkamızdan el sallarken tepedeki ayın ışığıyla aydınlanan ormanlık alana doğru sessizce ilerlemeye koyulduk. Belki sadece hayal görüyordum ama rüzgârla salınan hayvan şeklindeki çalılar da bize el sallıyor gibiydi. Adem'in başını hafifçe öne eğişi, hüzünlü bir vedayı andırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefesimizi düzene sokmak için bataklığın kenarında durduğumuzda Enoch, üstüne bol gelen kabanının cebine uzandı ve tülbende sarılı paketleri çıkardı. "Bunları alın," dedi. "Hepsini ben taşıyamam."

"Onlar da ne?" diye sordu Bronwyn kumaşın katlarını açarken. Paketi açtığında orasından burasından küçük tüpler çıkan kahverengimsi bir et parçasıyla burun buruna geldi. "Ah, bu berbat ***kokuyor***!" diye bağırdı ondan olabildiğince uzak durmaya çalışırken.

Benzer ebatlarda başka bir paketi ellerimin arasına sokuşturmaya uğraşırken, "Sakin ol, elindeki sadece bir koyun kalbi," dedi Enoch. Formaldehit kokuyordu ve üzerindeki kumaş parçasına rağmen rahatsız edici ölçüde nemliydi.

"Bunu taşımak zorunda kalırsam bağırsaklarım ağzımdan çıkana dek kusarım," dedi Bronwyn.

"Bunu görmek isterim," diye homurdandı Enoch. Sesi gücenmiş gibi geliyordu. "Şunları yağmurluklarınızın içine sokun da yola devam edelim."

Bataklığın içinden geçen sert ve gizli patikayı takip ettik. Buradan o kadar çok geçmiştim ki az kalsın ne kadar tehlikeli olabileceğini, yüzyıllar içinde kaç canı yuttuğunu unutacaktım. Höyüğün içine adım attığımızda herkese yağmurluklarının önünü kapatmalarını söyledim.

"Biriyle karşılaşırsak ne olacak?" diye sordu Enoch.

"Sadece normal davranın," dedim. "Onlara, Amerika'dan geldiğinizi ve arkadaşım olduğunuzu söyleyeceğim."

"Ya hortlakla karşılaşırsak?" diye sordu Bronwyn.

"Kaçın."

"Ya Jacob gölgelerden birini görürse?"

"O durumda," dedi Emma, "şeytan tarafından kovalanıyormuşçasına kaçın."

BELONGS TO KANTUS TEAM

Birer birer höyüğe girdik ve ılık yaz akşamını arkamızda bıraktık. En sondaki odaya ulaşana dek herkes suskundu ama aniden hava basıncı düştü, sıcaklık azaldı ve fırtına tüm gücüyle uğuldadı. Korku içinde sese doğru döndük ve tünelin ağzında öfkeyle ulumasını dinledik. Çıkardığı ses, akşam yemeğini gören kafes hayvanlarını andırıyordu. Kendimizi ona sunmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Dizlerimizin üstüne çöktük ve simsiyah bir delik gibi görünen yere doğru emeklemeye koyulduk. Yıldızlar fırtına bulutları ardında kaybolmuştu, şiddetli yağmur ve dondurucu rüzgâr yağmurluklarımızı delip geçiyordu, yıldırımlar yüzünden her şeyin rengi soluyor ve onu takip eden karanlık her zamankinden zifiri görünüyordu. Emma ateş yakmaya çalıştı ama bileğini ne zaman kıpırdatsa ortaya çıkan kıvılcımlar tutuşmadan söndüğünden bozuk çakmak gibi görünüyordu. Biz de yağmurluklarımızı başımıza kadar çekip bacaklarımızı yutmaya çalışan kabarmış bataklığa ve fırtınaya rağmen koşmaya başladık. Önümüzü görmüyor, ilerlemek için hafızamıza güveniyorduk.

Kasabaya vardığımızda yağmur tüm kapıları ve pencereleri dövüyordu. Bizler nehre dönmüş sokaklarda kimse tarafından fark edilmeden koşarak rüzgârla oraya buraya saçılmış kiremitlerin, yağmur yüzünden önünü göremeyen ve kaybolduğu için acı acı ağlayan koyunun, içindekileri yola kusan devrilmiş tuvaletin yanından geçip balıkçının dükkânına vardığımız sırada herkes kilitli kapılar ve kapalı kepenkler ardında güvendeydi. Kapı kilitliydi ama Bronwyn iki tekmede kapıyı içeri fırlattı. Ellerini kurulamak için kabanının içinden faydalanan Emma sonunda ateş yakabildi. Cam dolapların içindeki mersin balıkları fal taşı gibi açılmış donuk gözleriyle bize bakarken dükkânın içinde ilerledim. Dylan'ın balıkların pullarını temizleyerek ve küfrederek günlerini geçirdiği tez-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gâhın etrafından dolanıp pas içindeki kapıdan geçtim. Kapının diğer tarafında küçük bir buz deposu vardı. Çatısı tenekeden, duvarları ise özensizce kesilmiş tahta parçalarından inşa edilmiş toprak zeminli bir sundurmadan ibaretti. Tahta parçaları, çürük dişler gibi büzüldükleri yerlerde yağmur suyunun içeri akmasına izin veriyordu. Odadaki kesim tezgâhlarının üzerinde, buzla dolu on kadar tekne vardı.

"Hangisinin içinde?" diye sordu Enoch.

"Bilmiyorum," dedim.

Emma elindeki ateşi ortalıkta gezdirirken teknelerin arasında dolanıp hangisinin içinde balıktan fazlası olabileceğini tahmin etmeye çalıştık ama buzla dolu kapaksız tabutlara benzeyen tekneler birbirinin aynıydı. Onu bulana dek hepsini teker teker aramalıydık.

"Ben değil," dedi Bronwyn, "onu görmek istemiyorum. Ölü şeylerden hoşlanmam."

"Ben de öyle ama yapmak zorundayız," dedi Emma. "Bu işte beraberiz."

Her birimiz birer tekne seçtik ve özenle ekilmiş çiçek bahçelerini kazan köpekler gibi buzların içine daldık. Buz kalıplarını çanak gibi yaptığımız ellerimizle yere atıyorduk. Bronwyn'in bağırdığını duyduğumda teknelerden birinin yarısını boşaltmış ve parmaklarımı hissedemez hale gelmiştim. Arkamı döndüğümde onu, elleriyle ağzını kapatmış halde teknelerden birinden geri geri uzaklaşırken gördüm.

Gün yüzüne çıkardığı şeyi görmek için etrafına doluştuk. Buzların arasında eklem yerleri kıllı, donmuş bir el vardı. "Galiba adamımızı buldun," dedi Enoch. Gözlerimizi kapattığımız parmaklarımızın arasından, geriye kalan buzları boşaltışını ve yavaşça önce adamın kolunu, sonra gövdesini ve nihayet Martin'in viraneye dönmüş bedenini ortaya çıkarışını izledik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korkunç bir manzaraydı. Uzuvları hiç olmayacak yönlerde bükülmüştü. Gövdesi bıçakla yarılmış ve içi boşaltılmıştı; bir zamanlar organlarının durduğu boşluk buzla doluydu. Yüzü ortaya çıktığında herkes aynı anda nefesini tuttu. Suratının yarısı, dilimlenmiş bir maske gibi şeritler halinde sarkan mosmor bir yarayla kaplıydı. Diğer tarafı, tanınmasını sağlayacak kadar hasarsız durumdaydı: sakallı bir çene, yapboz parçalarını andıran bir yanak, bir kaş ve bomboş bakan, donuk, yeşil bir göz. Üstünde sadece iç çamaşırı ve havlu kumaşından dikilmiş bornozundan geriye kalan parçalar vardı. Gecenin bir yarısında bu kıyafetler içinde kendi isteğiyle falezlere gitmesinin imkânı yoktu. Biri ya da bir şey onu oraya sürüklemiş olmalıydı.

"Uzun zaman önce ölmüş," dedi Enoch, umutsuz durumdaki hastasını değerlendiren cerrah misali Martin'i incelerken. "Sizi şimdiden uyarmalıyım. Bu işe yaramayabilir."

Geri kalanımızla birlikte cesurca tekneye yaklaşan Bronwyn, "Denemek zorundayız," dedi. "Buraya kadar geldik. En azından denemeliyiz."

Enoch yağmurluğunun önünü açtı ve iç cebinden tülbende sarılı kalplerden birini çıkardı. Katlanmış bordo renkli bir beysbol eldivenine benziyordu. "Eğer uyanırsa," dedi Enoch, "mutlu olmayacak. O yüzden geride durun ve sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Tekneye yaslanan ve kolunu Martin'in göğsünü dolduran buzların içine sokup dondurucudaki sodasını arıyormuşçasına karıştıran Enoch dışında hepimiz geriye doğru kocaman birer adım attık. Kısa süre sonra yüzünde aradığını bulmuş gibi bir ifade belirdi ve koyun kalbini diğer eliyle başının üstüne kaldırdı.

Enoch'un bedenini ani bir titreme aldı ve koyun kalbi, etrafa kanlı formaldehit çözeltisinden püskürterek atmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı. Enoch hızlı, kesik kesik nefesler alıyordu. Vücudunu kanal olarak kullanıyor gibiydi. Kımıldayıp kımıldamadığını görmek için Martin'in cesedini inceledim ama hâlâ hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Enoch'un elindeki kalp yavaşlamaya ve büzülmeye başladı; rengi, uzun süre boyunca dondurucuda unutulmuş etler gibi grinin siyahımsı bir tonuna döndü. Enoch onu yere fırlatıp boş elini bana doğru uzattı. Cebime koyduğum kalbi çıkarıp ona verdim. Aynı işlemleri bir kere daha tekrarladı. Kalp atmaya başladı, tekledi ve tıpkı önceki gibi durdu. Enoch, Emma'nın verdiği kalbi kullanarak işlemi üçüncü defa tekrar etti.

Bronwyn'in kalbi sonuncusuydu, Enoch'un son şansıydı. Kalbi Martin'in baştan savma tabutunun üzerinde kaldırırken yüzündeki ifade yoğunlaştı; parmaklarını içinden geçirmek istercesine sıkıyordu elindeki kalbi. Kalp fazla marşa basılmış motorlar gibi sarsılıp titremeye başladığında Enoch, "Uyan ölü adam. Uyan!" diye bağırdı.

Bir kıpırdanma gördüm. Buzun altında bir şeyler kımıldamıştı. Hayat emaresi ararken tekneye olabildiğince yanaştım. Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı ama sonra ceset binlerce volt elektriğe çarpılmışçasına aniden ve büyük bir güçle büküldü. Emma çığlığı bastı ve irkilerek geri çekildik. Tekrar bakmak için kollarımı yüzümden indirdiğimde Martin'in kafası bana doğru dönmüştü. Delice dönüp duran kataraktlı gözü bana sabitlenmişti.

"Seni görüyor!" diye bağırdı Enoch.

Öne doğru eğildim. Ölü adam altüst edilmiş toprak, deniz suyu ve çok daha berbat bir şey gibi kokuyordu. Kolunun üstündeki buzlar etrafa saçıldı ve bere içindeki mavi renkli eli havada bir anlığına öylece titredikten sonra koluma kondu. Elinden kurtulmaya çalışma isteğimi güçlükle bastırdım.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Dudakları aralandı ve çenesi açıldı. Onu duymak için eğildim ama duyulacak hiçbir şey yoktu. *Tabii ki yok*, diye düşündüm, *ciğerleri paramparça oldu*; ama sonra dudaklarının arasından kısık bir ses yükseldi. Adama biraz daha yaklaştım. Kulağım, dondurucu dudaklarına değmek üzereydi. Her nedense aklıma evimin yanındaki yağmur mazgalı geldi. Başınızı mazgala dayadığınızda ve trafiğin sesinin kesilmesini beklediğinizde, şehir kurulurken gömülen ama karanlığın hüküm sürdüğü bir dünyaya mahkûm olmasına rağmen akmaya devam eden yeraltı akarsuyunun fısıltısını duyabilirdiniz.

Diğerleri de adamın etrafında toplandı ama ölü adamı duyabilen tek kişi bendim. Söylediği ilk şey benim adımdı.

"Jacob."

Korku bedenimi esir aldı. "Evet."

"Ben ölmüştüm." Sözcükler dudaklarından yavaşça dökülüyor, şeker pekmezi gibi sünüyordu. Kendi kendini düzeltti. "Ben ölüyüm."

"Ne olduğunu anlat bana," dedim. "Hatırlıyor musun?"

Duraksama oldu. Rüzgâr ıslık çalarak duvarlardaki boşluklardan içeri girdi. O sırada adam bir şey söyledi ama anlayamadım.

"Söylediğini tekrarla Martin, lütfen."

"Beni öldürdü," diye fısıldadı ölü adam.

"Kim?"

"Benim ihtiyar."

"Oggie mi demek istiyorsun? Amcan mı?"

"Benim ihtiyar," dedi tekrar. "Kocaman oldu. Ve güçlendi. Çok güçlendi."

"Seni kim öldürdü Martin?"

Gözü kapanınca sonsuza dek aramızdan ayrıldığından korktum. Enoch'a baktım. Başıyla onayladı. Elindeki kalp hâlâ atıyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Martin'in gözü göz kapağının altında titredi. Yavaş yavaş ama tekdüze bir tonla konuşmaya başladı. Başka birinin sözlerinden alıntı yapıyormuş gibiydi. "Yüzlerce nesildir uyuyordu dünyanın gizemli rahminde kıvrılıp yatan bir cenin gibi, kökler tarafından sindirildi, karanlıkta mayalandı, yaz meyveleri kavanozlara dolduruldu ve çiftçinin küreği tarafından kazılana kadar kilerde unutuldu, zorluydu doğumu tuhaf hasadın."

Martin duraksadı, dudakları titriyordu. Kısa sessizlikte Emma bana bakıp, "Ne diyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama şiire benziyor."

Martin konuşmaya devam etti, sesi dalgalanıyordu ama artık herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkıyordu. "Ebedi istirahatinde siyah bedeni, kurum rengindedir zarif yüzü, kömür damarları gibi uzanır cılız kol ve bacakları, ucunda pörsümüş üzümler sallanır ince ağaç dallarına benzeyen ayaklarının." Sonunda şiiri anımsadım. Bu, çamur oğlan hakkında yazdığı şiirdi.

"Ah, Jacob, ona o kadar iyi baktım ki!" dedi. "Camların tozunu aldım, toprağı değiştirdim ve ona bir ev verdim. Tıpkı benim koca bebeğim gibi. Ona o kadar iyi bakmama rağmen..." Titremeye başladı ve gözünden süzülen gözyaşı oracıkta dondu. "O beni öldürdü."

"Çamur oğlanı mı kastediyorsun? İhtiyar Adam'ı mı?"

"Beni geri gönder," diye yalvardı. "Canım yanıyor." Soğuk eliyle omzumu sıktı, sesi yine alçalıyordu.

Yardım etmesi için Enoch'a baktım. Kalbi tutan parmaklarını kastı ve başını iki yana salladı. "Çabuk ol dostum," dedi.

Sonra bir şeyin farkına vardım. Her ne kadar çamur oğlanı tarif ediyor olsa da onu öldüren çamur oğlan değildi. *Sadece beslenirlerken geri kalanımız tarafından görülebilirler*, demişti Bayan Peregrine, *ki o zaman da her şey için çok geçtir*. Gece, yağmur altında, onu parçalara ayırırken, Martin gölge halkından birini görmüştü ve onu, en değerli sergisiyle karıştırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En eski korkum yeniden damarlarımda pompalanmaya başlayınca iç organlarım alev alacak kadar ısındı. Diğerlerine döndüm. "Bunu ona yapan, gölge halkından biri," dedim. "Adada bir yerlerde."

"Ona nerede olduğunu sor," dedi Enoch.

"Martin, nerede? Onu nerede gördüğünü öğrenmem gerekiyor."

"Lütfen. Canım yanıyor."

"Onu nerede gördün?"

"Adam kapıma geldi."

"İhtiyar Adam kapına mı geldi?"

Tuhaf bir şekilde hıçkırdı. Ona bakmak epeyce güçtü ama kendimi zorladım ve arkamda bir şeye odaklanmadan önce kayan bakışlarını takip ettim.

"Hayır," dedi. "*O* adam geldi."

Sonra üzerimize ışık tutuldu ve yüksek sesli biri, "*Kim var orada!*" diye bağırdı.

Emma avucunu kapattı ve alevler tıslayarak söndü. Arkamızı döndüğümüzde bir elinde fener, diğer elinde tabancayla kapının eşiğinde dikilen adamı gördük.

Enoch kolunu buzun içinden çekerken Emma ve Bronwyn de adamın Martin'i görmesini engellemek için teknenin önünü kapattılar. "İzinsiz bir şekilde içeri girmek istememiştik," dedi Bronwyn. "Zaten gidiyorduk. Yemin ederim!"

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı adam. Sesi düz, aksansızdı. Işık huzmesinden ötürü yüzünü göremiyordum ama üst üste giydiği ceketler anında kimliğini ele veriyordu. Kuşbilimcinin ta kendisiydi.

"Bayım, bütün gün hiçbir şey yemedik," diye sızlandı Enoch. İlk defa on iki yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu. "Sadece bir ya da iki balık almak için gelmiştik, yemin ederim!"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Öyle mi?" dedi adam. "Balıklarınızdan ilkini seçmiş gibi görünüyorsunuz. Bakalım hangisini tercih etmişsiniz." Işık huzmesiyle bizi birbirimizden ayırmak istercesine elindeki feneri ileri geri salladı. "Kenara çekilin!"

Dediğini yaptık. Işığını Martin'in gösterişli bir harabe halindeki cesedinin üstünde dolaştırdı. "Tanrım, bu epeyce tuhaf görünümlü bir balık. Sizce de öyle değil mi?" dedi istifini bozmadan. "Taze olmalı. Bakın hâlâ hareket ediyor!" Işık huzmesi gelip Martin'in suratında durdu. Göz bebeği geriye kaydı ve dudakları sessizce hareket etti. Bunlar, Enoch'un ona verdiği hayat damarlarından akıp giderken verdiği istemsiz birer tepkiden ibaretti.

"Sen kimsin?" diye sordu Bronwyn.

"Kimin sorduğuna bağlı," diye yanıtladı adam, "ve benim kim olduğum, *sizin* kim olduğunuzu bildiğim gerçeği kadar önemli değil." Fenerini teker teker hepimize doğrulttu ve sanki gizli bir dosyadan alıntı yapıyormuşçasına konuştu. "Emma Bloom, kıvılcım kız, ailesi onu satamayınca bir sirke terk etti. Bronwyn Bruntley, vahşi savaşçı, kan gurmesi, pislik üvey babasının boynunu kırdığı geceye kadar kendi gücünün farkında değildi. Enoch O'Connor, ölü diriltici, müşterilerinin neden kalkıp gittiğini anlayamayan cenaze levazımatçısı bir çiftin oğlu olarak dünyaya geldi." Arkadaşlarımın her birinin korkuyla büzüldüğünü gördüm. Sonra ışığı bana doğrulttu. "Ve Jacob. Son günlerde ne kadar tuhaf arkadaşlar ediniyorsun."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Boğazını temizledi ve tamamen farklı bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Beni o kadar çabuk unutmuş olamazsın," dedi Dakota aksanıyla. "Ama o zamanlar zavallı ve yaşlı bir okul otobüsü şoförüydüm; sanırım hatırlamıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İmkânsız görünüyordu ama bu adam, ortaokulda bindiğim servisin şoförü Bay Barron'u tıpatıp taklit ediyordu. O iğrenç ve sert mizaçlı adamdan o kadar nefret ediyorduk ki sekizinci sınıfın son gününde, yıllıktaki fotoğrafını zımbalarla delik deşik etmiş ve tıpkı bir kukla gibi koltuğunun arkasına bırakmıştık. Her akşamüstü otobüsten inmeden önce bana söylediği şeyi hatırlamaya başladığım anda önümüzdeki adam konuşuverdi:

"Yolun sonu Bay Portman!"

El fenerinin ışığına rağmen yüzünü görmeye çalışarak, "Bay Barron?" diye sordum şüpheyle.

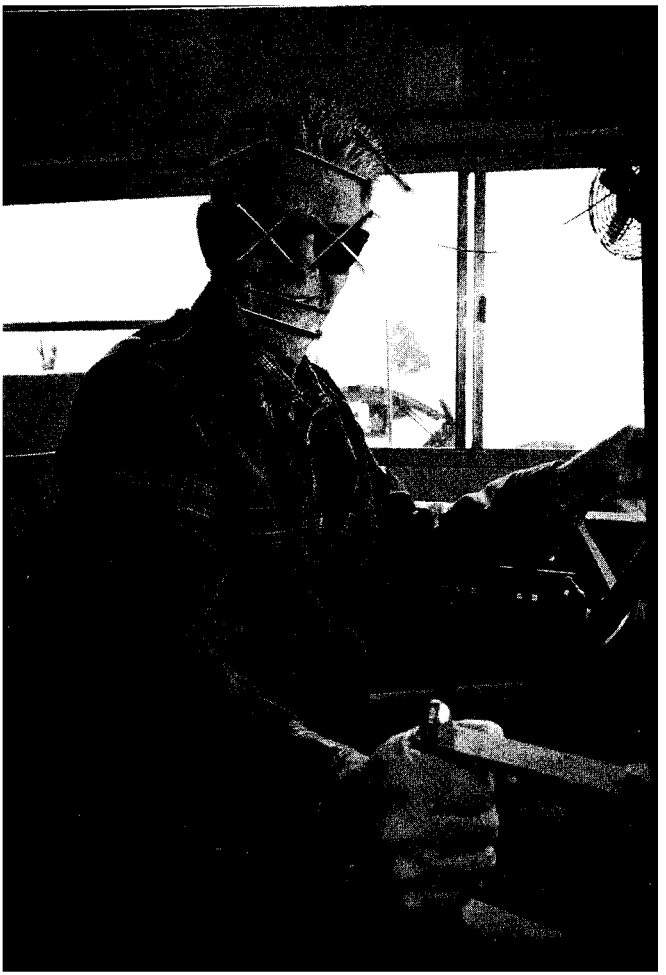
Adam güldü ve boğazını temizledi; aksanı yine değişmişti. "O ya da bahçıvan," dedi yoğun bir Florida aksanıyla. "Ağaçlarınızın budanmaya ihtiyacı var. Uygun fiyata yaparım!" Dört yıl boyunca ailemin bahçesine bakan ve havuzumuzu temizleyen adamın sesini kusursuz şekilde taklit ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" dedim. "O insanları nereden tanıyorsun?"

"Çünkü o insanlar *benim*," dedi dümdüz bir aksanla. Kahkahaları bastırılmış korkularımı canlandırdı.

O anda bir şey kafama dank etti. Hiç Bay Barron'un gözlerini görmüş müydüm? Pek sayılmaz. Daima yüzünü kaplayan o kocaman güneş gözlüklerini takardı. Bahçıvan da güneş gözlüğü takar, koca şapkasını bir an olsun kafasından çıkarmazdı. İkisine de doğru düzgün bakmamış olabilir miydim? Bu bukalemun, hayatımda başka kimlerin rolünü oynamıştı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neler oluyor?" dedi Emma. "Bu adam da kim?"

"Kapat çeneni!" diye çıkıştı. "Senin de sıran gelecek."

"Beni izliyordun," dedim. "O koyunları sen öldürdün. Martin'i de öldüren sendin."

"Kim? Ben mi?" dedi masumane bir tavırla. "*Ben* kimseyi öldürmedim."

"Sen bir hortlaksın, değil mi?"

"Bu kelimeyi *onlar* kullanır," dedi.

Anlayamıyordum. Annem tarafından üç yıl önce işine son verildiğinden beri bahçıvanı görmemiştim. Bay Barron da sekizinci sınıftan sonra hayatımdan çıkıp gitmişti. Onlar daha doğrusu o gerçekten beni takip ediyor olabilir miydi?

"Beni nerede bulacağını nasıl biliyordun?"

"Şöyle ki Jacob," dedi tekrar sesini değiştirerek, "bana bunu kendin söyledin. Tabii son derece büyük bir gizlilikle." Yumuşak ve eğitimli aksanı orta Amerika'ya özgüydü. Feneri hafifçe yukarı çevirerek yüzünü aydınlattı.

Onu iki gün önce gördüğümde yüzünü gizleyen sakalları gitmişti. Artık onu tanımamam mümkün değildi.

"Doktor Golan," dedim. Çatıyı döven yağmur tarafından yutulan sesim fısıltıdan ibaretti.

Birkaç gün önce yaptığımız telefon görüşmesini düşündüm. Arkadan gelen sesler... Havaalanında olduğunu söylemişti. Ama kız kardeşini almıyordu. Benim peşimden geliyordu.

Martin'in teknesine doğru geriledim. Bedenime baş döndürücü bir uyuşukluk yayılıyordu. "Komşu," dedim. "Büyükbabamın öldüğü gece bahçesini sulayan yaşlı adam. O da sendin."

Gülümsedi.

"Ama gözlerin," dedim.

"Lens," diye yanıtladı. Başparmağıyla lenslerinden birini çıkarıp bomboş göz akını gözler önüne serdi. "Son günlerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyüleyici şeyler üretiyorlar. İzin verirsen sormak istediğin sorulardan bazılarına yanıt vereyim. Evet, diplomalı bir terapistim. Sıradan halkın zihni uzun zamandır ilgimi çekiyordu. Hayır, her ne kadar seanslarımız bir yalan üzerine kurulu olsa da hiçbirinin zaman kaybı olduğunu sanmıyorum. Aslında sana yardım etmeyi sürdürebilirim ya da daha ziyade birbirimize yardım edebiliriz."

"Jacob, lütfen," dedi Emma, "onu dinleme."

"Endişelenme," dedim. "Ona daha önce güvendim. Aynı hatayı tekrarlamayacağım."

Golan sanki beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Sana güvenlik ve para sağlayabilirim. Hayatını sana geri verebilirim Jacob. Tek yapman gereken bizimle çalışmak."

"Biz mi?"

"Malthus ve ben," dedi omzunun üzerinden seslenmek için dönerken. "Gel ve merhaba de, Malthus."

Arkasındaki kapı eşiğinde bir gölge belirdi ve hemen ardından zehirli ve pis bir koku dalgası tarafından alt edildik. Bronwyn öğürerek geriye doğru bir adım attı. Emma'nın şarj etmek istercesine yumruklarını sıktığını gördüm. Koluna dokundum ve sadece dudaklarımı oynatarak, *bekle*, dedim.

"Sana sunabileceklerim bundan ibaret," diye devam etti Golan mantıklı konuşmaya çalışarak. "Senin gibi insanları bulmamıza yardım et. Bunun karşılığında Malthus ve türünden korkacak hiçbir şeyin kalmayacak. Kendi evinde yaşayabilirsin. Boş zamanlarında benimle gelir, dünyayı gezersin. Biz de sana cömert bir ödeme yaparız. Ailene de araştırmalarıma yardımcı olduğunu söyleriz."

"Eğer kabul edersem," dedim, "arkadaşlarıma ne olacak?"

Tabancasını kayıtsızca salladı. "Onlar seçimlerini uzun zaman önce yaptılar. Önemli olan, büyük planın işlemesi ve Jacob, sen de bunun parçası olacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu düşündüm mü? Sanırım evet ama sadece bir anlığına. Doktor Golan tam da aradığım şeyi öneriyordu: Üçüncü bir seçenek. *Sonsuza dek burada kalmayacağım* ya da *buradan ayrılıp ölmeyeceğim* bir gelecek. Ama arkadaşlarıma şöyle bir bakınca gördüğüm endişeyle çarpılmış yüzleri, içimdeki şeytana uyma isteğini bastırdı.

"Evet?" dedi Golan. "Cevabın nedir?"

"Sana yardımı etmek yerine ölmeyi tercih ederim."

"Ah," dedi, "ama bana çoktan yardımcı oldun." Kapıya doğru hareketlendi. "Tekrar seans yapamayacak olmamız çok yazık Jacob. Ama bunun büyük bir kayıp olacağını sanmıyorum. Dördünüz, Malthus'un uzun zamandır hapsolduğu küçük düşürücü suretten nihayet kurtulmasını sağlayabilirsiniz."

"Hayır," diye sızlandı Enoch, "Ben yenmek istemiyorum!"

"Ağlama. Bu çok zavallıca," diye çıkıştı Bronwyn. "Sadece onları öldürmemiz gerekiyor, o kadar."

"Keşke kalıp izleyebilseydim," dedi Golan kapı eşiğinden. "İzlemeyi gerçekten isterdim!"

Ve gitti. Biz de o şeyle bir başımıza kaldık. Yaratığın karanlıkta nefes aldığını duyabiliyordum; solukları, arızalı borulardaki sıvı sızıntılarını andırıyordu. Hepimiz birer adım geri çekildik, sonra birer adım daha. Ta ki omuzlarımız duvara değene kadar. İdam mangasının önünde dikilen ölüm mahkûmları gibiydik.

"Işığa ihtiyacım var," diye fısıldadım Emma'ya. Kendini gücünü unutacak kadar büyük bir şok içindeydi.

Eli alevler saçarak yanmaya başladı ve titreyen gölgelerin arasında, teknelerin ardında gizlenen yaratığı gördüm. Kâbusum. Kılsız ve çıplak vücudu kamburdu. Alaca gri-siyah derisi kemiklerinin üzerinde gevşek katlar halinde sarkıyordu, gözleri çürüyüp erimiş etlerle çevriliydi. Bacakları çarpık,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayak parmakları yumru yumruydu ve elleri işe yaramaz pençeler halinde bükülmüştü. Her parçası, inanılamayacak kadar yaşlı bir adamın vücudu gibi pörsümüş ve mahvolmuştu. En dikkat çekici yanı, olması gerekenden çok daha büyük çenesiydi; ağzındaki etlerin umutsuzca zapt etmeye çalıştığı, uzun ve küçük et bıçakları kadar keskin dişlerden oluşan iri bir kafesi andırıyordu. Sanki dudakları delice bir gülümsemeyle sonsuza dek gerilmişti.

Ve sonra o korkunç dişler açıldı ve her biri bileğim kalınlığında, sırım gibi üç dilini gözler önüne serdi. Solucan gibi kıvrılan dilleri odanın ortasına kadar, yaklaşık üç metre veya biraz daha fazla uzandı. Yaratık yüzündeki bir çift cüzzamlı delikten hırıltılı bir biçimde soluk alırken sanki kokumuzu içine çekerek bizi midesine indirmenin en iyi yöntemini düşünüyordu. Bizi kolaylıkla öldürebilecek olması, hâlâ hayatta olmamızın tek nedeniydi; lezzetli yemeğinin tadını çıkarmak üzere olan bir gurme gibiydi, hiçbir şeyi aceleye getirmesine lüzum yoktu.

Diğerleri onu benim gördüğüm gibi göremiyorlardı ama yaratığın ve halatı andıran dillerinin duvara yansıyan gölgelerini fark etmiştim. Emma kolunu büktü ve alevleri güçlenerek parlaklığını artırdı. "Ne yapıyor?" diye fısıldadı. "Neden hâlâ üstümüze atlamadı?"

"Bizimle oynuyor," dedim. "Kapana kısıldığımızı biliyor."

"Hiç de kapana kısılmadık," diye geveledi Bronwyn. "Onunla yumruk yumruğa dövüşmeme izin verin. Lanet olasıca dişlerini ona yutturacağım."

"Senin yerinde olsam o dişlerin yanına yaklaşmazdım," dedim.

Gölge, geriye çekilerek açtığımız mesafeyi kapatmak için bize doğru birkaç hantal adım attı. Artık tamamen gözler önünde olan dilleri birbirinden ayrıldı ve biri bana, diğeri Enoch'a ve üçüncü de Emma'ya doğru hareketlendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizi rahat bırak!" diye bağırdı Emma ve elini meşale gibi salladı. Dil, alevlerle karşılaşınca kıvrıldı ama sonra saldırmaya hazırlanan bir yılan misali yavaşça geri çekildi.

"Kapıya ulaşmayı denemeliyiz!" diye bağırdım. "Gölge soldan üçüncü teknenin yanında, sağdan gidin!"

"Asla başaramayacağız!" diye inledi Enoch. Dillerden biri yanağına dokununca çığlığı bastı.

"Üçte koşmaya başlayın!" diye bağırdı Emma. "Bir..."

Sonra Bronwyn, tıpkı bir ölüm perisi gibi uluyarak yaratığın üstüne atıldı. Yaratık avazı çıktığı kadar bağırarak geri çekilirken sarkık derisi gerildi. Üç dişli mızrağı andıran dilleriyle kızı kamçılamak üzereydi ki Bronwyn, tüm gücüyle Martin'in buz teknesine yüklendi ve tekneyi devirirken kollarını iyice kaldırarak büyük bir güçle fırlattı. Buzla, balıklarla ve Martin'in cesediyle dolu koca tekne, havada yan yatarak korkunç bir gürültüyle gölgenin üzerine düştü.

Bronwyn kendi etrafında döndü ve bize doğru sıçradı. "KOŞUN!" diye bağırdı. Yanımdaki duvarı tekmeleyerek çürümüş tahtalarda koca bir delik açtığı sırada kendimi güçlükle yana attım. Delikten ilk geçen, en ufağımız Enoch'tu. Emma onu takip etti. Bronwyn, daha karşı çıkma fırsatını bulamadan beni omuzlarımdan kavradı ve ıslak geceye fırlattı. Yüzükoyun bir su birikintisinin içine düştüm. Soğuk şok ediciydi ama gölgenin boğazıma sarılan dilinden başka bir şey hissedebildiğim için halimden memnundum.

Emma ve Enoch beni çekiştirerek ayağa kaldırdı ve koşmaya başladık. Kısa süre sonra Emma, Bronwyn'e seslendi ve durdu. Arkamızı döndüğümüzde bizimle gelmediğini fark ettik.

Geri dönecek kadar cesur olmadığımızdan ona seslenerek karanlığı gözlerimizle taradık. O sırada Enoch, "Orada!" diye bağırınca Bronwyn'in buz deposunun köşesine yaslandığını gördük.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapıyor?!" diye bağırdı Emma. "BRONWYN! KOŞ!"

Binaya sarılıyor gibi görünüyordu. Sonra geriye çekilip koşarak omzunu deponun köşe desteğine geçirdi ve bina, kibritten inşa edilmiş oyuncak bir ev gibi çöktü. Enkazdan, buz ve ahşap parçalarından oluşan koca bir bulut yükseldi ve esen ani rüzgârla sokağa dağıldı.

Bronwyn yüzünde manyakça bir sırıtışla bize doğru koşarken hepimiz bağırıp onu alkışladık. Sonra şakır şakır yağan yağmurun altında durup kahkahalar içinde ona sarıldık. Ama kasvetli bir ruh haline bürünmemiz pek uzun sürmedi. Az önce olanların şaşkınlığı geçtiğinde Emma bana dönüp hepsinin aklındaki soruyu sordu.

"Jacob, o hortlak senin hakkında o kadar çok şeyi nereden biliyordu? Ve tabii bizim?"

"Ona doktor dedin," dedi Enoch.

"O benim psikiyatristimdi."

"Psikiyatrist!" dedi Enoch. "Bu harika! Bizi hortlağın tekine ispiyonlaması yetmezmiş gibi bir de deli!"

"Sözünü geri al!" diye bağırdı Emma onu sertçe iterek. Enoch da ona karşılık verecekti ki aralarına girdim.

"Durun!" dedim ikisini birbirinden uzaklaştırırken. Enoch'un karşısına geçtim. "Yanılıyorsun. Deli değilim. En başından beri tuhaf olduğumu bilmesine rağmen deli olduğumu düşünmeme izin verdi. Ama bir konuda haklısın. Size ihanet ettim. Büyükbabamın hikâyelerini bir yabancıya anlattım."

"Bu senin hatan değil," dedi Emma. "Gerçek olduğumuzu bilemezdin."

"Tabii ki bilebilirdi!" diye bağırdı Enoch. "Abe ona her şeyi anlatmış. Lanet olasıca fotoğraflarımızı bile göstermiş!"

"Golan sizi nerede bulabileceği dışında her şeyi biliyordu," dedim. "Ve onu doğrudan buraya getirdim."

"Ama sana oyun oynadı," dedi Bronwyn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum."

Emma bana sarıldı. "Her şey yolunda. Hâlâ hayattayız."

"Şimdilik," dedi Enoch. "Ama o manyak hâlâ dışarıda ve bizi evcil gölgesine yedirmeye ne kadar istekli olduğunu düşününce döngüye nasıl tek başına gireceğini çözdüğüne de bahse girerim."

"Tanrım, haklısın," dedi Emma.

"O zaman," dedim, "oraya ondan önce varsak iyi olur."

"Ve o şeyden önce," diye ekledi Bronwyn. Viraneye dönmüş buz deposuna işaret etti; enkazın içindeki kırık ahşap parçaları kımıldamaya başlamıştı. "Doğrudan peşimize düşeceğini sanıyorum ve elimde, onun üzerine atabileceğim tek bir bina kalmadı."

Biri, *Koşun*, diye bağırdı ama zaten koşuyorduk. Gölgenin bize ulaşamayacağı tek yere, döngüye doğru patikayı takip etmeye koyulduk. Zifiri karanlıkta kasabadan çıktık, kulübelerin belli belirsiz mavi renkli hatlarını izleyerek eğimli araziye ulaştık, sonra da tepeyi tırmandık. Ayaklarımızın üstünden akıp geçen sular yüzünden patika tehlikeli bir hal almıştı.

Enoch kayıp düştü. Onu sürükleyerek ayağa kaldırdık ve koşmaya devam ettik. Tepeyi aşmak üzereydik ki Bronwyn'in ayağı kaydı ve durmayı başarana dek altı metre kadar sürüklendi. Emma ve ben ona yardım etmek için geri döndük. Onu kollarından tuttuğumuz sırada yaratığı görmeyi bekleyerek dönüp arkamıza baktım. Fakat arkamızda, zifiri karanlıkta hızla yağan yağmurdan başka hiçbir şey yoktu. Gölgeleri görme becerim, ışık olmadığında pek işime yaramıyordu. Ama ciğerlerimiz patlayacak halde tepeye vardığımız anda gece parlak bir yıldırımla aydınlandı ve arkama baktığımda onu gördüm. Bizden epeyce gerideydi ama hızlı tırmanıyordu. Kaslı dilleri çamuru deliyor, tepeyi örümcek misali tırmanmasına yardımcı oluyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"*Kımıldayın!*" diye bağırdım ve dördümüz de yeniden koşabileceğimiz düzlüğe ulaşana dek kıçlarımızın üstünde kaymaya başladık.

Bir yıldırım daha düştü. Öncekinden bile daha yakındı. Bu hızla devam ederse koşarak ondan kaçmamız mümkün olmayacaktı. Tek umudumuz, ona taktikle üstünlük sağlamaktı.

"Eğer bizi yakalarsa hepimizi öldürecek," diye bağırdım, "ama ayrılırsak seçim yapmak zorunda kalacak. Onu uzun yoldan dolaştırıp bataklıkta ondan kurtulmaya çalışacağım. Geri kalanınız elinizi mümkün olduğunca çabuk tutarak döngüye girin!"

"Aklını kaçırmışsın!" diye bağırdı Emma. "Eğer aramızdan biri arkada kalacaksa o, ben olmalıyım! Ateşle ona karşılık verebilirim!"

"Bu yağmurda yapamazsın," dedim, "ve onu göremiyorsun bile!"

"Kendini öldürmene izin vermeyeceğim!" diye bağırdı.

Tartışacak zaman yoktu. Bronwyn ve Enoch yola devam ederken Emma ve ben yaratığın peşimize düşmesini umarak patikadan ayrıldık. Öyle de oldu. Artık o kadar yakındı ki nerede olduğunu anlamam için yıldırıma ihtiyacım yoktu; boğazımın düğümlenmesi yeterliydi.

Derelerle ve hendeklerle dolu arazide tökezleyerek, sara nöbetlerini andıran hareketlerle düşüp birbirimizi havada yakalayarak kol kola koştuk. Silah olarak kullanabileceğimiz taşlar bulma umuduyla yere bakarken önümüzde uzanan karanlığın içinde beliren yapıyı gördüm. Paniğimden ötürü tanıyamadığım, kapılarının yerinde yeller esen, camları kırılmış, eğilmiş bir kulübeydi bu.

"Saklanmalıyız!" dedim kesik kesik soluklarımın arasından.

Lütfen şu yaratık aptalın teki olsun, diye dua ettim eve doğru koşarken. *Lütfen, lütfen aptal olsun.* Yaratık tarafından fark edilmeden içeri girmeyi umarak geniş bir yay çizdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekle!" diye bağırdı Emma, kulübenin arkasından dolanırken. Enoch'un tülbentlerinden birini ceketinin cebinden çıkardı ve yerden aldığı taşın etrafına bağlayarak sapana benzer bir şey yaptı. Taşı avcunun içine alıp tutuşana kadar bekledi ve ardından tüm gücüyle fırlattı. Çamurun içine düşen taş karanlıkta zayıfça parlıyordu.

"O tarafa gittiğimizi düşünmesi için," diye açıkladı ve dönüp kulübenin bizi gizleyecek loşluğuna sığındık.

*

Menteşelerinden sarkan bir kapıdan içeri süzüldük ve koyu renkli, kokulu gübre denizine adım attık. Ayaklarımız mide bulandırıcı yumuşaklığa gömülürken nerede olduğumuzu anladım.

"*Bu* da ne?" diye fısıldadı Emma ve ardından aynı anda nefes alan hayvanların soluğuyla ikimiz de yerimizden sıçradık. Ev, hiç de dost canlısı olmayan geceden korunmak için tıpkı bizim gibi buraya sığınan hayvanlarla doluydu. Gözlerimiz karanlığa alıştığında bize bakan onlarca, onlarca hayvanın gözlerindeki solgun parlaklığını yakaladık.

"Sanırım tam da olduğunu düşündüğüm şey, değil mi?" dedi ayağını temkinli bir şekilde kaldırırken.

"Düşünme," diye yanıtladım. "Haydi, şu kapıdan uzaklaşmalıyız."

Elini tuttum ve dokunuşlarımızdan ürken korkak hayvanlarla dolu labirentten geçerek evin derinliklerine daldık. Dar koridordan geçtik ve yüksek pencereli, geceyi dışarıda bırakarak kapatılmış kapısı hâlâ yerinde duran odaya girdik. Burası diğer odalardan çok daha iyi durumdaydı. Uzaktaki köşeye sığınarak gergin koyunlardan oluşan koca duvarın ardına sığınmış halde dizlerimizin üzerine çöküp etrafı dinledik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gübreye batmamaya çalışıyorduk ama hiçbir şeyin faydası yoktu. Bir dakika kadar boş gözlerle karanlığa baktıktan sonra odanın içindeki şekilleri ayırt etmeye başladım. Köşelerden birine sandıklar ve kutular yığılmış, arkamızdaki duvara da paslı aletler asılmıştı. Silah olarak kullanılabilecek kadar keskin bir şeyler aramaya koyuldum. Devasa bir makasa benzeyen şeyi görünce almak için ayağa kalktım.

"Koyun kırkmayı mı planlıyorsun?" dedi Emma.

"Hiç yoktan iyidir."

Duvardaki makası almak için uzandığım sırada pencerenin dışından gürültüler geldi. Koyunlar endişeyle nefes alırken camsız pencereden uzun, siyah bir dil süzüldü. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak yerime çöktüm. Emma soluklarının duyulmaması için elini ağzına bastırdı.

Dil, periskop misali odada dolaştı; havanın tadını almaya çalışıyor gibiydi. Neyse ki adadaki en kokulu odaya sığınmıştık. Koyunların kokusu bizimkini bastırmış olacak ki kısa süre sonra yaratık pes edip pencereden uzaklaştı. Kulübeden uzaklaşan ayak seslerini duyduk.

Emma elini indirdi ve tir tir titreyerek uzun bir soluk aldı. "Sanırım yemi yuttu," diye fısıldadı.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedim. "Eğer buradan çıkmayı başarırsak gitmeyeceğim."

Elimi yakaladı. "Gerçekten mi?"

"Eve dönemem. Tüm bu olanlardan sonra yapamam. Neyse, elimden gelen her tür yardımı ve çok daha fazlasını borçluyum size. Ben buraya gelene kadar hepiniz güven içindeydiniz."

"Eğer buradan çıkmayı başarırsak," dedi bana doğru yaklaşarak, "hiçbir şeyden pişman olmayacağım."

Ve sonra sanki tuhaf bir mıknatıs başlarımızı birbirine yakınlaştırdı ama dudaklarımız tam da kavuşmak üzereyken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sessizlik diğer odadan gelen korku dolu melemelerle bölündü. Kulakları tırmalayıcı ses çevremizdeki koyunların aniden hareketlenerek birbirlerine çarpmalarına ve bizi duvara sıkıştırmalarına neden olunca ayrıldık.

Canavar umduğum kadar aptal değildi.

Evin içinde bize yaklaştığını duyabiliyorduk. Kaçma şansımız vardıysa bile artık zamanımız tükenmişti. Biz de pis kokulu toprağa iyice gömülerek yanımızdan geçip gitmesi için dua ettik.

O anda, evdeki diğer kokulardan bile daha keskin olan kokusunu duydum. Odanın girişinde durduğunu hissedebiliyordum. Koyunların tümü aynı anda kapıdan uzaklaştı. Tıpkı bir balık sürüsü gibi birlikte hareket ediyor ve bizi duvara öylesine sert bastırıyorlardı ki neredeyse ciğerlerimizdeki hava boşalacaktı. Birbirimize tutunduk ama ses çıkarmaya cüret edemiyorduk. Dayanılmayacak kadar gergin bir an boyunca sadece koyunların melemelerini ve toynaklarından gelen sersemletici sesi duyduk. Ansızın hoyrat ve çaresiz bir çığlık daha yükseldi; yükseldiği gibi de kırılan kemiklerden gelen dehşet verici sesle kesildi. Koyunlardan birinin ortadan ikiye bölündüğünü anlamam için bakmama gerek yoktu.

Kargaşa patlak verdi. Panik içindeki hayvanlar birbirlerine çarparak bizi o kadar çok sıkıştırdılar ki başım dönmeye başladı. Gölge sağır edici bir çığlık attı ve salyaları akan ağzına koyunları birbiri ardına atmaya koyuldu. Etrafa kanlar sıçratarak her birinden koca birer ısırık alıyor, ardından da orta çağa özgü ziyafet sofralarındaki pisboğaz krallar gibi kenara atıyordu. Önüne geçen her şeyi öldürerek bize yaklaşıyordu. Korkuyla donakalmıştım. Bu nedenle az sonra olanları pek açıklayamıyorum.

Tüm hücrelerim saklanmaya devam etmem, kendimi gübreye iyice gömmem için çığlıklar atıyordu ama sonra net bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünce tüm parazitlerin önüne geçti. *Bok içindeki bu evde ölmemize izin vermeyeceğim.* Emma'yı görebildiğim en büyük koyunun arkasına ittim ve kapıya doğru atıldım.

Kapı kapalıydı, üç metre kadar ötedeydi ve onunla aramda çok sayıda hayvan vardı ama tıpkı bir savunma oyuncusu gibi aralarından geçip ona omzumla vurdum ve kapıyı savururcasına açtım.

Tökezleyerek dışarıdaki yağmura adım attığım anda, "Gel de beni yakala, seni çirkin pislik!" diye bağırdım. Dikkatini çektiğimin farkındaydım çünkü ürkütücü bir şekilde uludu ve kapıdan akın eden koyunlar yanımdan geçip gitti. Yalpalayarak ayağa kalktım ve Emma'nın değil de benim peşime düştüğünden emin olur olmaz bataklığa doğru koşmaya koyuldum.

Arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Daha hızlı koşabilirdim ama makas hâlâ elimdeydi. Onu bırakabileceğimi hiç sanmıyordum. O sırada, ayağımın altındaki toprak yumuşadı ve böylece, bataklığa ulaştığımı anladım.

Gölge iki defa dilleriyle sırtımı kamçılayacak kadar yaklaştı ve dilini kement gibi boynuma dolayıp kafam kopana kadar sıkacağından emin olduğum o iki anda da tökezleyip geride kaldı. Höyüğe ulaştığımda kafamın hâlâ yerinde olmasının tek nedeni ayağımı nereye basmam gerektiğini tam olarak bilmemdi; Emma sayesinde, fırtınalı ve aysız bir gecede dahi o yolda koşabiliyordum.

Güçlükle höyüğün tepesine tırmanarak taş girişi açtım ve içeri daldım. İçerisi zifiri karanlıktı ama önemli yoktu; odaya ulaşmak istememin tek nedeni güvende olmaktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekledim çünkü ayağa kalkmak bile harcama lüksümün olmadığı zamana mal olacaktı. Yolu yarılayıp hayatta kalma ihtimalim konusunda iyimser tahminlerde bulunmaya başladığımda artık daha fazla emekleyemeyeceğimi fark ettim. Dillerden biri ayak bileğimden yakalamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gölge, çamura batmamak için dillerinden ikisini kullanarak tünelin ağzındaki kapak taşlarına tutunmuş ve girişi gövdesiyle kavanoz kapağı gibi kapatmıştı. Üçüncü dil ise beni kendisine doğru çekiyordu. Oltanın ucundaki balıktım.

Toprağa tutunmaya çalıştım ama her yer parmaklarımın arasından akıp giden çakıl taşlarıyla doluydu. Sırtüstü döndüm ve boştaki elimle taşlara tutunmaya çalıştım ama çok hızlı sürükleniyordum. Elimdeki makası dile saplamaya uğraşsam da kıvrılıp bükülen kasları o kadar güçlü ve sertti ki kör makasım hiçbir işe yaramıyordu. Ben de gözlerimi sımsıkı kapattım çünkü ölmeden önce göreceğim son şeyin, salyaları akan açık bir ağız olmasını istemiyordum. Makası iki elimle kavrayıp önümde tuttum. Zaman tıpkı araba ve tren kazalarında ya da uçaktan atladığınızda olduğu gibi uzuyordu. Hissettiğim bir sonraki şey, gölgeye şiddetle çarptığım anda titreyen kemiklerimdi.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı, yaratığın çığlık attığını duydum. Tünelin ağzından birlikte uçtuk ve höyüğün önündeki topraklarda yuvarlanarak bataklığa düştük. Gözlerimi tekrar açtığımda makasımın canavarın göz yuvasına saplandığını gördüm. Sanki aynı anda on domuz boğazlanıyormuş gibi uluyordu. Yağmurla kabaran çamurun içinde kendini oradan oraya atarken, makasın paslı kabzasından pek de akışkan olmayan siyahımsı bir sıvı fışkırıyordu.

Ölmekte olduğunu, damarlarındaki yaşam enerjisinin boşaldığını hissedebiliyordum çünkü ayak bileğimdeki dili gevşemişti. Bendeki değişikliğin de farkındaydım; midemdeki panik hissi yavaşça yok oluyordu. Nihayet, yaratık hareketsiz kaldı ve çamurun içinde gözden kayboldu. Az önce burada olduğunu gösteren tek kanıt, başının üzerine dek yükselen çamurdaki koyu renkli kan birikintisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bataklığın onunla birlikte beni de yutmakta olduğunu hissedebiliyordum. Ona direndikçe bana olan arzusu artıyor gibiydi. Torf sayesinde korunmuş bedenlerimizi günümüzden binlerce yıl sonra bulduklarında kim bilir ne kadar şaşıracaklar, diye düşündüm.

Sert toprağa doğru ayaklarımı çırptım ama becerebildiğim tek şey, kendimi iyice dibe batırmaktı. Çamur kollarımı, göğsümü aşıp darağacındaki bir ilmek gibi boğazıma sarılıyordu.

Yardım için bağırdım. Ve yardım mucizevi bir şekilde geldi. Başlangıçta, gelenin bana doğru uçarken yanıp sönmekte olan bir ateşböceği olduğunu sandım. Sonra, Emma'nın seslendiğini duydum ve ona yanıt verdim.

Suya bir ağaç dalı indi. Ona tutundum ve Emma beni çekti. Sonunda bataklıktan çıktığımda ayağa kalkamayacak kadar titriyordum. Emma yanıma çökünce onun kollarının arasına yığıldım.

Onu öldürdüm, diye düşündüm. *Onu gerçekten öldürdüm.* Korkarak geçirdiğim onca zaman boyunca onlardan birini öldüreceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim!

Kendimi güçlü hissetmeme neden oldu. Artık kendimi koruyabilirdim. Asla büyükbabam kadar güçlü olamayacağımı biliyordum ama en azından korkak ya da güçsüz değildim. Onları öldürebilirdim.

Sözcükleri test ettim. "Öldü. Onu öldürdüm."

Güldüm. Emma yanağını benimkine bastırarak bana sarıldı. "Abe seninle gurur duyardı, bundan eminim," dedi.

Öpüştük. Nazik ve tatlıydı. Yağmur burnumuzdan damlayıp aralık dudaklarımızdan içeri süzülüyordu. Zamanından evvel benden ayrıldı ve, "Daha önce söylediklerin konusunda... ciddi miydin?" diye fısıldadı.

"Kalacağım," dedim. "Tabii eğer Bayan Peregrine izin verirse."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Verecek. Vermesini sağlayacağım."

"O konuda endişelenmeye başlamadan önce psikiyatristimi bulup tabancasını elinden alsak iyi olur."

"Haklısın," dedi ciddi bir ifadeyle. "Boşa harcanacak vakit yok."

*

Yağmuru arkamızda bırakıp dumanların ve gürültünün ortasına düştük. Döngü henüz sıfırlanmamıştı ve bataklık, bombaların açtığı deliklerle doluydu. Gökyüzü uçaklarla uğulduyor, turuncu alevler uzaktaki ağaçlara doğru ilerliyordu. Bugün dün olana kadar beklemeyi önerecektim ki henüz yetimhaneye doğru tek bir adım atamadan bir çift adaleli kolun arasında kalınca aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti.

"Yaşıyorsunuz!" diye bağırdı Bronwyn. Enoch ve Hugh da onunla birlikteydi. Bronwyn geri çekildiğinde elimi sıkmak ve beni yoklamak için öne çıktılar.

"Sana hain dediğim için özür dilerim," dedi Enoch. "Ölmediğine sevindim."

"Ben de," diye yanıtladım.

"Tek parça mısın?" diye sordu Hugh beni dikkatle inceleyerek.

Hâlâ bütün halde olduklarını göstermek için uzuvlarımı öne uzatarak, "İki kol ve iki bacak," dedim. "Ve artık o gölge konusunda endişelenmenize gerek yok. Onu öldürdük."

"Ah, mütevazılığı kes!" dedi Emma gururla. "Onu *sen* öldürdün."

"Bu harika," dedi Hugh ama ne o ne de diğer ikisi gülümsüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Bekleyin. Neden üçünüz de evde değilsiniz? Bayan Peregrine nerede?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitti," dedi Bronwyn dudaklarını titreterek. "Bayan Avocet de. O adam onları götürdü."

"Ah Tanrım," dedi Emma. Çok geç kalmıştık.

"Elinde silahla geldi," dedi Hugh toprağa bakarak. "Claire'i rehin almaya çalıştı ama kız kafasının arkasında ağzıyla onu ısırınca beni yakaladı. Karşı koymaya çalıştım ama beni silahının kabzasıyla bayılttı." Kulağının arkasına dokundu. Elini indirdiğinde parmaklarının ucu kanlanmıştı. "Herkesi bodrum katına kilitledi ve Müdire'yle Bayan Avocet kuşa dönüşmezlerse kafama ekstra birkaç delik açacağını söyledi. Onlar da kuşa dönüştüler. Adam onları bir kafese kapattı."

"Kafesi mi vardı?" dedi Emma.

Hugh başıyla onayladı. "Küçük bir kafes. O kadar küçüktü ki yeniden dönüşmelerine ya da uçmalarına yetecek kadar yer yoktu. Beni vuracağından emindim ama beni de bodrum katındaki diğerlerinin yanına itti ve kuşlarla birlikte kaçtı."

"İçeri girdiğimizde onları o halde bulduk," dedi Enoch acı içinde. "Korkak tavuklar gibi bodruma saklanmışlardı."

"Saklanmıyorduk!" diye bağırdı Hugh. "Bizi oraya kilitledi! Bizi vuracaktı!"

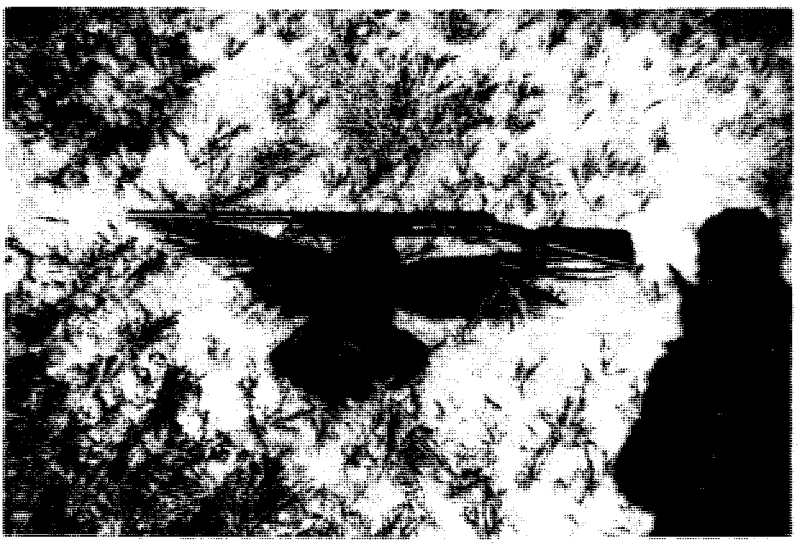
"Boş verin şunu," diye çıkıştı Emma. "Nereye kaçtı? Neden peşinden gitmediniz?!"

"Nereye gittiğini bilmiyoruz," dedi Bronwyn. "Onu görmüş olabileceğinizi umuyorduk."

"Hayır, onu görmedik!" dedi Emma öfkeyle höyüğün zeminindeki taşlardan birini tekmeleyerek.

Hugh gömleğinden bir şey çıkardı. Bu, küçük bir fotoğraftı. "Gitmeden önce bunu cebime sıkıştırdı. Onun peşinden gitmeye kalkarsak bunun olacağını söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Bronwyn fotoğrafı Hugh'un elinden aldı. "Ah," dedi nefesini tutarak. "Bu Bayan Raven* mı?"

Elleriyle yüzünü ovuştururken, "Sanırım Bayan Crow,**" dedi Hugh.

"İşte bu kadar, kesin onları öldürecek," diye inledi Enoch. "Bugünün er ya da geç geleceğini biliyordum!"

"Evden asla ayrılmamalıydık," dedi Emma acı içinde. "Millard haklıydı."

Bataklığın öteki ucuna bir bomba düştü. Patlamanın boğuk sesini etrafa sıçrayan çamur yağmuru takip etti.

"Bekleyin bir dakika," dedim. "İlk olarak, bunun Bayan Crow ya da Bayan Raven olup olmadığını bilmiyoruz. Sıradan bir karga fotoğrafı olabilir. Ve eğer Golan, Bayan Peregrine'i ve Bayan Avocet'i öldürecekse neden onları kaçırma zahmetine girdi ki? Onları öldürmek isteseydi çoktan ölmüş olurlardı." Emma'ya döndüm. "Ve buradan ayrılmamış olsaydık diğer herkesle birlikte bodrum katına kilitlenirdik ve o gölge dışarıda elini kolunu sallayarak gezmeye devam ederdi."

"Bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışma!" dedi. "Olanların hepsi *senin* suçun!"

"Daha on dakika önce *mutlu* olduğunu söylüyordun!"

"On dakika önce Bayan Peregrine kaçırılmamıştı!"

"Kesin şunu!" dedi Hugh. "Şu anda önemli olan tek şey, Kuş'un gitmiş olması ve onu geri getirmek zorunda olmamız!"

"Tamam," dedim, "o zaman düşünelim. Bir hortlak olsaydın kaçırdığın ymbryneleri nereye götürürdün?"

"Onlarla ne yapacağına bağlı," dedi Enoch. "Ve bunu bilmiyoruz."

"Önce onları adadan çıkarırdın," dedi Emma. "Yani bir tekneye ihtiyacın var."

---

* (İng.) Kuzgun. *–yhn*

** (İng.) Karga. *–yhn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama *hangi* adadan?" diye sordu Hugh. "Döngüdekinden mi yoksa dışarıdakinden mi?"

"Dışarıdaki adada fırtına yüzünden yer yerinden oynuyor," dedim. "Orada tekneyle pek uzağa gitmesi mümkün değil."

"Öyleyse bizim tarafımızda olmalı," dedi umutlanmaya başlayan Emma. "O zaman neden burada durmuş çene çalıyoruz? Haydi, rıhtıma gidelim!"

"Rıhtımda *olabilir*," dedi Enoch. "Tabii henüz adadan ayrılmadıysa. Hâlâ adadaysa ve yolda şarapnel parçaları yüzünden delik deşik olmadan karanlığa rağmen onu bulmayı becersek bile endişelenmemiz gereken bir silahı var. Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız? Kuş'un kaçırılmasını mı yoksa hepimizin gözleri önünde vurulmasını mı tercih edersiniz?"

"Peki, o zaman!" diye bağırdı Hugh. "O zaman vazgeçip eve dönelim, öyle mi? Yatmadan önce kimler sıcak birer fincan çay içmek ister? Ah! Kuş ortalıkta olmadığı için içki bile içebiliriz!" Öfkeyle gözlerini ovuşturarak ağlıyordu. "Bizim için yaptığı onca şeyden sonra nasıl *denemek* bile istemiyorsun?"

Enoch yanıt veremeden patikadan birinin bize seslendiğini duyduk. Hugh gözlerini kısarak öne çıktı. Kısa süre sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Fiona," dedi. O ana kadar Fiona'nın öylesine cırtlak bir sesle bağırdığını hiç duymamıştım. Uçakların ve uzaktaki patlamaların gürültüleri yüzünden söylediklerini anlayamayınca koşarak bataklığı aştık.

Patikaya vardığımızda güçlükle nefes alıyorduk. Fiona'nın sesi bağırmaktan kısılmıştı, gözleri de en az saçları kadar hırçındı. Yanımıza gelir gelmez bizi çekiştirmeye, patikada sürükleyip kasabaya doğru itelemeye ve hiçbirimizin anlayamadığı yoğun İrlanda aksanıyla telaş içinde bağırmaya başladı. Hugh onu omuzlarından yakaladı ve ona yavaş olmasını söyledi.

Yaprak gibi titreyen Fiona derin bir nefes alıp arkasını işa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ret etti. "Millard onu takip etti!" dedi. "Adam bizi bodrum katına kilitlerken saklandı ve sonra da onu takip etti!"

"Nereye?" dedim.

"Adamın teknesi vardı."

"Gördünüz mü!" diye bağırdı Emma. "Rıhtım!"

"Hayır," dedi Fiona, "tekne *seninkiydi*, Emma. Kimsenin varlığından haberdar olmadığını düşündüğün, sahilde sakladığın tekne. Kafesle yola çıktı ve daireler çizerek ilerlemeye başladı ama sular fazlasıyla çekilince deniz fenerinin oradaki kayalıklara çıktı ve hâlâ orada."

Elimizden geldiğince hızlı ve acele bir şekilde deniz fenerine koştuk. Tepeden deniz fenerine bakan falezlere ulaştığımızda çocukların geri kalanını, uçurumun yanındaki koca çalılığın arkasına saklanmış halde bulduk.

"Yere yatın!" diye tısladı Millard dişlerinin arasından.

Dizlerimizin üzerine çöküp emekleyerek yanlarına gittik. Çalılığın ardında birbirlerine sokulmuş halde çömeliyor ve sırayla deniz fenerine bakıyorlardı. Özellikle de yaşça küçük olanlar, yaşadıkları kâbusu tam olarak kavrayamamışçasına tepeden tırnağa şok içindeydiler. Kendi kâbusumuzu yaşayıp hayatta kalabilmiş olmamız güçlükle fark edildi.

Uçuruma kadar emekledim ve etrafı kolaçan ettim. Batık geminin hemen ötesinde Emma'nın kanosunun kayalara bağlanmış halde olduğunu görebiliyordum. Golan ve ymbryneler ortada yoktu.

"Orada ne yapıyor?" dedim.

"Hiçbir fikrimiz yok," diye yanıtladı Millard. "Birinin onu almasını ya da yola devam edebilmek için suyun yeniden yükselmesini bekliyor olabilir."

"Benim küçük teknemle mi?" dedi Emma şüpheyle.

"Dediğim gibi, bilmiyoruz."

Ardı ardına sağır edici üç çatırtı duyuldu ve gökyüzü turuncu bir parıltıyla aydınlanırken hepimiz başlarımızı eğdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya bomba düşüyor mu Millard?" diye sordu Emma.

"Araştırmam sadece insanların ve hayvanların davranışlarını içeriyor," diye yanıtladı. "Bombalarınkini değil."

"Bunun bize zerre kadar yararı yok," dedi Enoch.

"Bu civarda sakladığın başka tekne var mı?" diye sordum Emma'ya.

"Korkarım yok," dedi. "Koyu yüzerek geçmek zorunda kalacağız."

"Yüzerek geçtikten sonra ne olacak?" dedi Millard. "Kurşunlarla delik deşik mi edileceğiz?"

"Yapacak bir şeyler buluruz," diye yanıtladı Emma.

Millard iç geçirdi. "Aman ne hoş. Doğaçlama intihar."

"Eee?" Emma teker teker hepimize baktı. "Daha iyi bir fikri olan var mı?"

"Eğer askerlerim yanımda olsaydı..." diye başladı Enoch.

"Suda paramparça olurlardı," dedi Millard.

Enoch kafasını öne eğdi. Diğerleri suskundu.

"O zaman karar verilmiştir," dedi Emma. "Kimler benimle geliyor?"

Elimi kaldırdım. Bronwyn de öyle. "Hortlağın göremeyeceği birine ihtiyacınız var," dedi Millard. "İsterseniz beni de yanınıza alın."

"Dört kişi yeterli," dedi Emma. "Umarım hepiniz iyi yüzücülersinizdir."

Durup düşünmeye ya da uzun vedalara zamanımız yoktu. Diğerleri bize şans diledi ve biz de yola koyulduk.

Siyah yağmurluklarımızdan sıyrıldık ve çimlerin arasına daldık. Sahile çıkan patikaya gelene dek komandolar gibi sürünerek ilerledik. Sırtüstü uzanıp beraberimizde kumları da götürerek kaydık.

Aniden başımızın üzerinde aynı anda elli tane elektrikli testere çalıştırılıyormuş gibi bir gürültü duyuldu. Saçlarımızı savurup bizi kum fırtınasının göbeğinde bırakan uçak ho-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

murdanarak tepemizden geçip giderken gizlendik. Dişlerimi birbirine bastırıp bir sonraki patlamanın bizi parçalarımıza ayırmasını bekledim. Ama bomba düşmedi.

Yola devam ettik. Sahile vardığımızda Emma bizi bir araya topladı.

"Burasıyla deniz feneri arasında batık bir gemi var," dedi. "Beni oraya kadar izleyin. Suyun içinde başlarınızı kaldırmamaya özen gösterin. Sizi görmesine izin vermeyin. Batığa ulaştığımız zaman adamımızı arayacak ve sonraki adımımızın ne olacağına karar vereceğiz."

"Haydi, gidip ymbrynelerimizi geri alalım," dedi Bronwyn.

Dalgalara doğru emekledik ve süzülürcesine soğuk suya daldık. Başlangıçta yüzmek kolaydı ama sahilden uzaklaştıkça bizi geriye doğru iten akıntı da güçlendi. Başka bir uçak daha uğuldayarak başımızın üzerinden geçti, etrafa püskürttüğü su damlacıkları dokunduğu yeri acıtıyordu.

Gemi enkazına ulaştığımızda güçlükle soluyorduk. Sadece kafalarımızı sudan çıkararak paslanmış gövdesine tutunup deniz fenerine ve onu çevreleyen küçük kayalık adaya baktık ama yaramaz terapistimden eser yoktu. Gökyüzünde alçalan dolunay, bombaların düştüğü yerlerden yükselen dumanları bölüyor ve ardından, deniz fenerinin hayalet ikiziymişçesine parlıyordu.

Batık boyunca kendimizi iterek geminin gövdesinin bittiği yere vardık. Deniz fenerine ulaşmak için açık suda kırk beş metre kadar yüzmemiz gerekiyordu.

"Bence şöyle yapmalıyız," dedi Emma. "Wyn'in ne kadar güçlü olduğunu gördü. Yani en büyük tehlike altında olanımız o. Jacob ve ben Golan'ı bulup dikkatini dağıtırken Wyn arkadan gizlice yaklaşacak ve kafasına şöyle sağlam bir yumruk indirecek. Bu arada Millard da kuş kafesini alacak. İtirazı olan?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona yanıt vermek istermişçesine bir silah sesi duyuldu. Başlangıçta ne olduğunu anlayamadık, uzaklardan gelen güçlü silah seslerine benzemiyordu. Bu küçük kalibreliydi; *bam* yerine *pop* etmişti. İkinci silah sesiyle birlikte sıçrayan suları yüzümüzde hissedene kadar Golan olduğunu düşünemedik.

"Geriye dönün!" diye bağırdı Emma. Hepimiz ayağa kalkıp geminin gövdesi boyunca koştuk ve gövdenin altımızdan kaybolduğu yerde açık sulara saldık. Kısa süre sonra bölük pörçük halde yüzeye çıktığımızda herkes soluk soluğaydı.

"Onu pusuya düşürme planı buraya kadarmış!" dedi Millard.

Golan ateş etmeyi kesmişti ama elinde silahıyla deniz fenerinin kapısının önünde nöbet tuttuğunu görebiliyorduk.

"Bir caninin teki olabilir ama aptal değil," dedi Bronwyn. "Peşine düşeceğimizi biliyordu."

"Artık hiçbir şey yapamayız!" dedi Emma suyu tokatlayarak. "Bizi delik deşik eder!"

Millard batığın üzerine çıkıp ayağa kalktı. "Göremediği şeyi vuramaz. Ben giderim."

"Okyanusta görünmez değilsin, budala," dedi Emma. Haklıydı. Millard'ın durduğu yerde gövde biçimli, suyla kaplı negatif bir alan vardı.

"Senden daha az göründüğüm kesin," diye yanıtladı. "Ayrıca, onu ada boyunca takip ettim ve ruhu bile duymadı. Bence birkaç yüz metre daha aynı şeyi yapabilirim."

Karşı çıkmak güçtü çünkü geriye sadece iki seçeneğimiz kalmıştı: ya vazgeçecek ya da kurşun yağmuruna bodoslama dalacaktık.

"Pekâlâ," dedi Emma. "Eğer gerçekten bunu başarabileceğini düşünüyorsan."

"Birinin kahraman olması gerek," diye yanıtladı ve gövde boyunca yürümeye koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölmeden önce söylenen ünlü son sözler," diye geveledim.

Uzaklarda, deniz fenerinin girişinde dikilmekte olan Golan'ın dizlerinin üstüne çöküp kolunu tırabzanlara dayayarak nişan aldığını gördüm.

"Dikkat et!" diye bağırdım ama çok geçti

Bir silah sesi duyuldu. Millard çığlık attı.

Hepimiz batığın üzerine çıkıp ona doğru koşmaya başladık. Vurulmak üzere olduğumdan kesinlikle emindim ve bir anlığına dahi olsa, ayaklarımızdan sıçrayan suların üzerimize yağan kurşunlar olduğunu sandım. Ama sonra silah sesleri kesildi, *silahını yeniden dolduruyor*, diye geçti aklımdan ve bu şekilde biraz zaman kazandık.

Millard şaşkın bir halde suyun içinde dizlerinin üzerine çökmüş, gövdesinden kanlar süzülüyordu. İlk defa çocuğun vücudunun gerçek şeklini gördüm. Kırmızıya boyanmış gibiydi.

Emma onu kolundan yakaladı. "Millard! İyi misin? Bir şeyler söyle!"

"Sizden af dilemem gerekiyor," dedi. "Görünüşe göre vuruldum."

"Kanamayı durdurmalıyız!" dedi Emma. "Onu sahile geri götürmeliyiz!"

"Saçmalamayın," dedi Millard. "Adam ona bir daha asla bu kadar yaklaşmanıza izin vermez. Şimdi geri dönerseniz Bayan Peregrine'i sonsuza dek kaybedersiniz."

Yeniden silah sesleri duyuldu. Kurşunlardan birinin kulağımı sıyırıp geçtiğini hissettim.

"Buradan!" diye bağırdı Emma. "Atlayın!"

Başlangıçta ne demek istediğini anlamadım çünkü batığın ucundan metrelerce uzaktaydık ama sonra nereye doğru koştuğunu gördüm. Gövdedeki siyah deliğe, yük ambarının kapısına yönelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bronwyn'le birlikte Millard'ı kaldırıp peşinden koştuk. Suyun altındaki metal parçaları gövdeye çarparak tuhaf sesler çıkarıyordu. Sanki biri çöp kutusunu tekmeliyor gibiydi.

"Nefesini tut," dedim Millard'a ve yük ambarına ulaşıp çivileme suya daldık.

Merdivene tutunup kendimizi birkaç basamak aşağı çekip orada öylece bekledik. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum ama tuzlu su gözlerimi yakıyordu. Millard'ın suya karışan kanının tadını alabiliyordum.

Emma hava hortumunu bana uzatınca hortumu aramızda dolaştırdık. Koştuğumuz için soluksuz kalmıştım ve birkaç saniyede bir nefes almak yeterli değildi. Ciğerlerim sancıyordu. Başımın dönmeye başladığını hissettim.

Biri tişörtümden çekiştirdi. *Yukarı gel.* Basamakları kullanarak kendimi yavaşça yukarı çektim. Millard birkaç metre aşağıda güven içinde nefes alırken Bronwyn, Emma ve ben nefes almak ve konuşmak için yüzeye çıktık.

Fısıldayarak konuşuyor ve gözlerimizi deniz fenerinden ayırmıyorduk.

"Burada kalamayız," dedi Emma. "Millard kan kaybından ölebilir."

"Onu sahile geri götürmek en az yirmi dakikamızı alır," dedim. "Yolda da ölebilir."

"Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum!"

"Deniz feneri buraya çok yakın," dedi Bronwyn. "Millard'ı oraya götürebiliriz."

"Böylece Golan hepimizi öldürür!" dedim.

"Hayır, öldürmez," diye yanıtladı Bronwyn.

"Neden? Yoksa sana kurşun işlemiyor mu?"

"Belki de," diye yanıtladı Bronwyn gizemli bir edayla. Sonra derin bir nefes alıp merdiven başında gözden kayboldu.

"Neden bahsediyor?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma endişeli görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Ama planı her ne olursa olsun acele etse iyi olur." Bronwyn'in ne yaptığını görmek için aşağı baktım ama onun yerine, altımızdaki merdivenlerin dibinde meraklı ışıldak balıkları tarafından çepeçevre sarılmış Millard'ı fark ettim. Sonra ayaklarımın altındaki gövdenin titrediğini hissettim. Bir dakika kadar sonra Bronwyn, iki metreye bir metre boyutlarındaki dikdörtgen şeklinde bir metal parçasıyla yüzeye çıktı. Dikdörtgenin ortasında perçinlenmiş yuvarlak bir delik vardı. Yük ambarının kapısını menteşelerinden sökmüştü.

"Peki, onunla ne yapacaksın?" dedi Emma.

"Deniz fenerine gideceğim," diye yanıtladı. Sonra ayağa kalkıp kapıyı önünde tuttu.

"Wyn, adam seni vuracak!" diye bağırdı Emma ve ardından bir silah sesi duyuldu, kurşun kapıya çarparak geri tepti.

"Harika!" dedim. "Bu bir kalkan!"

Emma güldü. "Wyn, sen bir dâhisin!"

"Millard'ı sırtımda taşıyabilirim," dedi. "Geri kalanınız arkamdan gelin."

Emma, Millard'ı sudan çıkardı ve kollarını Bronwyn'in boynuna doladı. "Aşağısı büyüleyiciydi," dedi Millard. "Emma, neden daha önce bana meleklerden bahsetmedin?"

"Hangi meleklerden?"

"Suyun altında yaşayan sevimli yeşil meleklerden." Millard titriyor, sanki bir hayal dünyasındaymış gibi konuşuyordu. "Nazikçe beni cennete götürmeyi teklif ettiler."

"Yakın zamanda kimse cennete gitmeyecek," dedi Emma. Endişeli görünüyordu. "Sadece Bronwyn'e tutun, olur mu?"

"Pekâlâ," dedi Millard kayıtsızca.

Emma, Millard'ın arkasında durup kaymaması için onu Bronwyn'in sırtına bastırdı. Ben de Emma'nın arkasında dikilerek tuhaf dans kuyruğumuzun en arkasına geçtim ve batık boyunca deniz fenerine doğru ağır ağır ilerledik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük bir hedeftik ve daha adımımızı atar atmaz Golan silahını üstümüze boşaltmaya başladı. Kapıdan seken kurşunların sesi sağır edici ama güven vericiydi. Yaklaşık on defa ateş ettikten sonra durdu. Fakat kurşununun bittiğini düşünecek kadar iyimser değildim.

Batığın diğer tarafına ulaştığımızda Bronwyn açık suda bizi dikkatli bir şekilde yönlendirdi; devasa kapıyı önümüzde tutmaktan bir an olsun vazgeçmedi. Dans kuyruğumuz bozulmuş, Bronwyn'in arkasında köpekleme yüzmeye başlamıştık. Biz yüzerken Emma da bilincini kaybetmemesi için Millard'a sorular sorup duruyordu.

"Millard! Başbakan kim?"

"Winston Churchill," dedi. "Kafayı mı yedin?"

"Burma'nın başkenti neresi?"

"Tanrım, hiçbir fikrim yok. Rangoon."

"Güzel! Doğum günün ne zaman?"

"Bağırmayı kesip huzur içinde kan kaybetmeme izin verecek misin?"

Batıkla deniz feneri arasındaki kısa mesafeyi aşmamız uzun sürmedi. Bronwyn kalkanımızı omzunun üstüne alıp kayaların üzerine tırmandığında Golan birkaç el daha ateş edince darbenin etkisiyle Bronwyn'in dengesi bozuldu. Biz onun arkasında saklanırken sendeledi ve az kalsın kayalardan tepetaklak düşecekti ki bu da onun ve kapının ağırlığı altında ezileceğimiz anlamına geliyordu. Emma ellerini Bronwyn'in sırtına koydu ve itti. En nihayetinde hem Bronwyn hem de kapı sendeleyerek kuru toprağa ulaştı.

En geniş yeri kırk beş metre uzunluğunda olan kayalık, teknik olarak minik bir adaydı. Deniz fenerinin paslı kaidesinde, açık kapıya doğru uzanan on kadar taş basamak vardı. Golan kapı eşiğinde dikilmiş, silahını da bize doğrultmuştu.

Cesaretimi toplayarak lombozdan baktım. Golan'ın elinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

küçük bir kafes ve içinde de güçlükle ayırt edilebilecek kadar birbirine yanaşmış kanat çırpan iki kuş vardı.

Kurşun vızıldayarak yanımdan geçince başımı eğdim.

"Eğer daha fazla yaklaşırsanız ikisini de vururum!" diye bağırdı Golan kafesi sallayarak.

"Yalan söylüyor," dedim. "Onlara ihtiyacı var."

"Bundan emin olamazsın," dedi Emma. "Sonuçta adam delinin teki."

"*Hiçbir şey* yapmadan duramayız."

"Üstüne çullanın!" dedi Bronwyn. "Ne yapacağını bilemeyecek. Ama planımın işe yaraması için hemen harekete geçmeliyiz! ŞİMDİ!"

Ve biz henüz karşılık veremeden Bronwyn çoktan deniz fenerine doğru koşmaya başlamıştı. Onu takip etmekten başka seçeneğimiz yoktu, sonuçta kalkanımızı taşıyan da oydu. O anda, kurşunlar kapıya çarpmaya ve ayaklarımızın dibindeki kayaları parçalamaya başladı.

Yaptığımız şey, hızla giden bir trenin arkasından sarkmaya benziyordu. Bronwyn dehşet vericiydi. Boynundaki damarlar şişmiş, kolları ve sırtı Millard'ın kanıyla sulanmıştı. Barbarlar gibi böğürüyordu. O sırada kapının diğer tarafında olmadığım için çok mutluydum.

Deniz fenerine yaklaşırken Bronwyn, "Duvarın arkasına geçin!" diye bağırdı. Emma ve ben Millard'ı tutup deniz fenerinin diğer tarafındaki duvarın arkasına saklanmak için sola döndük. Biz koşarken Bronwyn'in kapıyı kafasının üstüne kaldırdığını ve Golan'a doğru fırlattığını gördüm.

Gök gürültüsünü andıran çarpma sesini adamın çığlığı takip etti. Bronwyn birkaç dakika sonra duvarın arkasında bize katıldığında yüzü kıpkırmızı olmuş, solukları hızlanmıştı.

"Sanırım onu vurdum!" dedi heyecan içinde.

"Kuşlardan ne haber?" dedi Emma. "Onlar hiç aklına geldi mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onları düşürdü. İyi durumdalar."

"Çılgına dönüp hayatlarımızı riske atmadan önce bize de sorabilirdin!" diye bağırdı Emma.

"Sessiz ol," dedim dişlerimin arasından. Çatırdayan metalin belli belirsiz sesini duyduk. "Bu da *ne*?"

"Merdivenleri çıkıyor," diye yanıtladı Emma.

"Onun peşinden gitseniz iyi olur," dedi Millard kurbağaları andıran ses tonuyla. Hepimiz hayrete düşmüş halde ona baktık. Duvarın dibine yığılmıştı.

"Seninle ilgilenmeden olmaz," dedim. "Turnike yapmayı kim biliyor?"

Bronwyn uzanıp pantolonundan bir parça yırttı. "Ben biliyorum," dedi. "Ben kanamasını durduracağım, siz de hortlağı yakalayın. Onu epeyce benzettim ama yeterli değil. Gücünü toplamasına izin vermeyin."

Emma'ya döndüm. "Buna hazır mısın?"

"Eğer o hortlağın suratını eritme şansını yakalayacaksam," dedi ellerinin arasında nabız gibi atan alevlerle, "kesinlikle hazırım."

Emma ve ben, düştüğü yerdeki basamakların üzerinde eğrilip kalan kapıya güçlükle tırmanarak deniz fenerine girdik. Bina devasa bir merdiven boşluğunu andıran dar ve dikdörtgen bir odadan ibaretti. Mekâna hâkim olan tek şey, otuz metre kadar yukarıdaki taş merdiven sahanlığına dek kıvrıla kıvrıla yükselen incecik merdivendi. Golan'ın basamakları tırmanan ayak seslerini duyabiliyorduk ama tepeden ne kadar uzakta olduğunu göremeyeceğimiz kadar karanlıktı.

"Onu görebiliyor musun?" dedim merdivenin baş döndürücü yüksekliğine bakarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanıtım, yanımdaki duvardan seken kurşundu. Onu ayağımın dibine saplanan ikinci bir kurşun takip etti. Kalbim göğsümde güm güm atarken geriye sıçradım.

"Şurada!" diye bağırdı Emma. Kolumu yakaladı ve beni içeri, Golan'ın kurşunlarının bize ulaşamayacağı tek yere, yani merdivenin altına çekti.

Kötü havada sallanan teknelere benzeyen birkaç basamağı tırmandık. "Bunlar çok korkutucu!" diye bağırdı Emma. Tırabzanları kavrayan parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu. "Düşmeden tepeye çıkmayı başarsak bile tek yapması gereken bizi vurmak olacak!"

"Eğer yukarı çıkamıyorsak," dedim, "belki de onu aşağı indirebiliriz." Durduğum yerde tırabzanlara tutunup ayaklarımla bastırarak öne arkaya sallanmaya başladım. Böylece merdivenin üst kısmına artçı dalgalar gönderebiliyordum. Emma sanki aklımı kaçırmışım gibi bir anlığına bana baktı, sonra ne yapmaya çalıştığımı anlayıp benimle birlikte tepinip sallanmaya koyuldu. Kısa süre sonra merdiven çılgınca sallanmaya başlamıştı bile.

"Ya merdiven çökerse?" diye bağırdı Emma.

"Çökmeyeceğini umalım."

Daha sert salladık. Yukarıdan vidalar ve cıvatalar yağmaya başladı. Tırabzanlar o kadar vahşice yalpalıyordu ki zorlukla tutunabiliyordum. Golan'ın seçkin küfürlerini birbiri ardına sıraladığını duydum ve sonra ne olduğunu anlamadığımız bir şey tangırtılar çıkararak merdivenden aşağı düştü.

İlk düşüncem, *Tanrım, ya düşen şey kuş kafesiyse*, oldu. Aceleyle Emma'nın yanından geçip basamakları indim ve ne olduğunu görmek için yanına koştum.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı Emma. "Seni vuracak!"

"Hayır, vurmayacak!" dedim muzaffer bir tavırla Golan'ın tabancasını havaya kaldırırken. Durmadan ateş ettiği için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elimdeki silah ısınmış ve ağırlaşmıştı. İçinde hâlâ kurşun olup olmadığını ya da o karanlıkta bunu nasıl kontrol edebileceğimi bile bilmiyordum. Büyükbabamın bana vermesine müsaade edilen birkaç atış dersinden işime yarayacak bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama sonunda merdivenleri koşarak çıkıp Emma'nın yanında durdum.

"Yukarıda kapana kısıldı," dedim. "Ağırdan almalı, onunla anlaşmaya çalışmalıyız. Aksi takdirde kuşlara ne yapacağını Tanrı bilir."

"Onunla ancak onu tırabzanlardan aşağı atarken anlaşabilirim," diye yanıtladı Emma dişlerinin arasından.

Tırmanmaya başladık. Merdiven korkunç bir şekilde sallanıyordu ve o kadar dardı ki basamakları teker teker çıkabiliyor ve başımızı yukarıdaki basamaklara çarpmamak için eğmek zorunda kalıyorduk. Merdiveni sallarken gevşettiğimiz bağlantıların hayati parçalara ait olmaması için dua ediyordum.

Tepeye yaklaştıkça yavaşladık. Aşağı bakmaya cesaret edemiyordum; sadece basamağın üzerindeki ayaklarım, zangır zangır titreyen tırabzandan kayan elim ve silahı tutan diğer elim vardı. Sanki dünyada başka hiçbir şey yoktu.

Kendimi ani bir saldırıyla karşılaşmaya hazırladım ama hiç kimse saldırmadı. Basamaklar, başımızın üzerindeki taş sahanlıktaki açıklıkta son buldu. İçeri sızan gece havasının çarpıcı soğuğunu hissedebiliyor, rüzgârın ıslığını duyabiliyordum. Açıklıktan önce silahı, sonra da başımı uzattım. Gergin ve dövüşmeye hazırdım ama Golan'ı göremedim. Kalın bir camın ardına yerleştirilmiş devasa ışık yanı başımda dönüp duruyordu. Bu mesafeden o kadar kör ediciydi ki üzerimden geçerken gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım. Diğer tarafımda incecik bir tırabzan vardı. Onun ötesindeyse koca bir boşluk: En az on kat yüksekten baş döndürücü bir düşüş ve ardından kayalar ve kabaran deniz...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daracık platforma adım attım ve çıkabileceğini işaret etmek için Emma'ya döndüm. Sırtlarımızı lambanın sıcak muhafazasına dayayıp önümüzü soğuk rüzgâra döndük. "Kuş çok yakında," diye fısıldadı Emma. "Onu hissedebiliyorum."

Bileğini oynattı ve parmaklarının üzerinde, öfkeli kıpkırmızı alevlerden oluşan koca bir alev topu belirdi. Rengi ve yoğunluğu bu defa ışık değil, silah yarattığını açıkça ifade ediyordu.

"Ayrılmalıyız," dedim. "Sen oradan git, ben de buradan. Böylece bizi atlatamaz."

"Korkuyorum Jacob."

"Ben de. Ama yaralı ve silahı da bizde."

Başıyla onayladı, koluma dokundu ve arkasını döndü.

Dolu olduğunu tahmin ettiğim silaha sımsıkı sarılarak usulca lambanın etrafından dolaşırken diğer taraf yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı.

Golan'ı başını önüne eğmiş ve sırtını tırabzana yaslamış halde kalça kemiklerinin üzerinde otururken buldum. Kuş kafesi dizlerinin arasındaydı. Burnunun üzerindeki kesik son derece kötü bir şekilde kanıyordu, kan damlaları tıpkı gözyaşı gibi oluk oluk yüzünden aşağı süzülüyordu.

Kafesin parmaklıklarının arasına kırmızı renkli küçük bir ışık sıkıştırılmıştı. Birkaç saniyede bir yanıp sönüyordu.

Öne doğru bir adım daha attım. Bana bakmak için başını kaldırdı. Yüzü pıhtılaşmış kanla kirlenmiş, beyaz gözlerinden biri kan çanağına dönmüş, ağzının kenarlarından salyası akmıştı.

Kafesi eline alıp yalpalayarak ayağa kalktı.

"Onu yere bırak."

Dediğimi yapacakmış gibi eğildi ama beni kandırarak kaçmaya kalktı. Bağırıp peşine düştüm ama lambanın muhafazasının ardından kaybolduğu anda Emma'nın alevlerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beton üzerindeki parlak yansımasını gördüm. Golan uluyarak üzerime geldi. Saçlarından dumanlar tütüyor, boştaki koluyla yüzünü kapatıyordu.

Ona, "Dur!" diye bağırdığım anda kapana kısıldığını anladı. Kendini korumak için kafesi kaldırdı ve tehlikeli bir şekilde salladı. Kuşlar viyaklayıp parmaklıkların ardından adamın elini gagaladılar.

"İstediğiniz bu mu?" diye bağırdı Golan. "Haydi, devam et, yak beni! Kuşlar da benimle birlikte yanacak! Sen de beni vurmaya kalkarsan onları aşağı atarım!"

"Seni kafandan vurursam atamazsın!"

Güldü. "İstesen bile bir silahı ateşleyemezsin. Son derece zayıf ve kırılgan ruh durumuna ne kadar aşina olduğumu unutuyorsun. Böyle bir şey yaparsan geceler boyu kâbus görürsün."

Hayal etmeye çalıştım: Parmağımı tetiğin etrafında kıvıracak ve sıkacaktım, silah geri tepecek ve korkunç bir ses çıkaracaktı. O kadar zor olan neydi? Sadece düşünmek bile niye elimin titremesine neden oluyordu? Büyükbabam kaç hortlak öldürmüştü? Onlarca mı? Yüzlerce mi? Benim yerimde olsaydı büyükbabam Golan'ı çoktan haklamış olurdu; onu sersemlemiş halde tırabzanlara yaslandığı yerden kalkamadan öldürürdü. O fırsatı çoktan kaçırmıştım; korkakça verdiğim karar, ymbrynelerin hayatlarına mal olabilirdi.

Devasa lamba, kör edici ışığıyla etrafı kavurarak ve bizi parlayan beyaz birer siluete çevirerek üzerimizden geçip gitti. Doğrudan ışığa bakan Golan yüzünü ekşitip bakışlarını kaçırdı. *Boşa harcanan bir fırsat daha*, diye düşündüm.

"Yalnızca onu yere bırak ve bizimle gel," dedim. "Kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"Bilmiyorum," dedi Emma. "Eğer Millard hayatını kaybederse bunu yeniden gözden geçirebilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni öldürmek mi istiyorsunuz?" dedi Golan. "Pekâlâ, haydi işimi bitirin. Ama sadece kaçınılmaz sonunuzu erteliyor olacaksınız. İşleri kendiniz için ne kadar kötüleştireceğinizden bahsetmiyorum bile. Artık sizi nasıl bulacağımızı biliyoruz. Benim gibi bir sürüsü gelecek ve verecekleri zararın yanında arkadaşınıza yaptığım şey son derece merhametli kalıyor."

"İşini mi bitirelim?" dedi Emma. Elindeki alevlerden gökyüzüne küçük kıvılcımlar yükseldi. "O kadar çabuk olacağını da kim söyledi?"

"Size söyledim. Onları öldürürüm," dedi Golan kafesi göğsüne çekerek.

Emma ona doğru bir adım attı. "Seksen sekiz yaşındayım," dedi. "Oradan bakılınca bir çift dadıya ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?" Yüzündeki çelik gibi ifadeyi okumak mümkün değildi. "Ne kadar zamandır o kadının kanatlarının altından kurtulmayı beklediğimi anlatamam. Yemin ederim bize iyilik yapmış olursun."

Golan başını öne arkaya sallayarak gergin bir ifadeyle bizi tarttı. *Kız ciddi miydi?* Bir anlığına gerçekten korkmuş göründü ama sonra, "Zırvalıyorsun," dedi.

Emma avuçlarını birbirine sürttü ve yavaşça birbirinden ayırarak alevlerden bir ilmek yaptı. "Öğrenmeye ne dersin?"

Emma'nın daha ne kadar ileri gideceğinden emin değildim ama kuşlar alev almadan ya da tırabzanın üzerinden aşağı uçmadan önce araya girmeliydim.

"O ymbrynelerden ne istediğini söyle. Belki de o zaman sana daha iyi davranır," dedim.

"Sadece başladığımız şeyi bitirmek istiyoruz," dedi Golan. "Tek istediğimiz buydu."

"Deneyi kastediyorsun," dedi Emma. "Bunu bir kere denediniz ve bak neler oldu. Kendinizi birer canavara çevirdiniz!"

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Evet," dedi, "ama her şeyi ilk denemede doğru yapsaydık hayatımız çok sıkıcı olmaz mıydı?" Golan gülümsedi. "Bu defa buradaki iki hanım gibi dünyanın en iyi zaman bükücülerinin yeteneklerinden faydalanacağız. Bir kere daha başarısız olmayacağız. Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu anlamak için yüzlerce yılımız vardı. Görünen o ki tek ihtiyacımız olan, daha büyük bir tepkimeymiş!"

"Daha *büyük* bir tepkime mi?" dedim. "Geçen sefer Sibirya'nın yarısını havaya uçurdunuz!"

"Eğer başarısız olacaksan," dedi abartılı bir tavırla, "görkemli bir şekilde başarısız ol."

Horace'ın kül bulutları ve kavrulmuş topraklarla ilgili kehanetleri andıran rüyasını hatırladım ve neyi gördüğünü anladım. Hortlaklar ve gölgeler yine başarısız olurlarsa bu defa yok edecekleri şey, sekiz yüz kilometrelik boş bir ormanlık arazi olmayacaktı. Ve eğer başarılı olurlar ve hayalini kurdukları ölümsüz tanrılara dönüşürlerse... bunu hayal etmek bile tüylerimin ürpermesine neden oluyordu. Onların hükmü altında yaşamak bile başlı başına cehennem demekti.

Lamba döndü ve Golan'ı tekrar kör etti, üzerine atılmaya hazırlanarak gerildim ama zaman çok hızlı akıyordu.

"Önemi yok," dedi Emma. "İstediğin kadar ymbryne kaçırabilirsin. Asla sana yardım etmezler."

"Evet, edecekler. İstediğimizi yapmazlarsa onları teker teker öldüreceğiz. Bu da işe yaramazsa *sizleri* birer birer öldürüp onları da bunu izlemeye zorlayacağız."

"Sen delirmişsin," dedim ona.

Kuşlar panik içinde cırlamaya başladı. Golan bağırarak onların sesini bastırdı.

"Hayır! *Asıl* delilik, siz tuhafların dünyaya hükmetmek yerine ondan gizlenmeyi, dünyayı ele geçirmek yerine ölüme yenik düşmeyi tercih ediyor olması. İnsan ırkının sıradan genetik çöplüğünün sizi yeraltına itmesine izin veriyorsunuz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oysaki onları kolaylıkla köleleştirebilirsiniz! Doğru olan bu!" Bizi ikna etmek istercesine her cümlesinde kafesi bir kere daha sallıyordu. "Asıl delilik *bu*!"

"Kes şunu!" diye bağırdı Emma.

"Meğer onları *umursuyormuşsun*!" Kafesi sertçe salladı. Aniden, parmaklıkların arasına sıkıştırılmış olan küçük kırmızı ışık parlamaya başladı ve Golan başını hızla sağa sola çevirip arkasındaki karanlığı gözleriyle taradı. Yeniden Emma'ya baktığında, "Onları mı istiyorsun? Al bakalım!" dedi ve geri çekilerek kafesi kızın suratına doğru savurdu.

Emma çığlık atıp eğildi. Golan tıpkı bir disk atıcısı gibi kafesi savurmaya devam etti. Ta ki başının üstünde havalanana dek. O anda bıraktı ve kafes, adamın elinden fırlayıp tırabzanın üstünden uçarak tepetaklak halde gecenin karanlığına doğru yuvarlandı.

Ben küfrederken Emma çığlığı basıp kendini tırabzanlara doğru attı ve denize doğru düşmekte olan kafesi yakalamak için havayı tırmaladı. Dikkatimizin dağılmasını fırsat bilen Golan üstüme atılıp beni yere serdi. Önce mideme, sonra da çeneme birer yumruk geçirdi.

Başım dönüyordu ve nefes alamıyordum. Silahı yakaladı ama onu benden almasını engellemek için gücümü son kırıntısına dek kullandım. Onu delicesine istediği için silahın dolu olduğunu anlamıştım. Silahı tırabzanların üzerinden atardım ama az kalsın onu ele geçirecekti ve buna izin veremezdim.

Emma, *adi pislik, seni adi pislik*, diye bağırıyordu. Elleri alevlerle kor gibi parlarken arkadan yaklaşıp onu boynundan yakaladı.

Golan'ın etinin sıcak ızgaranın üstüne koyulan soğuk bir biftek gibi cızırdadığını duydum. Uludu ve üzerimden kaydı; seyrek saçları alev almıştı. Ellerini Emma'nın boğazına doladı. Onu boğabildiği sürece yanmayı umursamıyor gibiydi. Ayağa fırlayıp silahı iki elimle tuttum ve ona nişan aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tek atış şansım vardı. Zihnimi boşaltıp kolumu sabitlemeye odaklanmaya çalıştım. Zihnimde, omzumdan hedefime, yani adamın kafasına doğru uzanan hayali bir çizgi çektim. Hayır, adamın değil. Onun şeytani bir kopyasına. Bir şeye. Büyükbabamın ölümüne neden olan, beceriksizce yaşıyor olmama rağmen hayatım dediğim her şeyi paramparça eden, beni bu yere, bu ana getiren ve karar verecek kadar büyük olduğum için beni karar vermek zorunda bırakan o şeytani güce. *Ellerini serbest bırak, nefes al, nefesini tut.* Şimdi o güce karşılık vermek için çoktan ellerimden kayıp gittiğini hissettiğim küçük de olsa bir şansım vardı.

Şimdi tetiğe bas.

Tabanca ellerimin arasında geri tepti ve yer yarılıyormuşçasına korkunç bir ses çıkardı. Her şey o kadar beklenmedik ve ani olmuştu ki gözlerimi sımsıkı yumdum. Gözlerimi yeniden açtığımda her şey tuhaf bir şekilde donakalmış gibi görünüyordu. Her ne kadar Golan ellerini kızın boğazından çekmeden Emma'nın arkasında durmaya devam ediyor olsa da sanki bronza batırılmış gibiydiler. Ymbryneler yeniden insana dönüşmüş ve bizim üstümüzde hünerlerini sergiliyor olabilirler miydi? Ama sonra her şey canlandı. Emma kollarını kurtardı ve Golan geriye doğru sendelemeye başladı. Yalpaladı ve sertçe tırabzana oturdu.

Şaşkınlık içinde bana bakarak konuşmak için ağzını açtı ama konuşamadığını fark etti. Ellerini, boğazında açtığım bozuk para boyutundaki deliğin üzerine kapattı. Kanı parmaklarının arasından akıyor, kolları boyunca süzülüyordu. Sonra bütün gücünü yitirdi ve geriye doğru düşerek gözden kayboldu.

Golan görüş açımızdan çıkar çıkmaz unutuldu. Emma denize işaret edip, "Orada, orada!" diye bağırdı. Parmağını takip edip gözlerimi kısarak dalgaların arasında yanıp sönen kırmızı ışığı fark edebildim. Kendimizi aceleyle kapıya attık ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonsuz gibi görünen sarsak merdivenlerden koşarak inmeye başladık. Denizin dibini boylamadan kafese ulaşabileceğimizi sanmıyorduk ama yine de denemeye kararlıydık.

Dışarı çıktığımızda Millard'ı bir turnikeyle, Bronwyn'i de onun yanında bulduk. Bağırarak duyamadığım bir şeyler söyledi ama bu hâlâ hayatta olduğunu anlamama yetmişti. Emma'yı omzundan tutup, "Tekne!" dedim çalınan kanonun bağlandığı kayaya işaret ederek ama çok uzakta ve deniz fenerinin diğer tarafındaydı. Buna zamanımız yoktu. Emma beni açık denize doğru çekiştirince koşarak kendimizi suya attık.

Soğuğu hissettiğim söylenemezdi. Tek düşünebildiğim, dalgaların arasında gözden kaybolmadan önce kafese ulaşmaktı. Suyu yararak ilerledik; siyah dalgalar yüzümüze çarptıkça öksürüp tükürdük. Karanlık okyanusta sürüklenen minicik ışığın ne kadar uzakta olduğunu söylemek güçtü. Yükselip alçalıyor, gelip gidiyordu. İki defa onu gözden kaybettik ve onu yeniden bulana dek panik içinde etrafımıza bakınmak için durmak zorunda kaldık.

Güçlü akıntı bizi de kafesle birlikte açıklara sürüklüyordu. Kısa zaman içinde ona ulaşmazsak kaslarımız gücünü yitirecek ve boğulacaktık. Bu korkunç düşünceyi olabildiğince kendime sakladım ama kırmızı ışık üçüncü defa kaybolduğunda uzun süre boyunca onu bulamayınca, "Geri dönmeliyiz!" diye bağırdım çünkü dalgalı ve karanlık denizin neresinde kaybolduğundan bile emin olamıyorduk.

Emma beni dinlemedi. Önümde denizin enginliklerine doğru yüzmeye devam etti. Dur durak bilmeden çırptığı ayaklarına uzandım ama ayağını silkeleyerek benden kurtuldu.

"Gitti! Onları bulamayacağız!"

"Kapat çeneni, kapat çeneni!" diye bağırdı. Kesik kesik nefeslerinden, en az benim kadar yorulduğunu anlayabiliyordum. "Sadece çeneni kapat ve etrafına bak!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu yakaladım ve yüzüne bağırdım. Beni tekmeledi, benden kurtulmasına izin vermeyeceğimi anlayınca da ağlamaya başladı. Tek bir kelime etmeden çaresizlik içinde feryat ediyordu.

Onu deniz fenerine doğru sürüklemeye çalıştım ama suya atılmış bir taş gibi beni dibe çekiyordu. "Yüzmelisin!" diye bağırdım. "Yüzmezsen boğulacağız!"

Ve sonra onu, belli belirsiz yanıp sönen kırmızı ışığı gördüm. Yakında, yüzeyin hemen altındaydı. Başlangıçta hayal gördüğümden korkarak hiçbir şey söylemedim ama sonra tekrar yanıp söndü.

Emma sevinçle haykırdı. Kafes başka bir gemi enkazının üzerinde duruyor gibiydi, başka türlü nasıl yüzeye o kadar yakın olabilirdi ki? Henüz battığından kuşların hâlâ hayatta olabileceğini söyledim kendi kendime.

Yüzdük ve kafesi almak için dalmaya hazırlandık ama gerekli nefesi nereden bulacağımızı bilemiyordum. İkimizin de ciğerlerinde hava kalmamıştı. Sonra garip biçimde kafes bize doğru yükselmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye bağırdım. "Bu bir gemi enkazı mı?"

"Olamaz. Buralarda başka batık yok!"

"O zaman *bu* ne?"

Uzun, devasa ve gri renkli balinanın ya da mezarından kalkan hayalet geminin teki yüzeye çıkmak üzereymiş gibi görünüyordu. Deniz dipten gelen ani bir güçle beklenmedik bir şekilde kabararak bizi uzağa itti. Ona karşı kulaç atmaya çalıştık ama su üstünde yüzen gemi enkazları gibi dalgalara kapılmaktan başka şansımız yoktu. O kadar çok yükseldi ki ayaklarımıza çarptı. Artık biz de onunla birlikte yükseliyorduk.

Devasa bir mekanik canavar gibi tangırtılar çıkarıp tıslayarak altımızdaki sudan çıktı. Dört bir yana dağılan köpüklü dalgalara yakalanarak sertçe metal ızgaralarla döşeli bir yüzeye savrulduk. Denize düşmemek için parmaklarımızı ızgaraların arasına geçirdik. Tuzlu su serpintisine karşı gözlerimi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıstım ve kafesin, canavarın sırtından çıkan yüzgece benzer iki şeyin arasında durduğunu gördüm. Yüzgeçlerden biri daha büyük, öbürü daha küçüktü. O sırada deniz fenerinin ışığı üzerimizden geçip gidince bunların aslında yüzgeç olmadığını ve birinin kaptan köşkü, diğerinin ise devasa bir silah olduğunu fark ettim. Üzerine bindiğimiz şey canavar, batık ya da balina değildi...

"Bu bir denizaltı!" diye bağırdım. Bunun hemen altımızda belirmesi tesadüf olamazdı. Golan'ın beklediği bu olmalıydı.

Emma çoktan ayağa kalkmış, sallanan güvertede kafese doğru koşmaya başlamıştı. Ayağa kalmaya çalıştım. Tam da koşmaya başladığım sırada güvertenin üstünden koca bir dalga geçti ve ikimizi de yere serdi.

Bağırışlar duydum ve kafamı kaldırdığımda gri üniformalı bir adamın, kaptan köşkünün kapısından çıkıp silahını bize doğrulttuğunu gördüm.

Güverteyi döven korkunç bir kurşun yağmuru başladı. Kafes çok uzaktaydı, ona ulaşmadan önce delik deşik olurduk ama Emma'nın yine de denemek üzere olduğunu görebiliyordum.

Koşup onu yere devirdim ve yuvarlanarak güverteden suya düştük. Simsiyah sular üzerimizi örtmüştü. Kurşunlar suyu delip geçiyor, arkalarında baloncuklardan oluşan izler bırakıyorlardı.

Yeniden yüzeye çıktığımızda Emma bana tutunup, "Bunu neden yaptın? Neredeyse onlara ulaşıyordum!" diye bağırdı.

"Seni öldürmek üzereydi!" dedim kendimi kurtarmaya çalışarak ve o anda kafese fazlasıyla odaklanan Emma'nın adamın farkına varmadığını anladım. Adamın hızlı adımlarla kafese doğru yürüdüğü güverteye işaret ettim. Kafesi aldı ve salladı. Kapısı savrularak açılınca kafesin içindekilerin kıpırdandığını gördüğümü sandım; ki bu, umutlanmam için geçerli bir nedendi. Ardından, deniz fenerinin ışığı her yeri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aydınlattı. Silahlı adamın yüzünü gördüm; dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, gözleri derinliksiz ve bembeyazdı. O bir hortlaktı.

Kafesin içine uzanıp sırılsıklam kuşlardan birini çıkardı. Başka bir asker kaptan köşkünden ona ıslık çalınca elindekiyle birlikte kapıya doğru koştu.

Denizaltı sarsılmaya ve tıslamaya başladı. Etrafımızdaki sular kaynıyormuşçasına çalkalanıyordu.

"Yüz. Yoksa bizi kendisiyle birlikte suyun dibine çekecek!" diye bağırdım Emma'ya. Ama beni duymadı; gözleri başka bir yere, geminin kıç tarafındaki karanlık sulara odaklanmıştı.

Oraya doğru yüzdü. Onu durdurmaya çalıştım ama bana karşı koydu. Ama sonra, denizaltından gelen tıslamalara rağmen çığlığı andıran o tiz sesi duydum. Bayan Peregrine!

Onu dalgaların arasında yükselip alçalırken bulduk; başını suyun üzerinde tutmaya çalışıyordu. Kanatlarından birini çırpıyor, diğeri ise kırılmış gibi görünüyordu. Emma onu suyun içinden çekip çıkardı. O sırada avaz avaz bağırarak gitmemiz gerektiğini söyledim.

Kalan azıcık gücümüzle yüzerek oradan uzaklaştık. Arkamızda koca bir girdap oluşmuştu; denizaltı tarafından yerinden edilen sular, denizin derinliklerine gömülen devasa makinenin ardında bıraktığı boşluğu doldurmak için acele ediyordu. Deniz kendi kendini tüketiyor ve bizi de beraberinde götürmek istiyor gibiydi ama artık viyaklayan, kanatlı bir zafer sembolü vardı elimizde –aslında tam bir zafer kazanmış sayılmazdık– ve bize, doğaya aykırı akıntıyla savaşma gücü veriyordu. Sonra Bronwyn'in isimlerimizi haykırdığını duyduk ve güçlü arkadaşımız bizi yeniden güvenli sulara çekmek için dalgaları yararak imdadımıza koştu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Açılan gökyüzünün altındaki kayalarda güçlükle soluk alarak ve yorgunluktan tir tir titreyerek yattık. Millard ve Bronwyn'in düzinelerce sorusu vardı ama bizim onları yanıtlayacak takatimiz yoktu. Golan'ın düştüğünü, denizaltının önce yükselip sonra battığını ve Bayan Peregrine sudan çıkarken Bayan Avocet'in ortalıkta olmadığını görmüşlerdi; ne yapmaları gerektiğini anlamışlardı. Titrememiz geçene kadar bize sarıldılar ve Bronwyn ısınabilmesi için müdireyi gömleğinin içine sokuşturdu. Biraz toparlandıktan sonra Emma'nın kanosunu alıp sahile doğru yola çıktık.

Oraya vardığımızda çocuklar bizi karşılamak için sığ suya akın ettiler.

"Silah sesleri duyduk!"

"O tuhaf gemi de neyin nesiydi?"

"Bayan Peregrine nerede?"

Sandaldan indiğimiz zaman Bronwyn gömleğini kaldırarak göğsüne sokulmuş kuşu meydana çıkardı. Çocuklar etrafına toplanınca Bayan Peregrine gagasını kaldırıp yorgun ama iyi olduğunu göstermek için karga gibi öttü. Herkesten neşe dolu bağırışlar yükseldi.

"Başardınız!" diye bağırdı Hugh.

Olive neşe içinde dans ederek, "Kuş, Kuş, Kuş! Emma ve Jacob Kuş'u kurtardı!" diye şarkı söylemeye başladı.

Ama kutlama kısa sürdü. Bayan Avocet'in eksikliği çabucak hissedildi. Tıpkı Millard'ın endişe verici durumu gibi. Turnikesi hâlâ sıkıydı ama çok kan kaybetmiş, gücünü yitirmeye başlamıştı. Enoch kabanını ona verdi, Fiona da yün şapkasını uzattı.

"Seni kasabadaki doktora götüreceğiz," dedi Emma.

"Gerek yok," diye yanıtladı Millard. "Adam daha önce hiç görünmez bir çocuk tedavi etmedi. Beni ona götürseniz bile ne yapacağını bilemeyecektir. Ya yanlış yeri tedavi etmeye kalkar ya da arkasına bile bakmadan çığlıklar atarak kaçıp gider."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çığlıklar atarak kaçıp gitmesi önemli değil," dedi Emma. "Döngü sıfırlandığında hiçbir şey hatırlamayacak."

"Etrafına bak. Döngü en az bir saat önce sıfırlanmış olmalıydı."

Millard haklıydı. Gökyüzü sessizdi, savaş sona ermişti ama gökyüzündeki bulutlar bombalardan kıvrılarak yükselen dumanlara karışmıştı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Enoch ve herkes suskunlaştı.

"Her ne olursa olsun," diye devam etti Millard, "ihtiyacım olan her şey evde var. Bana biraz afyon ruhu verin ve yaramı alkolle temizleyin. Zaten tenimi görebildiğiniz tek yer de orası. Üç gün içinde sapasağlam olurum."

Millard'ın ayaklarının dibindeki kuma nokta nokta bezeyen kan damlacıklarına işaret ederek, "Ama hâlâ kanıyor," dedi Bronwyn.

"O zaman şu lanet olası turnikeyi sık!"

Bronwyn denileni yaptı ve Millard, herkesin korkuyla sinmesine neden olacak bir inlemeyle kızın kolları arasında bayıldı.

"O iyi mi?" diye sordu Claire.

"Sadece baygınlık geçirdi," dedi Enoch. "İddia ettiği kadar iyi durumda değil."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bayan Peregrine'e soralım!" dedi Olive.

"Haklısın. Yeniden insana dönüşebilmesi için onu yere bırak," dedi Enoch. "Ne yapmamız gerektiğini kuş suretindeyken söyleyebileceğini pek sanmıyorum."

Bronwyn kuşu kuru bir kum öbeğinin üstüne bıraktı ve hepimiz geri çekilip bekledik. Bayan Peregrine birkaç defa zıplayıp iyi durumdaki kanadını çırptı ve sonra tüylü kafasını döndürüp bize göz kırptı ama her şey o kadardı. Kuş suretinde kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de biraz mahremiyete ihtiyacı vardır," diye önerdi Emma. "Haydi, arkamızı dönelim."

Etrafında çember oluşturarak arkamızı döndük. "Artık güvendesiniz, Bayan P." dedi Olive. "Kimse bakmıyor!"

Kısa süre sonra Hugh hızla omzunun üstünden baktı ve, "Hayır, hâlâ kuş suretinde," dedi.

"Belki de yorgun düştüğünden ve üşüdüğündendir," dedi Claire. Geriye kalanların çoğu bunun akla yatkın olduğu konusunda ona katılınca eve geri dönmemize, elimizdeki malzemelerle Millard'ı tedavi etmemize ve biraz dinlenmeyle hem müdirenin hem de döngünün normale dönmesini ummamıza karar verildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başını önüne eğmiş savaş yorgunu gaziler gibi tek sıra halinde dik patikadan çıkıp tepeyi aştık. Bronwyn, Millard'ı kucağında taşıyor, Bayan Peregrine ise Fiona'nın kuş yuvasını andıran saçlarının içinde yolculuk ediyordu. Etrafımızdaki arazi, dumanı tüten kraterlerle oyulmuştu. Sanki devasa bir köpek tarafından kazılmış gibi toprak alt üst olmuştu. Bizi yetimhanede nelerin beklediğini merak ediyorduk ama kimse sormaya cesaret edemiyordu.

Daha ormandan çıkamadan cevabımızı aldık. Enoch'un ayağı bir şeye çarpınca neye takıldığını görmek için eğildi. Bu, yarısı yanmış bir tuğlaydı.

Kargaşa patlak verdi. Çocuklar koşarak patikadan aşağı inmeye başladılar. Çimlere ulaştıklarında küçük olanlar gözyaşlarına boğuldu. Her yer dumanla kaplıydı. Bomba her zamanki gibi Adem'in parmağının ucunda durmamış, onu ortadan ikiye ayırıp patlamıştı. Evin arka köşesi dumanı tüten yıkık bir harabeye dönmüştü. Odalardan ikisinin tuğla duvarları arasından alevler yükseliyordu. Bir zamanlar Adem'in olduğu yerde insanın dik konumda gömülebileceği kadar derin bir krater açılmıştı. Artık buranın günün birinde nasıl görüneceğini hayal etmek kolaydı; zaman içinde, haftalar önce keşfettiğim o hüzünlü ve kutsallığını kaybetmiş viraneye dönecekti. Kâbuslar evine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine, Fiona'nın saçından atlayıp endişeyle viyaklayarak kavruk çimenlerin üzerinde oraya buraya koşuşturmaya başladı.

"Müdireye, ne oldu?" dedi Olive. "Neden geçiş hâlâ yaşanmadı?"

Bayan Peregrine yanıt olarak sadece viyaklayabildi. En az geri kalanımız kadar aklı karışmış ve korku içinde görünüyordu.

"Lütfen geri dönün!" diye yalvardı Claire kuşun önüne diz çökerek.

Bayan Peregrine kanatlarını çırptı ve zıpladı. Kendini zorluyor gibi görünüyordu ama hâlâ suretini değiştirememişti. Çocuklar kaygıyla etrafında toplaştılar.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi Emma. "Eğer insana dönüşebilecek olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı."

"Büyük olasılıkla döngünün çözülmesinin nedeni de budur," diye öneride bulundu Enoch. "Araba kazasında bisikletten düşen Bayan Kestrel hakkında anlatılan eski hikâyeyi hatırlıyor musunuz? Başını çarpmış ve bütün hafta boyunca kerkenez suretinde kalmıştı. Döngüsünün çözüldüğü an da o zamandı."

"Bunun Bayan Peregrine'le ilgisi ne?"

Enoch iç geçirdi. "Belki de başından yaralanmıştır ve kendine gelmesi için bir hafta kadar beklememiz gerekir."

"Hız yapan bir kamyon yüzünden kaza yapmak ayrı bir şey," dedi Emma. "hortlaklar tarafından şiddete maruz kalmak ise bambaşka bir şey. Biz ona ulaşmadan önce o adi pisliklerin Bayan Peregrine'e ne yaptığını bilemeyiz."

"Hortlaklar mı? Birden fazla mı?"

"Bayan Avocet'i kaçıran hortlaklardı," dedim.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Enoch.

"Golan'la birlikte çalışıyorlardı, öyle değil mi? Ve bize ateş edenlerden birinin gözlerini gördüm. Şüpheye yer yok."

"O zaman Bayan Avocet'i öldü bilin," dedi Hugh. "Onu kesinlikle öldüreceklerdir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de öldürmezler," diye yanıtladım. "En azından hemen değil."

"Hortlaklar hakkında bildiğim bir şey varsa," dedi Enoch, "o da tuhafları öldürdükleridir. Bu onların doğasında var. Onların işi bu."

"Hayır, Jacob haklı," dedi Emma. "O hortlak ölmeden önce neden ymbryneleri kaçırdıklarını bize anlattı. Onları, gölgeleri oluşturan reaksiyonu yeniden yaratmaya zorlayacaklar. Ama bu defa daha büyüğünü. Çok daha büyüğünü."

Birinin nefesini tuttuğunu duydum. Diğer herkes sessizleşti. Bayan Peregrine'i bulmak için etrafıma bakındım ve perişan bir halde Adem'in kraterinin kenarına tünemiş vaziyette olduğunu gördüm.

"Onları durdurmalıyız," dedi Hugh. "Ymbryneleri nereye götürdüklerini öğrenmeliyiz."

"Nasıl?" dedi Enoch. "Denizaltını mı takip edeceğiz?

Arkada biri boğazını temizledi ve döndüğümüzde Horace'ın yere bağdaş kurup oturduğunu gördük. "Nereye gittiklerini biliyorum," dedi usulca.

"Bildiğini söylemekle neyi kastediyorsun?"

"Nasıl bildiğini kafanıza takmayın, *biliyor*," dedi Emma. "Onu nereye götürüyorlar Horace?"

Başını iki yana salladı. "Adını bilmiyorum," dedi, "ama orayı gördüm."

"O zaman çiz," dedim.

Bir anlığına düşündü ve sonra fişek gibi ayağa fırladı. Yıpranmış siyah takım elbisesinin içinde yoksul bir vaiz gibi görünerek yıkılan evden dökülen kül öbeğinin başına gitti ve eğilerek avcunu kurumla doldurdu. Sonra ayın yumuşak ışığı altında yıkık bir duvarı boyamaya koyuldu.

Onu izlemek için etrafına toplandık. Kalın, dik çizgiler ve onların üzerine de dikenli teli andıran ince ilmekler çizdi. Yan tarafında karanlık bir orman vardı. Zemini, siyahla boyanmış karlarla kaplıydı. Ama hepsi bu kadardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İşi bittiğinde geriye doğru yalpaladı ve gözlerinde donuk bir bakışla sertçe çimlerin üzerine oturdu. Emma nazikçe çocuğun koluna dokunup, "Horace, burası hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordu.

"Soğuk bir yer."

Bronwyn, Horace'ın çizdiği çizgileri incelemek için öne çıktı. Hafifçe büktüğü kolunda Olive'i tutuyordu, küçük kız başını tatlı tatlı Bronwyn'in omzuna yaslamıştı. "Bana hapishane gibi görünüyor," dedi.

Olive başını kaldırdı. "Pekâlâ," dedi kısık sesle. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Nereye gideceğiz?" dedi Enoch ellerini havaya kaldırarak. "Bunlar sadece kısa ve eğri çizgilerden ibaret!"

"Ama en azından *bir yeri* tarif ediyorlar," dedi Emma oğlana doğru dönerek.

"Öylesine karlı bir yere gidip hapishane arayamayız."

"Ama burada da kalamayız."

"Nedenmiş?"

"Şuranın haline bak. Müdireye bak. Burada harika günler geçirdik ama artık geçmişte kaldı."

Enoch ve Emma biraz daha tartıştılar. İnsanlar taraf tutmaya başladı. Enoch, çok uzun süredir dünyadan kopuk yaşadıklarını, buradan ayrılırlarsa savaşın ortasında kapana kısılacaklarını ya da gölgeler tarafından yakalanacaklarını, buradaki şanslarının daha yüksek olduğunu, en azından bölgeyi tanıdıklarını söylüyordu. Diğerleri ise savaşın ve gölgelerin *onları* bulduğunu ve artık başka seçenekleri kalmadığını iddia ediyordu. Çok daha fazla sayıda gölge ve hortlak Bayan Peregrine için geri dönebilirdi. Ve ayrıca Bayan Peregrine'in durumunu da göz önünde bulundurmalıydılar.

"Başka bir ymbryne buluruz," diye önerdi Emma. "Eğer müdireye nasıl yardım edeceğimizi bilen biri varsa o da arkadaşlarından biridir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama ya diğer döngüler de çözüldüyse?" dedi Hugh. "Ya diğer ymbryneler çoktan kaçırıldıysa?"

"O şekilde düşünemeyiz. Geride kalan *birileri* olmalı."

"Emma haklı," dedi Millard. Başının altına yastık yerine koyduğu kırık bir taş parçasıyla yerde yatıyordu. "Eğer diğer seçeneğimiz beklemek ve başka gölgenin gelmeyeceğini ya da müdirenin iyileşeceğini umut etmekse pek seçeneğimiz olduğunu söyleyemem."

Karşıt görüşlüler sonunda utanarak fikir birliğine vardılar. Yetimhane terk edilecekti. Eşyalar paketlenecek, limandan birkaç tekne temin edilecek ve sabah herkes buradan ayrılmış olacaktı.

Emma'ya yollarını nasıl bulacaklarını sordum. Sonuçta, neredeyse seksen yıldır çocukların hiçbiri adadan ayrılmamıştı ve Bayan Peregrine de ne konuşabiliyor ne de uçabiliyordu.

"Bir harita var," dedi dumanlar içindeki eve bakmak için başını yavaşça çevirerek. "Tabii yanmadıysa."

Haritayı bulmasına yardım etmeye gönüllü oldum. Yüzümüze ıslak giysiler sararak yıkık duvardan evin içine daldık. Pencereler paramparça olmuştu, duman havada asılı kalmıştı ama Emma'nın ellerindeki alevin parlak ışığı sayesinde çalışma odasını bulabildik. Raflar domino taşı gibi devrilmişti ama onları kenara çekerek çömeldik ve yere saçılan kitap yığınlarını karıştırdık. Şans eseri kitabı kolaylıkla bulduk. Kütüphanedeki en büyük kitaptı. Emma neşeyle bağırdı ve kitabı havaya kaldırdı.

Evden çıkarken Millard için alkol, afyon ruhu ve sargı bezi bulduk. Yarasını temizleyip sarmasına yardım ettikten sonra kitabı incelemek için oturduk. Aslında haritadan ziyade bir atlas gibiydi. Koyu bordoya boyanmış kapitone deriyle ciltlenmiş ve parşömene benzeyen sayfaların her biri özenle çizilmişti. Çok hassas ve eskiydi; aynı zamanda, Emma'nın kucağını dolduracak kadar da büyüktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buna Günler Haritası denir," dedi. "Var olduğu bilinen tüm döngüleri gösteriyor." Açtığı sayfa Türkiye haritasına benziyordu ama yollar ya da sınırlar işaretlenmemişti. Bunlar yerine, haritanın orasına burasına döngülerin yerini gösteren minik spiraller serpiştirilmişti. Her birinin ortasında, sayfanın en altındaki kısaltmalara karşılık gelen benzersiz birer sembol vardı. Buradaki sembollerin yanında tireyle birbirinden ayrılan bir dizi sayı bulunuyordu. *29-3-316 / ?-?-399* yazan yere işaret ettim ve, "Bu da nedir? Bir tür şifre mi?" dedim.

Emma sayıyı parmağıyla takip etti. "Bu döngü, M.S. 316 yılının Yirmi Dokuz Mart gününü yaşıyormuş. 399 yılına kadar varlığını sürdürmüş ama günü ve ayı bilinmiyor."

"399 yılında ne oldu?"

Omuzlarını silkti. "Burada bir şey söylemiyor."

Uzanıp sayfayı çevirerek Yunanistan haritasını açtım. Burası çok daha fazla sayıda spiral ve sayıyla doluydu. "Ama tüm bunları listelemenin amacı ne?" dedim. "Kadim döngülere nasıl ulaşabiliriz ki?"

"Birinden diğerine atlayarak," dedi Millard. "Oldukça karmaşık ve tehlikeli bir girişimdir ama döngülerin birinden diğerine atlayarak –örneğin elli yıl önceki bir güne– son elli yıl içinde yok olan tüm döngülere ulaşabilirsin. Onlar arasında yolculuk yapmak için gerekli araçlara sahipsen her birinde yeni döngülerle karşılaşacaksın. Sayıları katlanarak artacak."

"Buna zaman yolculuğu denir," dedim hayret içinde. "*Gerçek* zaman yolculuğu."

"Sanırım öyle, evet."

Horace'ın küllerle duvara çizdiği resme işaret ederek, "Yani bu yerin," dedim. "Sadece *nerede* değil, *ne zamanda* olduğunu da bulmak zorundayız, öyle mi?"

"Korkarım öyle. Ve Bayan Avocet gerçekten döngülerin birinden diğerine atlamalarıyla ünlü hortlaklar tarafından esir alındıysa onun ve diğer ymbrynelerin götürüldüğü yerin geçmişte olması ihtimali son derece yüksek. Bu hem onları

BELONGS TO KANTUS TEAM

bulmamızı güçleştirecek hem de yolculuğumuzu çok daha tehlikeli kılacak. Tarihi döngülerin yerleri, girişler civarında kol gezen düşmanlarımız tarafından oldukça iyi biliniyor."

"Pekâlâ, o zaman," dedim, "sizinle gelecek olmam işinize yarayacak."

Emma bana bakmak için başını hızla çevirdi. "Ah, harika!" diye bağırdı ve bana sarıldı. "Emin misin?"

Emin olduğumu söyledim. Son derece yorgun olmalarına rağmen çocuklar ıslık çalıp alkışladılar. Bazıları beni kucakladı. Enoch bile elimi sıktı. Ama yeniden Emma'ya baktığımda gülümsemesi yok olmuştu.

"Sorun nedir?" dedim.

Rahatsızca kıpırdandı. "Bilmen gereken bir şey var," dedi, "ve sanırım ondan dolayı bizimle gelmekten vazgeçeceksin."

"Vazgeçmeyeceğim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Buradan ayrıldığımızda bu döngü arkamızdan kapanacak. Geldiğin zamana asla dönemeyebilirsin. En azından kolaylıkla."

"Orada beni ilgilendiren hiçbir şey yok," dedim çabucak. "Geri dönebilsem bile oraya dönmek istediğimden emin değilim."

"Şimdi böyle söylüyorsun. Emin olmanı istiyorum."

Başımla onaylayıp ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yürüyüşe."

Çok uzaklaşmadım; her yanına milyonlarca yıldız saçılmış gökyüzünü izleyerek düzenli bahçenin sınırında yavaş yavaş yürüdüm. Yıldızlar da zaman yolcusuydu. Şu kadim ışık kaynaklarından kaçı ölü güneşlerin son yansımalarıydı? Kaç tanesinin ışığı henüz dünyaya ulaşmamıştı? Bu gece bizimki dışında tüm güneşler yok olsa koca evrende yalnız kaldığımızı anlamamız kaç ömür sürerdi? Gökyüzünün sırlarla dolu olduğunu bilirdim ama şu ana kadar dünyanın da gizemlerle dolu olduğunu fark etmemiştim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Patikanın ormanlık arazide belirdiği noktaya geldim. Bir tarafta evim ve bildiğim her şey vardı. Gizemden yoksun, sıradan ve güvenliydi.

Ama öyle *değildi*. Aslında değildi. Artık değildi. Canavarlar Büyükbaba Portman'ı öldürmüş ve benim peşime düşmüştü. Er ya da geç bunu tekrarlayacaklardı. Bir gün eve geldiğimde babamı kan kaybından ölmüş vaziyette yerde yatarken mi bulacaktım? Ya annemi? Diğer tarafta küçük gruplar halinde toplanıp hatırlayamayacakları kadar uzun süredir ilk defa geleceğe dair planlar yapan heyecanlı çocuklar vardı.

Hâlâ devasa kitabını incelemekte olan Emma'nın yanına döndüm. Bayan Peregrine kızın hemen yanına tünemiş, gagasıyla haritanın üzerinde oraya buraya vuruyordu.

"Eminim," dedim.

Gülümsedi. "Memnun oldum."

"Ama gitmeden önce yapmam gereken son bir şey var."

Şafak sökmeden az önce kasabaya vardım. Yağmur nihayet yavaşlamıştı ve ufukta masmavi bir gün beliriyordu. Ana patika, damarları sökülmüş bir kolu andırıyordu; selin çakıl taşlarını sürükleyip götürdüğü yerlerde derin yarıklar kalmıştı.

Papazın İni'ne girdim ve boş barın içinden geçerek odalarımıza çıktım. Perdeler çekilmiş ve babamın kapısı kapatılmıştı. Bunu görünce biraz olsun rahatladım çünkü ona söylemem gerekenleri nasıl söyleyeceğimi hâlâ çözememiştim. Onunla konuşmak yerine elime kâğıt kalem alıp ona mektup yazdım.

Her şeyi açıklamaya çalıştım. Tuhaf çocuklardan, gölgelerden, Büyükbaba Portman'ın hikâyelerinin aslında gerçek olduğundan bahsettim. Bayan Peregrine'e ve Bayan Avocet'e olanları anlatıp neden gitmek zorunda olduğumu anlamasına yardımcı olmaya çalıştım. Endişelenmemesi için ona yalvardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra durup yazdıklarımı okudum. Hiç iyi değildi. Buna asla inanmayacaktı. Tıpkı Büyükbabam gibi aklımı kaçırdığımı düşünecek ya da kaçtığımı, kaçırıldığımı veya kendimi falezlerden aşağı attığımı sanacaktı. Ne olursa olsun hayatı mahvolacaktı. Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna attım.

"Jacob?"

Döndüğümde babamın karman çorman saçlar ve çamur içindeki gömleği ve kotuyla kapı pervazına yaslanmış, mahmur gözlerle bana baktığını gördüm.

"Merhaba baba."

"Sana basit ve net bir soru soracağım," dedi, "ve basit ve net bir yanıt vermeni istiyorum. Dün gece neredeydin?" Soğukkanlılığını korumak için kendisiyle savaş verdiğini fark edebiliyordum.

Artık yalan söylemek istemediğime karar verdim. "İyiyim baba. Arkadaşlarımla birlikteydim."

Bu, el bombasının pimini çekmek gibi olmuştu.

"ARKADAŞLARIN HAYALİ!" diye bağırdı. Kıpkırmızı kesilen yüzüyle bana doğru geldi. "Keşke annen ve ben o kaçık terapistin bizi seni buraya getirmeye ikna etmesine izin vermeseydik çünkü bu tam anlamıyla bir *felaketti*! Bana son defa yalan söylüyorsun! Şimdi odana git ve eşyalarını toplamaya başla. İlk feribotla dönüyoruz!"

"Baba?"

"Ve eve vardığımızda sana *mankafa* olmayan bir psikiyatrist bulana kadar da evden çıkman yasak!"

"Baba!"

Bir anlığına ondan kaçmak zorunda kalıp kalmayacağımı düşündüm. Babamın beni tuttuğunu, yardım istediğini, deli gömleğinin içine sokuşturulmuş kollarımla beni zorla feribota bindirdiğini hayal ettim.

"Seninle gelmiyorum," dedim.

Gözleri kısıldı ve sanki söylediklerimi duymamış gibi başını yana eğdi. Tam o sözcükleri tekrar etmek üzereydim ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapı çaldı.

"Defol git!" diye bağırdı babam.

Kapı tekrar çaldı; bu defa daha kararlıydı. Babam bir hışımla kapıya gidip savururcasına açtı. Merdivenlerin en üst basamağında, elinde mavi renkli küçük bir alev olan Emma dikiliyordu. Yanında da Olive vardı.

"Merhaba," dedi Olive. "Jacob'u görmeye geldik."

Babam aklı karışmış halde onlara bakıyordu. "Bu da ne..."

Kızlar babamın yanından geçip odaya girdi.

"Burada ne *yapıyorsunuz*?" diye tısladım dişlerimin arasından.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle babama bakıp, "Sadece kendimizi tanıtmak istemiştik," diye yanıtladı Emma. "Oğlunuzla çok geç tanıştık ve onu ziyaret etmemizin uygun olacağını düşündük."

"Pekâlâ," dedi babam. Gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Gerçekten çok iyi bir çocuk," dedi Olive. "Çok cesur!"

"Ve yakışıklı!" diye ekledi Emma bana göz kırparak. Elindeki alevi tıpkı bir oyuncak gibi avuçlarının içinde yuvarlamaya başladı. Babam hipnotize olmuş halde boş gözlerle onu izliyordu.

"E-evet," diye kekeledi. "Öyle olduğuna eminim."

"Ayakkabılarımı çıkarmamdan rahatsız olur musunuz?" diye sordu Olive ve cevabı beklemeden ayakkabılarını çıkardığı anda tavana yükseldi. "Teşekkürler. Böyle kendimi çok daha rahat hissediyorum!"

"Arkadaşlarım bunlar baba. Sana bahsettiklerim. Bu Emma, bu da Olive. Şu tavandaki."

Babam yalpalayarak geriledi. "Hâlâ uyuyorum," dedi belli belirsiz. "Çok yorgunum..."

Sandalyelerden biri yerden havalanıp havada süzülerek babamın yanında durdu. Peşinden de havada yükselip alçalan, ustaca sarılmış bir sargı bezi geldi. "O zaman lütfen oturun," dedi Millard.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," diye yanıtladı babam ve söyleneni yaptı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım Millard'a. "Yatıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Buralardaydım." Modern görünümlü ilaç kutusunu havaya kaldırdı. "Gelecekte gerçekten pek etkili ağrı kesiciler yaptıklarını söylemeliyim!"

"Baba, bu da Millard," dedim. "Onu göremiyorsun çünkü o görünmez."

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de öyle," dedi Millard.

Babamın yanına gidip sandalyesinin yanında diz çöktüm. Başı hafifçe sallandı. "Uzaklara gidiyorum baba. Uzun bir süre beni göremeyebilirsin."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?"

"Bir seyahate."

"Bir seyahat," diye tekrarladı. "Ne zaman döneceksin?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Tıpkı büyükbaban gibi." Millard bir bardak su getirip babama verdi. Babam da sanki havada uçan bardaklar hiç de sıradışı değilmiş gibi uzanıp bardağı aldı. Sanırım gerçekten rüya gördüğünü sanıyordu. "O zaman iyi geceler," dedi. Ayağa kalkıp sandalyeye tutunarak dengesini buldu ve sallanarak yatak odasına döndü. Kapıda durup bana döndü.

"Jake?"

"Evet baba?"

"Dikkatli ol, olur mu?"

Başımla onayladım. Kapıyı kapattı. Bir an sonra kendini yatağa bıraktığını duydum.

Oturup yüzümü ovuşturdum. Kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Yardımcı olduk mu?" diye sordu Olive tavanda durduğu yerden.

"Emin değilim," dedim. "Sanmıyorum. Daha sonra uyandığında hepinizi rüyasında gördüğünü düşünecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ona mektup yazabilirsin," dedi Millard. "Ona istediğini söyleyebilirsin, sonuçta peşimizden gelecek değil ya!"

"Mektup yazdım. Ama *kanıt* sayılmaz."

"Ah," diye yanıtladı. "Evet, sorununu anlıyorum."

"Ama güzel bir sorunun var," dedi Olive. "Keşke *benim* annem ve babam da evden ayrıldığımda endişelenecek kadar sevselerdi beni."

Emma uzanıp kızın elini sıktı. Sonra da, "Benim elimde bir kanıt olabilir," dedi.

Elbisesinin belinden küçük bir cüzdan ve bir de fotoğraf çıkardı. Bana uzattı. Fotoğraf ona ve büyükbabamın gençliğine aitti. Bütün ilgisi büyükbabamın üzerindeydi ama büyükbabamın aklı başka yerlerde gibiydi. İlişkileri hakkında bildiklerimi düşününce hem hüzünlü hem de güzel bir fotoğraftı bu.

"Abe savaşa gitmeden hemen önce çekilmişti," dedi Emma. "Baban beni hatırlar, öyle değil mi?"

Ona gülümsedim. "Tek bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyorsun."

"Harika!" dedi Millard. "İşte kanıtın."

"Bunu daima yanında mı taşıyordun?" diye sordum fotoğrafı ona geri verirken.

"Evet. Ama artık ona ihtiyacım yok." Masaya gidip kalemimi aldı ve fotoğrafın arkasına bir şeyler yazmaya koyuldu. "Babanın adı nedir?"

"Franklin."

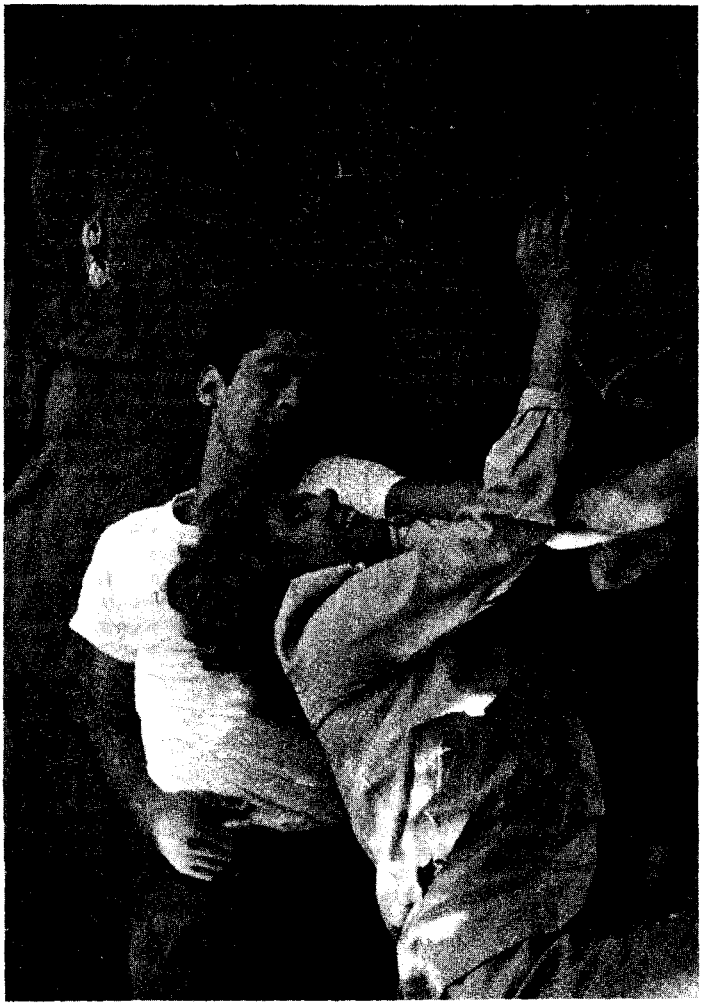
Yazmayı bitirdiği zaman fotoğrafı bana uzattı. Her iki tarafına da baktıktan sonra mektubumu çöp kutusunda buldum ve elimle düzeltip fotoğrafla birlikte masanın üstüne bıraktım.

"Gitmeye hazır mısınız?" dedim.

Arkadaşlarım kapının girişinde dikilmiş, beni bekliyorlardı.

"Eğer sen hazırsan," diye yanıtladı Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sevgili Franklin,

Sizinle tanışmak büyük zevkti. Bu, bana ve babanıza ait bir fotoğraf O sıralar hâlâ burada yaşıyordu. Bunun sizi, hâlâ yaşayanların dünyasında olduğuma ve Jacob'ın hikâyelerinin hayal ürünü olmadığına ikna etmeye yeterli olduğunu umuyorum.

Jacob bir süreliğine benimle ve arkadaşlarımla seyahat edecek. Birbirimizi ne kadar güvende olabilirsek o kadar güvende tutacağız. Bir gün, tehlike sona erdiğinde size geri dönecek. Buna söz veriyorum.

En derin sevgilerimle,
Emma Bloom

Not: Yıllar önce babanıza gönderdiğim mektuplardan birinin keşfettiğinizi öğrendim. O mektubu göndermem doğru değildi ve sizi hislerimin tek taraflı olduğunu konusunda temin ederim; asla benzer bir yanıt almadım. Babanız, tanıdığım en şerefli adamlardan biriydi.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Tepeye doğru yola koyulduk. Ne kadar yol kat ettiğimi görmek için daima durduğum yere vardığımızda duraksamayıp yürümeye devam ettik. Bazen arkaya dönüp bakmamak en iyisiydi.

Höyüğe ulaştığımızda Olive çok sevdiği ev hayvanını okşuyormuşçasına taşlara dokundu. "Elveda, eski döngü," dedi. "Daima çok iyi bir döngü oldun ve seni çok özleyeceğiz." Emma kızın omzunu sıktı ve her ikisi de eğilip höyüğe girdiler.

En arkadaki odaya ulaştığımızda Emma elindeki alevi duvara tuttu ve bana daha önce fark etmediğim bir şeyi gösterdi; kayalara tarihlerden ve baş harflerinden oluşan uzun bir liste kazınmıştı. "Bu, insanların bu döngüyü kullandıkları tüm diğer zamanları gösteriyor," diye açıkladı. "Döngünün döngü içinde yer aldığı tüm diğer günler."

Listeyi incelerken *P.M. 3-2-1853* ve *J.R.R. 1-4-1797* ve güçlükle okunan *X.J. 1580* gibi yazılar gördüm. Alt kısımlarda bir türlü çözemediğim tuhaf işaretler vardı.

"Rünik alfabe," dedi Emma. "Çok kadimdir."

Millard ucu sivriltilmiş bir taş bulana dek çakıl taşlarını karıştırdı. Başka bir taşı da çekiç olarak kullanarak diğerlerinin altına kendi notunu düştü. *A.P. 3-9-1940* yazıyordu.

"A.P. de kim?" diye sordu Olive.

"Alma Peregrine," dedi Millard ve ardından iç geçirdi. "Bunu buraya kazıyan o olmalıydı, ben değil."

Olive elini yazının üzerinde gezdirdi. "Günün birinde başka bir ymbrynenin gelip döngüsünü burada kuracağını düşünüyor musun?"

"Umarım," dedi Millard. "Tüm kalbimle umarım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Victor'ı gömdük. Bronwyn çocuğun yatağını kaldırıp Victor hâlâ içindeyken dışarı taşıdı. Çimlerde toplanan tüm diğer çocukların eşliğinde Victor'ın üzerindeki örtüyü kaldırdı, onu iyice sarıp sarmaladı ve alnına son bir öpücük kondurdu. Biz erkekler, tabut taşır gibi yatağın kenarlarından tutup onu bombanın açtığı kratere kadar götürüp bıraktık. Enoch dışında hepimiz kraterden çıktık. Cebinden küçük kil adamlarından birini çıkarıp nazikçe oğlanın göğsüne bıraktı.

"Bu en iyi adamım," dedi. "Sana eşlik etmesi için." Kil adam oturdu ama Enoch başparmağıyla ona bastırınca kollarından birini başının altına yerleştirip uykuya daldı.

Krater doldurulduğunda Fiona toprağın üstüne biraz çalı, biraz da sarmaşık koydu ve onları büyütmeye başladı. Geri kalanımız yolculuk için toparlanmayı bitirene dek Adem her zamanki yerine dönmüştü ama artık, Victor'ın mezarına işaret ediyordu.

Çocuklar evlerine veda edip bazıları hatıra olarak saklamak için tuğla parçaları ya da bahçenin çiçeklerinden topladıktan sonra adayı son defa aştık. Dumanı tüten kavrulmuş ağaçların arasından geçtik, bombalarla delik deşik olmuş bataklığı aştık, tepeyi ardımızda bıraktık ve kasabalıların verandalarında ya da kapı eşiklerinde dolanıp durdukları küçük kasabadan geçtik. İnsanlar saldırıdan ötürü o kadar yorgun ve şaşkındı ki yanlarından geçip giden tuhaf görünümlü çocuklar geçidini güçlükle fark ettiler.

Sessiz ama heyecanlıydık. Çocuklar uyumamıştı ama onlara bakınca bunu anlayamazdınız. Dört Eylül'ü yaşıyorduk ve çok uzun zamandır ilk defa günler ilerliyordu. Bazıları farkı hissedebildiklerini, ciğerlerindeki havanın daha tatmin edici ve damarlarında akan kanın daha hızlı olduğunu iddia etti. Kendilerini daha canlı, daha gerçek hissediyorlardı.

Tıpkı benim gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eskiden sıradan hayatımdan kaçmanın hayalini kurardım ama hayatım asla sıradan olmamıştı. Sadece ne kadar sıradışı olduğunu fark etmekte başarısız olmuştum. Benzer şekilde, o evi özleyebileceğim asla aklıma gelmezdi. Ama yine de söken şafakla birlikte teknelerimize binerken yepyeni bir Öncesi ve Sonrası'nın eşiğinde, arkamda bırakmak üzere olduğum her şeyi –annemi, babamı, kasabamı, tek ve en iyi arkadaşımı– düşündüm ve onlardan ayrılmanın hayal ettiğim gibi bir şey olmadığını, üzerimdeki ağırlığın azalmadığını fark ettim. Hatıraları somut ve ağırdı. Nereye gidersem gideyim onları yanımda taşıyacaktım.

Ama eski hayatıma dönemezdim. Tıpkı çocukların yetimhaneye dönemeyecekleri gibi. Kafeslerimizin kapıları kırılmıştı.

On tuhaf çocuk ve bir tuhaf kuş, üç büyük kayığa sığdı. Yükümüzün çoğunu limanda bıraktık. İşimiz bittiğinde Emma ikimizden birinin bir şeyler söylemesini, bizi bekleyen yolculuğa ithaf edebileceğimiz bir konuşma yapmamızı önerdi ama hiç kimse konuşmaya hazır değildi. Böylece Enoch, Bayan Peregrine'in kafesini kaldırdı ve kuş kulak tırmalayacak kadar tiz bir sesle viyakladı. Kaybettiğimiz ve kazanacağımız her şey için hem zafer çığlığını hem de feryadı andıran bir nidayla ona karşılık verdik.

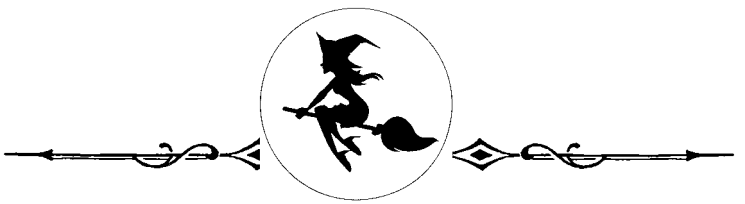
Hugh ve ben kayıklardan ilkinde kürek çekiyorduk. Enoch kayığın başında oturmuş, sırasını almayı bekliyordu. Geniş kenarlı şapkasını takan Emma ise arkamızda kalan adaya bakıyordu. Deniz hiç bitmeyecekmiş gibi uzanan pürüzlü bir cam tabakasına benziyordu. Hava ılıktı ama denizden serin bir esinti geliyordu. O halde memnuniyetle saatlerce kürek çekebilirdim. Böylesine bir dinginliğin nasıl olup da savaş içindeki bir dünyaya ait olduğunu düşündüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonraki kayıkta, Bronwyn'in el salladığını ve Bayan Peregrine'e ait fotoğraf makinesini gözüne götürdüğünü gördüm. Ona gülümsedim. Eski fotoğraf albümlerinden hiçbirini yanımıza almamıştık; belki de yepyeni bir albümün ilk fotoğrafını çekiyorduk o anda. Günün birinde, şüphe içindeki torunlarıma gösterebileceğim kendime ait sararmış fotoğraflardan oluşan bir destemin, onlarla paylaşacağım fantastik hikâyelerimin olabileceğini düşünmek garipti.

Sonra Bronwyn fotoğraf makinesini indirip kolunu kaldırarak ötemizde bir şeye işaret etti. Uzaklarda, doğmakta olan güneşe rağmen simsiyah görünen savaş gemilerinden oluşan sessiz bir birlik ufku delik deşik etmişti.

Küreklere asıldık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KANTUS TEAM

Bu kitaptaki bütün resimler orijinaldir ve çok az rötuş yapılan birkaç fotoğrafın dışında üzerinde hiçbir oynama yapılmamış, eskicilerde bulunmuş fotoğraflardır. Karanlığın ve büyük olasılıkla çöplerin içindeki güzelliği ortaya çıkarmak ve tarihi anlamda önem taşıyan görüntüleri kurtarmak amacıyla bitpazarlarında, antikacılarda ve bahçe satışlarında karşılaştıkları fotoğraf yığınları arasında bunları bulmak için yıllarını harcamış on koleksiyoncunun kişisel arşivlerinden ödünç alınmışlardır. Çalışmaları tutkulu bir uğraşın eseridir. Onların, fotoğraf dünyasının adı anılmayan kahramanları olduğunu düşünüyorum.

SAYFA	BAŞLIK	KOLEKSİYON SAHİBİ
15	Görünmez Oğlan	Robert Jackson
16	Uçan Kız	Yefim Tovbis
17	Kaya Parçasını Kaldıran Oğlan	Robert Jackson
18	Boyalı Kafa	Robert Jackson
28	Uyuklayan Abe	Robert Jackson
56	Şişedeki Kız	Robert Jackson
57	Havada Süzülen Bebek	Peter Cohen
58	Çocuk Yüzlü Köpek	Robert Jackson
59	Akrobat	Robert Jackson
60	Maskeli Balerinler	Robert Jackson
71	Bayan Peregrine'in Silueti	Robert Jackson
103	Tavşan Kostümlü Oğlan	Robert Jackson
133	Sahildeki Kızlar	Thanatos Arşivleri
134	Yansıyan Havuz	Peter Cohen
135	Oğlan ve Arıları	Robert Jackson
136	Atıştıran Balerinler	Robert Jackson
139	Karanlıktaki Emma	Muriel Moutet
144	Höyük Tüneli	Martin Isaac
158	Savaş Uçakları	Robert Jackson
169	Bayan Peregrine	Yazar
182	Bayan Finch	Roselyn Leibowitz
183	Bayan Avocet ve Öğrencileri	Julia Lauren

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SAYFA	BAŞLIK	KOLEKSİYON SAHİBİ
186	Bayan Finch'in Döngüsü	Roselyn Leibowitz
192	Claire'in Altın Bukleleri	David Bass
197	Güzel Gösterimiz	Robert Jackson
214	Bronwyn Bruntley	Robert Jackson
217	Tavuklu Kız	John Van Noate
218	Jill ve Fasulye Sırığı	Robert Jackson
221	Moda Takipçisi	Robert Jackson
241	Bayan Nightjar Zor Vakaları Alır	Yazar
245	Enoch'un Oyuncak Bebekleri	David Bass
250	Victor	Robert Jackson
257	Bombam	Peter Cohen
258	Patates Soyarken	Robert Jackson
259	Emma'nın Silueti	Robert Jackson
261	İşte Bu Yüzden	Robert Jackson
287	Av Seyahati	Yazar
296	Mağazadaki Noel Baba	Yazar
297	Muhafazakar Dişçi	Thanatos Arşivleri
298	Marcie ve Hortlak	Robert Jackson
308	Kehanet	Peter Cohen
348	Gak Gak Gak	Roselyn Leibowitz
390	Abe ve Emma	Robert Jackson
396	Küreklere Asıldık	Robert Jackson

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜR

Sonsuz sabrı ve harika fikirlerinden ötürü başta Jason Rekulak olmak üzere Quirk'teki herkese; okumaları ve keskin öngörülerinden ötürü Stephen Segal'a; ve kesinlikle dünyanın hâlâ çalışmakta olan en yetenekli kitap tasarımcısı/komedyeni Doogie Horner'a teşekkür ederim.

Harika ve kararlı temsilcim Kate Shafer Testerman'a teşekkür ederim.

Gergin bir koşuşturmacayla ve uzayan sakallarımla geçen uzun aylara neşe dolu bir şekilde katlandığı için eşim Abbi'ye; destekleri için eşimin annesi ve babası Barry'yle Phyllis'e ve hayatta kalma hikâyeleriyle beni büyüleyen Barry'nin annesi ve babası Gladys'le Abraham'a teşekkür ederim.

Anne, her şeyimi sana borçluyum.

Tüm fotoğraf koleksiyoncu arkadaşlarıma; cömert Peter Cohen'a, beni arkadaşlarıyla tanıştıran Leonard Lightfoot'a, Roselyn Leibowitz'e, Thanatos Arşivleri'nden Jack Mord'a, Steve Bannos'a, John Van Noate'ye, David Bass'a, Martin Isaac'e, Muriel Moutet'e, Julia Lauren'a, Yefim Tovbis'e ve özellikle tuhaf fotoğraflara bakarken oturma odasında eğlenceli saatler geçirdiğim Robert Jackson'a teşekkür ederim.

Üzerimde büyük hakimiyeti olduğunu düşündüğüm Chris Higgins'e telefonlarıma yanıt verdiği için teşekkür ederim.

Mojave çölünde terk edilmiş tuhaf kulübeleri keşfederken bu kitabın arka kapağında yer alan fotoğrafımı çeken Laurie Porter'a teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM